

بازرس شد
۲۲ - ۲۶

بازدید شد
۱۳۸۲

کتابخانه و مرکز اسناد مجلس شورای اسلامی

۴۴۹

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتابخانه مجلس شورای ملی		
کتاب: هجوم شیطان و بنیة العالمین		
مؤلف		شماره ثبت کتاب
موضوع	شماره قفسه ۴۰۸۴	۶۲۹۰۶

تکلیف فرست شده
۴۰۸۴

بازرس شد
۲۶ - ۲۷

بازدید شد
۱۳۸۲

کتابخانه و مرکز اسناد مجلس شورای اسلامی
۴۴۹
کتابخانه مرکزی تأسیسی ۲

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب هجوم شیاطین و بنیة العالمین

مؤلف

موضوع

شماره ثبت کتاب

شماره قفسه ۴۰۸۴

۶۲۹۰۶

کتابخانه و مرکز اسناد مجلس شورای اسلامی
کتابخانه مرکزی تأسیسی ۲
۴۰۸۴

٣٠٢: رجوم الشياطين في الرد على الحاج جكر بخان المتسبي
بأركان الرابع قوله الحمد لله الذي رفع اعلام الاعلام ورفع
اصنام الاصنام عن ليل الاصنام واسرى دين بلغوية
بين الاديان والامم الف باسم ناصر الدين شاه مرتبا على
مقدمة ورجوم وتنبيهات وفيه الرد على علمي الباب
رضيا والنسخة عند السيد شهاب الدين كما كتبه الينا
مفضلا (الدرر ج ١٠ ص ١٦٤) اقول صاحب
الذريعة لم ير الكتاب وعرف اسم مؤلفه هو الميرزا ابراهيم

ع
٤٨٤

مكتبة مجلس شورای اسلامی
فهرست
شماره
٦

مكتبة مجلس شورای اسلامی
٢٨٧١

مجلس شورای اسلامی
٨٤

١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على
 سيدنا محمد وآله
 وبعد
 انزلنا القرآن
 على سيدنا محمد
 ليبين للناس
 ما نزلناهم به
 على حق
 انزلنا القرآن
 على سيدنا محمد
 ليبين للناس
 ما نزلناهم به
 على حق

١٥
 ١٦

مكتبة
 جامع
 الأزهر
 القاهرة

غني

مقدمه اب فہرست شریف است

ادعای ناب فرہ نامہ مردم فرہ نامہ لشد و واقعہ را سہر کردہ اند و اشارہ بناقص کلماتش مطاوعین از ہر باب و قابل بودن ہمان مطالب را در حق دکن شاہد را شبابہ از ای عمل محمد ص و علیہ و علم اولین را از حقن افضلست از سلمان و او بود شاہد بر خلق جسم معین دعا و سزا خود قابل است مطالب دیگر و کلمات را فخر و عدم ادعا و شیخ و بعضی از ایشان نشندہ تردیدان نظر طلب نمودن باطل بقدر سندی را حق خود بنامش کلمات اشارہ در ضمن مثال مطالب دیگر و وضعی و ہنر انہام حکایت مطالب دیگر

ناسع تبیین کلام و حکم

در ضمن و فتح و از را ملکہ کفر تبصیر علیہ اعلام و مجتہدین در ذی الاحترام کثر اللہ اما لہم و کثر اللہ اعدا لہم فحید والہ علیہ السلام بخندہ ہستہ مصوبہ را اہل میدانند مستلذ باستحسان نامت مسکنہ و توجیح سخاقتن علیہا و مجتہدین نقل از فصل الخطاب طعن و الخاری و اصول و فتح ہر دو عملشان نا اذہ سلطان مفضلہ مکی علیہ بر طر بنماہل سنت در ضمن خطاب آبر شریک علی خلق از قنہ ما ضہہ و حق و اہل ان ششہ علیہ علیہ اربع در ضمن شعر کلام را تو ایضاً نام حوز و حکم از برای غیر معصوم در عدم اجتناج باجہا و در تقلید و طعن و قابلین و عمل بخیر از الفاظ فہمیدہ میشود یا رجوع بکسیکہ نقرا شد نفس کندی لفظ بلفظ مدخلتہا بد کلام در عام و خاص کلام با فہرستہا در کلام شیخ در جواب ملا کاظم در حجت نظر مجتہد و طر در سرعجات و سبب اختلاف اخبار انضا در ضمن جواب ملا محصل و تفصیل طینی اللہ لالہ بودن کتاب و طینی لہن والہ لالہ بودن سنہ و دلالت عقل و عدم استقلال ان اجتماع الخراج و تفصیل شریہ علیہ از رای واستحسان و وجوب عمل بقول مجتہد حق و ایضا ذکر اولیہ و مسائل المسم علیہا فی مسائل الرزوا در جواب علامہ شیخ حسین العصفوری و تولد طر از ظن و کفایت مقدمین واستشہاد در رسیدن مثل ما حال الشیخ صرنا و کلمات داعیہ

در ضمن و فتح و از را ملکہ کفر تبصیر علیہ اعلام و مجتہدین در ذی الاحترام کثر اللہ اما لہم و کثر اللہ اعدا لہم فحید والہ علیہ السلام بخندہ ہستہ مصوبہ را اہل میدانند مستلذ باستحسان نامت مسکنہ و توجیح سخاقتن علیہا و مجتہدین نقل از فصل الخطاب طعن و الخاری و اصول و فتح ہر دو عملشان نا اذہ سلطان مفضلہ مکی علیہ بر طر بنماہل سنت در ضمن خطاب آبر شریک علی خلق از قنہ ما ضہہ و حق و اہل ان ششہ علیہ علیہ اربع در ضمن شعر کلام را تو ایضاً نام حوز و حکم از برای غیر معصوم در عدم اجتناج باجہا و در تقلید و طعن و قابلین و عمل بخیر از الفاظ فہمیدہ میشود یا رجوع بکسیکہ نقرا شد نفس کندی لفظ بلفظ مدخلتہا بد کلام در عام و خاص کلام با فہرستہا در کلام شیخ در جواب ملا کاظم در حجت نظر مجتہد و طر در سرعجات و سبب اختلاف اخبار انضا در ضمن جواب ملا محصل و تفصیل طینی اللہ لالہ بودن کتاب و طینی لہن والہ لالہ بودن سنہ و دلالت عقل و عدم استقلال ان اجتماع الخراج و تفصیل شریہ علیہ از رای واستحسان و وجوب عمل بقول مجتہد حق و ایضا ذکر اولیہ و مسائل المسم علیہا فی مسائل الرزوا در جواب علامہ شیخ حسین العصفوری و تولد طر از ظن و کفایت مقدمین واستشہاد در رسیدن مثل ما حال الشیخ صرنا و کلمات داعیہ

عبارہ دالہ صاحب ارشاد و تاملک خود سوز کن ذاب است بعد از شایع اہل یاد بہر اہل قرعے لک کلاب کشتہ علوم علماکہ معتمد اسلام و مناک و حق و معاملات و مزوج اسباب سلاطین محراب شرع مبین سکندہ و ارض و کربلا و حافظ و دکن نمیتوانند باشند بعد اصول و فقہ و مسلک جن و فاساد عنقدہ جواب صورتہ و ناب بر وزن نسا مدد و کلمات باقم و ذکر نمودن سفای فاصد و در اسناد در حق ناب و تطبیق نمودن نام ما و الارشاد را الکلام ناب و زبا و حق زجر علیہ در حق خود و ملخص کردہ ہر کتب ہمد را اہل حق بنمیزد از زمان را و اشارہ بخود سوز ہذا لک عاشر و ما ہا ارد و در ہر علوم ما ہر حق و معلومست حق اشارہ است و اولیہ طر بنماہل شیخ و از ہر سہد و کلمات مستدرک و ذکر ملکہ و سالہ شریہ اب و مراتب عالم و د

۱	نظریہ	نظریہ
۲	مفہمہ	مفہمہ
۳	مفہمہ	مفہمہ
۴	مفہمہ	مفہمہ
۵	مفہمہ	مفہمہ
۶	مفہمہ	مفہمہ
۷	مفہمہ	مفہمہ
۸	مفہمہ	مفہمہ
۹	مفہمہ	مفہمہ
۱۰	مفہمہ	مفہمہ
۱۱	مفہمہ	مفہمہ
۱۲	مفہمہ	مفہمہ
۱۳	مفہمہ	مفہمہ
۱۴	مفہمہ	مفہمہ
۱۵	مفہمہ	مفہمہ
۱۶	مفہمہ	مفہمہ
۱۷	مفہمہ	مفہمہ
۱۸	مفہمہ	مفہمہ
۱۹	مفہمہ	مفہمہ
۲۰	مفہمہ	مفہمہ
۲۱	مفہمہ	مفہمہ
۲۲	مفہمہ	مفہمہ
۲۳	مفہمہ	مفہمہ
۲۴	مفہمہ	مفہمہ
۲۵	مفہمہ	مفہمہ
۲۶	مفہمہ	مفہمہ
۲۷	مفہمہ	مفہمہ
۲۸	مفہمہ	مفہمہ
۲۹	مفہمہ	مفہمہ
۳۰	مفہمہ	مفہمہ

الراسخين وفقهانا المعتمدين الذين يموت كل واحد منهم
 ثلث ثلثة في الدين ويفض جوارحه بضم شمه الغالبين و
 اتحال المستطيرين الذين عليهم مدار استنباط الاحكام ولعله الله
 على طواعيته امته والشامري في رعيته ومدخل الشك
 والرب في قلوب سبعة الذين هم يعبدون الاوثان ^{صلى الله}
 ما ابتعثت اهل العلم في طروس العلماء وانزع ^{عن} الفضل
 في دروس الفضلاء بالبحر المحرر والدوحة العلو ^{بالتأني}
 في ارض العصمة الفاظية عليهم السلام سلام لا انقطاع له ولا
 انضمام ^{ما بعد} فيقول المنيع بالله على مدار الشيطان
 ومهابط العدوان والمليح بال الله من كل الافات والمليحة
 والمتحصن بحسن الطاعة السرمية التي لا سمعت من سمعت ما
 خالف الملل والنحل ورأيت ما رأيت فضلا بزبد الغل من الغل
 فحضت في بحر التفكير والخير وحدت نفسى ان الدهر بعد اصطفاة
 المنيع وشين الحج مسعد للفاح المحرر ومسرع البع الى العين
 والنياس باخذونها همتا وشما لا طغنا في مسائل الحق وتركنا
^{والبحر ريشه الهوى اذ هو في}
 لنا هب الرشد ليستكملوا الخيرة فيمناد لك ولا يزال كذلك
 نادى المنادي ان بارهم فانبهه وارقب الا ان متاع الدنيا قليل

هذا كتاب مرجع السيل في تبيين الغافلين

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي رفع اعلام الاعلام على قلا الاعلام وودع اصنام
 الاصنام عن نيل الاصنام وارضى دين نبيه بين الاديان والام
 كار على علم واصطفى مناهج بين الانام والصاوة على المعوث
 بالسريرة الغراء والحقيقة البضاء بعد الضلالة المظلمة
 الجحالة الغالبة والجفوة الجافة عنهم مؤسس الخلال الحرام
 والسلام على وصيه ومكمل دينه الذي اثار به العباد
 واضاء به البلاد بعد ما كانوا يستحلون الخمر ويشربون
 الخمر ويجون على فتره وهموتون على كفره على عماد الاسلام
 وعلى الصمناوا ميسر الدهر واولياء الامر ابواب الرحمن ^{فقط}
 الذين الذين الذين الذين المرجع في المهام ورضوان الله على علمنا

واستقم كما أمرت وافعل من الخير ما انت فاعل لان العمر فاعل
 وعن ضرب راحل واما ما ايام قلائل تزود بالتقوى وكن ساعيا
 لاذهان الباطل يومن المصون من العزف ويعلم به التحق من القيد
 ان كنت العاقل ولا تكن ساريا في المشرب وكارها للصواب حتى تلاق
 في الشرب باثراب وخذ نصيبك في العاجل وما كان من فضل الله
تعالى على الكائنات والطاقة الشاملة على الموجودات ومن فاضلة
 راحل الدهر في تلك الايام وتفويضه في هذا العصر زمان مهام الانا
 الي زينة الزمان سلطان السلاطين وقهر الملوك بسط العدل و
 الاحسان خافان الخواطين ناظم اشياء الملأه والدين هادم اسرار
 الكفر والبدعة والطغبان بين المسلمين حافظا بهضة الاسلام و
 رافع شريعة سيد الانام فاتح باب الانقاذ على صالحات الانعام
 امره وساد طرقات الاختلاف الى مآثرات الفواجر هيبته نهيه
 فجر التوراة اسنان ناصر الدين عز اسبلاء اهل الشرك والاذن
 ابد الله ايام سلطنته وخذ الله قواعد معدنه وبلغه من خير الدنيا
 والآخره امانه وافاض عليه سبحانه فضله الهطالة واسقامه
 لتفاض سلسبيل الفبض وسلنا له بالسر الالهى الموعود في الحيك
 المشير وسلنا له الحبيب سلاله وانم الله انه امد الله ظلاله وايد

بغير

بالتصر هو واجاده وسدده وسدده له نظام دولته على الملحة
 وارادة شد يد العنبره على اهل الضلالة والقوانين وكثير المهمة
 لدفع مبدعي عن شر بعنجام بحر البهوه والولاية والحسب في
 مثل هذه الارضان وخلال تلك الاوان يجب العلماء والاعراض
 عن انكشاف تما يقبل المبدعون لدى حضرة العلية وامالك
 العلم وكفا لانها واعضاء عماد المجد المحمدون الى السدة السنية
 ما للث السيف والعلم مقر الدين ومدل المبدعين الذي ما حتى
 امره يستقبل بالامثال ومستقبل بهته بتهى عنه في الحال فان
 ذلك مما يوجب سخط رب العالمين ولعنة الاعمين ونزول البلاء
 وسدده للآراء فتعرت عن ساق الحد من البيان ما هو مستور للبحر
 حتى يكون الانساق من تغافل البين والحجابات زانله بلاهين
 برعاية المؤمنين واكون لذلك ممن او في كتابه بالهمش بمسكى و
 توسلى بال طه ولسن صلوات الله عليهم اجمعين ثم اعلموا بالخواتم
الموصفين المسعين لقادة الدين انه ماد طافى الى بطر تلك الرئسا
وزسم هذه العجالة الامر لله جل جلاله حيث يقول ان الذين
ما اتزلنا من البينات والهدى من بعد ما بيناه للناس في الكار والهدى
بعضهم الله وبلغهم الاعدون وقول النبي اذا ظهر البدع في امتي فليظفر

عنا بالحق من الاوصياء

العالم علمه والاضل به لعنة الله في الله للحطب القصب هل يكون
 بدعة اعظم مما حصلت وثلة في الدين اكثر مما وقعت بحسبونهما
 وهو عند الله عظيم ما الله انه واجب على كل من له ادنى عذرة في الدين
 وطاعة الى حفظ شريعته سيد المرسلين صلوات الله عليهم اجمعين
 ان يجذب كل محمد ويكذب تمام وسعة في دفع هذه الشبهة التي عنت
 والبرق التي حوت هذه الفرقة التاجية والفتنة الزاكية بعد ما كان
 في الظهور وسطوع التور كاشم المشرق والتجوم المرفق مجتمعين
 على الاتباع ملتبين دعوة الداع بالاختلاف على مخالفتهم مشعبين
 وبالابتداع على حثبه ما في ايديهم منذ لبي و الا ان انقلب
 الامور وظهرت فيهم الفتور ابن العدل الذين ينفون عن دين الله
 محرب الغالين ابن العلماء الذين يجعلهم الله على المنور التي يدخل
 منها البلبس اللعين كعب وفدايح بهذا الاختلاف هناك الاعراض
 وشبوع الشحنة والبغضاء ومفاسد الاعراض والبخاير والغبية
 والبهتان واشاعة الكذب والزور في البلدان والاصعاء الشها
 كل عني جاهل والى مخرقات وقول باطل واستماع الكلام من كل
 ناطق وايضا السمع الى كل ناعق فاصبحوا كسا بالفرق مختلفة وتبا
 على المشتات مؤلفه تركوا الاسلام وصبروا طرقتا القوي

في الانام بما اظهره من البدع وشبهوا من القول المخرع آه
 من حسرة لا تفضي وزفرة لا تنهي كمن قلوب اسندوها وصما
 شوشوها واحد وثق في الدين احد وثوها وابات وان على احوالهم
 فسررها واحاديت على ازانهم اولوها ومنافك لا تحصى من الاجناس
 والادعية لا يقتم سرفوها واكاذب الله ولا ولادة كالرجل الى
 الله اشتوها وفضا بل حمة ثابتة لنتي الرمة كالوحى واستماع من
 والاطلاع على نعمة الصور وما بين النخبين ومشاهدة اسفل و
 الملائكة الركن الذي به يقولون في كتبهم كيوها ونصرت في العوالم
 كجالبفا وجابلسا والغبية والخبثه والتار والضرط والمبران له اظهر
 ومعبودية السيد الميم والحج القديم اشاروها واحكام المبت للامان
 الحى الغائب اجرها وتوحيات للسيد للام في الصلوات والتمتع
 اجازوها وطاعة له على البحر والانس جميعا اوجوها ومعصية
 له في حد الشرك حبسوها ومواقف في عالم الدر من البحر والانس
 الملائكة اخذوها واذتبه وابداء للاخبار رخصوها وغيبه و
 بهتان واقراء للعلماء جوزوها واقاويل بالزور في جالجهت
 الفقهاء فالوها وحرمان للمقدمات منهم والمناحرن هتكوها
 ودماء للمنكرين اباحوها واموال استحوها كانهم لم يسموا كذا

بما كسبوا وما نزلنا على ظهرها من ثاينة ولكن يؤخرهم الى اجل صحتهم
 والعجب كل العجب من اناس يزعمون انهم من حفظة الدين وخلصوا
 المؤمنين يسكنون ولا يعنون استنصارا واحقاراً مع انهم
 يقولون فذكر ان الذكوة تنفع المؤمنين لئلا يشعروا هل كان
 كل مبدع في اول الامر لا يصعب ما فقوى ما رذل الاعوان وشيا
 حيلة ولكن بما استعان هل لا اعبروا بالمبدع الاول والاخير
 الازل بان ما كان معا هذه واكثر من اثني عشر ومن يابى كثر
 من سنة في اول الامر بل الاصل فانصر ويا سبعة الحق وبيك
 لله من بصره ان الله لغوى عجزه ولا تكونوا كالتن تقضت غرضها
 من بعد قوته انكنا نتخذون ايمانكم دخلا بينهم لا تحزنوا باحوال
 طردنا الباب المراب وانباع عليهم اللعنة والعذاب يا ايها
 ارتعاع الهنج من كل فج يزدحم عليهم الجمع ويلقون اليهم السمع و
 يؤمنون بهم بكلمات مسروقة ولفظ مستعار واثبات ما حوذة
 من القرآن وكلام امنا الله الاظهار بنت بدالباب وبت ما
 عنه ضد بوق المصدقين وما كتب سبصلى نار اذان لهب لهم
 ما كسبوا وله ما كسب النساء ما برزون ويوم الطامة الكبرى
 انهم عن ربهم المحجوبون وليس ليل يوم القيمة عما كانوا يفترون

ولا تقبلوا الاماكم ولا
 منكم تقبل قدم لعد
 نوتها ويدوقا الشوة
 بما صدقتم سبيل الله
 وكم عذاب عظيم

بلغ القضا

ثم مضى قليل من الزمان نبهنا التابع من المشوع والفائد من المعوق
 فبشرنا انون بالمعصاة وببلا عيون عند اللقاء حتى دفع الله جل
 ذكره بعضهم ببعض ولم يواحد منهم على الارض الا طيلا ما يبين
 الذمهم عن الخلو المحجوبون وكيف لا يكون كذلك وان بضيق
 الحافظ لذلك لولا دفع الله الناس بعضهم ببعض لهدمت صوامع
 وبيع ولسن بينهم الا باطل والبدع وكذا ذلك ايضا الرجل هو
 في عسلة مع انباعة في العاطلين وبعد وافي مهلة مع اصحاب
 في المنزيب حتى اذا كشف الله العطاء عن ربهم استخرجهم
 من جلا بيب غفلتهم فاذا لا يفتعون بما ادركوا من طلبهم ولا
 بما قضا من وطهرهم فلا يغزات با ابها الرجل سواد الناس و
 ضد بواهل الوساوس الخناس وان كان في الظاهر تباري
 نال بولك حولك جميعين ولدعونك ملين ولعمري اذا بانك
 الامور يكونون فاختلقت واخر ابا متسئين تحبهم جميعا و
 قلوبهم شتى في تلك بانهم قوم لا يعقلون وذلك بمسمع وعرض
 منا الا بدعي ما بدعي الاخر من الركنة فتلكم في البلاد ويلعن بعضكم
 بعضا وبدعي هذه الرنية لنفسه بين العباد ها نحن نقتل
 بناهم بالحق ان اقربته فعلى احرار وانا نرى مما تجرون وانقا

انفسهم ترك هذا في موضع اخر من تلك الرسالة قال فقوله تعالى
 فاعبدوا الله مخلصين له الدين هو هذا ثم قال اذا كانت الناس
 لم يعرفوا المراد فما ذنبى على ذلك ادلة كثيرة الخ وايضا
 قال في هذه الرسالة ومنها بقربها على ما ذكر الحق شخص ظاهر
 وانه رجل ومن العجب تكبر الصمما بر الراجعة الى الله وهو لا يوق
 في ما هو ابداه ولا يجرى ما هو اجراه وليس الا انه رجل المعاني
 الذي قلنا من اعطاء الظاهر المظهر اسمه ورسمه قول قال
 السيد المكرم في رسالته المعروفة المسماة بدليل المحضر حيث
 قال وكذلك رخصوا الناس بالافتراء عليه والوقعة فيه وانه
 يقول كذا وكذا ومن المذاهب الباطلة وعد المقربات الى ابي قال
 ويقولون ان قال ويقولون بجماعة اخرى ان الشيخ يقول ان المبرور
 عليه السلام خالق الخلق ورازقهم وحجبتهم وميتهم بتفويض من
 الله وقد فوض تعالى المخلوق والرزق والموت والحياة اليهم اعلم
 عنهم ويقولون بجماعة اخرى ان الصمما بر الغائب الراجعة الى الله كلها
 ترجع الى امير المؤمنين وخطابا بك تعبدوا بالانبياء تسعين والمسانيد
 الخ انظر والاهذه الكلمات ان السيد رده عنها من المفسرات تعالى
 لا مولينا امير المؤمنين وهذا الرجل كيف تيسر كلها الى الركن الرابع

المؤمنين
 وهو الخالق
 ٤

من ارجاع الصمما بر واطلاق الخلق والرزق والحياة والممات ولفظ
 الجلالة وغيرها تمازي وسنبريد فيما بعد انشاء الله تعالى منها
 رب قال في الرسالة قوله نعم اذكر نيك في نفسك هذا هو منها
 ذكر قال في الرسالة قوله نعم ومن بعض عن ذكر الرحمن هذا هو منها
 سبيل في الرسالة قوله نعم واتبع سبيل من اناب هو هذا وقوله
 تعالى ومن يتبع غير سبيل المؤمنين قوله ترك هذا وقوله تعالى
 والذين جاهدوا فينا لنهتد بهم سبيلنا هذا هو لانهم قالوا سبيل الله
 شعثا منها المعبود في الرسالة قوله تعالى الماعهد اليكم الاية
 وان عبدوا في هذا صراط مستقيم هذا هو وفي موضع اخر من تلك
 هذه الرسالة مخاطب الى الركن الرابع بقوله من عبده فقد عبد الله
 وستقف انشاء الله مفصلا في عنوان مستغل منها صراط قال
 في الرسالة قوله نعم اهدنا الصراط المستقيم هذا هو الى غير ذلك
 من الايات والاحبار التي امر عليها وادى فيها هذا الامر ظاهرا
 بل لا ادى غيرها ولا اطل ضد يفتك بذكرها مجلا في الدبار
 سواء لا بس مغفر وهو المحي والحج والصلوات هذا اعتقاد في
 فدا بدبته فلقبيل الواسون او فلهم عو ولكن ابدبته لك توأ
 عن غيرك الا واحدا من اخواني المصدقين هذا مجلا وعن اثنين الخ

سبيل
 كتم
 سبيل

المعاني

صالح

هذا هو
 هذا هو
 هذا هو

کانا صوفیین ماکانا بدخلان فی هذا الامر لا یمثل هذا اقاوش
 لهما العنان فی الجمله فقتلا ودخلا واخفیث عما سواهم العباد
منها مهدی در صفحہ ۱۱۰ در سطر ۱۰ در ارشاد بعد از ذکر
 حدیثی که کوید ازین حدیث شریف برآمد که بر شیعان نیز
 مهدی مینوان گفت و ایشان بر زکان شیعه اند و هدایت
 یافته کان و هدایت کننده کان و غیر از دوازده امام **الح منها**
 هادی فی الارشاد در صفحہ ۱۱۰ در سطر ۱۰ در هر مطلب از نص
 خود از اعلی باسفل آمد و معنی آن مطلب را از اسماء و صفات
 الهی بداند و علت و سبب از ایشانست و در هر مطلب از این
 از مبادی علی نماید و اسناد لال از حق بر خلق نماید تا بر حقیقت
 آنها آگاه شود و بر سر خلفت مطلع گردد و بر نحو ایجاد شاهد باشد
 زیرا که اسناد لال کننده هادی است و باید هادی صاحب
 سفر سیم یعنی از حق بسوی خلق باشد و در هر چیز از بالا که آن
 باشد تا خلافت در جبرها نیند و همرا بکفوع و از جناب **والحد**
 که اگر چنین نکند معلوم است که صاحب سفر سیم نیست **الح منها**
 اهل البیت در صفحہ ۱۱۰ در سطر ۱۰ در ارشاد العوام می گوید در
 ذیل حدیثی و شک نیست که این عدوی که درین زاد در هر عصر

منها

منها

اهل البیت

نفس

میکنند و از اهل بیت میباشد نه هر کسی است **الح منها**
 رجل الله الماشیه در صفحہ ۱۱۰ در سطر ۱۰ در ارشاد العوام
 میگوید پس در این هنگام چشم بینای خدا و کوشش تو
 او و زبان کو نای او و دست توانای او و پای پویای او **الح منها**
 زافه گوید در عنوان علاحه اشاره بر این مطلب خواهیم نمود
 انشاء الله تعالی **منها** لسان الله و جنب الله و بد الله و وجه
 الله و عن الله التاظم در صفحہ ۱۱۰ در سطر ۱۰ در ارشاد العوام
 می گوید پس چون ایشان را بوصف نقابت و نجابت **حسب**
 و بقیه کرد و دانست ایشان لسان الله و جنب الله و بد الله و وجه
 و وجه الله بطوری که سابقا ذکر یافت لازم میشود تا
 ایشان بر او چرا که در این هنگام قطع حاصل میشود که گفت
 او گفت خدا او امر و الهی او امر و الهی خداست بلکه اگر او را بدین
 صفت شناخت **الح منها** نقیب و واحد و نجیب و احد
 در صفحہ ۱۱۰ در ارشاد العوام باب اول در معرفت نقیب و نجیب
 و شرح فضایل و مقامات و لزوم معرفت و محبت و طاعت
 ایشان بر زمره مؤمنان **الح منها** ان قال مقام دوم و شناختن
 فضایل و مقامات ایشان و بیان رتبه نقیب و رتبه نجیب

الح منها

لسان الله و جنب الله و بد الله و وجه الله و عن الله التاظم

حسب و بقیه کرد و دانست ایشان لسان الله و جنب الله و بد الله و وجه الله و عن الله التاظم

نقیب و واحد

نقیب و واحد

واعداد ایشان در هر عصری مقام سوّم در اثبات لوفم
 طاعت و معرفت و محبت ایشان و اینکه معرفت ایشان از
 ارکان دین و قوایم شرعی میسر است و در مبحث عقیدت و کلام
 و طاعت ایشان گفته شده است الح در صحنه اوله افرازها
 و نجی که اسم بکاتبین است جزو ایمان قال فی الرسالة عرف
 ان الثقب فی مقام الواحدیة والركن فی مقام الاحدیة منها
 قرای ظاهره در صحنه اوله در سطر اوله در ارشاد العوام می گوید
 فصل از جمله ابیات داله بر وجود این اعلام قول خدای تعالی
 که مفر ما بد و جعلنا بینهم و بین القریة التي بارکنا فیها فری ظاهره
 الابه الى ان قال در صحنه اوله در سطر اوله نجاعت که کشتد کرنا
 ان قریهای ظاهره را بنحو اهم منکران رکن زابع اند که سبکند
 ما بنحو اهم که دین و علم را از اینها بکبریم و اینها بسند علی و
 میا برسانند که ما دیگر نتوانیم در آنها تصرف کنیم فاراه دورسا
 علوم و اخلاق منافقت را بنحو اهم که دران قال کنیم و شینا
 سبها و ضلالا ایشان ما زایر باشند و عربان کسند از لباس
 تقوی الح منها القطب قال فی الرسالة بعد ما اعتقد هان من له
 بعرف هذا الامر فهو ضال وهذا الذی اری فیک ان الشیخ

القطب

الاجد علی الله مقامه کان قطب زفانہ الی ان قال فری هذا
 الوجه علنا انه قطب المعقول ای قطب النقیب و وجهه الی
 الارکان و العوثر الاعظم و برخ بن ظاهر الارکان و باطن المعقول
 کاکان سلمان کذلک فكان فی مقام لا یفوقه شیعی و لکن همتا
 غیر کم ان الارکان اربعة وهم اعلی من النقیب و لکن مع تکرار الارکان
 و النقیب اعرف ان النقیب فی مقام الواحدیة والركن فی مقام الاحدیة
 و العوثر لا اسم ولا رسم الیه الی الرکن و النقیب و الخیب فوجه کون
 الشیخ الاکبر قطبا مع امکان احدیسا و بانه قطب من جهة او قطب من
 او اظہر العبارة منها مومن خالص فی ارشاد العوام در صحنه اوله
 در سطر اوله میگوید ما کل من یقول بولا بننا مومنا و ائمتنا جعلوا
 انسا للمومنین مومن نجیب است که به نقیب ایمان آورده و
 ضد بن کرده ایضا در صحنه اوله در سطر اوله میگوید عجیب است که
 کسی بگوید که در دنیا مومن خالص نیست و هر کس مانند او
 ایماندا پانین است که می بیند خود سنون اسلام می تواند بود
 خودش حافظ ایمان نیست بل والله خود را می بیند و افعال خود
 می بیند و لکن که در دنیا ایمان بوده اند و همتد و کی در فکر
 این امور افتاده اند منممل در دنیا می خود همتد و بر بند خود

پرستی مقید هستند ایضا در صحتی در سطر پس ایمان بر
 داشته و ثمران از برای غاملین بحقیقت بوده و صاحبان
 و کمالات می شده اند لکن ناخال محفی بوده بجهت عدم استدلال
 مردم و ان مؤمنان خود را محفی داشته اند در این اوقات
 شده از آنها بروز کرده و اقامه از کتاب و سنت شده است
 منها نقله و فقها در ارشاد العوام در صفتی در سطر
 می گویند عرض میکنم که امام مرتبه های ظاهره را سه صنف
 دادند یکی رسول و دیگری نقله و دیگری فقها اما رسول
 و نشانه کان از جانب ایشان بمزاسلات و حمل کاغذ نموده
 بود چرا که دنیا باشد بقاصد کبریه یا بیهودی یا بضریع یا ضعیف
 و سست و او سواند بود که ایت امام باشد و مرتبه نباشد چنانکه
 امام مرتبه است و سر دران واجب نیست و اینی دران موجود
 نه و هم چنین نقله نتوانند شد که را و بان اخبار باشند چرا که
 دنیا باشد که زاوی زیادی باشد با واقعنی یا بطحی یا باقی یا ضعیف
 یا جاهل یا بنها مرتبه های ظاهره نتوانند بود که محل اعتنا شوند
 و ایت امام و شبیه او باشند در مرتبه بودن و ظاهر جلوه ما
 باشند و اما فقها هم فقهای ظاهره نتوانند بود چرا که خود

نقله
 لفظی است از امامان
 سلفین و نقله است
 نقله

میکونند که ما محظنه هستیم و اعتقاد ما است که فقها خطا
 میکنند و مدعی مصوبه باطل میدانند و از این گذشته
 گویند بآب علم بر روی ما مسدود است را ضم گویند و عرو
 جدا گانه اشتهاء الله طعن او را بر فقها و علما و مجتهدین و ابطال
 ایشان را ابراد خواهد شد بقدر ضرورت در این مقام ابراد
 نمود ثم قال بلکه مجموع ان فقهاء که بعد حرکت میکنند
 نمی توانند باشد یکی بجهت آنکه فقها در زمان ائمه معصومین
 نبوده بلکه مطلق عالم را فقیته می کشد که مجمع امور ظاهره
 و باطنه دین خود را که باشد و دیگری بجهت آنکه نه هر فقیه
 مامون است از آن قال پس فقها هم نه کل خواهد بود بلکه بعض
 و صفات ان بعض هم خواهد آمد و کفایت میکند از آنکه
 الناس کلهم یهدون الا المؤمن و فرمودند که مومنه کمتر از مومن
 و مومن اقل از کبری است و کسب که ظاهر امام است و
 و نه امامان است و سپرد را و سپر بیوی خداست بهمین
 بود باید مومن باشد و کمتر از کبری است امر است پس سلا را
 و نقله نقیاستد و فقها اینجا چنانچه در حدیث حضرت است
 شرح ان شده و در محل خود خواهد آمد اینها پند که معرفت

از هزاران نفر

تایفون

اینکه از کتب معتبره در این باب است
 و در این باب در کتب معتبره
 و در این باب در کتب معتبره
 و در این باب در کتب معتبره

مخبرون

مکونه

انصار

تابعین

تابعین

احبار

یهود

مناجی

ایشان تمام ارکانست و کمال ایمان و سپردن آنها امر و امان
 و الان در صدد فضائل و عبادتها پیوسته **منها** سابقون
 مهاجرون تابعون انصار در ارشاد العوام در صفحه ۹۹ در
 سطر در تفسیر آیه شریفه میگوید السابقون الاولون **منها**
 و الذین یتبعوهم باحسان الا ینزلوا ینقصل بیان می کند که مراد
 ایشانند **منها** زبانون اخبار یهود در صفحه ۹۹ در سطر
 در ارشاد العوام در تفسیر آیه شریفه انا انزلنا التوریه فیها
 هدی و نور حکم بها یتبون الذین اسلو للذین هادوا و اولیای
 الایه می گوید در قوم موسی سه فرق زبانون که منصف صفا
 رب بودند و تربیت کننده خلق بودند و غلام ربانی و حکیم
 حمدانی و پس از ایشان اخبار بودند و ایشان علمای امت
 بودند لکن درجه ایشان پست تر از مقام زبانان بود و طایفه
 ستم یهود بودند که محکوم بحکم آنها بودند اما ان قال چگونه
 شود این امت این دو طایفه بوده باشند و در این امت این
 دو طایفه نباشند بلکه در این امت هم هستند و تفسیر اینها
 بر ربانی و جبر و محکوم آورده شد و در این امت تعبیر سابقین
 و مهاجرتن و سابقین انصار و تابعین چنانکه در آیه سابقین ذکر

ان شد العبارة **منها** صادقون در صفحه ۹۹ در سطر و در
 فصل از جمله اباث این است که باقیها الذین امنوا اتقوا الله
 و کونوا مع الصادقین در این فصل بیان میکند صادقون
 ایشانند و پس از آن گوید در بحث امامت محل تشبیه و
 استدلال با بن ابره شریفه است بجهت محققین اثنا عشری
 ایشان از خلیفای ائمه اخذ نموده اند ایشان رکن زایع را با
 آیه استدلال مینمایند نفوذ بالله من مشبهات النفس **منها**
 مؤمن و عالم حقیقی در صفحه ۹۹ در سطر در ارشاد العوام
 میگوید فصل از جمله اباث باهرات قول خداست که می
 فرماید برض الله الذین امنوا منکم و الذین اوتوا العلم درجات
 والله بما تعملون خبیر ان قال ایمان حقیقی مقام نبی
 و معنی بکر ایشان مومن اند یعنی امان دهند اند از طایفه
 و له خود بمردم و ایشان را از عذاب قبر و رزخ و عرصات امت
 کند و خدا امان دادن ایشان را می پذیرد و ایشان مهاجرتن
 اند که از دار کفر مهاجرت کرده اند داخل دار ایمان شده
 در اینجا سکا کرده اند و اما علمای رفیع الشان بجا هستند
 که مقام انصار و اخبار برای ایشان ثابت است بطوریکه اشاره

مؤمنین
سابقین
تابعین
انصار

حقیقی
مناجی

شد و مقام علم مقام نفس است و مقام ایمان مقام یقین و معرفت پس مقام علم انجیا است که نفس و ولی نقبا بند شد بهشت که غایب غریب و غریبان و شاک و موکم است ان قال غایب کسی است که خداوند او را گاه کرده باشد بر جمع است و مطالب که در دین محتاج با و است و بر علم باشد بر جمع انها نبرشک و وطن و وهم و جهل ان قال پس مقام ایشان مقام نفس است که مقام اجبار باشد و مقام مؤمنین مقام عقل است که مقام زیادتین باشد و نه پندار که چگونه شود که مؤمن بر زبان غایب باشد و حال آنکه هر غایب حقیقی مؤمن هم هست زیرا که این مؤمن که در این مقام مذکور شده است مؤمن با بعضی در جان ایمانست یا مؤمن بمعنی این گشته است نه بمعنی تصدیق کنند پس این دو وظایفه را خدا رخصت دهد بر سایرین و مقام ایشان نزدیکتر بخداوند غایب است و سایرین هم در تحت ایشانند و بواسطه ایشان تقرب بخدا میجویند و باید میجویند ان قال پس حاجت ایات بسیار بوده و بعضی از آنها بجهت اتمام حجت چندا به ازان را ذکر کردیم و اگر میخواهیم و لا فؤاد الا بالله از هر چه این امر را استخراج میکنیم العبارة را فرستادیم گوید

و در روز

دماغی داریم و اعتنائی بشیرت نذاریم مردم هم هر کس میخواهد کوش مدهد سلسل الکتابه هم الله الحمد داریم و لی غایب هم حکم مرده دارد غایب هر چه مرچ و بکام دل ما هر چه صرف کلام اصل البیت هم بخوابیم بحسب ازاء و هوا خود بینانم بلایبند و لا هدی و لا کتاب منبر منها المنجی و المهلك قال فی هدی الصبیان پس در دنیا حکام و معلمانند و در آخرت بین کلام و در زاء میباشد و در دست ایشان نجات میباشد و مؤمنان و هلاک می شوند کافران و ایشان را به بهشت می برند ان زانم می گوید که تفصیل بعد ذکر خواهد شد انشاء الله با سبحان الله ان الانسان ليطغى ان رآه استغنى لاسم اذا دعا الدنيا له مستوسقا و الامور له مستقرة فبا انها الانسان انبث قول الرحمن ولا تحسبن الله غافلا عما يعمل الظالمون و قوله عز من قائل فلما نسوا ما ذكروا به ففتحنا عليهم ابواب كل شئ حتى اذا فرغوا مما اتواوا اخذناهم بغتة فاذا هم فيها مسلمون اللهم نبهنا من سنة الغافلین بمجد واله الظاهرین صلوات الله علیهم اجمعین منها سیدنا لیم قال فی الرسالة السیدنا لیم و الحق الغدیم الظاهرین العواله لان الله سبحانه استخلصه

برید
بالسیدنا لیم
عبد العزیز و هو
اربعین و ثلاثین و ستون
الفناء و هو قدس و مستغنی
تفضل فی خط بعد ذلك الخ
بشأن الله عز من قائل انما اعطاکم من نعمتی

۱۷
در مقام انجیا

افغان از غایت غایت
در مقام انجیا

في القدم على سائر الالام بل هو الصديق والاصل لا يطلق الا عليه
 لان سبحانه لا يقع عليه اسم ولا رسم الا منها سبب الالام ايضا
 قال في الرسالة وبعد جابك جبرئيل بما في الضمير وماذا اقول
 قال عليه السلام ان كنت تريد الله الخالق الرازق فان اى الالام
 وان كنت تريد الله الذي ليس كمثلها شئ فهو اى الميم لان الالام
 لا يتجاوزها ولى كلام اخر في الميم واللام فوق ذلك اذ ذكره الله
 تعالى في مطلب اخر واما هذا المطلب في مقام ظاهرها الظاهر
 للعابد بن بعبد واحاش الميم واللام عن اسم كانتا ما كان العباد
 اقول هل نعى في الاسلام بل في الملل مقام عال لم يذهب اليه احد
 الى الركن من التوحيد والنبوة والامامة وغيرها وسفقت ايضا
 بقليل من كثير وجرعة من غير انشاء الله تعالى انا مقاماتهم
 فاعلم انه قال للركن والباب والقباء والنجباء بعبارة اخرى
 لصاحب هذه الاسماء مقامات اربع كالتوحيد والنبوة والامامة
 المقام الرابع مقام البيان والتوحيد المسمى بالستر المقنع بالسر
 الحق قال على لا يحيط به الا وهام بل تجلى لها بها وبها امسح منها
 عن جابر بن عبد الله عن ابي جعفر عليه السلام انه قال يا جابر عليه
 السلام والمغاني قال قلت وما البيان والمغاني قال عليه السلام

مقام
 بيان

اما البيان فهو ان تعرف الله سبحانه ليس كمثلها شئ وان تصدق
 ولا تشرك به شيئا الحديث في الرسالة في المطلب الرابع
 ومنها العقائد من لم يعرف لتبين عليه والباب الذي هو
 جميع الفيوض التي به توامه كونها وشرعا اليه لم يعرف شيئا
 من التوحيد والنبوة والامامة ومن لم يعرف ان بيته وبين الامامة
 من القرى الظاهرة فليس بموحدا ولا بلى ولا شيعي ولا موالي
 اقول هذا الكلام جامع للمقامات الاربع فقط وفي المطلب
 من تلك الرسالة قال منها انه لا شئ ولا ريب ان الله سبحانه
 لا ينزل بئانه الى عالم الخلق فيثا هده ولا الخلق يصعدون
 ذاته سبحانه فيدركوه الى ان قال بعد ترتيب المقدمات
 للركن من عبده فقد عبد الله كما انراه فقد راي الله الى ان قال
 بعد سطور كثيرة وبصراحة ان يكون العبد والعبادة والمعوية
 في صفة واحد وكذا المريد والارادة والمراد وشيئا الكلام فانما
 لا اعرض عنه ولا اقصده ولا اريد عنه وهو عبادة الله بل ليس
 عبادة عنه العبارة وقال ايضا في تلك الرسالة فكذلك
 الميم هو الحق المعبود الذي يجب ان يبارد ويقصد لان الله امرنا
 بها الى ان قال واستلوا اهل الذكر انكم لا تعلمون بالبيان

از قافله ای که از کتب
چهارگانه است
مجموعه است

ظاهر من القباء والزمن الخبا فاذهم البيوت التي يتواءه
موسى واخوه لقومها بمصر وجعلوه قبلة لقومهم يصلون فيها
ويسرون لبالي واياها امين جميع ما ذكرناه في المطلب السابق
من التوجه والعبادة على ما ذكرنا من ان العبادة عبادة الله
بل ليس لله عبادة اخرى غير هاهي شان اهل السجدة بالنسبة الى الميم
الظاهر فيه الى ان قال في اخر الرسالة مخاطبا للركن الذي يعتقد
في خلقه انه ركن والان يكون مدة طوبه قريبا تلك سين
وازيد ان جعلتك لوجهي باب تجاهي في اوقات دعواني و
صلواتي وافدك بين يدي حواشي واذا دنت في كل حال الى الموت
العبادة اقول ستر يدك في الشبهات ما بشي غلب صدق
انشاء الله تعالى قال في ارشاد العوام در صحتها در سطر
فضل بدانکه این بزرگواران را چند قسم فضیلت است یکی آنکه
هسوز وقت ابرازان بنامده است و از جمله آن چهار حرف است
که امام بعد از ظهور باید ابراز فرماید و نه مطاقت گفتن و
نه خلق را طاعت شنیدن است خوب گفته است شاعر من
کنت خواب دیده عالم تمام کمر من عاجز من گفتن خلق از شنیدن
و یکی در این آیه از برای تسلیم کننده گان میتوان ابراز داد

ولی سینه بسینه و در کتاب نمی توان نوشت که در دست
عالم و جاهل هم افتد و متجمل نشده بحال ازان بغافل آیند
و یکی آنکه میتوان نوشت و لکن نه صریح و واضح بلکه بدقیق نشاء
و لطیف عبارته که جاهلان و متوسطان و غیر اهل فن و لسان
ازان ممنوع باشند و اهل علم و فن و لسان از ان بتوانند فهمند
الی ان قال و یکی دیگر آنکه میتوان انها را بعبارات عامیانه
و در کتاب فارسی نوشت پس منحصر شد در ذکر فضایل
در این کتاب عامیانه پنج عنوان بفارسی و عوام فهم نوشت
و آنچه میتوان در هر جا گفت و در هر جا خواند الی ان قال
فضل بدانکه چنانکه بوحید زاد چهار مقام بیان کردیم
و مقامات فضلا بل رسول و امده را نیز در چهار مقام شرح
کردیم فضلا بل این بزرگواران را نیز در چهار مقام شرح میکنیم
یکی مقام بیان مناسباتشان و یکی مقام معانی و یکی مقام با
دیدن و یکی مقام پیشوائی و انشاء الله تعالی ظاهر است بطور اخصا
بیان مینمایم و اخضار در این قسمت و آنکه در این مقام بیجا
مطلوبست زاقم گوید در این مقام که رتبه بیان باشد در فصل
شش بیان میکند و مطلب خود را در طی مطالب مندرج می

چهارگانه است
مجموعه است

چهارگانه است
مجموعه است

چهارگانه است
مجموعه است

کتاب
مقامات

سازد و ذکر میکند در واقع تفصیل و ترجمه رساله است که
از عبارات او مکرر ذکر میشود بطوری بیان منها بد که اولاً
رکن بر غافل بی اطلاع محقق نماند و لیکن بر غافل فطن واضح است
نظاً بر رساله و کتاب در فصل چهارم ذکر اینجاد و در پنجم
که قیاس نفس و در آن ضمن مطالب جوز را درج منها بد مطابق
با رساله و در آخر بنا بر مظاهر منبسط بر اینها بدینجهت که
در رساله بیان کرده است غرض تطبیق رساله است با کتاب
و مذهب باب مراتب و انشاء الله تعالی اثبات اینکه رساله
از او است خواهیم نمود و لا حول و لا قوة الا بالله العلی العظیم
المقام **الثانی** مقام المعانی مقام سرالتر و باطن الباطن عریض
فقی و ایزد جبار المتقدمه بعضها و اما المعانی فحق معانیه و سخن
جنبه و پدید و لسانه و امره و حکمه و علمه و حقه اذ شننا شاء
الله و پرید الله ما زیده فحق المثنی الذي اعطانا الله نبينا
و سخن وجهه الله الذي يتقلب في الارض فمن عرفنا فاما مه اليقين
و من جهلنا فاما مه الحجبين و لو شئنا عرفنا الارض و صعدنا
السماء و ان البنا اباي هذا الخلق ثم ان علينا احسانهم قال في
الرساله و منها تقریباً علی ما ذکر الحی شخص ظاهر و اندر رجل و قد

ذکر

ذکر فی طی الاسماء فراجع ثم قال بعد کلمات و الحقیقة
رجل و العقل رجل و النفس رجل و الجسم کل رجل و العرش ^{رجل}
و الكرسي رجل و الشمس رجل و القمر رجل فاهل الحق الذين لهم
الحق و اولو الحقیقه و الاقناده الذين يعرفون ذلك الرجل الطاهر
فيه الحقیقه و اولو العقل الذين يعرفون ذلك الرجل و هكذا
العارف بالعلم و هو ذلك الرجل الاخر ما ذکرنا فکل من لم يعرف
الحق كما هو و من اتخذ معه الها اخر مشرك و كل من لم يعرف الحقیقه
فهو ليس من اهل التوحيد العبارة و قال فی موضع اخر قولت
الرساله ان القنب فی مقام الواحدية و الکرسي فی مقام الاحیاء
و العنوت لا اسم ولا رسم الا في الركن و القنب و الخبیب العبارة
قال فی الارشاد العوام در صفحه ۱۳۴ در سطر ۲ باب قدم
در معرفت نقیاً و نجیاً است بمعرفت معاً و در این چند فصل
الی ان قال در اخر صفحه ثانی پس همان معانی صفات خدایست
در رتبه ایشان و مطابق واقع و حق است پس معلوم شد که
باید خدا را در هر مرتبه از مراتب خلوص غائی واقعی باشد الی
قال در صفحه ۱۳۴ در سطر ۱۷ و ۱۸ جلوه و نور اقسام دارد و کلی
و جزئی است چنانکه می بینیم مثلاً که در حق اسمی است کلی و جمیع

قال في القلوب
والعقل

اي قطب القبايا ايضا قال في موضع اخر من تلك الرسالة
ما اعتقد ان من لم يعرف هذا الامر فهو ضال وهذا الذي
في ان الشيخ الاجير اعلى الله مقامه كان قطب زمانه لصرح في
فيه انت القطب ومن العلوم ان العقل وسط الكل فالعقل
هو القطب فعلى ما ذكرنا سابقا كان اعلى الله مقامه العقل الظاهر
والعارف به عاقل والعقل ما عبيد الرحمن واكتب به الجنان
فاشيخ الاكبر هو الذي به عبيد الرحمن ويكتب الجنان لانه العقل
العبارة وقد اشرفنا ما يعنى الناظر به فيما تقدم وله كلام اظهر بما
ذكر في الرسالة الموجوده عندي المكيه بخطه ظهرها والمرئيه
برشته والفظه اما القبايا صلوات الله عليهم فمقامهم العقل
ومقام الوحدة والابتناف ومقام نفى الكثرة والاختلاف وهم
الذين ظهر فيهم ستر العقل كما ذكر في الجبايا عليهم السلام فضلا
عقول كما هم النفوس وهم الذين لا يعلون لانهم بمقام
يخبر عنهم السبل ولا يرتفع بهم الطير ولا تنهم الامه الوسطه
المرقيه الوسطى كما قال على العقل وسط الكل ومعلوم ان
الوسط هو القلب وعينه هو الاعضاء كانتا ما كان وبالغاما بلغ
وهو القطب وبدور عليه رحي ما سواه الا ان بعض الاعضاء

في القلوب
والعقل

هذه
القطب
المقام
الاول
القطب
المقام
الثاني
القطب
المقام
الثالث
القطب
المقام
الرابع
القطب
المقام
الخامس
القطب
المقام
السادس
القطب
المقام
السابع
القطب
المقام
الثامن
القطب
المقام
التاسع
القطب
المقام
العاشر
القطب
المقام
الحادي عشر
القطب
المقام
الثاني عشر
القطب
المقام
الثالث عشر
القطب
المقام
الرابع عشر
القطب
المقام
الخامس عشر
القطب
المقام
السادس عشر
القطب
المقام
السابع عشر
القطب
المقام
الثامن عشر
القطب
المقام
التاسع عشر
القطب
المقام
العشرون

قال في القلوب
والعقل

البه وهو بايها وجهها واباه لهما وجه لهما العبارة
كوبد مخفي ما يذ حاصل اربن بغير اربن ابن شد بضمه ملكه
الارشاد ذكره ركن رابع رحمة واسعة علم محبط لذات شامله
اذن واعيه بد باسطه عين الله ورجل الله وحب الله وحج
ومسب ورازق خالق والالوهية الظاهرة في الخلق وغير ذلك
من الاسماء والصفات مباحثه وصرح بمود جميع صفات كلياته
وجزئته ومعنويه خداه وندم مباحثه وتقبل بمود كجمله صفاته
در مقام عقل است و او مقام تقبلا صلوات الله عليهم است
و صرح بقوله ان الشيخ الاجير اعلى الله مقامه كان قطب زمانه
الى ان قال كان اعلى الله مقامه العقل الظاهر والعلو على
ما قرره ان القطب افضل عنده فامل في كلامه تجد منطويا
على دعا وعجب عن سيرة السموات تصبغ عن رقتها والبحر بقدر
ان تمدها والعقول تدهل عن ان ندر كها والجمال نابي
عن ان تملها فكم من جاهل في هذا المقام قد زلت له فيه الامه
وكم من سفينة للانام غرقت في هذا البحر الظلام فاستعذوا
بالله من شر تلك الانام وكونوا بالبحر ان ناهضين وللقناج
ناضين وللسبطان البحر والانس مخزبون للفسقة المردة مغضين

مقام العقل

القطب
المقام
الاول
القطب
المقام
الثاني
القطب
المقام
الثالث
القطب
المقام
الرابع
القطب
المقام
الخامس
القطب
المقام
السادس
القطب
المقام
السابع
القطب
المقام
الثامن
القطب
المقام
التاسع
القطب
المقام
العاشر
القطب
المقام
الحادي عشر
القطب
المقام
الثاني عشر
القطب
المقام
الثالث عشر
القطب
المقام
الرابع عشر
القطب
المقام
الخامس عشر
القطب
المقام
السادس عشر
القطب
المقام
السابع عشر
القطب
المقام
الثامن عشر
القطب
المقام
التاسع عشر
القطب
المقام
العشرون

ولا ل الله متمسكا ومطيعين ولد بن الله ناصر او معين وموالمين
لمن كان محمداً نفساً وبين يدي بلدي المكاره حخته وترساً بالتوا
يتقطوا من الغفلة وانظر وافهم كان قبلكم نظره عبره الا
ان مناع الدنيا قليل لوقوع الماء الاذل على الارض المحترقة
الميت واستضاءة الزيت من النار وهو الاسم الذي اشرف
به السموات والارضون وهو المعبر بالعقل الكلي والروح المحمدي
والعلم والعقل المحمدي وهذه التقارده والترجمة والوساطه
عامه في جميع الوجودات الشعريه والشعرية الوجودية و**باب**
الله الى خلفه و**باب** الخلق في الله فانهم **المقام الثاني** مقام
الابواب وباطن الظاهر وشركه بعد الاستفساره الى الله
والترجمة لوصي الله والوساطه قال في الرسالة مخاطباً
لمن اعتقد انه ركن وانت سبيل الله وانت **باب** الله الذي لا
يؤني الامة الى ان قال الى جعلت **باب** تجاهي في اوقات
دعواني وصالواته وافتك بين يدي خواجتي وادادتي في
كل احوالي واموربي الى ان قال وانت **باب** له ظاهر وباطن
وفي موضع اخر من تلك الرسالة له قال ان من لم يعرف السابق
عليه و**الباب** الذي منه يخرج جميع الفضل الذي به فوامه كوناً

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
الطاهر المنيب

۲۳

درگاه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
الطاهر المنيب

وشرعاً اليه لم يعرف شيئا من التوحيد والنبوة والامامة
اقول سنتين فيما سباني ما يشفي العليل ويروي الغليل **الثاني**
الله تعال قال في ارشاد العوام در صفي **الثاني** شك بينت كه
نقبتاً صادق ومامون بروحي خدا بند واخذ از ایشان بجا
است ورد بر ایشان شرك است الحرافه كويد اين بخارث
دلائل كند بر اينكه مترجم وحى الله ومحل وحى وواسطه
و**باب** فبض موجودات ركن رابع است ورد بر او شرك است
بالله ملاحظه بنمايد **باب** مراتب زياده از اين ادعا نمودن
كفت اين مرد در بزرگ او است چنانچه بر ناظر خبير نهان
مخوهد بود **باب** كفت من خاتم الانبياء ايشان افاضه الهيم
نظر محو نفرموده اندام را موكول بارت نموده اند ذكر كلكه
باب عنواني از او بدند كه امام غائب حتى حكم مرده دار در كن
ضرر است از ایشان عنواني مستقل عرض خواهم نمود ناهميد
بجانبهاى ان شئى فغان نكرد كه در ظاهر سخن بگويد و در باطن بگويد
اتما نحن مشهورين چنانچه در مجلسي كه خاكه نيك دين در دارالعلم
پيش از اجلاس نمود علماء اعلام مجلس نامور نموده بودند سكا
مكالمه با اين خادم علماء اعلام و فقهاء عظام بود هر چه از او

عنى

جائت او از پروان و در دم اقرار نمود و اظهار اینکه غلط کرده
 ملا حسین مرا فریب داد الله الحی و مجوله و قونه ظاهر ساختم
 بر همه فساد عقیده او زاهر گاه از مطلب خارج میباشم قدری
 از مشاجرات و لطایف بر ادوات را بیان می نمودم و لکن ^{لاهم} اللهم
 الالفة الله علی الظالمین امدیم بر سر مطلب قال فی الارشاد
 صحیحی ^ه در سطر فصل سخن در مقام بایست بود و باینکه
 بر سر مطلب و میگویم که مقام بایست آن مقام است که خداوند
 عالم بواسطه صاحبان آن مقام فیضها و مددها بسا برین ^{سازد}
 و جمیع فیضها اول بصاحبان آن مقام میرسد و ایشان حق اند
 بان فیضها و از هر یک بخداوند عالم پس اول بایشان میرسد و از
 ایشان بسایرین که از ایشان دورترند العبارة ^{قال} فی
 فی ارشاد العوام در صحیحی ^ه در سطر باینکه در معرفتشان ^{باید}
 در مقام ابواب و این مقام را فی الجمله شرح می توان داد اگر چه
 شرح بیست بجهت اینکه در مقام نبوت امامت بفصل شرح
 داده شده است و تفاوت همه ریاست کلمه است که آن بلکه
 در اینجا شرح داده شود و شاید که پیش هم گذشته باشد و
 در این باب باینکه چند فصل محتاجم بعد از فصل در دو ^{فصل}

باب فیضها

دو از فصل ثانی می گوید پس معلوم شد که فیضهای خدا را
 بایضا است و ان بایضا خلق خدا هستند و آنها کسانند که
 بهر از تو هستند و بودن بعضی شیعیان منافاتی ناپدید
 نیست ^{میرزول} این ندارد چرا که آنها بایضای بالا هستند و شیعیان
 بایضا کسیت و مددها بندرج میرسد و همین که توانا فی اول
 کسب که فیض بایضا زال میسر و ایند بام کرده است ^{تواند بود}
 و تحقیق این معنی در فصلی جدا ضرورت دارد که با حضرات بیان
 مینمایم و شاید پیش هم گذشته باشد **فصل** مردم که آن حق
 کنند که چنانچه در این عالم اعراض ممکن بود که هر فاسق مثلاً
 برود و نزد پیغمبر او و از او علی بیاورد یا بولی بگیرد بواسطه
 غافلین کاملین در باطن هم ممکن است که فیض از خدا باینجهت
 با ائمه بقا سقیم برسد بدون واسطه کاملین و استبعاد
 می نمایند و اینکه ما میگویم که فیض باینکه بدون واسطه ^{کامل}
 نمی رسد حتی آنکه شیعیان منافعی از منافقان گفته بود لفظش که
 معنیش این بوده که هر گاه بواسطه اهل بیت او میخواهد بمن
 فیض بدهد میخواهم ندهد و این نیست مگر بواسطه انکاری و
 استکباری که در قلب دارند و این لفظها از انرا می دهند

منافق
 قات زود
 با اینکه مکرر
 کوبیدن عوام بر زمین
 بلیت و کربت
 شد
 از دم وارد سلسله طویل نماید
 از همت نداشتن باورنخ
 فها بر غولتیرت قاتل
 ناستند و کله
 جمال غنچه

باری این استنباهی است که مردم میکنند و نمی دانند که این
 دنیا خانه اعراض است و این نزدیکیها و دوریها و فیض گرفتنها
 همه غرضی است و در باطن واسطها هستند و باز بواسطه
 آنها می رسد و مردم اینها را نمی بینند و خیال می کنند که بواسطه
 بوده است اگر چنین بود خدا نمی فرمود داخل خانهها از درها
 بشود بدلی اخر ما قال را قلم کو بد اگر چه نه است اینها ط فرمودند
 حرف قابل را نقل معنی نمودند اول آنکه هر که قابل مقصودش
 جبارت با همه بوده غلط کرده و حکم از معلوم است و ثانیاً
 آنکه چون اهل بیت چنانچه در مقدمه گذشت برکن اطلاق
 می کنند شاید مرادش این بوده در این جا شاهد مقام و ادعا
 شما می شود و ثالثاً کلام از قیاض بودن رکن است ند پس آنکه
 اهل البیت زاد میان می آورد که مطلب که شود و از غیرش
 شبکی ملغف با دعای ایشان نشوند و رابعاً اصل این سخنها
 در واقع و ضربی از برای الزام عوام بچاره است که رکن رابع حی
 و نبات و رزق تو با او است و فیوضات از او بنوم برسد اگر چه
 صوره از مردم بگو مشاهده تمامی با شخصی از اتباع این مردم ^{هش}
 او محاجه نمود صریح خلق و رزق و حیوة و نبات چنانچه ^{بش}

در کرد

ملاک بر کند و در یاد داشت

شد نسبت برکن داد در رتبه اخر او را معصوم میدانستند و
 عالم و خیرد و نغز از اتباع ایشان را ملاقات نمود می کشند
 هر چه میگوینم در اینجا اقا در کمان پیش نمود می بیند بسیار
 اعتقاد ایشان عجب داشتم بعد از چندی ملاحظه بعضی
 نوشته خات و نماز است زیاد بکب و اطلاع بر بعضی حکایات
 دیدم که شفا از من هب مولای ایشان بوده مقدمه ما از چند
 در این کتاب ترتیب داده که محقق میشود مقصود ندارد که
 ستره غایب و احقر نسبتاً و حیاً خود را و خلفه و خلفه که نشان
 نارکن رابع بودن نداشته باشد مثلاً میگوید اندیا بروح
 از دعا پاهستند شاید در دعا یا امانه کسی باشد که بد زو
 بهر باشد از این بابت که نفا بصوری خلقی خود را از کف
 یا اینکه دوست رکن رابع سپیدی است حتی چینی ^{موسی}
 علوی فاطمی بلکه مهدوی از برای آنکه بطریق اول رکن است
 باشد کسی زارند بگوید بقول خودشان وسط مانه که رکن
 باید سپید باشد بگوید چقیقت سپادت با او است و اثبات
 ذلت تمام بطول بد الکلام انشاء الله تعالی هر یک از این مطالب
 در محل خود بیان خواهیم نمود **المقام الرابع** الامامه و هو الحی و هو

نقار امامت شیعی

الظاهر وهو السمر المستر وهو مقام حجة الله على خلقه ووجه الله
 الذي يتقلب في الارض فكما لا الازمان المفضله وفتح
 الحنون المقله ملجأ الهارمين وامان الحاضرين قال
 في رساله والى اعتقاد اعتقاد اجزم ان من يعرف شيخ زينا
 لم يعرف امامه الخ قال في ارشاد العوام در صحنه در سطر
 باب چهارم در معرفت ان بزرگواران است در مقام پیشواي
 و ظاهر و در اين مقام هم چند فضل است **فصل** بدانکه شك
 پيشت که انسا از چهار مقام است یکی چيفت او که معنی از
 معنوی است و چون بنفس خود بنظر نفسانی رجوع کنی خواه
 یافت که چنين مرتبه ذاری که در او هیچ وصفی از وصف کنی
 و همان خود را او زای پنی و بس مرتبه دوم مرتبه معنوی
 و کلبه که در ان مرتبه ظاهر است بظهور کلی و اگر رجوع بنفس
 خود کنی چه پنی که مقام دیگر ذاری که دارای مطلوب است و در
 کلی برای همه امور و قدرتی کلی برای هر کار و شنوای کلی بر
 هر صوت و کوبای کلی برای هر سخن و خواهر کلی برای هر کار
 و امثال اینها ذاری و در این معنی هم شبهه پيشت و مرتبه سوم
 مرتبه با است که رزخ است میان معنی و صورت و باب ششم

پنی
 معنی
 کوبای

ان فضیلهای معنوی است بسوی ظاهر چون در خود نظر
 کنی چه پنی که مرتبه دیگر ذاری بعد از ان صفات کلبه که
 بان مابل باظهار ان صفات هستی در عالم صورت و نسبت
 و مرتبه ذاری که بان حکم میکنی بطور اجمال و اوستد
 ابراز میشود در عالم صورت و مرتبه چهارم مرتبه صوت
 و مفصل شدن امور غیبیه و بالفعل شدن امور غیبیه
 که داشت و چون بخود رجوع کنی چه پنی این مرتبه چهارم
 را نیز ذاری و ان صفات کلبه تو بتدریج از تو ظاهر
 شود قدرتی پس از قدرتی و علی پس از علی و امثال اینها
 شرح ان سه مرتبه در سه باب گذشته و اینک سخن در
 مقام چهارم است که مقام صورت ظاهر باشد و بهنگام
 پیش چون بمقام ظاهر در آیند پیشوا باشند از برای اهل
 ظاهر و مردم با ایشان اقتدا کنند و از ایشان تعلیم گیرند
 و این مقام چون مقام صورت است اندکی نمیتوان تفصیل داد
 و باکی پيشت الحی و اضم کوبد بعد فضلی بان اخباری چند
 میکند مثل سابق و صرف بمقام ایشان می کند بعد حدیث
 هم را ذکر میکند بضمیمه اخبار دیگر در بیان مراتب ایشان

مراتب

که در این مقام است
 که در این مقام است

در صحتی که در سطر میگوید فصل چون بعضی از صفات
 مؤمنین را دانستی عرض میکنم که صاحب رکن زابع کسی
 که صاحب این صفات باشد الی ان قال ولیکن علاوه بر این
 صفات که عرض شد صفتی دیگر هست که باید صاحب این
 صفت باشد و آن علم شریعت و طریقت و حقیقت لکن
 بشرطی که اینها را از کتاب خدا و سنت رسول پرورد
 و مطلقا در هیچ مسئله ارفسانه نشند بعقل خود و غیر خود
 نشود و در هیچ مسئله ارفسانه رجوع بدشمنان ایشان نکند
 و علم خود را از ایشان اخذ نکند الی ان قال پس شیعه کسی
 که در علوم خود قاطبه مسند بال محمد و غیر ایشان منقطع
 باشد و در اعمال و اقوال و احوال خود شبیه با ایشان و اینند
 نماینده ایشان باشد الی ان قال امر شیعه مشبه بر کسی
 چنانکه امر احدی از شما بر ملتها مشبه میشود هر کس بر
 موسی عمل کرد ذابم ذکر موسی و وصی او را کرد معلوم است
 که یهودی است الی ان قال هر کس ذابم اسم علمای قاهر را بر
 زبان زاند و علوم ایشان را ذکر کرد و تجسمل و تعظیم ایشان را
 کرد بطور ایشان عمل کرد معلوم است که شیعی است و هر کس

مقاله
 و عام و غیره است
 و طعن علماء دشمنان
 ایشان مخصوص است
 تخلیقه الله و ذکر خوانده اند
 از شیعه خوانده اند

ذکر

ذکر ال محمد را کرد و احادیث ایشان را دانست خواند کوش
 عمل بر طبقه بر طبقه معلوم است صفت
 و عمل بر طبقه ایشان را معلوم است که شیعه است
 کتب مجوسیت و یهودیت و نصرانیت حسب و شیعه
 مخصوص قومی باشد الی ان قال باری زاه هدایت واضح
 مانند اثاب در ساعت چهارم روز و لکن مردم چیز بی
 در ایشان نیست و منکوس اند و از راه حق دور افتاده
 و همین قدر در مقام معرفت نقیبا و نجباء در مقام پیشوایی
 اکتفا میکنم چون در این آخر کتاب بنا بر احضار شد است
 قال فی آخر الرساله ولا بد لمرءه کل شیخ من نص البیت الخ
 علی الاحق او نصیح نفس شیخ الزمان بعد ما عرفت حق
 الان فدم من الله علینا بصدیقکم لما را بنا من آثاره حق انه لو کان
 یجوز بقی بعد نبیانه و ادعیم البتة لم نطلب منکم معجزه بل والله
 مع ذلك لو ادعیت ذلك لان بل اعظم من البتة و اعظم
 لصدقتک بلا معجزه كما کذب فیها مرارا دعاء منک فان الله
 صدقت و قدرت و اصلح امرک و لا یقلع التاجر حبت الی
 وان الله لا یصلح عمل المفسدین و انت مصدق فیما ادعیت
 مطلقا بلا معجزه فانک بنفسک برهان و المعجزه للجهال فالمرء

بعضی مالک التوحید الی اهل

از نوشته
 که از شیعه است
 هفتاد و نه
 بود نعوذ بالله

شاه
المعروف
المعروف
يعرف انما زمانه
مستطابا هله
الحاجه في المقام
الاربع للامامه

منكم ان تصوا على الشيخ الذي بعدكم فلعلي بمقادير الله
فلا موت من مية الجاهل به واكون بفضلك وجودك عارفا
بربي وهذه سنة الله التي قد خلت من قبل ولن يجد لشد
الله شديدا وقد كانوا يسنون ويضون كما نزل الامم و
المشايخ وشيخنا الا وحده فاسلك مجاه شيئا ووجه
الله لا اكرم لك ان تجتني وانا عبدك لا ليلد لك ان امرتني
بالكتمان فلن نفس بحول الله وقوته وانا واقف متوقفا لك
ونهيك وهذه حاجتي فاستجب لي وما قصرت في الدعاء
تمامه صلاحه ونظام امره من علي من عندك فضلا
منك وجودا فانك واسع كرم ولا قوة الا بالله العلي العظيم
وصلى الله على محمد واله الطاهرين والقبائل الاكرمين النجباء
الفاصلين كتبه عبدك الاثم محمد كرم راجيا للنجاب والى الله
الماب والسلام عليكم ورحمة الله وبركاته اقول يا ايها
الغافل لم تسلك اياك ان تهلك قبل نزول رسلك ويا ايها
الجاهل لا تغربد وافق من سكرتك الغالبة على عقلك وحيك
واستدرك في يومك ما فاتك من امسك وان نطقك
والا فامسك واحبس هوائك في سخن الضمير قبل حبسك واعين

من

الحاجه في المقام
الاربع للامامه

من سبقت فاما كما نوا من حبسك من فرب تغارق الاخوة
والاخوات وترعب عنك الاحبة والبين والبنات وترعب
بك الى الممات وبغير رهنا بما قدمت يدك في الايام القاتلة
فابك على ايامك الماضيه بالدموع الجارية ولا تكن مبادرا
بالفباغ وباللقاء الشكوك والقلوب الضمير على نار الهاوية
وانسبت تما قدمت يدك والله لا ينسى والضمير للذنوب
حايبه اما تسمع قوله الله عز وجل واما من اولى كتابا يشتمه
فيقول يا ليتني لو اوت كتابا به ولو ادر ما حايبه هلاكه
سلطانا اهل بصحفي ولا تكن معزورا بالذنب فاشفي عن
وهي نكرة ويعبها اذن واعية اما اوصافهم وعملهم قال
في ارشاد العوام در صححه در سطر مقام ايشان اكرجه
در عالم نفوس است ولى ايشان ادر سبر و سلوك خود چشم
از نفوس پويشده اند ومقام ايشان مقام عقلي است كذا
ايشه نفس ايشان افتاده است و بان چشم هپشه نكران اند
وان عرصه بزي ايشان روشن شده است و سابر عرصه
نار يك پس بچينه امبغعي ايشان محل مشيت الهي كه تعلق كوز
ايشان كوفته شده اند و ال مشيت وسبب مشيت الهي

مراد
معلوم نند
عالم العقل
نفس ناسد و اكرض
است عقل ناسد بالاروس
جزء من عالم العقل
رنا كره عقل مدرك معلقا كذا
و در عالم نفس صورت جوهري
جزء است مقام وحده
نجا ومقام كبريا
مشركت
علاصه
مدت و كوش
مبهم الظاهر عنوان
الاطل فامسك
فاسل

شده اند که بان سبب و بان الت سا بر مراتب وجودیاتی
 او دیده شده است پس با بر واسطه صاحب قوه و قدرت
 و تصرف کرده اند و بمشیت الهی و امر الهی کارها می توانست
 کرد و تصرف در هر چه تابع وجود ایشان باشد و اضعف
 از ایشان باشد می تواند نمود و تکمیل هر ناقصی می تواند
 کرد تا به مرتبه که بخواهند بدانند الی ان قال در مقام عقل
 محل مشیت شده اند و نمائنده مشیت الهی شده اند و از
 صفات لطافت حاجب او نگردیده اند پس بمعاصن او
 چنانچه خدا میفرماید لا یسبقونه بالقول وهم یلمون
 الی ان قال پس در این هنگام چشم بینای خدا و کوش
 شوای او و زبان کوپای او و دست توانای او و پای پوی
 او شوند الی امضاد در صفحه ۳۳ در سطر ۱۰ در ضمن مثال بجاد
 پس او را زبان کوپای خود و دست توانای خود و پای پوی
 خود و مشیت نافذ خود و قول بالغ خود و رخساره ظاهر
 خود کند و او را نام خود و صفت خود قرار دهد در جمیع
 ممالک العباده زانکه کوبد اولاً تو چندی از کتاب و سنت
 حاصل نشده استعمال عین و سمع و لسان و بید در غیر موارد

محل مشیت
 از مشیت
 سبب مشیت
 منصف
 طبع انوار

معلومه و توقیفیت در امثال بن الفاظ واضح است پس
 پس اطلاق بر کن تابع و وجوب اعتقاد بر آن چنانچه در موا
 عدیده امر میکند حکم معلوم و ناسپسی است در مقابل
 پیغمبر و رتبه ایست از رتبه ائمه افزون تر چه ایشان در
 ناسپس تابع بودند و شان ایشان بنین بود قال الله تعالی
 انما انت منذر و لکل قوم هاد یا قوم الله انکم امم علی
 الله یقننون شاید ناسخی از برای بعضی آنها آید به التبی
 بنظر ایشان رسیده باشد اللهم الا ان یقال اینک یقین
 کلیه اخصاص بیاطن نبوت و نمائنده اسرار نبوت اند چنانچه
 بعد اشاره خواهد نمود باین قاعده نزد ایشان جایز است
 هر چه از ائمه مستور بوده عالم در دوره ایشان بسخنی پیدا
 کرده ایشان که خامل اسرار نبوت هستند ظاهر سازند
 و این مشافهات با خاتمیت و اکمال دین هم ندارد که ترک اولاد
 لاخر علی الاسلام السلام شاعر خوب گفته دین تو را در پی
 از ایشان دینی از ایشان پیرایشند بسکه بر او بسته شده
 برک و سازگرتوبه یعنی نشناس پس باز با قوم احد در او
 شخص منزه الاعمال و الاقوال و بکثر فیه الزوال و لیبیب

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مبشرين ونذيرين
والله اعلم بالصواب

در کتاب خودشان می نویسند و نسبت با ایشان میدهند
با در مجالس تحقیقات و بشقه میفرمایند که قل هو الله احد
مراد علی است و با اعلام در این باب خاصه میکنند با کاتبه
هر چه را از زو سائیدند که نسبت بمشایخ خود دادند بعضی
از آن زاد در مقام تعجب اظهار نمائند برین شیخ جلیل در شرح
زیاره و در تلو فقره مبارکه و التامین فی نجاته الله در باب اول
در حل بر خدا چه میفرمایند اوقات از شما سوال میکنم این مرد
طریقی کیست و مسلک او چیست علمای اذکرا اعتنا ندارد و میگویند
هنر او چیزیست در مردم ضلالتش منحصر میباشد استکی
خود را با ایشان این هم در این رساله خواهی دید و فهمیدی و
لیکن خودش خوب گفته ولی مذهب خود را عیش بهر وحدی
قال فی شرح الزبارة الجامعة الاقول انه لم یرد من طرقنا سماع
العشوق فی جانب الحق و اما ورد من طرق اهل التصوف وهو
عندنا باطل لا يجوز نسبته الى الله تعالى و ما وجد فی کتب بعض
الشیخه من ذلك فانه من طرق اهل الخلاف بر و بر و ما من له
مبیل بهم لجنل عز سبیل الله والله تعالى يقول فذروهم
یفترون **لنا فان** كل معنى له معنى اخر يصلح استعماله للعتدیم

تصویر
عشق

عشق

من العناصر الاربعة الى ان قال الشارح لان هذه الامور امتنا
 جعلت للانسان مطمح حاجته اليه مثل الرجل من الاعضاء الكون
 في الانسان الى ان قال ولهذا صح ان توصف افعال الله بالعلم
 والاذن والوجه والمهد ولا يصح ان توصف بالرجل لانها الاله
 الاشغال لا غير اعياره وجمابه ايضا رساله منفردة في رد هذنا
 المطلب **قول** انظر للاجتهاد شهادات اهل التصوف و
 شكوك اصحاب الغف فانها اعظم ذاء لهذا الدين القويم
 واعظم حجاب لهذا المذهب القويم فهذا الرجل بعد ما اعظم
 هذا الكلام الظاهر الواضح المحكم في ردّه وشمول عموم الالهيات
 له ولا مثاله ولا مفتر له الا بالقول وان عرض في كتابه و
 اغلب خطابها ورد في كلام الله ونبيه وكلمات الال الرسول
 لا طراره في حق البتخ والسيد في كتبه ورسائله ان كل منهما
 ركن ومعبود وولي مطلق ورب وسبيل ونص في حقهما
 خطا بالسيد بقوله وقد مضى تمامه لو ادعت النبوة الازلي
 اعظم من النبوة واعظم لصدقت بلا معجزه ولا دليل فاذا
 على حسب اعتقاده لم يبق له حجة من حجات الاسناد لانه
 ذا عبد الحق الا الضلال قال في ارشاد العوام در صفحه ١١٥

و من اعظم
 اعراض من التوفيق
 دارند

نفس نظام نبوت
 دارند

در سطر پس از ان است که می گویم نقباء ائمه نماينده
 اسرار نبوت باشند و نجباء ائمه نماينده اسرار ولايت
 هستند و اين امر محض تشبيه ببيت بلکه واقعيت دارد
 و نقباي كلي الاختصاصي باطن نبوت است چرا که باطن
 نبوت را جمع شئون عقل مطلق بالفعل است و نقباي
 جزئي و اختصاصي بظاهر نبوت است چرا که ذاتي که ظاهر
 نبوت دازاي كل ما يظهر من النبي دران واحد است بلکه
 با بد جبرئيل و ساير ملائکه مسئله بمسئله براي ايشان است
 و هم چنين نجيب كلي الاختصاصي باطن ولايت است که
 مستجمع جميع شئون نفسانيه هستند بالفعل و نجيب جزئي
 اختصاصي بظاهر ولايت است که مستکمل جميع ما يظهر من
 الولي بالفعل دران واحد بودند و بتدريج در ايشان بود
 ميگرد و از اين جهت بنی را حال بعثتي و ولی را حال بصفتي
 بفهم چه ميگويم اگر چه من هم نميدانم چه ميپوشيم و آنکه ميپوشد
 ديگر چه و او عالم است بايچه ميپوشد باري مثل مراتب نبي
 و ولی هم عليهم السلام همان عرش و کرسی و اقباب و ما
 که مثل او دردم چون وضع زمان را تقبير هاي كلي بهم رسيد

و من اعظم
 اعراض من التوفيق
 دارند

نفس نظام نبوت
 دارند

مراهم کسالت در یافت از طول کتاب بهمین قدر هم در
 این مقام اکتفا میکنم و صلی الله علی محمد و آل الطاهرین
 در خانه اگر کس است بک حرف بر است **و چنین** از این بیانات
 ظاهر میشود که نقیب کلی اشرف از نقیب جزئی و نقیب کلی
 و جزئی هست چنانچه در مواضع دیگر خود تصریح میکند و
 چون او را اختصاص بیاطن بنی داد لازم دارد اشرفی را
 بنی که منتظر جبرئیل و ملائکه هست که مسئله بمسئله
 ایشان بیاید چون در مقام فعلیه تصرف است و اشرفی
 او را باطن و لایق و ظاهر او نیز واضح است چون ولی در
 مقام نفس است و عدم وساطت ولی در آن مقام نیز واضح
 چه در حقیقت سافل واسطه قوس در نزول نخواهد بود
 حکم مراتب نشانه بالمغایبه ظاهر است و تعلیل با اینکه بنی
 حال بعثتی و ولی را حال نصی هست **الحی** مؤید بلکه **مصرح**
 خند بر زبانه موکول بفهم نقاد ناظر تر است مجال بسط
 مقصود اشاره است و شاید بعد زبانه بیان شود و السلام
 علی نایب الهدی و جیمی العوایب و الرذی ایضاً فی ارشاد
 العوام در صحنه **اه** در سطر فصل بدانکه مکرر در این کتاب

اشرفی از نقیب کلی
 و نقیب کلی

نایب الهدی

ذکر شده است که انسان صاحب هشت مرتبه است زیرا
 که انسان را اولاد و عالم است عالم غیبی و عالم شهادت
 الی ان قال اما غیب و باطن ترا چهار مرتبه است چنانکه
 ظاهر ترا چهار مرتبه است الی ان قال پس معلوم شد که جسم
 ظاهر را هم بهمین نهج چهار مقام است مقام طبعی و مقام
 ماده و مقام مثال و مقام جسم و بر همین نهج باطن را نیز چهار
 مقام است چرا که آن هم وجودی دارد مانند وجود جسم
 پس او را هم طبعی است که از افراد گویند و ماده است
 که از عقل گویند و مثالی است که از ارواح گویند و جسمی
 که از نفس گویند الی ان قال چنانکه کسانی که را ایشان
 جیمائت غالب است چشم جیمائی ایشان باز است و
 مشاهده جیمائت را مینمایند کرد و از عالم اجسام محتوی
 شوند و این رتبه قاطبه مردم است و جمله ایشان الاقلیل
 از اهل این رتبه اند و چنانچه محسوس است پس چون در این
 مقام اطاعت نماید خداوند و رسول و ال او را علم الهی است
 در آنچه فرموده اند و مزاج و اخلاق و احوال خود را با بواسطه
 معتدل نماید و بکار برد مشتمل خود را و او را را باصفا

مشتمل جسم

عالم

دهد الی ان قال پس به پند امثله چیزها و مشاهده آنها
 عالم ذر و اهل جالبقا و جابر سارا و به پند ارواح نبکا
 را که در بهشت دنیا مشتم باشند و به پند ارواح بدان
 که در جهنم دنیا معذب باشند و به پند هر یک از خردم
 بصورتهای عجیب و غریب بر حسب اعمالشان الی ان قال
 و چون از این مقام ترقی کند چشم ماده او باز شود ان عالم را
 بر او روشن کرد و در عالم مثال و اجسام بر او نازل کرد
 که تکلفت نباید نظر با آنها کند چنانکه شرح دادیم و چون این
 چشم بر او باز شد ملئکه را مشاهده کند که بعضی در روضه
 و بعضی در نزول و هر یک متوجه خدمتی از خدمات باشد
 و آنچه وارد شده است در احادیث که امام ملئکه را یعنی
 پند نه معیش است که مطلقا ایشان را نمی پند بلکه معیش
 است که ملئکه را بوحی نمی پند که بر او نازل شوند و
 جدیدی بنا و زید چرا که این مقام مخصوص نبی است و اما
 محض رویت احادیث بسیار وارد شده است که پند
 بلکه بسا پر شیعیان خود نموده اند و ایشان هم دیده اند که
 ان قال پس آنکه فرمودند که امام ملئکه را نمی پند با بان

مقام ششم

مقام هفتم

محرر

معنی است که ما کهشم با آنکه تقیه است از ازل تا سر که
 اگر میفرمودند که ما ملئکه را می پند می کشد که اینها مد
 نبوت میباشد الی ان قال و ملئکه از شعاع شیعیان خلق
 شده اند و بیعلم شیعیان ایشان خدا پرست شده اند
 و خدا شناس شدند پس چگونه شود که شعاع از منبر آنها
 شود باری چون انسان از مقام ماده تجاوز کند و مقام
 در عالم طبعیت نماید و ان چشم از پایه او باز شود مطلع
 شود بر نفع صور و صدای صور را بشنود و اسرافیل را
 به پند که صور در دست اوست و می دهد و حالات مت
 را مشاهده نماید و حالات مابین دو نفع را مطلع شود و
 صدای من الملک لله الواحد القهار را بشنود و تقیاء و
 و اصحاب لال کل روزگار بخورد و همه چیز را متلاشی پند
 در نزد قهر خدای قهار و چون این چشم برای او گشوده شود
 و مقام او گردد این عالمهای دیگر بر ای او بهره و تار گردد
 و تکلف متوجه آنها گردد و چون چشم نفسانی او باز
 شود و در اینجا محل و مقام کندان عالم بر او روشن گردد
 و عالمهای دیگر نارسود و مطلع بر اسرار علوم و حقایق

مقام ششم

مقام هفتم

تواند خطای مخالف را اثبات کند علم او از درجه اعتبار
ساقط است و ضد حق و نشاید کردن چرا که شاهد حجت
در قول مخالف باشد و او بان جاهل است **حجتم** باید
هر مسئله خود در هر علم که باشد دلیلی از افاق بیاورد
که آن کتاب تکوینی است و خدا میفرماید که ما خلقت خدا
یا طلالا و میفرماید ستر هم ایشان را فی الافاق پس باید هر حکمی از
افاق بر مطلب خود بیاورد که شاهد بر مسئله او باشد
و اگر در افاق اهری بگردد قائم است بر خلاف و رفع خلاف بود
اظهار کند وجه خلاف ظاهر بی اثر و انحاء باطنی از بیان
نماید که اگر ایه در افاق ماند و او از عهد ه رفع خلاف
بیرون نیاید قول او را اعتبار نیست اگر چه باقی ادله را
بیاورد چرا که اختلاف در میان آن سه دلیل سابق و آتی
افاق نیست خدا میفرماید که افاق حق است و میفرماید
ما نزی فی خلق الرحمن من تفاوت پس تفاوت در خلق نباید
باشد و هر کس بر ستر خلیقه آگاه است باید رفع تفاوت کند
و الا بر ستر خلیقه آگاه نیست و شاید حجت در آن مخالفی
و او جاهل است پس قول او معنی نیست **حجتم** است که

افاق

بهر خلقی که آگاه است

افق

بهر خلقی که آگاه است

استدلال کند بر علم و مسئله خود از اوقات انفس چرا که
او کتاب صغیر است و نمودج کتاب کبیر است که عالم باشد
و نمودج کتاب ندر و پی است که قرآن باشد لی از قال
اگر دلیلی از مسندهای سابق بان مخالف است باید رفع
خلاف از همه نماید **ششم** باید که از عالم و سبط کتاب که علم
فلسفی است و کتاب مبین و آئینه جهان نما است بر مطلب خود
داشته باشد و اگر در آن برای سخن و مخالفی هست رفع
خلاف از آن نماید و او را مطابق با دله سابقه نماید و اگر
خلافی مابین آنها است رفع خلاف از همه نماید که اگر چنین
نکند آگاه بر ستر خلیقه نیست و شاید حجت در مخالف باشد
و او بان جاهل است **هفتم** باید که بر مطلب خود در هر
علم که باشد از جمیع علوم استدلال کند و از هر علمی که او هیچ
مسئله خود داشته باشد چرا که علوم اوصاف کتاب تکوینی
و اوصاف مطابق موضوعاتند **هشتم** آنکه اگر مطلب
او از مسائل ربوبیت است و عیب است از ادله عبودیت
و شهادت بر آن کواه آورد و اگر از مسائل عبودیت و شهادت
از ادله ربوبیت و عیب بر آن کواه آورد چرا که عبودیت بر

عالم قسط ۳۷

عقل فلسفی
کتاب مبین

از جمیع

مسائل تکوینی

مسائل عبودی

کتاب در منطق
فصل در معرفت
و معرفت

عقل
و معرفت

معرفت
و معرفت

طبق بودیت است و آنچه در هر یک مخفی است در دیگری
اشکار است **الحق هضم** آنکه در هر مطلب از فطال خود
از اعلی باسفل آید و منشاء آن مطلب را از اسماء و صفات
الهی بداند و علت و سبب اثر بشناسد و در هر مطلبی
از بنیادی علل نماید و استدلال از حق بر خلق نماید تا حقیقت
انها آگاه شود و بر سر خلیفه مطلع گردد و بر نحو ایجاد شاهد
باشد زیرا که استدلال کننده هادی است و باید هادی
صاحب سفر سیم یعنی از حق بسوی خلق باشد و در هر چیزی
از بالا تا کف آن باشد تا خلاف در چیزی همانند بند و هر ذلک نوع و
ارخانیب واحد داند که اگر چنین نکند معلوم است که حقا
سیم نیست و چون سفر سیم نکرده باشد بنظر واحد با شپا
نکر بسته باشد و بر مثال الله ملقی در هر چیزی مطلع نباشد
پس علم او معنی نباشد البتة چرا که ناظر است با شپا از اسفل
و هر کس از اسفل نظر کند احثلا فها بیند که از عهد آنها
شوند زیرا بد در هر یک از این ادله نه کانه استدلال کند
مجادله از برای اهل علوم ظاهر و بموعظه حسنه بر اهل
باطنه و بحکمت از برای اهل حقیقت که مجموع ادله نیست

دلیل و رفع خلاف از کل این نیست و هفت دلیل است
که هیچ خلاف نمائند که اگر یک خلاف نماید حجت و انقضاست و او قضا
نباشد و از اهل مظنه است و نه خود او را شایسته است که انما
بر او علم او نماید و او در زهره بخواند باشد و از جمله قریبها
ظاهر نباشد و حال بن بخواراد و مقام است مقام خزینة و
کلیت در مقام نفوس خزینة اند و دیدن ایشان بینا و کوشش
شنو است الی ان قال پس فرق ما بین این شخص و سایر علمای
ظاهره آن باشد که علمای ظاهره رویت حقایق را نکرده اند
نه قبل و نه کبتر و از عهد استدلال بر یک مسئله هم برین
نمی آیند و آن شخص نجیب رویت آنچه میداند کرده و استدلال
ان می تواند کرد چنانکه گذشت و باقی راه می تواند استنباط
کند و بر حقیقت آن مطلع گردد پس چون بدان مقام رسید
جزئی نباشد اما نجیب کلی او هم در مقام نفس عالم است
با طراف نفوس و علوم بالفعل و از او فوت نیست مسئله
الآن پیشاء الله و عالم است بهر علی چنانکه تو بلغت خود علی
الی ان قال پس فرق ما بین نجیب کلی و جزئی آن باشد که او
بکل علوم بالفعل مانند فعلیه هر صاحب علی علم خود و

کتاب در منطق
فصل در معرفت
و معرفت

عقل
و معرفت

عقل
و معرفت

معرفت
و معرفت

بنا و کلامی است
بنا و کلامی است

نوعی
منابع

کلامی
نوعی

کلامی
نوعی

جزئی بکل علوم عالم یا بالفعل نیست بلکه بعضی با بالفعل دارد
و بعضی با بالقوه بقوه قریبه مانند قوت اطلاع بر مریض در رضا
چشم در هنگامی که از آن دیده است پس تجب جزئی و تجب کلی
بطور تدریج است زیرا که اطلاع بر بعضی علوم در درجات دارد
در وقت و کثرت و خورده خورده جمیع علوم می رسد و مشخص
جزئی است تا صاحب جمیع علوم نشده است و دارای نقطه علم
بطور بالفعل کامل نشده است و چون بان مقام رسید کلی شود
و صاحب علوم تجرد و علوم صواب الله علیه ما و الهما کرد و در آن
علم و این را خبر بر کرد و زانکه گوید بعد از این تحقیقات و وق
گذردن فیما بین تجب کلی و جزئی و نقیض کلی و جزئی مضطرب
میخواهد نداد کند اثبات نزول ملک و وحی منبأ پد این در مقام
که میخواهد رفع غلبه نماید اگر بطول نمی انجامد قدری عبارت
جبل او را واضح میساختم ولیکن عبارت داله بروحی را ذکر منبأ
و عبارت دیگر در طی بعضی کلمات ذکر خواهم نمود انشاء الله
و الله نفس منزح است از مزج فاعل ذکر نمودن ولیکن تصریح
نیج المخطوبات قال فی ارشاد العوام در صحنه ۱۳ در سطر
اس این بدن جسمانی دنیاوی زمانه چه از ائمه سلام الله علیه

و چه از انبیا و چه از مؤمنین نشود که جمیع حالات صادر در آن
جسم را در عرض ارضه در حال واحد داشته باشند که در آن
واحد هم صحیح باشند و هم مریض و هم محال باشند و هم ساکن
هم ناطق باشند و هم ساکت و هم جنین نشود که در بدن آن واحد
ملففت دو امر باشد و صاحب دو تصور و دو خیال و دو
باشند پس از این جهت علوم جسمانی ایشان بتدریج بخاطر
می رسد و بتدریج از ایشان بروز میکند اگر چه در مقام نفس
دارای جمیع انحاء در آن واحد باشند پس در مقام جسم محال
که از ایشان در آن بروز کرده دارا هستند و آن خلاقیت
فاقدند و با بخاطر ایشان ترسند نمانند و هر وقت که بخاطر
رسیدی دانند و در هر یک از ایشان حامل آن جمال که بخاطر
ایشان می رسد ملک است چرا که هیچ امری نیست که ملک خلیل
آن نباشد پس ثانیان ملک بر قلب ایشان نازل شود از امر نازل
و همیشه مستطیر نزول ملک اند پس اینست معنی آنکه اجبر نیست
بر غیر نازل نمیشد و مستطیر زامی دانست اگر چه در عالم
عالمه بان مسئله بودند لکن خواطر جسمانی ندرت محبت با هم
صدمه میزنند و بلبت بخاطر می رسند بجهت عدم تحمل جسم

۳۹
عقلی است
نوعی است
انسان می رسد
بنا و کلامی

نوعی است
نوعی است
نوعی است
نوعی است

نوعی است
نوعی است
نوعی است

نوعی است
نوعی است
نوعی است
نوعی است

طالع زودک در علم
طالع زودک در علم
طالع زودک در علم
طالع زودک در علم
طالع زودک در علم
طالع زودک در علم
طالع زودک در علم
طالع زودک در علم
طالع زودک در علم
طالع زودک در علم

انفوس علیها
بمستطاب

موتی

طالع زودک در علم

زمانی پس از بود که چیزی از تعبیر میسر سپند و نمی دانست
چیریل بنا بدو بنا آنکه ناچهل روز روحی بنا خیر میا باشد
بجهت آنکه وجهای بد صدمه میان میزد و وجهای بد بیکر که کار
تر بود و قلب مشغول با آنها بود صدمه بران مسئله میزد اگر
چه ان ملک هم که بنا پس نازل شود وان خاطر را بنا آورد و
استفاده از نفس نبی بیکر در مثل میگویم که ملک از در پای
نفس غریبه بر میزد و در قلب جسمانی نبی میگذرد این
غرفها در بچی است و با بد بند روح بر دار و بتدیج بر برد
و قلب میمال ان پیش که غرفهای بسیار از دران واحد تلفی
کند بقیه که مسئله را بحول و قوه خداوند بسیار اسان بیان
کردم حال انبیا و مؤمنین هم چنین الا اینکه ملک ائمه سلام
علیهم کلی است و ملائکه انبیا و مؤمنین چیزی است پس مؤمن
انچه میگویند بنا بد روح القدس است که خدای میفرماید
اولئك الذین كتب الله فی قلوبهم الايمان و ابد لهم روح منه
یعنی در دلهای ایشان ایمان نقش کرده است و ایشان را
موتی کرده روحی از جانب خود که بلی از روح القدس
که گفته است پس مؤمنان اگر چه نجیب نکند نشود که دران

واحد دارای کل علوم در عالم ظاهر باشند بلکه بتدیج
با ایشان میسر و بنا آنکه مدتی بگذرد و بنا طر ایشان را می
نرسد بجهت حضور و غیرش پس بعد از ان اصحاب بشیلم غاوت
و حرفهای ناشایست نکونند پس نجیب کلی دارای کل علوم
کلی است در مقام نفس و بتدیج بدل او میسر و اما نجیب
جزئی دارای کل علوم در مقام نفس خود نباشد و لکن او را
ببنا است که مشوا نکل علوم را بتدیج نفسانی تحصیل کند اگر
خدا بخواد لایق قال فی ارشاد العوام در صحنه ۳۴ در سطر
فصل بدانکه عالم فواد عرصه او سرمد است و عقل عرصه او
جبر و نشت و نفس عرصه او ملکوت و جسم عرصه او ملک و جسم
بر او زمانهای گذرد و او را در هر زمانی حالی است و نمی تواند
که در بگویمان صاحب دو حال متضاد باشد لایق قال و اما
نفس دارای کل احوال جسمانی زمانی در بدن نفسانی می تواند
بود چرا که جمیع زمان ما ستاد بک نقطه و بک لحظه از ملکوت
است اما بر نفس هم حالات ملکوتی می گذرد که او هم نمی تواند که در
ان ملکوت صاحب دو حال نفسانی باشد که با هم تقبض باشند
و هم چنین جمیع ایاث ملکوتی در نزد عقل مثل ان واحد

کتاب و در هر کس که در علم
شده و در هر کس که در علم
هر کس که در علم
کس که در علم
کس که در علم
کس که در علم
کس که در علم
کس که در علم
کس که در علم
کس که در علم

عصه فاضله

عقل کجاست

نفس کجاست

جسم کجاست

خالص جسم من
بالعقل است

اعمال حضرت زین العابدین
عجل الله فرجه

نمود و پوشید با این خود ذار بها این روز نمود خدا بفراید
وضع عالم محو اطرها خواهد بود آنچه روز خواهد نمود مطابقت
دیگر است انشاء الله نعم در عنوان علامه بیان خواهد شد
اما اعدائهم در صفحه ۱۳۹ در سطر در کتاب ارشاد فرمود
فصل در بیان اعدا این بزرگواران در هر عصری که با
در هر عصری چند نفر نقیب و چند نفر نجیب است حق مقام
ایز است مشایخ رضوان الله علیهم چون قرار ایشان بر این بود
است که چیزی نباشد و شاهدی از اخبار اهل
علیهم السلام برای آن ندانند باشند نگویند و در کتاب خود
ذکر نکنند برای این بزرگواران عددی مخصوص بطور نقیب
ذکر نکرده اند مگر آنکه اکفایان یک حدیث کرده اند بطور
ایهام که در شان ایشان امام عصر علی السلام رسیده است که
فرمودند نعم المتره طیبه و ما بلین من وجهه یعنی خوب
جانپوش طیبه و هرگاه در جانی سی نفر باشند دیگر تنها
پنجاه نفر باشند که از این حدیث مضمون می شود که سی نفر
از شیعیان همیشه یا آنحضرت هستند و چون بمقام نقابت
فایز نباشد مشکل است که دائم با آنحضرت باشند پس احتمال

کتاب نقیب

میرود

این کتاب در کتابخانه
مکتب اهل بیت
تبریز
تاریخ
۱۳۰۲

میرود که تقیاد هر زمان سی نفر باشند و همین قدر اکفای
کرده اند و عدد نقیبی برای تقیاد و نجیاد ذکر فرموده اند که
حدیثی دیگر بنظر مبارکشان رسیده و از این حجت سکوت فرمود
اند با مصلحت در بزرگان ندیده اند و از این حجت نقیبی فرموده
بهر حال این ناخبر حدیث نص بر اعدا ایشان بر خورده از آن
مخبر میاوردیم و دلیل عقل و کتاب هم بران مساعدت و تأیید
مینماید پس عرض میکنم که در کتاب عوالم العلوم از کتاب صاحب
الدرجات نقل کرده است بسند متصل از حضرت ابی عبد الله
که فرمود که چون خدا خواهد که خلق کند ما می میکنیم بدست
خود شریعی از زر عرش وی دهد از املکی از ملائکه که بر تنها
از ابامام که امام بعد از آن شریف موجود شود پس چون چهل
روز از آن بگذرد پیش او صد ازاد رشک مادر خود و چون
متولد شود حکمت باو داده شود و بر ازوی راست او
شود و ممت کلمه ربک صد قاعده که لا مبتدل لکلاندر
هو التبع العلم پس چون باو میرسد باری میکند خدا او را
بسپصد و سیزده ملک بعد اهل بدرو با خواهند بود
هفتاد مرد و دوازده نقیب اما هفتاد و نسیب را میفرستد

عدایان شیخ
صاحب کتاب

کتاب نقیب

کتاب نقیب

بسوی فاق که دعوت کنند مردم را بسوی آنچه دعوت می
 کردند پیشتر و قرار دهد خدا برای او در هر موضعی مصیبت
 که می بیند بان مصباح اعمال ایشان را تمام شد حدیث
 شریف و این حدیث صحیح است در آنکه عدد نقیبا در آن
 است و عدد نجبا هفتاد و موید این معنی است آنچه حدیث
 قرآن میفرماید ستمه الله التي قد خلت من قبل و لن تجد
 لستمه الله حویلا و قول خداوند که میفرماید لکن طبعنا
 طبق الی ان قال خدا میفرماید در بی اسرائیل که بعثناهم
 عشر نقیبا و بی اسرائیل دوازده سبط بودند و در هر سبط
 نقیبی بود پس باید در این امت هم نقیبا باشند لکن این
 الی ان قال میگوید حق تعالی فرمود که در آن حدیث سابق
 میباشند نقیبا کبار و نجبا باشند چرا که تصریحی در آن حدیث
 نیست بر آنکه هر نقیب اندر سبطی که از هر دو طایفه اند
 میفرمودند نقیبا را هم و صحیح است بمقتضای حدیثی که
 در کتب است در حدیث اسماء الهی که میفرماید که خدا اسمی
 خلق کرده و آن اسم را چهار جزو کرد جزوی ز اینها
 جزو را اشکار و هر یک از آن سه جزو را چهار رکن قرار

در حدیثی که در این کتاب است
 در حدیثی که در این کتاب است
 در حدیثی که در این کتاب است

در حدیثی که در این کتاب است

در حدیثی که در این کتاب است

در حدیثی که در این کتاب است

داد

داد که دوازده امام است و در هر رکن سی اسم قرار داده
 در باطن مرادان باشد که با هر اسمی می تقیبت که در جات
 شئون و لایتنده قرار داده که جمله اسماء الهی میسود و شمس
 شد و این عدد نقیبا باشد از اول تا آخر پس این طایفه
 سی نفر است می آید و از برای هر باب و صحیح است و علم محقق
 حال در نزد خداست **زاف** که کوبید زبانه از آنچه ذکر شد
 مقدمه ذکرش ملائکت خیر و کسالت انکیر اش الصلوات
 تقدیر بقدرها قال الله تبارک و تعالی لنبی صلی الله
 علی و آله فذکر فانت الذکری تنفع المؤمنین فی الدنیا
 و الآخرة و کما فی رسول الله اوسه حسته ذکرش
 ما هو سقاء للمشتقی و کتابه للمکفی و ذکری للذاکرین و
 صلی الله علی محمد و آله الطاهرين و لکن بدست من افتاد
 که تصنیف کرده بجهت هدایت صبیان بیارکان اربعه و بعد
 الصدیقان و از اسمی نموده ذکرش در اینجا خالی از فایده
 بود چون مختصر و جامع است از فضل متعلق بر کن زائر و
 ان رساله مطابق انشاء الله تعالی ذکر میکنم و مسوده
فصل چهارم در معرفت شعبه بدایندای فرزندان

در حدیثی که در این کتاب است
 در حدیثی که در این کتاب است
 در حدیثی که در این کتاب است

در حدیثی که در این کتاب است

در حدیثی که در این کتاب است

در حدیثی که در این کتاب است

در حدیثی که در این کتاب است

هوشمند که چون دانستند که خدا رفیق زاپی حاکم و پادشاه
 بر حق نمی کند و دانستند که امام شما یعنی امام محمد
 علیه السلام حجت مصلحت از نظرها مخفی است پس باید
 که خدا در زمان غیبت با مردم رایجا که نمیکند و در
 زاپی پادشاه نگذاشته و سخن اهدا گدایش پس کسی از
 هر عصری باید در میان باید در میان خلق ضعیف بگردد
 که دست خلق باو برسد و او را برپند و درین خود را از او
 یاد گیرند و بر جهالت و ضلالت نمایند و بار کی بعد از
 در میان مردم حکم کنند تا بنده کان در روز قیامت
 نکونند خدا با پیغمبر از رفیقان مردم بر دی و امامان تبهان
 کردی و دست ما بانهائی رسد و فاضل جاهل و نادان بود
 پس اگر بدی کردیم از راه نادانی بود پس خدا با ما این همه قدر
 میان خلوان شیعیان در عصری چند نفر را انتخاب کرده
 و علوم ائمه را با ایشان تعلیم کرده و ایشان را در میان خلق
 قرار داده که مردم آنها را برپند و درین خدا را از ایشان
 یاد گیرند و از جهالت و نادانی بیرون آیند و ان جماعت که
 حکام خدا بند در میان خلق دو کرده و هدایت کرده را

بقیامی گویند و ایشان صاحبان حکم و سلطنت میباشد
 و باذن و حول و قوه خدا صاحبان تصرف در ملکند
 هیچ چیز از فرمان ایشان بیرون نیستند و ایشان بزرگان
 ائمه علیهم السلام میباشد و احکام سلطنت ائمه را در
 و آخرت با آنها میسر سازند و گروه دیگر را نجات میکنند که ایشان
 صاحب حکم و سلطنت نیستند و لکن صاحبان علوم ائمه
 اند و علم و دین را ایشان تعلیم مردم می کنند و این دو گروه
 پیشوایان خلق میباشد و در دنیا و آخرت پس در دنیا حکام
 و معلماتند و در آخرت پیشگازان و وزیرانی باشند و در
 دست ایشان نجات می یابند مؤمنان و هلاک می شوند کافران
 و ایشان را بر بهشت می برند باذن و حکم ائمه علیهم السلام
 هر کس را صلاح می دانند میجهت می برند هر کس را که صلاح
 می دانند و باید دانست که امر این بزرگان از دین سابق بر این
 از جور ظالمین مخفی بود و ایشان را کسی نمی شناخت و لکن
 علم ایشان در میان بود و بعد تمام شدن حجت خدا نا
 در این زمان که خداوند عالم مصلحت را ظاهر این امر
 دانست و ظاهر کرد شخص ایشان را و اول ظاهر شدن

نص صاحبان
 در میان ایشان
 در کتاب الحاکمان
 در بیان این
 در کتاب الحاکمان
 مخفی بود و در کتاب
 در سابق
 اول ظهور

این رکن چهارم دین است بواسطه جناب شیخ احمد بن
 الدین الاحمادی بود اعلی الله مقامه و رفع فی الخلد علامه
 پس آن بزرگوار بحول و قوه خداوند این رکن را اظهار کرد
 در عالم و حجت خدا را تمام کرد جز آنکه از اسلام و المیز
 خیر جز آنکه از آن بزرگوار ظاهر گشته امر خبا
 سید کاظم پیر سید قاسم رشتی بود اجل الله شأنه و اند
 برهان پس این در بزرگوار بحول و قوه خداوند احکام
 را از اصول و فروع در همه عالم بپوش کرد و بطوریکه
 که شهریه از شهرها نماند مگر اینکه علم و معرفت ایشان
 با بخار سپید و بنده کان بواسطه این در بزرگوار از او ثابت
 شدند و هر کس حکم و علم ایشان را قبول نکرد گمراه شد و
 باید دانست که خداوند بعد از ایشان رفیق و خالی نگذاشت
 و نخواهد گذاشت تا ظهور امام و واجب است دوستی ایشان
 و دوستی دوستان و پیروان ایشان و دشمنی دشمنان ایشان
 و هر کس دشمنی ایشان را بورد و مخالفت کرد علم و فضل و
 ایمان ایشان را با همه علمه و السلام دانسته باشد ناصب
 از خداوند خارج شده است و خدا و رسول است

تکلیف دین

مورد که با او در هر مجلس
 بعد از آن خالی گشت
 چهارم دین

دشمنان ایشان

عقل

چرا که پهن کرد در عالم مگر معانی قرآن و حدیث را و
 بنده را استحقاق بطوریکه با همه است و این بودن نماند
 حتی گویند مگر آنچه را که اهل اسلام بر آن اجماع دارند و نیز آنکه
 از هر قوی و فعلی و دینی که خلاف اجماع مسلمین باشد دین
 بر این مخالفان ایشان مخالف اجماع مسلمین است و مخالف اجماع
 کافر است و دشمنی کافر واجب و هر چند هر کس را دوستی
 ایشان عداوت کند و حال آنکه بدانند که ایشان در عقاید
 تابع این در بزرگوار ندانند نه نصب و کافر و منکر بدیهی میسر
 بشعر شده است و کافیت آنچه در این فصل ذکر شد از
 معرفت رکن چهارم دین و کافی است آنچه در این رساله
 ذکر کردیم در معرفت اصول دین از برای صبیان است
 و کتبنا العبد الایم بن ابرهیم فی مجلس واحد ابتغاء مرضاة
 الله ثبتنا الله و ایاک بالقول الثابت فی الجوه الدنیا و
 الاخره انتهى ما فی هداية الصبیان **مفهم** گوید در صحیفه
 در سطره دارد ارشاد العوام می گوید کتب خود ما که تحریف
 نشده است حاضر است هر کس که با آنها دارند نکند و بخوا
 بشوند اگر چه بعضی از مخالفین بی ایمان بعضی از کتبات را
 برداشته اند و دشمنهای ناشایست و حرفهای نالایق در

دین

مورد که با او در هر مجلس
 بعد از آن خالی گشت
 چهارم دین

دشمنان ایشان

چرا

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

اینها نوشته و دخل کرده و بهر جا بر آید داده است و رو
ما را از آنها اطلاع ندارد و خودی که آنکس خود را از عکس
اسلام محسوب کرده است دیگر اسم نوشتن در سینه
مجله در کتاب هدایة الصبیان یکی از آن بی ایمانان خبیث
چند نالایق الحاق کرده و در مجالس و محافل می گرداند
که این مذهب نادر است و الفاظ چند جعل کرده که می
بگفتند که از زبان دینداران و جمعی سرتیون مشبه
و اعتقاد با آنها واجب است و ما لعنت میگویم کاتب این
اگر ما خود کاتب نگویم طوطها هسبیم بما بر کرده و الا کاتب
ان و محرف و مفسد است ان خدا کاتب شد دشمنان را از ما
بکند العبارة با سبحان الله مبدانم بر این عبارات هدایة
الصبیان چه افزوده شده و چه تحریف شده که در محکم
کتاب ایشان مثل ارشاد العوام که بسعی اشجار التجار حاج
محمد علی ناچر که این امین ایشان در بندر ممبئی با نصد جلد
پایزاده چاپ شده و در تصحیح و مقابله آن کمال اهتمام بعمل
آمده صد زبان کتاب مطلب مندرج در آن میباشد
و متفرقا و محتملاد او فرود گذاشت نشده است عجب آنکه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

در نوشتن شاهل و در انکار نمودن نکاهل نذارند
که میان باب و ایشان مشاهده شد و می شود باب خود
انکار و را می خاست امتناع از نفاق زیاد بی بود بخلا
ایشان الحاصل هدایة الصبیان صفحه از ارشاد ایشان
اشاره مینماید به بنویس هدایة الصبیان با ارشاد اگر چه از
ما مقدم این معنی منکشف است در هدایة میگوید که بنویس
خدا با پیغمبر را از میان مردم بردی و اما ما مان پنهان کردی
الحی در ارشاد میگوید ما مام غایب کما پیش کنده حی حاضر
ضروری است و ان رکن است بعبارته و تفصیل در پیشه
علاحد مرسوم خواهد شد در هدایة می گوید ان عجا
که حکام خدا بند در میان خلق دو کرد و هند الحی ان قال
صاحبان تصرف در ملکند در ارشاد صفحه ۱۱۱ مدو کرده
نقبا و نجبا را بنفسم میکند و تفصیل میدهد در ارشاد
در صفحه ۱۱۱ در ذیل چه شریفه الم تر ان الله مستخرکم ما بین
السموات و ما فی الارض الایة الشریفه میگوید اگر بطور
انصاف ندگر کنی خواهی یافت که چیزی را بر کسی و قبیله
مستخر شود که این کس بتواند در او تصرف کند و تغییر و

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

اشارة الى ان...

فان...

بديله دهد الى قال پس ابراهيم بجهت خود باقى و
 مخاطب جماعت مخصوص هسند الحج در هدايت مېكويد
 بردست ايشان نجاه مى يابند مؤمنان و هلاك ميشوند كافر
 و ايشان را بهشت مى بريد باذن و حكم ائمه و هر كس باصلا
 مېداند بجهت حج در صفحه ۱۹۰ در ذيل ابراهيم رفع الله الذنب
 امنوامنكم مېكويد ايمان جيتى مقام نقيباست و معنى ديگر
 ايشان مؤمنند يعنى امان دهند هاند از جناب ولى خود
 بمرحم و ايشان را از عذاب قبر و رزخ و عرصات ايمى
 كند الحج در صفحه ۱۹۱ مغرب تر از آنچه ذكر شدى كويد كه
 ركن ظاهر خداست در ميان هر عالمى و علم محيط و قدر
 شامله و رحمت و اسع و سائر صفات در او مى داند
 قدرى از عجايب او كند شت قدرى اشاره مېشود و اما
 ركن بود جناب شيخ جليل و سپيد نبيل و خودش بلوچا
 و نصر بجا در ارشاد در صفحه ۱۹۲ باز ياده در هر رجه كه
 كرازا اهلش مسطور بماند مېكويد وليكن در اين آيات از
 جمله بدبهاست نزد ايشان اينك و اما در كتب و رسا
 خور و ايشان را نصر بجا و نلو بجا ذكر مېكند قال فى الرسالة

اشارة الى ان...

شخص

سبدا ومولينا السيد كاظم اجل الله شأنه وانار في العما
 برهانه ثم قال بعد ذلك بمشرا الى نفسه فاجرى الله لساجين
 ساله عن الخليفة بعده سائله بقوله ان الله امره بالعد
 وانشا راحيا نائما اشار اذا استعمله بعض المسلمين وانشا
 لمهلك من هلك عن بيتة وبحي من حي عن بيتة فلما انشا
 جوار ربه ومولاه وحق الملاذ بعده لمن والاه ولم يعلم الا
 من الغايب والمقرع ومن الذي بعده المقر والمرجع اتخذ كل
 رهط لانفسهم مرجعا وكل قوم مفرقا العبارة التي عن ذلك لما
 في كشته ورساله لا مجال له لانكار لمن جاث خلال تلك الايام
 ونظر بعين الاعتبار فالامر واضح كالشمس في وسط النهار ونسب
 بذلك فيما بعد يعون الواحد القهار ويتوسل بالنبى واله الا
 عليهم سلام في الله العسى والابكار هذا الحرفا اردنا ترسيمه
 في المقدمة وما نحن بفض عليهم قصصهم بالحج ونسج فيما
 زيد رسمه في التنبهات والرجوم والاحول ولا قوة الا بالله
 ثم اعلم ان اربدان ذكر في التنبهات ما يدعى المياح بعبارة
 ثم اردت بما يدعى ذلك الرجل بكلمة حتى يرتفع للغا فلينها
 البين ويعلم الجاهل ان النزاع بينهما لم يكن في الاحكام بل في

الشخص والعين **تنبه ومرم** فان طاعة الركن طاعة الله
 مطابقا لما ادعى المياح وانبت لنفسه ذلك الكذاب و
 مخالفا في تحوير المعبود به للركن وعبادته وجعل ذلك الرجل
 جاث الركن حبه وبغضه والاعضام تور وبنه وبغضه ببعثه
قال الناب في سورة الرجح من اطاع الذكر فقد اطاع الذكر
 وهو لعل الصراط القيم **قال** الرجل في الرسالة في حق الركن
 كما من حبه فقد احب الله ومن ابغضه فقد ابغض الله ومن اعتم
 به فقد اعتم بالله ومن اطاعه فقد اطاع الله كذلك من عبده
 فقد عبد الله كما ان من ناه فقد راي الله ومن تابعه فقد تابع
 الله واريد ان اقول ليس الله حبه بعبادته ولا بغضه بعباده
 ولا اعضامه بعبادته ولا اعضامه بعبادته ولا اعجابا
 بعبادته ولا روية الاروية ولا ظاهرا الا هو العبارة
 الى ان قال وكل ربة من الميم وجه الله لكل ربة منا وكل ربة
 منا لا يدرك الا عين ما امامها من ربة الميم ومجال عليه ان تجا
 فاما احد الادوات انفسها وتبيرا للات الى نظارتها وكل تبة
 مناعيد تحت ان تعبد معبودا فاذا كان كذلك كل معبود فانه
 باطل اما ما فوقه لعدم وقوع الادراك عليه ومن عبدا لا

اشارة الى

في التنبهات

نما قال
بعض من
هو في
العبارة
التي
في

في التنبهات

ان قوله
بعض من
هو في
العبارة
التي
في

اشارة الى

في التنبهات

نما قال
بعض من
هو في
العبارة
التي
في

لا يدرك له بعد شئنا واما ما دونه فليس احد وجهامعه
ولضرورة ان يكون العبد والعبادة والمعبود في صقع واحد
ولذا المراد والارادة والمراد وسبائك الكلام فان الاله في غيره
ولا افضد ولا اربد ولا اعبد غيره وهو عبادة الله بل ليس لله
عبادة غيره العبارة ثم قال في المطلب الرابع من هذه الرسالة
وانا عبدك الائم محمد كرمي قد انقطع عن الدنيا كله الباك
وقطعت جميع العلايق واعصمت بحبل الحق لا افضالم
الى ان قال وجميع ذلك بمرى منك وسمع الى ان قال ولئن
اعرض عليك اعتقادي فيك وعمل وخدمتي وسلوكي
فان رددتني فبسوء قابليتي فان قبلتني فنجس جودك وولاد
في ان رددتني بعد ما اعتقد ان من لم يعرف هذا الامر فهو
صان الى ان قال والان يكون مدة طوبله قريب ثلث سنين
واريد جعلتك لوجهي باب تجاهتي في اوقات دعواتي وصلواتي
وافدتك بين يدي خواجتي وازادني في كل احوالي وامور
الى ان قال وفي الدعاء قل اللهم اني اوجه اليك بمحمد
محمد واقدمهم بين يدي صلواتي وانقرت بهم اليك وبني
الحديث قل اللهم صل على محمد وال محمد دون اهل بيت محمد

هذا الحديث
في كتاب
الاعمال
الصالحة

لا يدرك

لا يدخل الشبهة وقال عليه السلام انتم من آل محمد من انفسهم ثم
باب له ظاهر وباطن وفي الفقه الرضوي اذا اردت ان تفتح
صلواتك فاجعل احدا من الائمة نصب عينيك فان في جميع
خال لا مقدمك بايا تجاهي واعتقده واعمل على تفصيل ما
قد تمه ولا اعبده الى ان قال وان اعبدني هذا امر اطيع
هذا هو العبارة **اقول** وقد اشارنا الى بعض كلمات في المقدمة
حيث قال في كلام اخر في الميم واللام فون ذلك اذ ذكره انسا
الله تعالى في مطلب الخ واما هذا المطلب في مقام ظاهر هذا
الظاهر للغايد بن لعبد واحاشا الميم واللام عن اسم كائنا
ما كان العبارة ثم لا يخفى عليك انتم مصر بذلك في كل كائنا
ومروراته وعلى من انس قواعد المهد يعلم انها مقتضية
لذلك ان لم يصح جرك مع انصرح بل اكد بذلك بعد
تويل بعض الابان وصر فيها الى مدغاه كقولهم نعم الواعهد
البيكم يا بني آدم ان لا تعبدوا الشيطان انه لكم عدو مبين و
ان اعبدوني هذا امر مستقيم هذا هو وقوله تعالى اهدنا
الصرراط المستقيم هذا هو ثم بعد هذه الابان يقول العجز
ذلك من الابان والاخبار التي امر عليها واري فيها هذا الا

عنا في هذا المطلب
في كتاب
الاعمال
الصالحة

ظاهر بل لا يرى عنهما ولا اقبل تصديقك بذكرها مجلا
 ما في الدنيا سواء لا يس مقرر وهو الحي والحى والقوات
 هذا اعتقادي فيك قد ابدته فليقل الراشون وقلهم
 ولكنني ابدته لك واخفيتها عن غيرك الا واحد من اخواني
 المصدقين هذا مجلا وعن اثنين حزين كانا صوفيين لا يذرا
 في هذا الامر الا بمثل هذا فارحبت لهما العنان في المجلة
 قبلا ودخلا واخفيت عن مناسواهم ولما كان يجب علي
 عرض الحال عليك عرضته عليك والامر لك اصنع كلما امرت
 به منها اني مع هذا الامر العظيم الذي اعتقد واعمل به لا ارا
 في نفسي رقيقا ولا صفاء والشيطان لم يرفع يده عني و
 يؤذني كيشرا و يوسوس في قلبي وصدري كثير الى ان قال
 وما اظن ذلك الا لانه اعلم واسلك في هذا الطريق غير
 نصر عنك وامر وكما استغل بالذکر والتوجه يخفف عني ولكن
 لا يقطع عني مواده والمرجو عن ذلك الحافظ للشعران تعالى
 بوجيب الزلفي وبذهب عني وسوسة الشيطان الى ان قال فاني قطع
 اليك واسيرك الحي لئلا يجيبني او طردني فمن الذي ارجو من
 ذال شعاع الى الزند الى ان قال الى اصحاب الراي والاستفسار اليك

مفاتيح

هذا هو الحق الذي لا يبدل ولا يعتد به الا الله العليم الغني

ذ هو امة مذهب العامة العمى في التصوف الملاحدة الى من بنا
 سبدي انا المرير المحتاج نزلت بغنائك ولا تدنيك يا بياك وقد
 جنابك فلا نظرون فاصنع فلا توبسني عنك ولا تجتديني انا
 فاصنع فان كنت عاصيا فانت كاذم وان كنت لينا فانت الكرم
 عفوكم الى ان قال وان اغلب اصحابنا كانوا من الصوفية وهم في
 طريقهم كانوا يرون بعض الاشياء يخاطبها تهم الباطل وانا فخر
 بحول الله وفؤنه الى هذه الطريقة علما والجانهم الى التصديق
 ولكن يريدون متى دفع الشيطان عنهم ودفع الحطرات والكوسا
 وحصول الحالات والمقامات وانا بنفسى اصنع منهم سلوكا
 وان كان اقرى منهم علما اشهى فانظروا انها الاخوان ينظر الاثنا
 والعناية ان سعة مبدان العوابة الى اى غاية هل كلامه و
 مذهبهم اشنع او الباب المرتاب نعم ظلمات بعضها فوق بعض
 ولا يحتاج الى الابرام والنقص والرض بالله عليكم لاهل تكون
 هذه الخبائر ما حوزة من المتصوفين وتلك التوبهات
 متخذة من عالم السجين مع ذلك انه يقتر ويترجم اوارذات
 عليه مثل القيسات الواردة على من تعد بساط الغريب من
 طه وليس صلوات الله عليهم اجمعين او احد من العلماء الراي

اول كتابها
 تاليف القسطنطيني
 ويعرى لمصادر كتابها
 القاربه

ابن الرضى من الثريا وابن سبيل البون العقا افترق
 علمه حسنا ويا ايها المسلمين هل المسلم يحوز الشك والريب
 في ان هذه الاعظاف ذات مخالفة بالضرورة للضرورة من الدين
 وبما جاء به انبياء الله المرسلين الى الله المشتكى اذا سئل عنه
 سائل يوم العرض الاكبر او خاصه مخاصم يوم المحشر باي
 بنى او اى امام او اية شريفة او اى عالم او اى كتاب او اى
 خطاب او اية مكاشفة يتمسك في نصح هذه التوفيق
 التديب لبيان الله اذن لكم على الله تفترون اليس الله تكلم
 اوجب علينا الاخذ عن الرسول بقوله ما انكم الرسول فخذوه
 وما نهاكم عنه فانتهوا ابن امرنا ببيتنا ما نتخذ ذكر الركن بحل
 جسدا ويا بالنجاه في الصلوات والدعوات وطاعة او
 علينا وجعل نكاره كعز او غيره فما ادعاه هذا الرجل بما ذكره
 مما لم يذكر لعمرى لم يحجوا يا واذا نصدى الجواب يكون الاستدلال
 رجما بالغيث ودميا في الظلام ونا وبلانة الباردة شبيهة بلبنة
 الملاحد الماردة كضريح ابن عمر في امر الشامى حيث قال ما
 معناه ان الشامى جرت في معصيته بصفة العجل ودعوى
 انه الههم والرموس على محبة الله سبحانه يجب ان يعبد في كل

فصل في بيان
 ان الركن
 هو البيت
 الذي في مكة
 لا غيره

صورة نعم يمكن في نصح دعاويه ومطابره التمسك بمثال
 المكاشفات لركبتن طبقا عن طبق كمرتك الاوّل والثاني
 ثم ان الركن العجيب الاستغ والخطب الاضغ انة قال بعد الايراد
 والاعتقاد بان عيدك لا يتم حتى تكلم به قد انقضت عن الدنيا
 كله اليك في جن الشهد على نحو ما ذكرنا سابقا في عنوان آخر
 الخط من الله والبنى والولى ما تزود منه الخط في الشيخ انه لا بد من
 العلى بل بل شيخ الوقت كما صرح في كنبه واشاد بالشيخ ربه السيد
 ثم بعد ببيتنا هذا هذا المقام الى نفسه ومستوضح لك في عنوان
 مستقل ان الله سبحانه ثم قال في اخر رساله لو كان يجوز بعد
 بيتنا وادعيت النبوة لم نطلب منكم معجزة بل والله مع ذلك لو
 ادعيت ذلك الان بل اعظم من النبوة واعظم لصدقك بل اعظم
 العبادة وساذكرفها بعد ان يد من ذلك مع ذلك كله بخالفهما
 صرحا وهما نحن نذكركم شطرا من كلامهما الدال على التماسك على
 مخالفة مذهبه وطريقه ومعقدا انه مقرنة بالاستدلال ثم
 انظر وانتهى بعد ما في ظاهرها من الصوفية من اهل الضلال وان
 قلنا ان معتقدا به على قدر ما شاهدنا وهو في البطلان بمكان
 لا يحتاج الى الاستدلال والبيان قال الشيخ الجليل والخير التبيلى

فصل في بيان
 ان الركن
 هو البيت
 الذي في مكة
 لا غيره

كلام الشيخ في
 الصلاة
 العامة
 في مكة

كل الصلوات

في كل صلاة

شرح الزبارة الجامعة المباركة المشهورة على منتهى الأبحاث
 قال عليه السلام ومقدمكم امام طلبني الزبارة براد من التقد
 معنى الاستشفاع والتقرب بهم كما ذكرنا سابقا ومعنى التردد
 بعد لا انه يتخلل عند العبادة صورهم وتمثيلهم كما يفعلون ^{هل}
 الصلوات الذين يامرهم بمرادهم به يقول الشيخ منهم لم يرد اذا
 اردت فرض الظهر بصورة من امام بيتك وتمثل هيتك
 عند فصدك لانك فاصدا لمعبود بيتك وبتب مسافة
 طويلة وانت لا تقطمها وانا فاقطعها واصلت اليه وان شاع
 لي وسالك مسلكي لا تقصلا بالاتباع فاذا تجلت صورتي في
 خيالك هي حقيقة ظاهرية الذي نشاهده بصره لان الخيال
 هو اصل الوجود والظاهر من آثاره فامر به وحقيق قد انصلت
 بمعبودك وانت بجبالك اذا انصلت بحقيق وصل الى المعبود
 بدل اليت وهذا بيتي كذب لعن الله لان مراد اذا التجمل صورته
 فصدك كانت الصورة المحدودة بالعبادة هي معبوده المقصود
 بعبادته ووجه معبوده فان قيل انه يدعى انها ليست مقصودة
 بالعبادة قلنا اذا لم تكن مقصودة بالعبادة فهي اما دليل على
 المقصود بالعبادة اذ لا فان كانت دليلا فهي اما تدل بعبادتها

قلبه

منها

فيلزم ان تكون مدلولها على تلك الهيئة من التحديد والتخطيط
 وان لو يكن مدلولها كشيء تدل عليه اذا تدل
 بعبادتها وان لو تكن دليلا ولا مدلول في صورة شيطانته
 تشغله عن التوجه الى معبوده الذي ليس كمثلها شيء بملاظمتها
 واتمنا المراد بتقدمهم في كل احواله لان المعبود الحق جل وعلا
 هو المقصود بالعبادة وحده والمطم منه كل خبر وحده لا ينك
 له ولما كان سبحانه لا يشبهه شيء ولا يعرف كيف هو في سر
 وعلايته الامداد على نفسه بغيره لان ذلك فضل اللول
 فانك لو دللت على الطويل بالقبصر لفضل المدلول وانما يدل
 على نفسه بما يهدى المدلول وذلك لا يكون الا باسمائه
 وصفاته وهم عليه السلام اسمائه وصفاته والذات لا يمكن
 القصد اليها والارادة لها الا باسمائها وصفاتها ومع هذا
 فلا يجوز ان تصور صورة النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 عند تجمل الى الله تعالى لان هذا شرك وكفر لان ما تصور
 لا يدل عليه وما يدل عليه تعالى لا يمكن تصوره اذ لا صور
 له والا تعرف تصوره فليس معنى التقديم لهم امام كل شيء
 الله تعالى من عبادة ودعاء وذكر وغيرها الا ان ندعوه وحده

في كل صلاة

باسمائه وهم تلك الاسماء الازمى انك اذا اردت ان تحيا
 ريدا وتقصده وهو متعين فاعد عندك له تقدر على ذلك
 الاسبامه وصفاته فقول يا ريد ولا ريد الاسم ولا تتصوره
 واتما نغنى المعنى المدعو ولكن لا تغدر ان تؤصل الى حجة تجتبه
 واقباله اليك الاسبامه او صفته فقول يا قاعد ولسن ريد
 القعود ولا تلاحظه ولا تصور الالان مقصودك هذا ^{المعنى}
 المعلوم عندك بصفة القعود او بالاشارة اليه فقول هذا
 غير نظرك الى الاشارة فاذا ذلك الاسم والصفة والاشارة على
 ريد في حال منك قد حلى وجدانك منها وملاحظتك ونظر
 في اسمائه وصفاته والابانة لا تعلقه ولا يبدل شئ منها
 عليه حين وجدانه لا تخرج حجاب جلال لوجدانك اليه كما
 امر به الصوفي من تصور صورته امام توحيده ولكن لما كان علمه
 التصوف عندهم شرط ان يكون جارا على مذهب الشنرو
 الجاعة كما صرح به عبد الكريم الجبار في اول كتابه الانسان كما
 وتطرهم بهذا العلم الجيد علم الصلابة والكفر ومقصدهم
 المعارضة والمباهاث لائمة الهدى ليصرفوا وجوه الناس اليهم
 ولضعى اليه ائمة الذين لا يؤمنون بالآخرة وليرضوه ولتفكر

ما هم مقفرون اليه وسجانه بلطف نديمه بصل به كثيرا من مال
 اليهم واشبعهم واقضى لهم ويهدى به كثيرا من ردة عليهم وانكرهم
 ويترامهم ومن اشاعهم وما يوصل به الالفاسقين الذين يتصور
 عهد الله من بعد ميثاقه يعنى الميثاق الذى اخذ عليهم ان لا يقولوا
 على الله الا الحى ويقضون ما امر الله به ان يوصل وهو ما امر به
 من اتباع اهل البيت عليهم السلام والرد اليهم والتسليم لهم في قول
 تعالى يا ايها الذين امنوا اتقوا الله وكونوا مع الصادقين ويؤيدون
 في الارض اولئك هم الخاسرون لانهم قد صلوا باعقاداتهم
 الفاسدة كما اشرفنا الى بعضها سابقا واصلوا كثيرا من اصغى اليهم
 وصلوا عن سواء السبيل اى وسط الحق في قوله نعم وكذلك
 جعلنا كرامة وسطا فانهم قد اكان علمهم مبتدأ على غير الصراط المستقيم
 اصلهم الشيطان عن طريق الحق ليحبل ما يلقى الشيطان فتنة
 للذين في قلوبهم مرض والفايسة قلوبهم وان الظالمين لغير شفاق
 بعيد ورتب لهم ان هذا التصور هو الذليل الى الله كما ان في الصورة
 هو الذى يذلت بعله عليه وينفسه واخلاقه كذلك صورته بل
 خيال على الله فرتب لهم الشيطان ان تصوروا صنما جديون
 با وهامهم يتوهمون اليه في عباداتهم مع انه مكوف بالحدود

ح

٤٤

والمقادير فليأتية بعضهم إلى هذه الحدود ونطق الباطن
 على السنة مشايخهم وكبرائهم بأن الوجود واحد بتكثير وهو واحد
 في كثرته ويحد وهو غير متعين في تعينه وتخصه فقال
 شعرا كل شيء منه معنى كل شيء ففقط واصرف الذهن إلى
 كثرة لا تتناهي عدداً قد طوتها وحدة الواحد على والحاصل
 لا حاجة إلى التطويل في بيان محامهم وقبح معتقداتهم ونحن
 مرادنا بتقديم امتناء امام عبادتنا وذكرنا ودعائنا اننا
 نعبد الله على نحو عبادتهم وبما عبده ونعرفه بما عرفوه و
 نضفه بما يصفوه وندعوه تعالى باسمائه وصفاته ومعنا
 كما مثلنا سابقاً العبارة **قال السيد المكرم والشيخ المحض**
 رسالة المعرفة بالسلوك كما لفظه ولا تلقت الى هولا
 الخد عن الكفرة الملحدين اعني الصوفية من يتولاهم الخلق با
 لربايات الغير المشروعة ومرادهم ان يعبدوا من غير الله حيث
 استوالهم تصوير المرشد الحديث واستعد بالله منهم ولولم
 على اية التفرد وقلب متوش لبيث لك فضاخهم ومثالبهم
 تذكرة الأولى الابواب لكك خذ الخن واعرض عن الباطل
 واحسن ان الله تعالى مع الحسين وصلى الله على محمد وال الطاهرين

اشهد

اشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له
 ان شئ اشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له
 قد علم في الذن لنصيح تلك القويهاات ومصرف توجه
 العابد عن المعبود داخل الارضين والسموات بما في ايديهم
 من هذه المشابهات وينبع بعض المغالطات والخرافات فلا
 بأس بالإشارة الى بعضها لاهل الدراية وان كان ما افاد
 ذلك الرجل لا يقبل الوجه والنوابل ولا يحتاج الى القال
 والقيبل بل يخالف للكتاب والسنة والعقل وجماع المسلمين
 وهي مثل قوله من استمع الى ناطق فقد عبده فان كان الناطق
 ينطق عن الله فقد عبده الله وان كان الناطق ينطق عن الشيطان
 فقد عبده الشيطان وغير ذلك مما يتبعون الذين في قلوبهم
 منه ابتغاء الفتنه ليضلوا الناس عن طريق الحق ونهج الصدق
اعلم انها الاخ الشفيق هداك الله واياتنا الى سواء الطريق انه
قال الله تبارك وتعالى فمن كان يرجو لقاء ربه فليعمل عملاً صالحاً
 ولا يشرك بعبادة ربه احداً فالكتاب والسنة والعقل حاكمة
 يكون بان كل مؤحد لا بد ان يوجد موجد الخن جل وعلا
 في مقامات منها في مقام العبارة فالنوحيد الخالص هذا المقام
 هو ان لا يرى الموجد تدونا واستقلا لا المساواة جل جلاله و

٥٤
 اشهد

سنة الألف
 ما لا يفهمه من اناس من المتفلسفين من قائله
 ان لا اله الا الله وحده لا شريك له

مخبر بالحق

توحيد العباد

ان يتوجه في مقام العبادات الالهيه ويكون مراده في حال
 العباده هو الذات المحيطة بالباب مع قطع النظر عن جميع الايات
 والعلامات والعنوانات والاشياء والصفات وجميع التلويح
 والاضافات لان العابد في مقام العباده لا يخ امان بلا حظ
 ما ذكرنا من الحدود والقيود ام لا بل يقطع عن جميعها ما
 الصورة الاولى فيكون العابد قاطن للذات المحيطة بالباب لانه
 جعل المعبود هذه الحدود ولا ريب ان ما سواه ولو سمي
 بالوجه مخلوق عبد عابد خاضع ذليل لله سبحانه لا بد من نجابهه
 ببابه فلا يجوز العباده لها لانها غير الله تعالى والعباده للغير
 والله سبحانه يغفر الذنوب جميعا الا ان يشرك به ولذا لا يجوز ان
 تصور صورة النبي وعلى والائمة عليهم السلام عند توجيها
 الى الله تعالى لان هذا شرك مع ان هذا التصور غير معقول
 فكل معبود غير ذاته المقدسه باطل مضلل خادث فان فاذ لا
 الاوجه ذك والجلال والاکرام فالقول بان المراد من كماله
 من اياك نعبد و اياك نستعين هو مولينا امير المؤمنين وسيد
 الموحدين عليه السلام شرك الكاب والسنه باياه والعقل
 كذا ما ذهب اليه الصوفية حتى جعلهم الله من تمثيل صورة المرشد

مفهوم
 العبادات
 العبادات
 العبادات

في خيالهم وقصر نظرهم الباطنية الصلوات والدعوات والتوجه
 الى الله في الخلوات ليقربهم من الكثرة الغامرة للوحد ويجعل
 همهم هم واحد كثر وشرك صريح وان سلمنا ان هذا التوجه
 والتفعل يجعل الهموم ههما واحدا الا ان ذلك اغلظ الحجج
 اكفها ولا يمكن بعد السوخ والسيثا قطع النظر عنها على ان هذا
 الشخص في هذه المدة مستغول بعبادة الوثن وهو يريد التوجه
 الى الله بواسطة كما لو امانا لعبد هم لا يقربون الى الله زلفى
 ونما قال الله ثم وما كان الله لبشر ان يوتيه الله الكتاب والحكم والنبوة
 ثم يقول للناس كونوا عبادا لي من دون الله ولكن كونوا ربانيين
 لان قال تعالى اياهم كره الكفر بعد اذ انتم مسلمون انظر واياها
 الاخوان الى سر اينه هذا القول في مجال هذه الفرقة الذين هم
 في الحقيقة ليسوا منها حيث اصر واواشوا في كتبهم بذلك في حق
 الركن الرابع وقال من عبده فقد عبد الله وجلت لوجهه
 تجاهي في اوقات دعواته وصلواته واقدمت بين يديه
 وازاد في كل حواله وامورى العباده وانما في الصورة
 اى بعد سلب الاضافات وقطع النظر عن الحدود والاضافات
 والايات والعلامات عند التوجه في العبادات فلا وجود

عبادات
 العبادات

بما ذكر عند التوجه حتى توقع العبادة عليها لا يهاجم بحج
 ليس لها ذكر ايد افضد التوجه لا يكون المراد الذات البحث
 وان لم يعرفه الا بالذليل الموصل اليه فاذا اذكر لما عداه سبحانه
 ولا توجه الا اليه ولقد اشار الى ذلك مولانا الصادق
 بطر نجيب وطور غريب جعلني الله فداه لهشام من عبدا لا
 دون المسمى فقد كفر ومن عبد المسمى دون الاسم فقد عبد التوهم
 ولم يعبد شيئا ومن عبد الاسم والمعنى معا فقد اشرك وعبد
 المسمى بايقاع الاسم عليه فهو من اصحاب اهل المؤمنين حقا الخ
 فالعبادة والتوجه الى الاسماء والصفات والعنوانات المعينة
 من الله تعالى وجعلها للتعريف والتعرف والذليل عليه
 والموصل اليه من دون ان يقصد ويراد الذات المحمات
 كفر وشرك و مناف لصورة الدين ولما في ايدي المسلمين
 كلما اشغلك عن الله فهو صنيك اذا عرفت حدود ما سترنا اليه
 فاطلاق المعبود على انشاء الله الودود وغير صحيح وشرك في كبر
 يجوز اطلاقه على الركن الرابع مضافا الى ان قال في الرسالة في
 حق الركن ولا طاعة غير طاعته ولا عبادة غير عبادة الى اقل
 وكل رتبة منعبدت بان يعبد معبودا فاذا كان كذلك كل

معبود

معبود وونه باطل اما ما فوقه لعدم وقوع الادراك عليه
 ومن عبد ما لا يدرك لم يعبد شيئا واما ما دونه فليس احد
 وجهها معه ولصحة ردة ان العبد والعبادة والمعبود وقع
 واحد وكذا المريد والارادة والمراد وسبيل الكلام فان لا
 غيره ولا اقصود ولا اريد ولا اعبد غيره وهو عبادة الله بل
 ليس عبادة غيره كما ان ارفع الى العبد حقيقة واسجد اليها
 حقيقة واجهها حقيقة ويقع الخطاب اللفظي عليه لان كل ما
 يقع على ما يوجهه الانسان ومع ذلك ان عبد الله لا غير لا العبادة
 وجه الله ولا معبود لجسمي العرضه سواها لا يقال ان تولد العبادة
 ونقص غيرها لانها اولى جسمي لا يقصد غيرها ولا يوجه غيرها
 العبادة وعند ذلك فما سترنا له شرعيه وسنوضح انشاء الله
 تعالى اذا احطت جنبا بما يدبناه فاعلم ان الحديث الشريف
 استمع الى اطلق فقد عبده اى اتقاه واطاعه ان كان الناطق
 ينطق عن الله كجهد واليه عليهم السلم فاني طاعهم واقبدهم طاعة
 الله واقباده لانهم دعاة الى انفسهم وطاعتهم من دون الله
 كما ذهب اليه الغلاة او جعل انفسهم المعبود والعبادة الموقفة
 التي حددها الله ورسوله محدد وهاك الصلوة المعلونة دا

هذا الحديث الشريف
 من كتاب التلويح
 في بيان حقيقة العبادة
 والوجهات التي هي
 في حق الله تعالى
 والوجهات التي هي
 في حق المخلوقين
 والوجهات التي هي
 في حق الملائكة
 والوجهات التي هي
 في حق الجن والانس
 والوجهات التي هي
 في حق الارواح
 والوجهات التي هي
 في حق النجوم
 والوجهات التي هي
 في حق السموات
 والارض والارض
 والوجهات التي هي
 في حق الارض
 والوجهات التي هي
 في حق الارض
 والوجهات التي هي
 في حق الارض

هذا الحديث الشريف
 من كتاب التلويح
 في بيان حقيقة العبادة
 والوجهات التي هي
 في حق الله تعالى
 والوجهات التي هي
 في حق المخلوقين
 والوجهات التي هي
 في حق الملائكة
 والوجهات التي هي
 في حق الجن والانس
 والوجهات التي هي
 في حق الارواح
 والوجهات التي هي
 في حق النجوم
 والوجهات التي هي
 في حق السموات
 والارض والارض
 والوجهات التي هي
 في حق الارض
 والوجهات التي هي
 في حق الارض
 والوجهات التي هي
 في حق الارض

مصنفه
 شيخنا
 الميرزا محمد باقر
 مجلسي
 صاحب
 كتاب
 التلويح
 في بيان
 حقيقة
 العبادة

العبادة

فبالضرورة ان العابد غير المعبود بل لا بد ان يستشعر انه غير المعبود
 العابد عارفاً بما يستعبد له بل مملوك لا يقدر على شيء وله معبود
 مستحق للعبادة وذلك العبادات هي العبادات ولا يصح العبادات
 الا مع كون الخوف ما يليه جلياً به وهو على نحو لا يبلغ العابد ان يكون
 مستشعراً بكيفية العبادات على ما قرره الشارع وبالجملة ان مقام
 العبادات مقام العزف والشعور كما اشترط الله سبحانه اذ عرف
 ذلك فليس له دققة اخرى وقرن اخرى فيما بين المعرفة والعبادة
 وهوان المعرفة انما يحصل بالدليل اليه ايضاً وهو الاستدلال
 من الاثر الى المورث فان الايات والعنوانات تكون دليلاً الذي
 الاية لانها اثره والاثر من حيث انه دليل لوجود المورث وذلك
 كبرية في الاخبار غنى عن الذكر وليس الامر كذلك في مقام العبادات
 لانه لا يربط في ان عبادته الا من شعائر المشركين والكفار و
 ليس احد يستحقها الا الواحد القهار وكل معبود باطل مضمحل
 الا الملك الحيا فاذ اظهر لك الفرق بين المعرفة والعبادة اذا
 كنت بلا معانده وانصح لربك بطلان ما ذهب اليه الرجل
 بالنسبة الى الركن الرابع والصوفية الملاحدة بقى هتاشي تبا
 بوهمه الموثوم ان تفسير الامام لقوله نعم وما خلفت المحن و

فان
دققت
العبادة

لناني

العبادة

والاشارة الى العبدون اي يعرفون معنى على عدم الفرق بين
 العبادات والمعرفة فبفتح القول بان من عبد الله فقد عبد الله كما
 يصح قولهم من عرفهم فقد عرف الله فقوله ذلك التوفهم وارد
 في باد النظر لا عند اهل النظر لا سيما العارف بحقائق التنزيل
 ودقائق النابيل والغاري عن حبش الفطرة والفرقة والبيعة
 في دين الله والقال والبسل علم انه لا شك ولا ريب ان عبادة
 كل مقام بحسبه مثلاً عبادة مرتبة العقل هي عبارة عن توفيق
 حل ذكره بالاوصاف الكاملة والجلالة والجلالة والحقوق
 والحقوق والنضرة اليه بالادراك والمحارج وما لاحظته العباد
 والمعبودين والاستشعار بكيفية العبادات وما لاحظته العباد
 والافتران بين العابد والمعبود والعبادة كما ذكرنا مفصلاً
 وعبادة القلب في العواد انما يعرف بما وصف به نفسه بعد
 الخبر يدعي جميع المحرود والاضافات وكشف التحاب وذلك
 غير ذلك ولا يفسر الاول بالمعرفة لما بينهما من المباشرة كما لا يخفى
 على من له قلبه والحق السمع وهو شهيد ولو اردنا توضيح ذلك
 الاجمال ازيد من ذلك الطال بنا الكلام ولا يقتضي المقام و
 الاشارة كافية لاهل الددابة والاستشعار بالاهم فالاهم اقم

كل الشئ في
ما ذكره

واولى ومن الالهة ذكر ما قال العلم الظاهر جناب الشيخ في لحي
مسائل ملا محمد ظاهر ما لفظه قال سلم الله تعالى ثم ما معنى
ما في الدعاء واشهد ان كل معبود سواه غير الله الى غير ذلك
ارضيت التابعة السقلى باطل مضطربا معاد وحجج الكرم فهل
المراد من الوجه من دون العرش لاحقايتهم عليهم السلام كما نفى
به احاديثهم عليهم السلام وما وجه التخصيص بدون العرش والمعبود
الا الوجه لغبرهم عليهم السلام حتى الانبياء عليهم السلام لان كل
شئ اما من شعاعهم او من شعاع شعاعهم والشيء لا يدرك ما
وراءه مبدئ **اقول** لما كان اكثر الخلق لا يفهمون ان ليس فوق
العرش الا المعبود عز وجل اخرج الدعاء على نحو ما يعرفون لو
يقال لما كان العرش له الاطلاقات كثيرة فيطلق على محمد وآله
وعلى الملائكة الاربعة العالين الذين لا يسجدوا لادم عليه السلام
وعلى الافلاك التسعة وعليها وعلى الارض وافوانها والمشيئة و
الارادة وسائر الافعال وعلى الملك كله وعلى الدين وما اشبه
ذلك وكان العرش بكل معنى محل استواء الحق عز وجل بكل ارض
جرى خطاب المكلفين وتعليمهم على ما ذكره علم ان المعبود عز وجل
جل بوجه في عبادته ودعاؤه وذكره الى ما وراء العرش وان

كل الشئ في
ما ذكره

ما دون العرش عبادته باطلة ودعاؤه باطل وذكره غفلة
لان جميع الموجودات مختصة في عباد ومعبود وقوله عليه
ما عند او حجت الكرم ياد منه احد معنيين احدهما يراد من معنى
الوجه المستثنى الذات المقدسة عز وجل فان كل معبود غير
المقدسة باطل مضطربا وثانيتها يراد من معنى العبادة الانقياد
الذي يكون فعله طاعة الله وعبادته كما قال صلى الله عليه واله
من استمع الى ناطق فقد عبده فان كان الناطق ينطق عن الله فقد
عباد الله وان كان الناطق ينطق عن الشيطان فقد عباد الشيطان
فبصير المعنى ان كل مطاع له مطاع من كل ما هو دون عرشه
قوارضك التابعة السقلى باطل مضطربا لا يقيد طاعة الا الله
من رحمتك وجوارك الا وحجت الكرم محمد واهل بيته الطاهرين
صلى الله عليهم وعليهم اجمعين فان طاعتهم والانقياد اليهم
طاعتك والانقياد اليهم طاعتك والانقياد اليك والذ
لان طاعتهم لله سبحانه لا لانفسهم من دون الله فان طاعتهم
من دون الله والعبادة بالله كفر وضلال كما نذهب اليه الكفر
الغلاة بمعنى الاول كل معبود بالعبادة الموطقة المخصوصة من
جميع ما هو دون عرشك الى غير ارضك التابعة السقلى باطل

اولى

الثاني

معنى

عنه
سبحانه

مضتحل ما عدا ذلك الكريمة المقدسه عز وجل ومعنى التاب
كل مطاع ومستعابه ومتفادله في جميع اقواله وافعاله و
اعماله تمام دون عرشك الى قرار ارضك الشايعه السفل على اهل
مضتحل ما عدا ما كان لك مثل ما كان من محمد صلى الله عليه واله
ومن يقول عنهم ويرد اليهم ويحس تطوره وعلمه على دينهم وقتها
وهذان الوجهان لا باس بهما اما الاول فظاهر واما الثاني
فلا يصح ان يراد من معنى العباد في العباد الموطنة التي حدتها
الله سبحانه بنجد وده وحدته هار سوله واهل بيته كالصلاة
المعلومة ذات الاركان وسائر العبادات المقوتة شرعا
من الوجهه وارادتها لما سوى ذات الله المقدسة عز وجل
وسئل بالله فقوله سلمه الله فهل المراد من الوجه من دون العرش
الا حقيقتهم عليهم السلام كما نطقت برأيتهم عليهم السلام
يجب ان يراد من العبادات المستثنى منها والمستثنى محض الطاعة
والامثال والاقبال خاصة ولا يصح ان يراد منها العبادات
الشرعية فان ارادة هذه مع الارادة مع الوجه حقيقتهم عليهم
كفر وزندقه قال سلمه الله تعالى هل العبود الا الوجه لغبرهم
عليهم السلام غلط ظاهر الوجه الذي براء منه غير الذات عبد

عنه

عابدهم ذليل عز وجل ومن يضل منهم الى الله من دونه
فذلك يخبر حقيقتهم كك يخبر الظالمين لا فرق بينهم وبين الابناء
عليهم اجمعين وبين عوام المكلفين معبود جميع الخلق واحد
لا تغدر منه وقول لان كل شيء اما من شعاعهم او من شعاع
شعاعهم صحيح ان كل ما سواهم من شعاعهم ولكن معنى كونهم من
شعاعهم ان شعاعهم عليهم السلام مواد من سواهم والمكلف لا
يعبد ما كان مخلوقا منه الا ترى انك مخلوق من التراب ولا
تعبد التراب اسمع قوله تعالى اولو يروا الى ما خلق الله من شيء
يقولوا ظلاله عن الهمس والسمائل بحمد الله وهم ذاحرون فاجز
ان الظلال والشعاع ظل التور فهو يسجد لله لا للتور وهذا
وقوله هل العبود الا الوجه لغبرهم عليهم السلام هو الله وهم
معبود غيرهم وهو غلط بل هو تعالى معبودهم ومعبود البنات
والجوارح والحيوانات والجمهر والاعراض سبحانه سبحانه لا اله الا
هو وقوله والشئ لا يدركه وراءه مبدئه انما اذا كان من سواهم
لا يصل اليهم فضلا ان يجاوزهم فكيف بعد من هو ورايتهم فيه
انهم عليهم السلام لا يعبدونه لانهم لا يدركون ما وراء مبدئهم
وهو سبحانه وراة مبدئهم بما لا يتشاهى ولكن الاعتقاد المظا

اشارة الى ان
الاعراض

عنه
سبحانه
والله اعلم
بما يخفى

لذهب امتثالا عليهم السلام ان المعبود عز وجل لا يقع عليه
اسم ولا صفة ولا يعينه الاشارة وانما يقع الاسم والصفة
والاشارة على المصنوع وانما يعرف ويقصد بزاد من اليد
مثلا اذا فهمت اسماد على المسمى او صفه دل على الموصوف
او اورد على المورث او يورد على منبر فاذا وجد مصنوعا كيف
بجمل الصانع فالمعبود لا يدرك وانما يدرك الدليل عليه و
الموصل فافهم انتهى كلامه ايضا قال ربه في جواب مسائل شيخ
رمضان قال السائل في ضمن سؤاله وبين لنا ان عقدا الفاعل على
المجهول في ضمن الاسماء والصفات التي وصف الله نفسه بها
هل يقتر بالثبته ام لا ان لا تقدر على غيره ذلك ولا تغل بوجوه
الوجوه اذا استغلت بالصلوة وسائر العبادات هل هذا الفاعل
كاف لنا ام يحتاج الى شيء اخر فبين لنا قال الشيخ في ضمن جوابه يعني
الحديث المذكور في الكافي ومعنى توجه القلب وعقد يقينه
على معبود مجهول مطلق ان الغايد بتوجه الى معبود يعرفه و
الشيء لا يعرف الا بما هو عليه فاذا عرف معبوده بما هو عليه فقد
عرفه كمال معرفته وهو تعالى لا يدرك كنهه ولا يعرف الا من
وصف نفسه وهو تعالى وصف نفسه بانه لا يعرف ولا يران

لا يعرف الا بما هو عليه

يدعى باسمه فاذا عقد قلبك على المجهول به مطلقا فقد عرفته
بما هو عليه واذا دعوته باسمه فقد استلث امره ولا يقبل
هو معرفة من عبده الا هكذا ولو توهمه المكلف وتصوره
عبد ذلك الموهوم او المصور فقد عبد الشيطان وعصى الرحمن
فصح الثبته ولا يقبل العبادة الا بعقد القلب على المجهول الذي
لا يدعى الا بما وصف به نفسه انتهى كلامه **اقول** وقد مضى كرا
ما افاد الرجل في الرسالة حيث قال وكل ربه منا عبد يجب ان يقبل
معبودا فان كان كذلك كل معبود دونه باطل وانما افوتة لعدم وقوع
الادراك عليه ومن عبد ما لا يدرك لم يعبد شيئا واما ما ذكره
فليس احد وحجا معه ولخبره ان يكون العبد والعبادة والمعبود
في صقع واحد وكذا الرب والارادة والمراد وسباني الكلام فانما لا
اعرف غيره ولا اقصد ولا اريد ولا اعبد غيره وهو عبادة الله بل
ليس لله عبادة غيره العبارة وايضا اول الحديث الذي ذكرنا
سابقا قوله من عبد المعنى بايقاع الاسماء بقوله واعبد الله
بايقاع تلك الاسماء على معناها اي بايقاع الاسماء اياكم لا بايقاعكم
الاسماء على المعاني لان الاسماء هم الموصولون بعبادة الضعفاء
لجهم الى ان قال وبعق وجدرت ذوالجلال والاکرام وهو ثابت

فانما يدعى على المصطلح
من كلامه في الموهوم والمصور
عالمون الصانع واليد
زيدة في الصانع واليد
فانما يدعى على المصطلح
من كلامه في الموهوم والمصور
عالمون الصانع واليد
زيدة في الصانع واليد

عبار الجبل

هذا يكون العبد اسما موصوفا
من جهة اخرى والعبد والعبادة والمعبود
في صقع واحد فاما من

نقص

المضاف الى الكاف وكل مضاف فرع ما اضيف اليه كما سماها
 وبالعاما بلغ وهناك قال ما خلا وجه الكرم فراعى كرم الوهم
 المضاف الى كاف الى اقول ومثاله الائمة الاولى قبلها الائمة
 الوسطى والوسطى قبلها الاخرى والاعزى قبلها الرسع والرسع
 قبلها الزند والزند قبلها الذراع والذراع قبلها الساع والساعد
 قبلها المكف والمكف قبلها الدماغ والدماغ قبلها الصد
 والصد قبلها القلب والقلب قبله الروح النجاري الفلكي
 وهكذا وليس شيء من ذلك عبادة من دون الله ولا عبادة له
 مع الله بل هي عبادة الله وحده لا اعطاء اسم للذات وعدم
 الذان عن جن العبادة كشف غطاء اعلم فتح الله عينك ويقرر
 ان المعلمين في الدنيا في الحقيقة منتهون للمتعلم على ما عقل عنه
 ومدكرون له ما نسب من نظرية ومشاركون في رتبته لانهم انما
 اذا اجرت معلمك بما نالك لا تقبل منه الاما ادر كذا وسعدك
 وهو معنى قول جعفر بن محمد ثبتنا المعرفه وسوا الموقف وفي
 رواية بسيد كرونه يومنا فلا يكون مكيلا لغيره وذلك لان الاشياء
 على ثلثة اقسام قسم تربد لطيفته من ربه على حقيقته كالنور يتبع
 به كلها فابله وقسم لطيفته بقدر حقيقته كالبحر والجواهر وقسم

عظمة

الاشياء

نقص

لطفه

الحقيقة
العالمية

فهم المرشدون الى كل جبريل اقدى بهم واللائق بجناهم
 قال عن العلماء وشعبتنا المتعلمون وقوله ما بن عباس بن
 جبريل علمنا سدا حدا لا يتعلمي وتعلم على بن ابي طالب وفيه
 رواه حقا بتعليمي وتعلم على بن ابي طالب فاناس كلهم
 متعلمون منهم وبأخذون عنهم وبوساطتهم في الحقيقة فلا خفا
 لاحد من مرشد او باب او ركن او شيخ وقت لقطع الطريق بتعليم
 الرقيب ثم الطريق لان فرب الطرق واحسنها بين الاديان الى الله
 سبحانه فاسه الشارع الصادق من الاعتقادات والعبادات
 والمجاهدات وتلاوة القرآن واصلاح النية واللقاء بالآخرة
 الماثورة وحسن النظر والتفكير والارضين والسموات والارض
 تمام عندنا من كتب الشريعة والطريقة والحقيقة المعينة المتداول
 بين الفرقة التاجية وطريق الاحد على عظم الاحد ومشي العلماء
 الراسيخين والفقهاء الكاملين في زمان الغيبة الضعيفة الى هذا
 الزمان ولعمري هذا اصح الطرق واعلاها بل غيرهما غير صحيحة
 كما لا يخفى على المتدبرين بينهم وان كان حقيقة النبوة والندوة
 ايضا حقيقة منهم فهم سبينة النجاة من ركب فيها نجي ومن خلف
 عنها وركن باعدانهم من الخرفين عن الشريعة النبوية والمنهاج

الشيخ
 القاسم

الشيخ القاسم

الشيخ القاسم

الذين هم حملة الشريعة وامر الرعية ان يسروا فيها الى الامم منهم
 المنتهون المذكورين بالمعنى الذي اوضحنا مطابقا للعقل و
 الفضل وغير مصادم للملحة ابدى هذه القرعة المحققة من زمن النبي
 الى زماننا هذه الا بالمعنى الذي ارشد مواليه وما بعده في ارشاد
 العوام الذي هو مخالف للملحة ابدى اهل الاسلام بل مخالف
 للملحة والشرايع والكتب المنزلة من ادم الى الخاتم عليهم السلام
 انا استشهد على ردة بما قال الشيخ جليل الذي عنده معبود و
 حق وعينها بما اشترنا في المقدمة في اجوبة ملا فتصل حتى فصل
 وفرز واما وجوب العمل بقول الجهد المحي فهو مما لا ريب فيه
 على كل من لم يبلغ رتبة الاجتهاد فمرقص برأيه واستدلاله فقد
 هلك واهلك والايات والروايات قد اشارت الى ذلك
 ان قال وقوله تعالى وجعلنا بينهم امي بن الرعية المقلدين وبن
 الفرض التي باركنا فيها وهم الامم وشرع ظاهرهم وهم علماء الجهد
 وقد زنا فيها مثال لتكليف المقلد اي قد زنا على المقلد حقا
 عليه في الفرض الظاهرهم علماء السيرة الاحذ عنهم والرد
 اليهم يسروا فيها لئلا يبعثوا عندهم ما افقوكم به مما لو ظهر
 لكم بهما كالليل واما مثال لما افقوكم به مما ظهر لكم بيناه

كلامه
 في الرد
 على
 من
 ادعى
 وجوب
 العمل
 بقول
 الجهد
 المحي
 في
 اجوبة
 ملا
 فتصل
 حتى
 فصل
 وفرز

لا يهدر

كالتهاووا بالعكس على احدنا وبلين امين او اخذتم عنهم
 من تبه الضلالة وعي الجحالة وغير ذلك من الايات والاحكام
 العبارة وسبائك تمام الكلام فيما ادعى الرجل بطلان العمل با
 لظن وخطئة العلماء في عنوان مستقل فواب انشاء الله تعا
 واما ما اشار الشيخ به بقوله على احدنا وبلين اشار الى ما
 اشترنا اليه بقولنا وعلى رواية وقد نص في موضع اخر فام في
 هذا ما شخ هذا الرجل شخ لقول الامام ورد على العلماء الاعلاء
 واعتقاد بانهم رده ما نوا على غير بن الله لقصيرهم في هذا الا
 كما صرح في الارشاد بقوله مردم هذا رد وصال است در ضلالت
 جهالت فبا سخان الله انظر واما احول ان الشيخ المعين الذي
 خرج من التاجية المقدسة توقيعاً مباركة في الخطاب لذلك
 الجبابرة الاخ السد بدوي في توقيع اخر ايها الود الصغرى
 مجتئا وفي اخر ايها الود الصغرى الخالص المجاهد وفي اخر سلام عليه
 ايها الناصر للحق والداعي اليه بكل الصدق وقال السيد
 الذي يجب استحضاره في الدعوات والتجاهي في الصلوات وعند
 هذا الرجل رسالة المعروفة بدليل المخيرين وان المعين
 عظيم الشأن جليل القدر واسع المتردد قد ثراه الامام صا

كلامه
 في الرد
 على
 من
 ادعى
 وجوب
 العمل
 بقول
 الجهد
 المحي
 في
 اجوبة
 ملا
 فتصل
 حتى
 فصل
 وفرز

كلامه
 في الرد
 على
 من
 ادعى
 وجوب
 العمل
 بقول
 الجهد
 المحي
 في
 اجوبة
 ملا
 فتصل
 حتى
 فصل
 وفرز

الزمان عليه وعلى ابائنا السلام بابيات ثلاث وهي لا صوت
 التامع بموتك انة يوم على الرسول مشوم ان كان شخصاً في
 التراب مؤسداً فاعدل والوحيد فيه مقم والقائم المهدي
 بفرح كلما نلت عليك من العلوم رسوم وان السيد المفضل
 علم الهدى صاحب الثمانين ذوا الرياضين الجامع بين العلم والعمل
 بتصفيه الثاني فتم ظهور المعانيدين وقوى مذهبنا الحق
 بالادلة والبراهين واظهر فروع الشريعة بواضح الحج والبيته
 وبلاؤه في الاسلام عظيم من سيد بدل مجهوده بصرف هذا الذي
 القويم وان الشيخ الطائفة بتصفيه الكتب لاسمها النهديين له
 حق على جميع العلماء المؤمنين والعلامة اية الله في العالمين العبد
 وقال الشيخ الجليل الذي صرح في هذا باب الصديقي خفة انه الذي
 الرابع والبدد الاعم في شرحه لتبصرة المتعلمين فالقطر لما كان
 بعد علم النغوى واليقين الذي معرفة اصول الدين في مراد العالم
 اجل قدراً واجمل ذكراً واجلى شجراً من العلم بمسائل الحلال والحرام
 بمعرفة ثلثت الاقدام من الزلل وهي الطريق الى الملك العالم
 بالفعل والعمل ان قال فظرت الى الكتاب الموسوم بتبصرة فانه
 هو مشتمل على كثير من المهم من احكام الدين للعالم الرباني والعالم

كلامه الشريف
 في التبيين

الرضي

كلامه الشريف
 في التبيين

كلامه الشريف
 في التبيين

كلامه الشريف
 في التبيين

حكاية

لمأذرع على ما يستحق وبه الحديث يدعى ما يدعى ذلك الرجل من
الركبة وحكاية السيد نفة غا لم جليل انه تكلم مع رجل منهم
حتى الكلام في ان هذا الحديث ما معناه من مات ولو عرف
امام زمانه مات مبيد الجاهلية قال المراد هو الزكي الرابع وهذا
الرجل ايضا اشار في الرسالة بذلك في طي كلامه وعنه ما ذكرنا
تماشع على علماء الشيعة وجملة الشريعة اتممكم بالله هل مات
المفترده او المرتضى او الشيخ والعلامة واما لهم طيب الله مضاهم
على غير بن الله وما توادم الجاهلون الضالون ولم يكونوا على
شيء من التوحيد والنبوة والامارة والولاية والشريعة لا يخضار
كل ذلك عنده في قبول الزكي الرابع كما عرف واستعرف هلا
يكون رد القول عجل الله فرجه فاعدل والتوحيد فليكن مفهم
ولعل بعض الحكمة في اظهار تلك الكلمات لتبريق التوفيق
المباركة لاظهار فساد ما في ابدى تلك لطايفة الركبة والثبات
الحاصل على الاسلام السلام ايم الله عرض لهم عرض ام في قولهم
مرض قد بدت الغضاء من احوالهم وذلك بانهم استجوبوا الجوة
الدينا على الاخرة ليرأسوا وليصدروا الى الحيا ليرثياب فاحرة
قال ما معناه ملعون ملعون من نراسه ولعمرى سوف يرد

اعالم

اعالمهم حسرات في يوم الناس فواجبنا هذا الرجل لبعض
القواعد مدركها السجين مخالف لما في ابدى المسلمين وبنابيه
نما في يد من تلك التوثيقها وبغير تلك التوثيقها ويدا
يتحدى بمن مات بل بمن هوات مع ان مسئلة التوجه في العباد
والاستحضار في الدعوات لم هو جعله لواسطه للقبوضات
لوجودات واما لها ينك البينات والافادات ماخذها
من اهل الضوف والنفس الذين هموا انفسهم بالشيخ والفظ
والخزوب والمريد والمرشد والذرويش لان يوقوا الناس
الاسماء الكلمات الغريبة في التزلزل والتشويش ولينصبوا
من انفسهم بعد لون به الحجة التي نصبها الله لعباده وجعلها
لوحيد ومناداة بلاده وارادوا بذلك خلافا للحق انما
من الباطل لان الباطل رها يكون مشابها للحق في ابدى النظر
بعضه بحسب الضمان ما يخرج كما اشار بقوله فارادوا به كيد الجمل
الاحمر من وجعلهم مصداق قوله جل ذكره وتقلب اقدتهم
ابصارهم كما يومنون اول مرة ونذرهم في طغيانهم يعمهون فخلق
من بعدهم خلف سمي نفسه بالباب ولعمرى انه افضل فرغ
الكرم اصل وخلق فان السلف ثم قام ثلثهم والاف ليرد وق

الشيخ المرتضى
العلامة
العلامة

قصده ببوليه وقبوله
فمنه من

البتل في نصله وراجع الامر الى اصله وورث ما عندهما جميع
ماله بما بالصرس الفاطم بلا جامع ولا مانع وسمى نفسه باسمها
منها الركن الرابع ثم لخصه رهط من الناس لانفسهم مرجعا ومجمع
مفزعاً عنها عن المعروف وامرهم بالتمسك باستحضار الركن والثواب
اليه انظر واكيف استكبر مثلهم في ذلك مثل نبي اسراىل والفر
حبث اخذوا العجل بها الكبر وتركوا موسى الكبار يعنى بهتم
الاصغر المصطفى في الاية الشريفة لئلا ينطبقا على طبق ثم
نذكر في الحديث الشريف طابق العجل بالعجل ان في ذلك
ذكرى لمن اعترى فباستحسان الله امرنا سادات البشر بالتوجه الى
عزاسه لانه لا يجهل ان المعبود لا يشار اليه باشارة حسبه ولا
ملكونه ولا جبرئيله ولا نذكره الا بصار فكيف يجوز عندهم ان
يستخسر العباد بصورة ابدل سوا كانت صورة ركن او مرشدا
عنه هابل وصورة محمد وعلى والهنا الطيبين سلام الله عليهم
فاذا افرق بين التوجه بصورهم او غيرهم من الناس وذلك
لان الشخص عبارة عن المادة والصورة وليس شئ مما قبلها
واتماها مثلا زمانا مثلا وان في الوجود كالسكر والاكثار
فان كان مراده التوجه بعد كشف الحجاب عنهم ما او عا فوفهما

استكبر

البح

ويكون محلا للتوجه ويا بالجاهي فاذا لا يعنى من المرشد والركن
وغيرهما شئ حتى يتوجه اليه للفناء الصروف وان قلت بتوجه
منه شئ ولكن لا كاشياء ومراكم من حقيقة العبد هذا كما
يعترون الصوفية بالشئون الذاتية والصورة العلية والمهيات
الغير المحولة او الاعيان الثابتة وغير ذلك مما عرنا ومقصودهم
كما قال شاعرهم في الفارسية چه ممكن كرد امكان بر فنا نديجز
واجب دگر چه نماند وقال اخر ابنيه واشكسته كستم تمام دور
توحيد ذاتى است چه شد منغنى صفات او كما قال بعضهم
الله بلا انا وانا من اظهر الاشياء وهو عنها او كلام بعض كرامهم
حين قراء عليه ان بطش ربه لشد يد قال ان بطشى اشدان
بطشه في مقام الربوبية ويطشى في مقام الالهية وغير ذلك
تاما نقولوا على الله تعالى عن ذلك كله فان كان مراده هذا
يريد بالفناء هذا فاذا لم يبق على طريقهم لا عابد ولا معبود
العبادة في مقام الفناء وذلك مقام الجمع والوحيد الصرفة
بل جمع الجمع على قواعدهم هذين كما صرح الرجل القسبي وذكرنا
في اول العنوان حيث قال الرجل واتما هذا المطلب في مقام
ظاهرها للعابد من بعيد واحشا الميم واللام عن اسم كاشا

الكتاب الثاني
الغيب

كان قال الرضا ذهب من ذهب البشاعون صافية تجري
 باذن الله لانقاد لها وذهب من ذهب الى غيرنا الى عيون كدره
 بفرغ بعضها من بعض الحديث قال الله تعالى وان لو استفاملو
 على الطريقة لاستقبتا هم ماء عند قوادعهم حمد واما استنا
 عرفهم ان المرشد والباب والركن لا يقدر ان يترول في
 رتبة العبر لانهم في العرص مع الغبر ومن القسم الثاني واما الثاني
 فليس له لطيفة نامة فضلا عن اللطيفة الزائدة كما او ضحا بعبارة
 اخرى ليس لهم مقام وللبسنا عليهم ما يلبسون ولا مقام المكمل
 حتى يصابوا الى السافل ويكاملونه ولا يكون لهم القدرة ان يكملوا
 السافل ويصعدوه من مقامه ورتبته فليتبوا برجلان من كمال
 له اللطيفة الزائدة من القسم الاول صلى الله عليهم فلهم لجهنم و
 التصرف في السافل كيف ما شاءوا وحيثما ارادوا واذن الله
 لان الله سبحانه جعلهم سببا وعلية لتكامل التواقص والمقابل
 التي ما منهم وما لهم من العلة او بالعلية يكون قائما بها في الاول
 بقيام صدور وبالثاني قيام تحقق فالباب والركن واما لهما
 لا يكونون مكملين للغير بالمعنى الذي اشرنا سلنا غايته الامرات
 المرشد رفيق ومشارك ومدكر ومثبت كما اشرنا لكن هذه وضع

قال
 ابو القاسم
 الحسين بن روح
 احدى اولياء ائمة
 اخلصت احاديثا في الغيب
 وعجزت فقلت اني انا حاضر في ليل
 في ايام استقامت فخرجت الى ليل
 فافترقا ما اعتدت له فخرجت الى حديث
 واستمروا الى ان جاءني الله من قال اذا اراد الله
 امر امره على رسول الله في كل يومين من يوم
 بعد واحد ان يبين في صلواته في زمان
 ثم يخرج الى ليل فيسألها اذا اذنا لما ذكرنا
 الى الله عز وجل فخرجت على ما علمت فقال
 بحال الغيب فخرجت على ما علمت فقال
 ان الغيب على رسول الله ثم بعد ذلك
 جاء في ليلته صلى الله عليه وسلم فخرج الى ليل
 فخرجت على ما علمت فقال الله عز وجل
 طرقت من انهم من كمال الغيب
 للشيء الغيب في ليلته صلى الله عليه وسلم
 فخرجت على الركن الرابع واقام
 عليهم

المقامات والاسماء والالفاظ المبعوضه عند الامنة كما قصت
 والركن والباب واما لهما لانفسهم هل يجوز ان لا كلام يظهر حكمه
 من كلمات كلمات الله وسننهم لاجرة من غير هذا في الظاهر
 والآخر المحقق حقيقة المذكرة والتدبير منهم فذكر ان الذكر
 تنفع المؤمنين وليس ما وراة عبدا ان قرية وعنه ما ابتك من
 كلامهم وكن من الشاكرين والمجد لله رب العالمين **نوحى** واما
 بقى لنا شيء نستعين به لما استنا وهو معنى الكشف والحجاب
 الناظر في كلامهم عن الشك والارباب بنو على مجمل والمد لا يله
 لكن يلزم في المقام المشي على طريقهم والتمسك بقواعدهم ولا
 حول ولا قوة الا بالله **متر** اعلم ان الكشف في الغيب لا يتر
 وفي اصطلاح اهل العرفان هو الحضور بغير البيان بدون
 دليل وهو ينقسم على قسمين فمهم بدعونه اهل التصوف ومن حجب
 حذوهم وهو الكشف الذي يحصل للتصفي من جهة معان الخلق
 البهية بعبارة اخرى بكشف الاعم عن حقيقة الامر الواقع وذلك
 واضح لمن هو مطلع على طريقهم الفاسد من ان شرط التصوف
 ان يكون على طريقه مذهب الشبه كما صرحوا بل لا يصبوا عن هذا
 لان الارشاد والازادة والشبه والنسالك والمجذوب والوا

الكتاب الثاني
الغيب

الكتاب الثاني
الغيب

الكتاب الثاني
الغيب

وطريق الاذكار والاوراد والاجازة عن الشيخ والاصطلاحا
 كذكر الرجوى والفوس ونصف القوس والمجربى والوجد
 السماع والمطرب وفي الفارسية دست افشانى والحلضه والشيخ
 ومشا همة المعبود وامثال ذلك احدثوا في مقابلة ائمة الهدى
 عليهم السلام بصرف واجوه الناس عنهم في الظاهر في القضاة
 واهل الرأى والقباس والاستحسان وفي الباطن في هذه القرية
 التجهته ومقصودهم الاصلى انصرف الناس عنهم وعن هدايتهم
 وان يدعوهم الى الايمه التي يرحمونها الى النار ورتبها عيجات فما
 قلنا من بصرى مشايخهم من تلك الاشرط لاسيما من الذين يسمون
 انفسهم بالشيعة لانهم يظهر من محبة امير المؤمنين عليه السلام
 ومصرته على ذلك حتى يتوهم الموثقون من كثرة المحبة انهم من
 الغلاة نعم ذلك الايمه في عند من اطلع على طريقهم واصل بيناتهم
 وتأسيساتهم ولو لا خونه عن الاطالة وحروجي عما نحن بصدد
 الاختصار في الرسالة لالفت لك العنان في هذا الميدان ولكن
 كجنتك ان كل فريق منهم في طريق سلسلتهم غلبت عليهم من كبار
 اهل السنة ونصرت ذلك الخالف والمؤلف بل بعضهم كالقناطر
 مع ائمتنا وورد في حقهم كلمات شريفة عجيبه وخرج توقيعاً

الاصطلاح

الاصطلاح

الاصطلاح

بعضهم من الشايعه المقدسه وصرح المشركون من اصحاب الجبال
 ومن اذوا الاطلاع فطلب رسالتنا المنفردة في ذكر طريقتهم و
 انشعابهم والفرق بين القطب والشيخ ومشايخهم والعتق والار
 والاوزاد والسياح وغير ذلك من اصطلاحاتهم ولو لم يكن الا ان
 عندي حتى استشهد بعض العباير المذكوره فيها ولعل الله يحكم
 بعد ذلك امر امة الى قدر ايت كثير من كبارهم واطلعت بعضاً
 من اسراهم ولقد حكى بحضري رجل غاف كامل انه سمع
 من مرشد معروف مشهور في زماننا بالفارسيه كلامه هذا يا
 فلان بمقامي رسيدك فرفق ازمبان على وعسر برادى و
 در مقام صلح باشتى وابن اشهاد والخواذ چونكه برتكي اسپر زيك
 شد موسى ناموسى در جنت شد چون به برتكي رسي كوداش
 موسى فرعون دار نداشتى با سبحان الله به بين مجراى عصمت
 محل مشيت وممكن ابداه خدا وندي را با عرفون از حقيقت
 واحده مى ايد و فرق را زياده از اضافى مى ايد كه مدخلت در
 حقيقت ندارد و عجيب از من آنكه همه اشياء را مى كويد مساوي الاضاً
 كرده امكان را برداشتي حتى باقى مماند مورد بحث نخواهد بود
 شاعر ايشان كهش وحق را تشبيه بدريا و اشعار را بجز اول مسا

زد در با هم و در با هم و هم را کم گوید در این بدیهه طبعه با یکی از
 معروفین مشایخ ایشان در معنی المولد سربسته و نقضی
 بحضرت نوح کردم جواب داد بدن کفان بن نوح از نوح
 بنود و روح و از او بود باری سخن زیاده در میان آمد در
 جمعی از افاضه علم باری را شادش میگویند باندیا اشرف بر روح
 شود بدن رعیت و ائمه اشرف باشد باری المعرفه بطریق
 نظایر این سخن بسیار است سخن در موی ناکفته اولی بسیار است
 المورالی الذین بدلو انعمة الله واحلوا اذار البوار اذا عرفت حدیث
 ما استرنا علمت انه يكون مكاشفانهم موافقة لمذاهبهم وطريقهم
 فلو وجدوا حقا بخلاف مذاهبهم تكلفوا الرده باعناء التكلف
 يجمعون قلوبهم وفكرهم وخبالهم وحتهم ولسانهم ومجدون في
 جميع احوالهم وحرکاتهم وسکاتهم وما لهم ومنهم وفيهم لضعف
 ذلك الخي بالجل والتدبر ورتبه يحصل لهم عبارة دقيقة وبقية
 محكمة الصورة صبغة الرد والابطال الالهة من العلماء الراسخين
 والفضلاء الربانيين الذینهم جمعوا مشاعرهم ومدادکهم وجمع
 ما لهم ومنهم على فمهم مراد الله وحججه على طريقه ما في ابدی تلك
 الغرقة التاجیه من رغن العنبة الى زمانا هذا فاتهم بقدر وون

ناظر است
 کلام مشایخ

۷۰
 علی ردهم وکشف مزامهم وبقضی کل ما لهم وظهر ورفها
 من العيوب والمغالطات والسقطات والنویبات والندبات
 ولذاتک العالم واما لدهم ابطال طریقهم ورفهم
 وجههم کالمقصد والسید والمرقی والشیخ والعلامة والمجلسی و
 الشهد بن وغیرهم من الفقهاء الى زمانا هذا رحمهم الله وشکر الله
 مساعیهم الجمیلة وهم الذین یفنون عن ذین الله محرفی العالمین
 والشخال المنطوقین والاشرب علینا بدک بعض مکاشفانهم لیکون
 نبصره للتاظر بن قال بن عمر ان دعوت لعنة الله مؤمن لانه
 تاب لقوله تعالی قال من انت انة لا اله الا الذی انت برنجی
 اسرئیل وانا من المسلمین وقد رايت فی کتاب عبرة نقلت من
 بعض المحققین من الشیعة انه یقول هذا الکلام یثم منه راجحة
 التحقیق فمائل باشیعة الحق فی هذا الکلام الباطل الخالف للکتاب
 والسنة والمدعی وبوجبا کفر لفا لرد حکم الایمان
 قال جل ذکره ولست التوبیة للذین یعملون لسنات حتی اذا خیر
 احدهم الموت قال لی بیئت الان ولا الذین یموتون وهم کفار
 وقوله عز وجل وابتعناهم فی هذه الدنيا لعنة و فی الآخرة من
 المعصوبین وقوله تعالی فاوردهم النار وبئس الورد المورود

فی کتب الکتاب
 فی بعض

مراد است
 و در کتب
 فی بعض کتب
 فی بعض کتب

لاستغرافه بالحضرة الالهية كما اشار بقوله لا عبادة غيري
 ولا ربه غيره وربه وفي تفسير الابه الشريف وانما عبد وفي هذا
 صراط مستقيم هذا هو اى الركن الرابع وقوله ما فى الدنيا سواه
 لا يس مغفر وهو الحى والحى والقلوات الى اخرها قال فى مقام
 النكون والناكون انظر واما احواله هذا مكاشفة يدعى ان
 الكسفة وطعن لا خفاء امره على غيره بالصوفية باقوم لى برى
 تمانشكون لى ويحتج ويحجى للذى فطر السموات والارض جنيفا
 مسلما وما انا من المشركين **الثانى** من الكشف هو الواردات للشخص
 العالم العارف من الحى الكاشفة عن حقيقة الامر بشرطه من
 الاعتقادات الصحيحة والاعمال الصالحة بواسطة نوا ميس وجبه
 وتراجمه امره ونهيه و اشار به لك العلم والتعلم جلت عظمته
 بقوله تعالى وانقوا الله ويعلمكم الله وفى الحديث القدسي لما
 قال الله تعالى من اخلص الله عبودى بزار يعين صبا حاتجى
 الحكمة من قلبه على لسانه فان كان مؤمنا كان هدى له وان كان
 كافرا كان حجة عليه وفى حديث اخر روى عن مولينا امير المؤمنين
 فى الكاى قال عليه السلام ليس العلم فى السماء فنزل اليكم ولا فى الارض
 فصعد اليكم ولكن العلم مجبول فى قلوبكم تخلقوا باسلاق الروح **ثالث**

واولها الكسفة
 والثانى

بشرطه
 الثالث

بشرطه
 الثالث

بشرطه
 الثالث

بشرطه
 الثالث

ونحن اسماؤه وهو المحقق ونحن حجب الحديث وامثال ذلك
 لا يرد به ما ذكرنا لانه يكون الفخر والفضل لهم لان الحجاب للثبوت
 هو الظلمة والمانع عن الحق باطل وانما المراد بالحجاب هنا هو الالباب
 الواصل والواسطة بين الله وبين خلقه والتمترج للبيان قال في
 الجمع محجب بحجاب الله اى ترجمانه وجميعه محجب انتهى فعلى هذا كان
 رسول الله محجابا لله لا كبر لاننا منهم مسد ولا عكس وهذا المقام
 كما عرف غير مرة مختص بهم وانما اذا كان غيرهم فهم محجبون
 هتكه وخوفه كالباب والركن والمرشد وامثالها والى يعرف
 ربه واذا لم يتجاوز عنهم لم يعرف احد ربه فالوجه اليهم محجب خارج
 ما نرى عن الوصول والمؤجر اليهم مشرك فقوله من عبيده فقد
 عبد الله في قوة فقد اشرك مع الله الها اخر تعالى عن ذلك قال
 مولينا محجوا للموهوم وصحوا للمعلوم وما استرنا بهم بمنايه قوله من
 قصده توجه بكم اى من قصد الله في حاجته او باء امرنا اجنابا
 نهاه عنه او لمعرفته ومعرفة ما اراد من صفاته واسمائه وكسبه و
 رسله ومحجبه بعض من قصد الله تعالى في شئ من الاشياء توجه
 اى استشفع بهم او سلك في طريقه الى الله تعالى طريقهم او علم
 اذلاء على الله تعالى وعبر ذلك مما يمكن بيانه في المقام وانما

شرح
 قوله
 محجب
 بالله
 لا
 كبر
 لاننا
 منهم
 مسد
 ولا
 عكس
 وهذا
 المقام
 كما
 عرف
 غير
 مرة
 مختص
 بهم
 وانما
 اذا
 كان
 غيرهم
 فهم
 محجبون

حجاب

قال الصوفية شهود المطلوب يمكن تحت الف حجاب فخر افان
 وهذا بان لان المطلوب لا يشهد الا بحل كل حجاب حتى حجاب الخبيث
 وحجاب الاشارة كما اشار مولينا امير المؤمنين كشف سحابة
 الجلال من غير اشارة وما يمكن شهوده فهو ممكن ليس بواجب كذا
 قولهم شهود الوحدة في الكثرة بالوحدة المعروفة كقران اذ يقال
 الواجب والذات الحق وان اراد بها اول الضاد ومن المشبهه
 وهو الوجود والماء الذي جعل منه كل شئ حتى الذي خسر عذرا
 من شئ فلنسا بصدد بيانه وشرح احواله وانت لوفى الله لك
 مسامع قلبك لسمع من الذين سموا انفسهم بالباب والركن و
 المرشد لهم خوار وخوار العجل خد والتعل بالتمل والقده بالقده
 والشحن واهذه الامنه من بعيد نبينا كقوم موسى من جعلهم حجب
 حلاوة الرباسة عجل حصيد الخوار فتك الشيطان في سويدا فلما
 كما اشار سبحانه واشمر بولي قلوبهم العجل فاذ هلمهم عن النظر الى
 عيوب انفسهم لبس ما كانوا يصنعون **بناظر** قال الشيخ الحر العلي
 عالمه تتبع بالطافه الخفي والحجب في جواب مسائل سئل عن ان الاجاب
 الواردة في الصوفية زعموا وخصوصا في لغتهم وتكفيرهم وطلان
 كل ما اختصوا به منوازة تقرب من الف حديث وليس لها

اشار الى العبادات
 من الصوفية

نظم

كل من اتى الحجاب

كل من اتى الحجاب

ما في الرواية

معارض ونحن نذكر شطرا من تلك الاخبار... قال ما رواه المقدس... قال خرج في هذا الزمان قوم يقال لهم الصوفية...

قضى الامر قال الرجل في الارشاد امام الغائب... الى حياض وهو الركن وفي الرتبة يحتاج الى الشيخ... شيخ الوقت فهو ضال وفي موضع لحوال الحديث...

ما في الرواية

ما في الرواية

ما في الرواية

ما في الرواية

ما في الرواية

ولو كره الكافرون فكيف يكفرهم وقال الانصاري... المصنفين هل يكون صاحب هذه الاعتقادات من المعتزلة... او الذاهبين السارعين في عقودهم ان الذين فرقوا بينهم...

ولا يقول بشي من عقائدكم الباطلة... بالعكس فاذا فادوا واشتدوا ولبهم ولكن انكر الاسم... انصوفى مناقب انا هو لآء الملاحة يستون انفسهم...

ما في الرواية

يعقدون التصويت

كلامك

يجعون الطير بهن وياكلون ما يخرج من الفريقتين يسجون في مجالسهم
 ويرفقون الحى والسنن يسعون في اطفال نور الله وبررون العلماء
 واهل الطاعات ويدررون لهدم الشريعة لحفظ احد وثمهم بالذنب
 قال سبحانه ولا يحق للكافرين الا باهلهم ان يقولوا ما لم يفعلوا
 فخرجه في حكم الميت يحتاج الى امام مشاهد في جميع المشاهد انه فخره
 فقتل كيف قدرتم قتل كيف قدر ليس ما كانوا يصنعون كلاسهم
 ثم كلاسهم كذا ذلك زينا لكل ان تعلمهم ثم الى ربهم مرجعهم فيهم
 بما كانوا يعملون فاملو في قولهم قول الابرار وعلمهم على التجار الى
 قوله ليس لهم من علمهم الا القليل اعادنا الله وانا كرم من شهرهم
 وعجل الله في جزئهم منها فاروى عن مولانا الحسن العسكري عليه السلام
 انه قال يا اباهاشم سنبا في زمان على الناس وجوههم ضاحكة صبيحة
 وقلوبهم مظلمة فكذلك السنن فيهم بدعة والمبدع فيهم سنة ولو
 بينهم محقر والفاقد بينهم موقر امرتهم جاهلون جايزون وعلما
 في ابواب الفلانة سائرهم اغنياهم بسير قون زاد الفقراء واصحابهم
 يتقدمون على الكبراء كل جاهل عندهم خبير وكل مجمل عندهم
 لا يمترون بين المخلص والمرتاب ولا يعرفون الضامن من الذابطين
 سائر خلق الله على وجه الارض لانهم يملون الفلسفة والنصوف و

في الجاهل من كماله في قوله

تارة في العلم

كلامك

وتتطروا بيه امير رب العالمين بيقين لا يخفى عليكم ان ارشاد
 العوام شرح ويقضيل هذه الرسالة التي نذكر منها كرا الاستبصار
 في هذا التنبيه ولكن مطالبها منتشرة فيه ومندرحة في طبع علماء
 ومضرب في ضمن الامثلة كما استشهد بقول الشاعر عن صفته
 وعبرت عن قصدي بيلي وثارة بهند فما بلي عبت ولا هندا
 يس همان بهتر كرتد ليران كنه ابردر كلام ديكران الخ فان قال
 ومقصود عدم الاطلاع عليها والانساس من غير اهله مشا
 ما ذكرنا في هذا التنبيه وعجزه مما يتعلق بمقام معرفة الركن في اليبا
 ذكره متفرقا في المقام الثاني والباب الاول والفضول الحسنة فليج
 ونذكره مطابقا لما في الرسالة لخر فاجرح ولا باسان يشير
 بيقين بعض ما فيها على سبيل الاحمال لجهل فليات بعد كشف
 حقيقة الحال قال في الرسالة في المطالب الثالث منها ان التراب الغلظة
 جماد فلما ظهر فيه الروح انتبأه وسئل عنها بما هو قبل تباخرها
 بل حقيقة لظهور نفس التباينة فيها ولا ان هذا الروح اعطيت التراب
 اسمها الاضحوال التراب فيها بالامثال تجر كبحر كها ويكر كوا
 ولا يرى عجزها فلما رزق وظهر فيها الروح الجوزة وسئل عندها
 هو فها جبل جوان حقيقة فالو حلفه جبل ونذران بسفي جوانا وها

كلامك

كلامك

خود قرار داده است پس هر کس از شناخت خدا را شناخت هر
 کس از شناخت خدا را شناخت و بنیاد دیگر خدا را شناختی
 جز شناختن او صفا ای ان قال همان خواهد نفس اوست و همان
 حقیقت اوست که خدا او را وصف و مثال خود قرار داده است
 ای ان قال همان کتاب توحید است که خداوند با قلم اختراع بر لوح
 ابداع نگاشته است و آن کتاب در وصف مقامات توحید و
 غایب نداشت و بیابان خواهد رسید خدا میفرماید قل لو کافروا
 باز میگویند هر کس بان مقام رسید و آن کتاب را کتود و مشاهده نمود
 و او را خواند آگاه بر مسائل توحید بقدر خود شده است و هر کس
 بان مقام رسید جمیع آنچه را میگوید محض تقلید یا محض ادراکهای
 ناقص است که در مقام اشاره با عبادت است و دخلی بوضع ندارد
 باز میگویند هر چه در زبرد است و خط اول است و تو با و لحاظ
 داری و او را تمیز داده و او را ذکر کرده و وصف خدا نتواند بود
 قال فی الرسالة مطابقا لهذا الکلام و کل ربه متاع عیب ان عیب
 معبودا فاذا کان كذلك کل معبود و نه باطل اما قوه لعدم
 الادراک علیه و من عیب ما لا بد له بعد شش و اما ما در تیره
 احد و جمعا مع و بضر در ان بکون العبد و العباده و المعبودی

نظری علی بن ابراهیم
 صاحب کتاب

صقع واحد و کذا المرد و الا زاده و المراد و سبانی الکلام فان لا اعر
 غیره و لا اصد و لا ارید و لا اجد غیره و هو عبادة الله بالبر لله
 عبادة غیره العبارة و قد مضی الکلام مشعبا باز رجوع کردیم
 ارشاد در آخر همین فصل بعد از آنکه گویند که مطلب از میان
 برود میگویند باطله خالی از کسی نیست که آن حروف را خواهد
 پیش و همیشه علما بوده اند و هستند و اگر یک ساعت زمین
 خالی از کسی باشد که آن حروف را بخواند غایب از آن غایت خواهد
 ماند و لغو خواهد بود وجودش در آن ساعت یا بدانی شود
 باز میگویند همین که غایب شد که بدون علت غایی نیست
 کند باطله فاسد شود بلکه از اول بگذرد پس از این جهت احادیث
 بسیار رسیده که اگر زمین خالی از تحت سوره فرو میبرد و موی
 که زمین خالی از غایب نشود و احادیث کثرت پس معلوم شد
 که بی علت غایی نمیستود و علت غایی معرفت است و معرفت
 بخواندن آن کتاب است پس باید همیشه کسی باشد که آن کتاب را بخواند
 و این امام نیست بجهت آنکه از کتاب را برای رعیت نوشته اند
 و در سوره سوال سکنه این ذکر است پس بیان از خدا را علی است
 و قاری این کتاب و عارف یا بن معرفت است سبحان باشد و اما
 کتاب و اوصاف است و او عارف است در فصل پنجم که بود

الحمد والحمد لله رب العالمین
 فی صفحہ ۸۱

علیه السلام
 علی بن ابراهیم
 صاحب کتاب

بالجاء

از ذکر آن با مناد است که اول است
 غیره و اما خواهد آمد هر که
 چه احتیاج هر دانی است
 باطل است خدا
 انضاف بعد
 غیره نظیر و سائر کلمات
 فالانتم من الله

من الحق صغارا ومن الباطل صغارا فمن جاءهم عرضا على العباد في البلاد
 لصرف وجوههم الى انفسهم الى ان القتل الاول يعود بالله فربنا اذا
 سوره وقال انا الذكر الاكبر والنور الاكبر والامر والباب القائم المنظر
 لا ظهور له الا بالشماع والازوفون اشاعه في البلدان للبحر وال
 اهله ثم سافر مثلهم مثل الشاميرم والبقر حتى مضى الاول بسبله
 المستغر ثم قام الثاني والثالث والكاتب ابواب واتخذ بعض ابواب الله لا
 وسمى نفسه نارة بالركن وتارة بالباب وادب العباد طالعته
 اليه والذباب والابواب وجعل نفسه في الدنيا والاخرة طهر حيا
 والباب في ذلك لعبره لاوله الالباب ثم في شاء هذه القوي
 وتلك النديسات لصرف وجوه الناس ان راصلا على طرقتي
 بعض الرضايات وانقر في تلك الرضايات حتى توجهت حرارة الرضا
 الى دماغها وجفت الرطوبات ففسد طبعها ولما وجد الشيطان
 مسكاسكن ويغلق بهما وشان تلك الشياطين القاء الشكوك و
 الشبهات وتميل القوي الفكرية والاحاد في العلوم الخربا
 وذلك قوله قمع ومن يقش عن ذكر الرحمن يقصر له سلطان فهو له
 ضربين وذلك لان الشياطين لا يسكون الا في كل مكان قد روا
 كيف كالحجابين بالمعنى الاعتم فالطبيب لكثير المحل بعلاجه وقد

الشمع

بعض الرضايات
 وانقر في تلك
 الرضايات حتى
 توجهت حرارة
 الرضا الى
 دماغها
 وجفت
 الرطوبات
 ففسد طبعها
 ولما وجد
 الشيطان
 مسكاسكن
 ويغلق بهما
 وشان تلك
 الشياطين
 القاء الشكوك
 و الشبهات
 وتميل القوي
 الفكرية
 والاحاد في
 العلوم
 الخربا
 وذلك
 قوله
 قمع
 ومن يقش
 عن ذكر
 الرحمن
 يقصر له
 سلطان
 فهو له
 ضربين
 وذلك لان
 الشياطين
 لا يسكون
 الا في كل
 مكان
 قد روا
 كيف
 كالحجابين
 بالمعنى
 الاعتم
 فالطبيب
 لكثير
 المحل
 بعلاجه
 وقد

الشمع كوي در صفتي امد در ذكر مقام معاني در مقدمه مكنت
 كدر كن وبقائه ظاهر خدا در ميان هم عالمي ايضا در النجاشي كوي بيان
 كسي است كدان صفات را شناخت و توجه با موده وان راطا
 خدا دانسته و خدا را در ان ظاهر ديده و غير ذلك تمام ذكر في طيف
 حاصل بن رساله با ارشاد ومد هب تاب مطايق حيا حتى يوناظر
 بصرف حتى تحو اهد بود بلكه خوب ملاحظه بنمايد من شان اساس
 ميگردد زيبا نهاد اند در همان ذكر اسماء مقامات اربع ركن
 معلوم ميشود مثلا الله رب معبود و امثال ان در مقام اتوا
 ظاهر درجه و اسعد الله عن الله و امثال ان در مقام معاش
 باث كرسبيل و امثال ان در مقام ستم و رسل هادي مهدي و
 مطلق و امثال ان در مقام چهارم **سحر حتمى** اعلم تبتك الله بالقول
 الثابت في الجوهرة الدنيا والاخرة ان جبهفة امر الباب و آخر هذا
 الرجل الذي قد زال الله عنه الحجاب لمدى الى الالباب للتب
 ستمى نفسه نالوجا ونصر بجبال ركن الرابع وكيفيت لحو الهما و سيد
 ادعاهما تلك الامور العظيمة ومعاني كل انهما و مراد انهما
 من هذه الدنيا والى الجحيم انهما رجلان سعا من الحق سطراد
 عرفان التاويل شطرا ثم غلب عليهم ما حب الدنيا والرباسه فاخذنا

كديهاق
سد كين
الاف

كديهاق
سد كين
الاف

مرجى

رادته ومشيته فيقولان نحن لا نتحرك ولا انطق الا بالله ولقد بين
 المقامين غير ان تعبيرا مختلفا قال الباب في سورة العبد باقوة العين
 قلنا انا المترهل هذين الفرقا بين على الجبين حبس محمد كبر السن
 في الستين حبس محمد صغير السن في الستين العياض ايضا قال في
 سورة الابل ابلغ فورككم الله الحق ما نفس قد يخطر في قلبه شيئا من دين
 العبودية ولا يركب الا كبر هذا الا وقد يجرى الله بالتار العبادة
 قال في سورة الباء الف ما ينطق الا الذي هووى وان الله قد اراد
 في الحق وانه على الصراط السالك قد كان فوق الماء مشهورا قال الرجل
 وقد اسرنا في اسماء الركن الرابع الله والرب والحق وصبر بجران الله
 والحق والرجل وقوله من عبده فقد عبد الله وقوله لا عبادة غيري
 وقوله العبد العبادة والمعبود في صفة واحد وقوله فانا في جميع
 خالاه في مقدمتك في تجاهي واعتقده واعمل وقوله في الارشاد
 ادرج كل ذلك المطالب في سرفيات الجوانية والتبانية والانانية
 انفا فانظر قوله ان الركن مأمون ومؤيد بالوحى بل صرح بالوحى
 كادركه كلاما من الارشاد حيث اردف الركن مع الابناء وسواي
 بينهما فارجع كلما نعتده مطابقا مطالبه للباب ثم تجرد ان جميع
 يخطر سابلها فاما هو من القواد والقواد الذي عرصة التمدد و

عالمنا
باب

عالمنا
باب

عالمنا
باب

عالمنا
باب

حكى من بعض الافاضل انه كان في القطيف مجنون بالجنون للذرة
 وانها عامنة اذا عرضها الجنون كانت تكلم بالعلوم فتساعفها و
 تجيب و ايضا اذ في كتاب انه كان رجل مجنون وهو من الاغراب
 ربما يتكلم بالركبة وذلك لان الشيطان المعلقون يتكلم بالركبة
 و ربما يتكلم بالهندية والفارسية وغيرهما و قد صاد من ذلك
 الجنون التسايع العجيبة والاعمال العزيب والشبهات المحكة الشيطان
 او يجرب باخبار عريضة وكل ذلك لقوة حصلت له في نفسه وسناده
 من سلطان وسلطانة كما يجردون الكهنة بسبب ايضا انهم الشاة
 المشردة على غير التين المرسلين فتصل نفوسهم بالشياطين طبع
 في نفوسهم شدة المناسبة فيجرون الناس بما تنطع فيها والحاصل
 ان الالباب وهذا الرجل يغلق بهما بعض الشياطين الساكنين في
 الارض الثالثة الذين شانهم القاء الشكوك والحاد والشبهات
 النديسات في ثوبا وسولو في قلبها انما وصلنا الى مقام القواد هو
 مقام عنوان الله من دون ملاحظة العبودية فهو مقام الالهية
 والربوبية و جسد هما الظاهر مقام عبوديتها فالعبودية جوهرة
 الربوبية ثم فرعا على ذلك ان التاشك والاربابية لا يصل فيض
 مدد ولا حركه ولا سكون ولا انطق ولا سكوت الا باذن القواد و

اصلا

عالمنا
باب

عالمنا
باب

عالمنا
باب

ارادة

العقل الذي عرضنا الجبروت والنفوس التي عرضتها الملكوت وهما
 مقام النبي ومقام الوالي ولاجل هذا يقول الباب في سور طيس
 وانما نحن قد اوجنا اليك بما اوحى الله على النبيين لا نعبد الا الله
 الذي لا اله الا هو وهو الله كان عزنا عذبها **والتاسعة** يقول بالفارسية
 ابشآن مؤيد كرده بوحى رخايب خود ايضا مكيو باسان بيان
 كردم حال انبياء و مؤمنين هم جنين الا انك ملك اتمه سلام الله عليهم
 كل اسب و ملائكة انبياء و مؤمنين جربيت الحاصل تحت لا ينزل
 عليهما الوحى و تارة زعم انهما في مقام الفؤاد والعقل مقام النبي و
 النفس مقام الوالي فرمعا انهما فوق اداى لان اداى مقام العقل
 فقال ان النبي في مقام الكيف لانه في مقام العقل وهما في مقام
 لا كيف يعنى الفؤاد ولذا يقول **الباب** ولقد ارادنا فوق اداى
 عليا **والثاني** يقول وقد ذكرنا مفصلا في اوصافهم و مررت بالثانية
 حيث ذكرنا عين الفؤاد و وصفه ثم نسب الى نفسه ولو كيف بذلك
 ادعى مقاما اخر على وقال لا يمكن في غيره و محروم انظوى في
 طي كلامه فراج كلامه في هذا المقام فليامل و تارة تجل ان مقام
 الانبياء مقام العقول الخبيثة وهى في الفلك السابع والادوية
 في مقام النفوس الخبيثة مقام الفلك السادس وهما في مقام الفؤاد

حج

حج

فهيها

فهيها في مقام الله بلا انا والحي الذي لا يموت والقيوم على ما
 سواها والمهيمن على كل ذرة وما تترلا وهما الخاضعان في بحر الهداية
 وخطامهم بالوحدة بنة كالا ببناء على ساحل هذا البحر قال الباب
 في سورة المص وان سحي ويعقوب و بونس و ذكر يا وحي كل في
 الكتاب عند الله قد كان حول النار مكيو بالاولئك الذين ابناهم حكم
 واليقوة بالحي لما قد علمنا في انفسهم عهد الذكر ومن يكفر به فكأنما كفر
 الارات جميعا وفي سورة الاقنرة وان ذالمون وادريس و اسعيل
 وذا الكفل قد ادخلناهم في الظلمات حتى شهدوا في نطفة الباطن
 الحي ان لا اله الا انت سبحانك اننا كنا على الكفة الاكبر حول الماء
 وقا **الله** يقول في يعرف علم الركن انه صاحب نطفة العلي و
 منصرف في العلم وانه الحي والمهلك وانه ينفون في سبيل الله من كان
 علم بائنه لا نقاد تحران الله الوهاب ممثلا لقوله تع هذا عظامنا
 فامن و امسك بغير حجاب فراحتا الدهر من مضافا ورحمته
 مملو ان وما للعقب يعطيل فالت اوده به بقدرها واستغنا
 كل نفس بحبها وان علمه لذي كسفى والتناظر على سرك الحليفة و دعوى
 عامة للثبات والجد والنجوان والمملكة والانسان والملدان اجد
 ميسا فمهم ورتما كان من الانبياء صبعوت على بلده و كماله لا

مقالات الفلك

انها المشاف الكين
عقل اعتداه

فد عرضنا لكم مثله امة المضروبة في المشبه والهادي لها وقوله
 وانما هذا المطلب في مقام ظاهرهما الظاهر للعا بد بن لعبد و انما
 الميم واللام عن اسم كائنا ما كان انتهى وغيرهما ما ذكرنا ولو يذكر بعد
 فالخصل زعمنا في هذا المقام انما افضل منهم و تماجرى بخاطرهما
 فترة تحتلا نوجهما الى الفؤاد فرمعا بوحى اليه بغير واسطة و مرة
 بخلا قلة توجههما الى الفؤاد فرمعا بوحى اليهما بواسطة النبي
 والامام و مرة زعمنا ان روح القدس جرى ماجرى بقلهما و يقوى
 عن لانه هو ولا تعقل و مرة اخرى باننا نتكلم بفظرنا و تارة تحتلا
 انما صاعد الاجيال الابنة و ما على اهما في مقام الابنة تحت الحيل
 وهما انا اجمهم و خباطتهم انما تحتلان بالفؤاد والعقل والنفس
 بوجوب طاعتها على ما سواها و زعمنا ايضا ان قلبهما عزيرتين
 وصددهما كرسية ومداركة الباطنة سمو انهما وجدتهما ارضها
 وكذا ذلك محل خبايات الفؤاد و باب البراد و باب لمرها وان و لا ينها
 عرضت و مواثيقها اخذت على الملكة و اهل العرش والكرسى و
 والارض والجن والانس وان خبا لهما و قلبهما و حر كما انما مطبعا
 لهما ولهذا اطلعهما على سر الخليفة و اشهدهما الله على خلق العرش
 والكرسى والسموات والارض وغير ذلك تمامه مشحون في كتابها

وهما مقنضا للمائة

و هو

لسان الذكر است بزکم و محمد نبکم والائمة و لباکم و شيعهم
الله في الارض والسماء العبادة ايضا في سورة الانشا. با ملائق الله
ما ارسل الذكر اليكم الا بعد الموت الاكبر لانفسكم العبارة ايضا
سورة الباء المقت وانا عدو حيدنا فوق الطور عن الكل عهد الذكر
ولما جاء بالحق الى الدنيا فهم على يقين العهد قد كانوا في ام الكتاب
مكذوبا وامثال تلك الخرافات قال الثاني في ارشاد العوام للاعتناء
در حلد چهارم در جاب بند رمبي در صفحه در سطر مقام سو
در اثبات لزوم طاعت و معرفت و محبت ايشان و اينکه معرفت
ايشان از ارکان دين و قوانين شرع صميم است و در ميثاق عهد
بولايت و طاعت ايشان گرفته شده است ابصار در صفحه
در سطر ميگويد فصل در ذکر اخبار ايشان که دلالت ميکند بر
آنکه در غايمه در ميثاق بر رکن رابع از ملائکه مردم و حيوانات
و نباتات و هر چه زنده است گرفته اند الى ان قال برين که چگونه از ملائکه
عهد گرفتند بر اين ارکان اربعه و مؤمن نبودند مگر بر رکن رابع
ايمان و اعتراف کنند و اعتراف با اين چهار باب شرط ايمان بود
و هست چنانکه اشجار باي شهادت داده اند الى ان قال اقرار ايشان
و بجا که اسم کار شيعيان است جز ايمان و اين امری نيست که

کتاب
ميثاق عهد
کتاب
ميثاق عهد
کتاب
ميثاق عهد
کتاب
ميثاق عهد

مانند داخل شرط ايمان کرده باشيم که بر ما اعراض ميکنند که
رکن رابع از اصول ايمان بوده و شما بدعت کرده ايد و ائمه
عليهم السلام بر هر کس تلقين کرده اند الى ان قال معتز بن ابان که
افضل است خوانده اند پس چگونه افوا را بر بدن زمان ما احداث کرده
و حال اين همه اخبار در اخذ ميثاق بران از جمیع اس و ملائکه و حيوان
و نباتات وارد شده است در صفحه ۲۰ در سطر و اما آنکه واکه بنم
که ميثاق بولايت ايشان در غايمه ذکر گرفته اند اخذ ايشان پیش از
و معلوم است آنچه در اين حال و ادعا تکليف است در غايمه در ميثاق
بجمله ان گرفته اند صورتی در زردار و آنچه در بالا سینه الى ان قال
چگونه شود که اين امر اعظم امور است و در آنچه تکليف اين گرفته
در آنچه ميثاق باي گرفته باشند العبارة **المهم** ميگويد در آنچه
که مکرر ميگويد اخبار ايشان است که در حق ائمه و مواليق و عهد
وارد شده و بخود صرف کند بنا و بلايت يارده بطلب خود
از ملائکه معلوم ميشود هر فضلی از ايشان را بوجهها نسخ
حمل بر مدعای خود مينمايد **ثاني** در ايندهاي ظهور ايشان
در اين بلد طبیبه مبارکه شخصی که خود را رکن ميدانند بلکه اشرف
افضل و هر وقت تابعين اين مرد را مي بيند قائلان ما معکم بخوانند و

کتاب
ميثاق عهد

کتاب
ميثاق عهد

در غیاب اظهار برتری و سرودی و تعلیمی تا بعد از این اوقات
زبان او را سابق با حضرات راه میبرد که شهادت نام خود هم کتابی بود
در اثبات رکن رابع قدری بجهت و قدری از مشرفات او ارشاد
العوام بسیار حفظ ميکنند که دیده نشود مگر تابعين خود را ايشان
خاص حکایت ايشان طولی دارد قابل ذکر است متن چه معلوم
گشت چیست حواشی سخنان از او در میان هست آنکه مطالب
مناسب عنوان است ذکر ميشود او اهل که زبانه افتضاح حاصل
کا هر در مسجد محراب مبارک نشسته بعد از نماز ظهر القاء شکو و
شهادت ملاقاة از شياطين سکان رصين سقلى بسفله ميشود
از غلاب در بان شاعر صدف آثار که بزبور علم و صلح ار است
حضور بهر سائده قدری اصفاء مطالب محضره ميند **او**
نمودند قدری که فرصت و مجول در رباست ميباشد چون
چشمش چهار نفر اهاد که که کتبت سخن را بجای زانده که ميثاق
از هم موجود است عموماً و خصوصاً اخذ نمودند چنانچه صالح
قدری با نقش صورت بندي نموده و بصریح نکرده یکی از خاصين
گفت شما زبانه را در ايد در اين مطلب کتب مکرر کتب هم هر گاه
ميثاق از راي گرفته شد و ايشان تصدق بنمي نمودند موجود نمي شد

کتاب
ميثاق عهد

شخص کتبت سخن بغير اقرار ان کتبت بل کتبت باسحاق لولا
لما خلقت الافلاك در باره ايشان چه معوق دارد از ذکر کتبت
روزد کرد در اين مجادله زبانی نمودند مضطرب شد کتبت او را
استثنا ميکنيم بعد از مدتی في الجملة اطمینان حاصل نمودند
مذکور نمود که بغير هر گاه تصدق نکرده بود موجود نمي شد
ميگویم می ايم و از عهد برون در اثناء کتبت حکایت بکنين
داستان دل نشين از اين رکن رکن ثالث عامل خرس و سخن تم
بعين شده شورای مصالين در نظر امدقم در سخن ران زبانه
خود سر به و جولان کرده نمود و طریق بيان را بچو در شخصی هر
عجله صلاح و راستی سبادت موصوف اند و ستان علماء **او**
وسه سر بوستان الطجد و فقام بقول طرفين محبوب فرين بن
و بری از مرض حکایت فرمود در ضمن تعجب شکایت نمود روزی
از روزها در در ايشان رباست علماء امين کاتبه بنی اسرايل
سخن زانده نا آنکه کتبت بحث از هر طرف مانده باب لاف و گدا
مفتوح و بدعاوی زبانه خود را سوز و فخر و مباحات نمود مجالی
افتاد در مقام سوال بر امدم علی ما دعيت من العلوم و المقامات و
الاطلاع علی حقان ما بانده و ما هواث بيان بنه ان که مثل يوسف

کتاب
ميثاق عهد

کتاب
ميثاق عهد

صدیق پیغمبر در این امر مجرمه کسب و وقایع معلومه هر قومه
 در کتب در این مثل حبیب الهی از نهاد برین زاد و کت هر چه بخواهد
 که از دل ناله پنهان بر کت سینه میگوید که من شک امدم فریادکن
 انا الذی احوایه بعد و نه انا الذی فی غیابنا لجت القوفی انا
 الذی یتم بحسب باعونه انا الذی فی السجن حد لونه و امثال تلك المثل
 باهت کسی بخیاب ایشان عمر نه میداد اگر مرث حاضرینت جمال
 عدم المثال زاد راب ملاحظه بفرمانند شاید رفع اشناه شود
 شاعر خوب و نموده جمال جمل جمع نظر کن که چهار یخت مکا ز بند
 که تار برآمد از مخرج بلا اطلاق زده ان شد اول بهوا کنت هم یون
 صدیقی در حکمت ناویل نا که خیزد پیش خیز بار برآمد از خود کجا
 شد پس طعنه خطا باشد و شغفت غلطای دوست بر جاهل اعج
 کان خود بری از قدر لک ابصار برآمد با دان بجان شد سبحانک سبحانک
 ما اعظم شأنک العوش من النار برین سفسطها عقل بر نهان بر آمد
 جوانی امان شد فضل المدعی المدلس المشبه ایینه لرات بر و
 بدیل اولی الحی و لک الذین هدی الله فیهم ائنه الحاصل برین
 از این مخرقات زیاد دار که بتوان رسیده محقق است اگر چه برین مطلب
 هم از قوا اعد ممد و بعضی اشارات صاحب ارشاد العوام ظاهر

میشود مدری لباس بر او پوشانیده برین مرز غریبی لباس
 ظاهر ساخت چنان ایشان بر دوده زاده رکن ذایع میداند
 و توحید و نبوت و ولایت و امامت و شجره و فقهنا هت و ز
 با و ظاهر میداند بلکه ما فی الدار سوا له لابس مغفر وهو الحق
 والصلوات منجی الهمه جنانا بخریض عجاتش پیش کدشت در مقامی که
 خدای ظاهر خواند الله معبود رب رسل اهل البیت ولی مطلق صل
 منجی مهلك رکن زاد است و همین شعر در رساله شاهد آورد
 ایشان بجهت و نهفته و بعضی زاناکه او کله مثل است مشهور
 از که باید شنید کسی از حقیقت مطالب مطلع باشد میداند در
 مله واحده هستند بسیار مائل است که معروف شود و است
 السامی حاجی مخوکان نباید که چراز قبل حکایت برادر خاتم باشد و
 لیکن قلم و دوات و قوطاس از ساس اسم و رسم آن بی سواد موی
 در صد و ناس نتره است اسپر عقل بنود هر هوسناک نه بلند
 هر صدی بغیر لک با احوالی که بزال من بهنم لک الدعاوی و تخم
 الانفاس و تبطل الاحساس و تسکن الحواس و یقوم رافع الالباس علی الناس
 عجل الله فرجه و سهل اللهم محرجه آه این اقوام با دروا الاوقات و
 اسند کوا الهفوات و عیونهم مشغول با الذموع عن ارتکاب الحما

در مقامی که
 مانت و کت هر چه
 معانت و کت هر چه
 کت هر چه بخواهد
 که از دل ناله
 پنهان بر کت
 سینه میگوید

در مقامی که
 مانت و کت هر چه
 معانت و کت هر چه
 کت هر چه بخواهد
 که از دل ناله
 پنهان بر کت
 سینه میگوید

في الحديث
الاصحاح
الاصحاح

ولسانهم يسبحون في سحر الصمت عن الملوكات وكفهم قد كتب بالجو
عن الشبوات وقدمهم قد قدمت بقصد الحاسيات وحلبوا
من الشبوات حتى المات وطعموا في الملاصق في الطاعات ام الذين
اجزوا التسنينات ان يجعلهم كالذين امنوا وعملوا الصالحات فيها
والله بهيات رجحت الهدى ان كنت عامل صالح وان لم تكن العبر
اتت في الحشر **سبب** ورجح مما يخص هذا الرجل دون غيره ولما
البا في هذا الباب عنوانا انه يحتاج الى حاكم حتى حاضر ومشاهد ولما
الزمان والشيخ الوقت اى الركن الرابع الحاكم الحاضر حاضر المشاهد
امام الزمان والشيخ الوقت واصل العمل وجعقفة وروح حبه الشيخ
الى ان قال من اجته هو العامل بالعل الى ان قال في الخبر رساله مخاطبا
لمن اعتقد له ركن في ذلك الزمان واما يجب عرضه عليك ان الله سبحانه
قال لبيته هم انك ميت واتم ميتون وقال تعالى كل نفس ذائقة الموت
وهو امر لا بد منه ولا مفر عنه وقد مات محمد وعلى واولاده عليهم
وسبغهم وهذا امر كان فان كان كفى عليك لا اري الله في سلة
الامر بعدك واتى اعتقاد اعتقاد اجراما ان لا يعرف شيخ زمانه في
امامه الى ان قال ومن لان قد من الله علينا بنصديقكم لما ابنا من ائده
حتى انه لو كان يجوز ان يعبد نبينا صلى الله عليه واله فادعهم لتوبه

الشاهد بالنا حاكم
الشيخ الذي في الزمان
وغفلت حقيقته
ونقطه العلم
العلم اليقين

مفسر

انواع من اهل البيت
الاصحاح

نطلب منكم معجزه بل والله مع ذلك لو ادعيت ذلك لان بل اعظم
من النبوة واعظم لصدقك بلا معجزه كما كذبت فيما مر بلا ادعائك
فان الله صدقت وقد ترك واصح امرك ولا يفلح الساجر حثي
وان الله لا يصلح على المفسدين وانت مصدق فيما ادعيت مطلقا
بلا معجزه فانك بنفسك برهان والمعجزه للجبهال فالمرحون تصوا
على الشيخ الذي بعدكم فعله بمقادير الله بقبت فلا امون من ميثه
الجاهلية واكون بفضلك وجودك عارفا وهذه سنة النبي قد خلقت
من قبل ولن تجد لسنة الله تبديلا وقد كانوا يستنون بصون كما
نص الائمة والمشايخ وشيخنا الازهد فاسنك بخاه شحات وجه
الله الاكرم لك ان لا تحبني وانا عبدك لا لئبلك ان امرتني بالكلية
فلن نقش بحول الله وقوته وانا واقف متوقف امرك ونهيت هذه
خاجني فاستجب وما قصر في الدعاء مما فيه صلاح في نظام امر
من علم من عندك فضلا منك وجودا فانك واسمك كرم ولا حول
ولا قوة الا بالله العلي العظيم وصلى الله على محمد واله الطاهرين
والقبائل الاكرمين والنجباء القاصدين كنبه الائمة محمد كرم واحبا الي
والى الله الماب والتم عليكم ورحمة الله وبركاه وقال في كتابه المنع
بازهاق الباطل بعد ما غاب بدر الهدى واهل شمس الحق والهدى

حرم الله ان يفت
الامر من اهل البيت
الاصحاح

الاصحاح

مؤذن الشاه
الاصحاح

نقد

الاصحاح

ركن من اركان الدين وثالث ثلثة في الاسلام والمسلمين الذي يركب
على فخذ السموات العلى والارضون السقلى والوجوه في الارض
الطهور في الهوا حتى وتزل من اركان العرش الى العرش لعني به السيد
السند والمجرب المعتمد صاحب الركن الرابع والصفيا الامع الى ان قال
فخر الاكابر والاعاظم فخر ال هاشم السيد السيد سيدنا ومولينا السيد
كاظم اجل الله شأنه وانا في العالمين برهانه واخذل بقعه النظام
وتزلزل باعراضه اركان الاسلام الى ان قال فاجرى الله لسانه حتى
عن الجبقة بعد سائله بقوله ان الله امره بالبعث والشارح انا بما لنا
اذا استعمله بعض المسلمين واستشار ليهلك من هلك عن بينة ويحيى
من محيى بينة فلما استأثر جور ربه ومولا وخفى الملاذ بعدة
والاه ولم يعلموا الى من العايزة والمفرغ ومن الذي بعده المقر والمقر
العبادة لادم وكوبد وعبادت هداية الصبيان وتصبر من كن براسم
كذشت در اخر مقدمه ملاحظه بنما بيند قال في ارشاد الارشاد والمو
در صفحه 4 در سطر مكوبد فضل اكر كسى اعتمد الشرفا سده
باشد ويدر طبعش مرمود شده باشد وخاجت خود را بحا كولا
نقهد ويكوبد همان خداوند عالمه حاكم على الاطلاق است وبراى
ما كا هيند وديكر حاكمي ظاهر بخواهم الى ان قال واما جواب خواص

الاصحاح

الاصحاح

كوبد

كوبد حال هم مطلب توب ائمه وخواهم توموجود كذبت است و همد
حاكم ظاهر محلي خا ونداست در عالم توب محلي اكر در عالم توب نسخ
توب باشد كه توابوا ادراكه يمكن واكر ابدار عالم توب باشد است
در عالم توب ائمه است دست دعا برادر و حاجت خود را بخاه آين
كه على بن الحسين عليهم السلام فرمود ما بينم ظاهر خدا در ميان شما
ما والشرع كرده است ان نور ذات خود ومفوض كرده است بما
امر بنده كان خود را الى ان قال در صفحه 4 فضل بانكاره طلبه
در طبابع مردم مجبول است و ابن زابا لفظه هي ذاتك كذا كه هزار
سال جنل بكار مرودى ليد و امر عالمه حاكم كذبت است انواره من بعضه
مى شود و اين خلق مختلف الطبع بانكديت وقتي حاكمي در دنيا بود
مجمع نشود الى ان قال وازاب برهان بانكديت كه در هر ملك
حاكم موجود فرغان رواى خلاصه مى خواهد الى ان قال در صفحه 4
ابن ملك دانما بانكديت حه در ان قائم باشد و تدبير ملك و عباد
وبلاذ و انما بديس شواند بود كه بشرع نبي سابق با بولايت و نبي
مردم زبست كند بدير عصرى و نبي قائم است و باحوال رعيت
خود عالم و تدبير امر ايشان را مى نمايد و يد بعض اربعض عصره
كوتاه هي نمايد واكر كسى غير ايشان را بخو نكند هر ائمه منكديت حكيم

الاصحاح

الاصحاح

شأن است و البته دیده و دلش پیوست هیات هیات
پیش زرع در پیش زرع بصاح صد سال قبل با دان شی
و جمال اهلس بنادیب بزرگ صد سال قبل بود بشوند چگون
این عالم بعاله گذشته راه روند و رفع زاعهای ایشان شود
قال در صفتی در وسط فصل چون دانستی این عالم بر پنج حکمت
قطعاً جز ما و مقتضی حکمت است که این عالم خاک داشته باشد و
ان خاک هم معاش و مایش باشد که از این پند و از اینشوند
قال تا این بر این اعصار رسیده است که سلطان عدل و پادشاه
امام عصر عجل الله فرجه میباید در هیچ ملک از این عالم بخاک
عدل نماند و بر این اسطه حکمتی الهی که در کتاب امامت ذکر کرده
اصلاح در عین آن بزرگوار بوده و از دین ها غایب گردیده
نا هر وقت که صلاح در بروز ظهور آن بزرگوار باشد ظهور
فرماید ولی سابق بر این فضل بیان شد که خاک خلقی در میان خلق
ضرور شده است تا خلق از این پند و از اینشوند و اگر نباشد
که خلق از این پند خلق اکفای بوجود خدا با نبی بکنند پس بزرگوار
ظاهر نشود مگر مردم از این پند و از اینشوند و در دهای
با و بگویند و چاره در خود از این پند پس چه فرمودند

مشکلاتی که در این کتاب

در این کتاب
در بیان
در بیان
در بیان

در بیان
در بیان
در بیان

امام با عینت با خدای برتر از دیده ها او هست او هم هست
او غیر مدرك اگر خلق میبوانند بخدا انکفا نماید می توانند با امام
انکفا کنند اگر امام در پس پرده تصرف در ملک میکند چه صرف
میان او و خدا و اگر حجت با امام غایب بر خلق تمام میشود بگر عینت
رسل و حججشان بر نصابت و محض و حاضر در همان در عالم عینت
با پیشد و تصرف در ملک کند و حال آنکه دانستی حجت بر خلق
نشود مگر آنکه کمی از این پند و از اینشوند و از اینشوند
حجت بر این خلق با عینت آفامه شود و حال آنکه در عینت او
میباشد و در عینت از دنیا می رود و اگر نایب و خیر و در او است
کفایت میکرد و بگوایا ضرور نبود این همه مصائب و محن بکشد
ایشان چه حاجت پس معلوم است که کفایت خلق را می کند
ان قال خلاصه در این مجلد مختم عظیم شده اگر گویم بکل آن
اگر گویم کمی نمی بریزد الی ان قال پس از این فصل شریف هم معلوم
که حجتی با نبی خداوند زاده عصری خاصی ظاهر در میان مردم
باشد و الا نظر از هم خواهد پاشید و فساد در بلاد و عیال
خواهد شد و حکمت حکم مقرر است از این گونه تبیین در این
کتاب ذکر کردیم بکنند بنیوان گرفت ولی باید فکر کا و اما خاک که

امام با عینت

در بیان
در بیان
در بیان

در بیان
در بیان
در بیان

بضالمت میباشند از این فراری ماخذ تر از این مدته معلوم
در میان مذاهب نخواهد بود با ناعی الاسلام قم قانع علی
انظر لی کلام السید الجلیل الذی معبوده فی رساله فی جواب
السائل حجت قال و اما الطريق الی الغایب المنتظر عجل الله فرجه
الی ان قال فهم بمری منه و مسمع و ملاحظهم و بر اعیام و دیدند
و محققان و بیکلام و بیا اخلهم فباصلهم و هو المعتمد علی العقید
الله له معقبات من بین بدیه و من خلفه محضو نه من الله و الخلق
بنفعون بیکام بنفعون بالشمس ان جلالها السحاب و اما المرجح
فی وقت العینة و شده الحذر فالاربع المنشا سینه الخیر فی مفتاح
کل خبر و مورد کل رشد و ذلك بشند بده و ناپدید و تقریر و
ذکرت اما قام للاسلام عمو و لما انضرت اهل الامان عود و کل انها
مستقل فی استفادة الاحکام منه معنی انه اذا استفید لواحد
حکم بشرط الاستفاده لم یمنظر من استفاده من غیره نعم من الکتاب
من جمیع بین الاربع فی کل مسئله و ذلك واحدی الدهر و واحدی
من الکبریت الی ان قال و اما الاحکام المکلف بها فی ان کما کلفها
بکل من الکتاب و السنة الا ما عجز عن الاستیفاء من کل و الخلق
لضعف عقولنا و فلة علومنا و ما و یتم من العلم الا طیار العباد

در بیان
در بیان

در بیان
در بیان

در بیان
در بیان

زاقم کویدار بخبارت جناب سپید مطلب ظاهر میشود اول آنکه
امام حافظ را بجمعی مستد مقصوف کافی نافع از برای خلق دویم
مرجع نواب را بر بعد کتاب وسنه وجماع و دلیل عقل و مفراع هر چیز
ستم اینک در فریب که حکم از احکام مستفاد شد چه است لازم نیست
از هر چهار دلیل چهارم آنکه هر چند لازم است شخصی که استفراغ
وسع نماید و اخذ احکام از آن مدارک نماید ولیکن اطاعت و محبت
اولاد با باشد بحدیکه جمیع اعمال و عقاید کسبه باو باشد لازم نیست
که باصطلاح مجتهد جمیع شرایط باشد مطالب دیگر مندرج است
بملاحظه معلوم میشود در آخر عنوان میگوید ولی باید فکر کار
افتادها که ظاهر را در هر عصر را پیدا کرد بلی انصاف اینست
خداوند را در امام غایب هم بمصرف است آسمان و زمین اما از
این نداد دل و سوزان دار الحجة که همان جماع نموده و بیانی احوال
ناظر مشهود بسته سابقه از برای در خدا پیدا کند امام غایب
صنعت حواجز مردم را نمی تواند رسد با کوه از اسرار قبل کار
نمایند شاعر گفته و فی الخبر الرومی در بن محمد بود عن سبب مثل مبتد
الامر عرب نوازی فرموده اند بسیار خوب امر قیم با شما بجهت
اخلاف که دلیل قرار دادی شد این اخلاف کلمات شما را در

کتاب
تفسیر
تکلیف
تکلیف

نعمت

تسبیب قیم چگونه جمع تمام در صفحه ۱۱۹ در سطر در ارشاد میگوید
حال از جمله تکالیف بل معرفت شخص تقبلا و بجا است که الای
مخفی بوده و خداوند صلاح در برابر آن ندانسته است پس راه باید
از این مسئله باید ساکت باشیم در صفحه ۱۲۰ در سطر میگوید بدین
مردم امر و زمین صد سال قبل بلکه پنجاه سال قبل را هر که تحمل
مینمودند پس وجود استعدا ایشان جایز نبود خداوند اخلا
با این امر که علت غایی از وضع شرایط است نماید و اخلا
الی از قائل علوم ایشان درسی و لکنسای نیست چرا که نجال
بواسطه جمال و اهل صنایع مخفی بوده و مصلحت در برابر آنها
پس در پیش اهلیش مخرف و مکون بوده تا اینکه در این وقت خدا
وند صلاح عالم را در برابران دران نفوس را که بر این بکنند
این علم را برود دادند در صفحه ۱۲۱ در سطر در ارشاد این
میگوید حال بسا در مطلب کاملین و معرفت بجا و تقبلا کاملین
که آیا باید در این زمان ظاهر باشد یا نه که باید ظاهر باشد یا بعض
تغایب و بجا باید ظاهر شود یا میند فایده شود یا بهر صورت
که هست اگر چه او را نشناستند و از او بهر بنیرد او را ندانند
و اگر باید بوصف تغایب و بجا بود روز کند و او تا کند با صفت

در این کتاب
تفسیر
تکلیف
تکلیف

تفسیر
تکلیف
تکلیف

کتاب هدایا الصبیان که سابق تمام ذکر نمودم و تصدیق آکنش
ارشاد نمودم می گوید نادان در این زمان که خداوند عالم مصلحت در
اطهار این امر دانست و ظاهر کرد شخص ایشان را اول و ظاهر
این ذکر که در چهارم درین است جناب شیخ محمد بن الدین الاکثا
بود اعلی الله مقامه و دفع فی الخدا علامه دلان قال و بعد از آن
بزرگوار ظاهر کند امر جناب سپید کاظم پس سید قاسم و سینه
بود اجل الله شانه و آثار برهان العباد ما الله علیه که عرض
ام فی قلبه مرض اسمی را که حرام دانست ذکر کرد در اینجا و در سایر
نوشجات حوز و شخص را هم معلوم و مذکور ساخت می خاتم ناچه
جز از اجزاء کلمات این مرد را براد تمام کاشاب الحلقه کل اجنظ
و وقت من جناب تهتک من جناب خرقال فی رساله المکتوبه
بجته و المرشوم بر شمه فی نظرها خلاف ذلك و اما التقایه فکر آنها
التصرف فی الجزئیات المحبین و فی الکلیات فی الکلیین علی کراهه
العلم والعمل ایضا الا انه لیس الزمان زمان ظهور و دولة النجباء و
التقبایه علی روس الامتهاد لانه لو ظهر شخص فی هذا الزمان و ادعی
جناب او غیب فاذا اصبح الح مخفی نماید در آخر کتاب ارشاد العوا
میگوید تمام کتاب ارشاد با اول ماه ربیع الاول و سینه در

کتاب
تفسیر
تکلیف
تکلیف

کتاب
تفسیر
تکلیف
تکلیف

تفسیر
تکلیف
تکلیف

مفید

صفحه ۱۱۹ و غیر آن گذشت که خداوند صلاح در برابر آن ندانسته
و از این رساله مشهوره فی ۲ شهر رمضان المبارک ازین شهر زنده
و در هدایا الصبیان و ازها ق الباطل با بهترینها شخص کن با
معین نموده و گفت در این زمان که خداوند مصلحت صید و اطهار
این امر اول ظاهر شدن رکن ذاب جناب شیخ محمد بن الدین الاکثا
و تا به جناب سید است عبارت بتفصیل ذکر شد و جناب شیخ
سال باز داده و که میباید که در مرد بنه طینه در سفر آخر وقت
این تواریخ را ملاحظه بنمایند بر هر چه قدر بر آید که کوفی و قلندر
بانه در هر و بختی دار و بسیار بجا فقه است با اینکه کم بود و نسبتا
بر این حضرت یعنی رکن جابز نیست یعنی ناظر بر حقایق است نظرو
لهذا الکلام المنافع والقول المناقض والا فاول الباطل المرئیه
للسفله والا باطل المرئیه للجهله کانه لم یسمع کلام الله جل ذکره چیست
یعقول ما یلفظ من قول الاله رفیق عینا را عیان نموده
کو بر این مقدمه آنکه ذکر کردی و اسم او را دلیل کار کردی و گفته
که نکته بران بمنوان گرفت مقصی این است که در رکن ذاب حضرت
امام زمان مشرف شود و اخذ از آن جناب شفاها نماید که
چه بقاعده دیگر اینهمه در این مقام بیتی است جناب سبقتا اشاره

تفسیر
تکلیف
تکلیف

تفسیر
تکلیف
تکلیف

علامتی است در بشره آنها که معلوم میشود که زانست می گویند
یا حدیث خاصی جمع علیه باسم و نسب ایشان آمده باشد که یکی باسم و
ایشان هست باید بانها شناخته شود با آنکه بعلاوه شناخته شود
اگر باید بعلاوه دیگر شناخته شوند ان علامت جعلت با علم و
تغوی است که این دو علامت زانم علمای ظاهر دارند و علمهین
علمای از فهم عوام افزون است الی ان قال علم و عمل دلیل صدق
نی شود الی ان قال اما نقیبا که مقامشان عین بن مقام است علم
و عمل دلیل ایشان نمی شود الی ان قال باری از آنچه عرض شد که
نقیبای و نجیبان را بوری نیست مگر که و اظهار و ادعای ایشان
ببقایه محض است پس این با محبت انجام از حکمت نیست که
احدی از ایشان بران کند الی ان قال و انفقو بنیاده و نحو
ذاری اگر نباید چو خواهی کرد و آنکه می گویند مگر آنکه
کرده بد رخانه از باب جعل و زندقه بروی و برای خود شیخی
باری از آنچه عرض شد معلوم شد که این با نام ظهور امر نقیبا و
نجیبان نیست بطور عموم و بدعوت عام و خروج ایشان در این
اوقات ممکن نیست الی ان قال شناختن نقیبا و نجیبان امر ازین
بیش و سوال و شناختن عیان ایشان جایز نیست و جواب

تغوی نیست

بنقیبای

تغوی نیست

ار ایشان حلال نیست زیرا که ایشان اسم مقدس هابون اما
زمان که در زمان عبثت ذکر ایشان روا نیست و احادیث
بسیار رسیده است که ذکر اسم ایشان جایز نیست و اسم جیفی
که نوی امام ایشانند العبارة بتفصیل در عنوان جماد ذکر خوا
نمود با سبحان الله مولا نا حافظه ندارد کاش قدری کند و مگر
و نمودند بیکجا در رساله می گویند بسوا الله فسیهم ترک هذا الخ
و سببان زانسان منکرین می داند و خود را در کن می داند چنانچه
عنوانی علاقه بیان خواهد شد مع ذلک بن قسم کلمات مشافیه
در کتاب می نویسند و تقاض و تعدی هم می کند می گویند مثل و نحو
س باب کلمه بیار و بد مثل باب کف لواجب معنی الحن والانس علی
ان بانوا بعض حروف من حرف المخر ف خداوند قدری جا کرد
فرماید در کتاب بصریف ایشان باب انفعال سقط شده می
گویند ذکر اسم حرام در این زمان ظهور شخص در آن غیر ضروری امام
غایب می مغففت امام می حاضر شاهد ضروری و قناعت می کند
برکن غیر معروف غایب چون قوی بقدره از امام است این مقدار
که ذکر کرد عقلی می داند و میگوید نکتی بمنشور گرفت هر خطی
گذشتی از او کوش می کند ناکرده ریب کوش فراموش میکند

کلامی است که در حدیث
ازین است

در کتب حدیثی

کلامی است که در حدیث
ازین است

الامر انما یجوز
بما یجوز
بما یجوز
بما یجوز

شما تا آنکه که ذکر کرد که باید عمل بقول خدا که حاضر مشاهده
نقل کلام در درکن میبکند با او هم از دیگر که اخذ احکام نکونیت
و تشریحی می کند که هوشان ازین نامنه می امام میشود و می
بجو بران مطلب هدم قاعده بود از نمود که از غایب کاری با
بیش و وجه تفرقه و الخصار در اشخاص معینه با عبادی که
در عنوان حدیث بیان خواهد نمود که صرف و حدیثی
و لوسله ادعای رویت میبکند با آنکه می گویند القاء بعبیر معنی
هر چه را بگویند در غیر محوز است اگر دلیل عقل است
بر در اینست با شق اول که ادعای رویت را قبول داری با
اینکه میتوان اختصاص را منع نمود می گویند بگویند ما خرج
من التاجیه المقدسه مخاطبا لعلی بن محمد البصری بسلم الله
یا علی بن محمد البصری اعظم الله اجر اخوانک فانک بیت ما بینک
و بین سنی امام جامع امره و لا توصل الی احد یقوم مقامک بعد
وفاتک فقد وعت العبد للثامه فلا ظهور الی بعد ان الله
تعالی ذکره و ذلک بعد طول الامد و سنه الف الف و امثال الی
جور و سبب است یعنی من بدعی شاهد الا من ادعی الشاهد
قبل الخروج و الصبیحه فهو کادیک مغتری و لا حول و لا قوة الا

باعتبار
فوقین

موقوف است
بمقام

بالله الصلی العظیم مکرنا و بل در سفلی و دجال بفرمانند
باب کرده که طرا از این دو ایشان هشد بل ایشان انا صل
ایشان ازین توفیق مبارک مطالب عیدیه ظاهر میشود از
انجام چند مطلب که در میان داریم واضح میشود یکی آنکه با
امام بودن موکول به رض و نصب خاص است لا مطر چنانچه
علماء ابرار تصریح فرموده اند من جمل صاحب احتجاج طیب الله
می فرماید و لم یعم احد منهم بذلک الا برض علیه من قبل صاحب الامر
و نصب صاحبه الذی تقدم علیه و لم یقبل البتة فلو هم لا
بعد ظهور ائمه معجزه علی بد کل واحد من قبل صاحب الزمان
علی صدق مقاله هم و صحیح بنایانهم اشی و محلی قدس سره بتفصیل
احوالک و کرامات و خوارق عادات ایشان را ذکر میفرماید و حال
آنکه ادعای باب و درکن اعظم است از غایب نواب اربعه هزار مرتبه
بقاعده مقرره زان ایشان این بنیایه قائم است نه باصطلاح علم
بلکه بقاعده ایشان لعم و اتم و اکل است مثل شریقه و بیوت و
عائمه و این بنیایت بمراتب شرف و اعتم و اتم است از بنیایت
هر که در منزل بنیایت چنانچه بر اهل اصطلاح پوشیدن نیست هر که
در مقام توضیح بر ازمند تا خارج خواهد شد که چه بعد از

کلامی است که در حدیث
ازین است

باب امامت
نقیب امامت

کلامی است که در حدیث
ازین است

ادعای ایشان
ازین است

الامر انما یجوز
بما یجوز
بما یجوز
بما یجوز

کلام زاهد

اسماء و مطالعه در این مقدمه این مطلب احتیاج نبوده اند و در
ملفت شده که مخصوص ضرورت است و اثبات برآمده در
مکوبدان من برطرف هذا الامر ضال و هذا الذي ادى غيبت
ان الشيخ الامجد اعلى الله مقامه كان قطب زمانه لتصريح بالحق
ان القطب العبارة بن نصر در حق مرحوم شیخ پس تفریح بر این
فرزعی چند تم قال و علمنا من طيفك الصادق ان الشيخ الامجد
اريد اسوى بك كما سوي رسول الله بعلي ثم سوي وقال اللهم
وال من والاه و غاده من غاده الى ان قال و انت ناسبه بالتصالح
منه اعلى الله مقامه و انساب في حد للمؤيد عنه فاذا انت الذي
يك بعبد الرحمن و يكتب بك الجنان و انت سبيل الله و يا
الذي لا يؤمن الا من دعاك سمعته الطيف منك و الا ان يكون
طوبه قريه ثلث سنين او اريد جملتك لوجهي يا بجاهي اذ
صلواته و اذ قلت بين يدي جواحي و اذ ادنى في كل حوله و
العبارة بن نصر خود اشاره نمود هم چيست قال فاجرى الله
حين سأل يعقوب عن السيد المرعوم عن الخليفة بعد سأل يعقوب ان الله
امر هو بالعبارة و اشار لحياتنا بما اشار اذا استعمله بعض المسلمين و
بصالح من هلك عن بيته و يحيى من حي عن بيته ظنا استلزام حوائز

اسماء و مطالعه

دعا كرمه

نصيحته

مقامه

ع

۹۹

و مولاه و حتى الملائكة بعد من والاه و لم يعلموا الى من العا
العبارة **مرافق** كويد بر تقد بر سلم و تحقق وجود ركن رابع و باب
در زمان غيبت بر اغراض از دعاوى الوهيت و نبوت و اما
و امثال انها نبوت بن معنى محيية و بقران موقوف است بر حجة
فاطمة بلکه مثل ادعاء نبوت چند بقران میخواهد و مجرد دعوى
معيذ بيش با عدم نبوت عصمت بديل ازا بجا ظاهر بود
طيف لا يتهاكاه مطابق مراد صاحب خواب باشد الحاصل
نصير بودن بايشان بنص سابق لاجل خود را انهم در عالم رؤيا
با بن نصوص جلية كه فرمايش فرمودند و بن اذله بالغه بر كينست با
شهادت با دله بايتها چه اعظم اذله بايشان چه خبر بود بكن قال
بقران و بلا نبوت حافظ و كتابات شيخ سعدى و استغاد شافعه
الله بكن خواتمى مختلفه از نابعين كفتن امر اعظم از اين است و
شد در مقام خلفهاى اباي شخصى را ملاقات كردم شفاها نقل
احوال المرعوم عن الاخلاق الانسانية العالم في دنيا باهوى و
سويل الشيطان مجاز من الجحيم و الميلى لفقده الا ذلك بالذم
الحسن ملاعن و المبر من جميع المفاخر كبناء العواهر الرجل الملعون
محمد باقر و المحدث المنافع العوقى و الا من الغي هذا شيخ على اينها

احصاب كفت باب و چند نفر دگر در مسجد راضت كشدند
كه باب را بشناسند حاصل راضت اين شد كه كشدند و هم بر
صفحات عالم وجود نايكم نوشته اند معلوم شد كه صاحب ايشان
العوام است بشتر از آمدت تصديق نايك و نايك ايشان
نمودند **مرافق** بخود ايشان خواجه نمود چه شد بقران و
شما يك دفعه منقلب شد سر جدى كه ايشان را داخل و
بمخوابند و ميگويند كوسه و معيوب العين و الخلقه و مقلد
و حسب و از ام كرمي كه سالها توفيقا كوشش خول و شرايب
نموده قابل اين مقام بيش محي كوشد انكار باب را دارد با جسته
بوتيق من هتم **مرافق** كويد رساله شريفها با هم در ابعاد
جندى در دم بتفصيل نوشته است و جرم نايك را ظاهر ايشان
ميكويد و شيخ كسى خبرى نميدهد هر شخى كه شيخ جليل كست ايشان
او را سپيد بديل فرموده الى انك و هنوز ان مطالب كيست
بديل فرموده مفهوم غالب مردم شده بر چه كونه كه تغير داده
شود و علم باطن اطن ابراز شود خود به بيند كه چند سال و كسى
اصلاح ظاهر شد با انجام رسيد الى ان قال چگونه شد كه در عرض
مردم فرموده الله و زواله را سپردند و بغيره خامه رسيدند

اسماء و مطالعه

دعا كرمه

ع

۱۰۰

ششم تا یحیی و یونس و زکریا و ابراهیم و اسمعیل
 شاره اند بعد از آنکه از جمله ملحدین نزد این مرد بوده اند و خود
 با طرف می نویسند و مردم را دعوت بایشان میکنند و این
 درباره ایشان و امثال ایشان می نویسند که محبت ایشان
 که هیچ چیز بر او ضرر نمی رساند و بغض ایشان سبب است که
 هیچ چیز بر او نفع نمیرساند ضد بی ایشان که اخوان باشند
 و اشرف از توحید و نبوت و امامت و شیعه و نماز و روزه و
 جمیع فروع است بعد از این در عنوان علاقه بیان خواهیم
 و اما امر دیگر آنکه باب نبی است و بابیت امام علی علیه السلام
 است بخوبی که شیعه قائلند اگر چه این مطلب با دعاء مقام نبوت
 و نبوت و امامت و معجزه و غیرها ندارد و علی بن محمد همیشه
 خاتم الابواب بوده اند بعد از آنجا که هر کس این دعا را نماید
 مفتریب بر امام زمان و ولوی باطنی و اسم الحلقه و اول
 المنته مطالب دیگر نیز مستفاد میشود که بیان آن در وضع این
 و چیزی خارج است و هر گاه این شیخ را اختیار نمود که خدمت تمام
 مشرف نمی شود و اخذ از حق حاضر مشاهده نمی کند و دیگر نمیداند
 چگونه فکر کار با ششم و غیره بجهت بدین خدا تعیین نمایند تا محبت
 این

افکار حکیمانه

است و اذله عقیده ندارد بدین معنی عقل نباشد و تکلیف
 ساقط نباشد با مثل با بنهاد و خواب بگویم امر عظیم از این است
 با بد باشد **صیغ** میگویم بر زکریا که وجود او واجب دانستند
 باعتبار رغبت امام و استدلال نمودند که امام حتی حاضر مشاهده
 ضرر و روغاب کفایت نمی کند از شما سوال میکنیم یا خداوند
 مهربان و اخذ احکام بگویند و تشریح به مینماید بانه بمقتضا
 آنچه را دلیل دانستند باید برسد در صورت اول با اظهار
 ادعای دویست میکند بانه در هر دو صورت کاذب غیر
 مصدری علاوه کفایت ایستقام علم و عمل کفایت نمی کند مثل نبوت
 معجزه و خارق عادت میخواند علمای ظاهر هم علم و عمل دارند
 در صورت ثانی که خدمت نمی رسد یا در باطن اخذ میکند
 در صورت اول چنانچه در مقدمه گذشت که بغیب کلی
 اختصاص با باطن نیست و بحسب کلی باطن و نه دارد معلوم است
 در این صورت اخذ میکند با مرسد با و غیره رویت مشاهده
 فی قباله فرق بینه و بین غیره بلکه مدعا ثابت و امام عاقل کفایت
 میکند و ادله که عقلی نام نهادند شما تخصص بر دارینت و
 در صورت ثانی با خود قوه دارا خد فوضات از میان برد

و اسطه بنی و نه نماید بانه در صورت اول از اهو شرک است
 رسول الله گفته شود از بنی اخذ می کند زیرا که علاوه بر معانی
 دیگر با دلیل از مواهفت ندارد چه بعد از آنکه امام حتی غایب
 کفایت نکند و حکم مرجع دارد بنی از حال فرموده بطریق اولی
 و در صورت ثانی او هم از احاد ناس و با غیر مناسبت است
 و هر گاه اختیار نمود که از باطن بر بنی و نه اخذ میکند چشم بود
 از خواب مذکور نموده سوال بنمایم یا انبیا را مدعی بنی در
 میان او بنی هست مطلقا بانه در صورت ثانی اشرف است
 رکن از انبیا پاستاوی و مسنن و طفره و هدم قاعده سلسله
 طولی و التزام مفاسد عده پاره مثل مسئله و حده وجود و نبوت
 عزت میان عالمی و ساخل و کام بودن اشیا در ذات با
 مذا هب دیگر از این قبیل راه داشتن اشیا در ذات حق
 و انچه اشیا را من نشه نه لامن شیء و غیر ذلک من المفاسد
 الواردة الا زمة علی قاعده کم المقبوله المقرره عند اکثر
 صفی چند شعر ملای روی را معنی کرد و اختیار مذهب صوفی
 نمود بجزکت قائل شد امام بجزکت استظاله شعر معروف ملا
 از خجادی مردم و نامی شدم از نام مردم ز جوان سر زدم بار

معنی اشیا در ذات حق
 حیثیت و انچه اشیا را

دیگر با بدیم جستن ز جوی کلش هالک الا وجهه بار دیگر
 از ملک پزان شوم آنچه اند و هم نابدان شوم خندی قبل
 سبندم رساله نوشته است در اثبات واجب و ممکن و غیره
 هم از محقق و نفی سلسله طولیه را نموده در حقیقت این قاعده
 هاد قواعده صوفیه و بسیاری و بسیاری از مذاهب باطله
 از فلاسفه و اهل سنت و چون جناب میدانشد شیخ در معانی
 این قاعده سلسله را با در غایت می نمایند و این مرد بنوعه را
 از شیخ مرحوم با حتمیت بدان معجزه قبول می نماید چنانچه
 مانده گفته است این قاعده از جناب شیخ از باب جواب بود
 فرموده است هر چه طالب شدم رساله را بدست آورده این
 و چیزی خالی از کلمات و اقوات آن رساله نشود گذشت زاده در
 حفظ آن نوشتجات ایمنی کوشند که بدست زاتم بنفشد
 لعل الله یجدث بعد ذلک امر اگر چه کتاب رساله جامع و عام
 و کتاب در بیان مذهب این رساله است حجی از ثقات که محل نبوت
 واعتماد بوده و هستند و بعضی از ایشان از علمای هستند مذکور
 نمودند زمان جناب سید زاده این مرد روزی در مقام آقا
 گفته بودند که سالک و سلوک بمقامی مرسد مثل غیره که معنی

از علم میبود از خدا و احاطه بعلم امکانی و کونیه منبأه بطلان
مشاجره زیاد نموده یکی از خضرات استبد عرض نمود سبند
رفتند در مجلس او و فرمایش نمودند این کفر است بعد از رفع
اوزاویه زادند بلی این کلمات و امثال آن ما خود او کلمات
است که در او بل امثال این عبارات بنا و بلاهت بارده خود
میگویند الطریق الی الله بعد و انقاس الحقایق انقاس جمع نفس
بالسکون میگویند بعد میگویند اشیا را نوع ربطی هست بذات
حقیقه و واسطه در آن مقام اخذ میکنند و در این مقام مستغنی
چرا و اوست و این مطلب را بعبارات مختلفه بیان نموده اند
و ناوچاقال عیان الموجودات هی الکلمات البقی لا تبدل لهما
و بسبب اینها القدم من حیث شویته العلم و امثال ذلک این
در ارشادیه بیانات مختلفه همان مطالب را بیان نمود معلوم
در حقیقت رجوع نموده از آنچه جناب سید و اوزاویه داده
مقدمه ذکر شد مقام پیغمبر و سر و علم انجذاب را در مرتبه عقل
دانست و سر خود را در فواید و فواید را در سمدی و عقل زاده
میداند بعبارت اخری پیغمبر در دره ایشان در سر میاید
زاده کا بظهور من کلماته فارح رجوع باصل مملویم مطلب مجمل

ما یز

را بعد جلوهی هست در میان رکن و پیغمبر یا وصی پیغمبر یا وصی
ثانی اشاره شد در صورت اول مدخلت با احیاء ایشان
و واسطه هستند مثل خضر و علی علیه السلام و بر اینکه غایبند
کتابت می کند بوجهی که ذکر کردیم مستفاد از کلمات اینهمه در
یکی آنکه کتب ندارند هر چیز را نمی دانند یکی آنکه فرمودند ایشان
کتابت نمی کند و بقواعد دیگر ایشان که هر باب در اثبات مد
کا نیست با احیاء با اموات محذورات سابقه موجود است با
زیادتی با اموات بطریق اولی اگر چه آنچه از مذهب با شریک
شد بصریح و ایشان بنفای اشرفیت باب و رکن از اینها با
کشت من مصلی رموسی بودم آدم توقف در امر من نمود اینها
بیرون کردند سبب الشهادت مقص بتوجه با و پوشتاندم چون
مراد است اینهمه الوهیت ظاهر رسالت و لایب مقصد
و غیر ذلک از برای رکن بیان نمود چنانچه در مقدمه اشاره شد
بقدر تمام بحث و ادخاض خصم بطریق دیگر بیان منبأه مقصد
و در کتب شما مذکور است که این اسماء هر باب حامل اسماء بود
علی اختلاف می نمایند او لعموم دعوتهم و احتیاج امهم و محبت
چهار صورت منصور است نبوت غایب شرع غایب نبوت

چهار صورت

خاصه شریعت غایب این سه صورت را بصحیح و واقع می دانند
اول مثل پیغمبر یا وصی که نبوت و شریعت انجذاب مستوعب
او بعد ثلثه تکونیا و شریعت انجذاب حامل اسماء است جمیعاً
بالت اسم یا بابت حرف علی اختلاف الروایات کنت نبیا و آدم
بین الماء و الطین و ولی او و وصی او که نفس اوست کنت
و آدم بین الماء و الطین چه تابع ذلک از تسووع مفارقت ندارد
الا انکه هم جامنوع مقدم است انما من محمد کالتصویر الضیو
انا عبد من عبد محمد یا مثل نوح که نبوت و شریعت عامه
در زمان خود ثانی مثل انبیا که بر قره یا با اهل خود میگو
بودند ثالث مثل حضرت ابرهیم و لوط که در زمان ایشان نبی
بوده در بلدی با قره و لیکر پیغمبر حضرت ابرهیم دعوت
صورت پنجم نبوت عامه شریعت خاصه غیر محقق الوقوع
صحیح است مثل دعوت باب و رکن که ذکر اسمش خرام تعیش
خرام معرفت و طاعتش واجب و دعوتش عامه بر جن و انس
و ملائکه و حیوان و نبات و جماد علی قول صاحب الارشاد
و بر بنی ما پیغمبر الحار زمان علی قول اخر بعد از تمهید ما ذکر
میکنیم این رکن دعوتش عامه غیر مخصوصه نزد صاحب ارشاد

پیغمبر یا وصی

در کتب بلاد در واقع و ظاهر حقیقی که معرفت کرار او مستوعب
او بعد ثلثه سمد و در هر زمان چنانچه بر پیغمبر و غایف بر قواعد
ایشان پو شده بهشت پس بحسب تقیم دعوت با بدی حامل جمیع اسماء
یا حرف باشد مثل پیغمبر یا وصی که نبوت و شریعت عامه
جمیع باشد در مرتبه خودش و اشعرا باشد در مرتبه انبیا اسکون
نامتبر دارای او نباشد و واسطه عطا پای معطی نخواهد بود
در مرتبه انبیا و هدایت فافد و در مرتبه از تفصلش موجود
لازم دارد اثر اتم و اکل و اعلا از خودش باشد فهو میکان این
بالتسبب با انبیا با اعتقاد شما که دارای همه اسماء بهشتند
است طلب المحتاج من المحتاج سفره من زایه و قله من عقله
و لایعرب معدم الی معدم و هرگاه این معنی با التسبب به
ما فرض نمائیم بل انجذاب حامل جمیع اسماء الا اسم واحد که لا
یخرج من طله ایدیا میباشند و رکن با اعتقاد شما حامل جمیع اسماء
می تواند باشد بواسطه با اناده انجذاب حقیقی غایب و لیکر چند
محدود لازم دارد اول تخصیص اوله اینهمه که غایب و مرده
کتابت نمی کند عملی صحت در است ثانی بواسطه انبیا محذورات
سابقه بخلاف اینها منبأه است علاوه لازم دارد و بواسطه

تفاوت در بیان

تفاوت در بیان

افضل باشد از واسطه در قوس نزول و این بدیهی الی القلا
و تقدم ذاتی بر عالی بلکه در این صورت رکن مقبض
در واقع باعتبار حاملیت جمیع اسماء و مستقبض است ظاهر
پس لازم دارد تقدم مفاض بر مقبض و ذلك واضح و اشرف فیها
ثانی بر اول علاوه بر این که دارای مقامی باشد از عموم
بعث و حجیت و عدم تبعیت که انبیاء فاقدند باعتبار حامل
بودن جمیع اسماء علی ما فرموده سابقا و سهله نظایر حال
ملاحظه این قواعد باطل را نماند چه میشود حساب هم با
لولا الرکن لما خلق الله الارضین و الاغلاک بناجی این قواعد
و قواعد این بیست و هشت است شریزه از آن را در کتاب ارشاد بیان
کرد بکفایت خود شجره حروف جمیع حرفه نزد ظهور و منقذ
در نادره رکن رابع هر فرار میکند و هر را ایشان میدانند
آخره که در هر سهل تر بود و بجهت عوام میخوانند نوشت
در این کتاب بیان نمودند که بایستی نام بالا را از خدای
الوہبیت و معبودیت و بلا اسم و رسم بودن و اینکه دوره
دوره پیشتر است الوہبیت و نبوت و ولایت ظاهر در
است چنانچه در اسماء و بیانات این مرد گذشت نمیدانم چنانچه

مر

هست که از ایشان فرمودند مشطراشیم اینهم مثل سایر
پهچنی است نمیدانم از برای حضرت چه بانی گذارده فرموده
تمام سخن الایعین و ما تحتی الصد و را بقدر میدانم در صد
اسلام اسم خلافت ابتداء را می از امیر المومنین برداشند و
بجود نسبت دادند ولیکن در هر مقام مقدم دانستند و صفا
و منافق ایشان را نسبت بخود ندادند در بجوهر افتخار خلا
اقضی و اعلم و ایتی و اورع از ما سوی الله ان حضرت را
دانستند که هیچ ایقانی الله بعد از با ابوالحسن دارالحج مع
علی حبه اذار لولا علی لهلك فلان علی فیکم و غیر ذلک من
المنافق اعتراف نمودند ایشان و بایست که از فضایل و مناقب
و خواص ایشان بود بخود نسبت دادند تا امر و زنده بده
و نشیند که سبادت را کسی یکی بر بخشد باب ملاحظه
ستد جبیب الله خطاب کرد ایشان تقیم دادند در و ستان
چون کون در ترزه است و غلامه نصح پیدا کرده هر کس دوست
دوست ایشان باشد هم سبب است حسنی حسینی علوی بلکه
مهدوی در عنوان منفرقات بتفصیل برادر خواهم نمود
عجب تر آنکه باب صوره سبب بود مولانا ندانم از کز را

تفصیل در این باب

اسماء و بیانات

بخشد از کسب خلیفه بخش فرمودند ذات نا با هذاز هستی
بخش که تواند که شود هستی بخش اللهم لان یقال برادر
باب مقضی سبادت ایشان و از ایشان باخوان بالله علیکم
به بنیادین خدا و ائمه هدی چه میکند و مناقب و فضیلت
ائمه را چگونه ملاحظه نموده بهر قسم میل دارند حرکت مینمایند
دعوی دین کنند خداوند دین کنند و خود را خالص بپندارند
حقیقی واقعی میدانند نعم ما قال افضل للمکلبین و صال الی غیر
ره و طیب الله فحانه این غیر تم کشد که سلمان عصر را این
دو سرتان بی بحث و بکن کشند قرآن کنند حفظ بکشد
تبع پس کند جز امام مبین کشند ای والله این سلوک حضرت
و این سلوک غاصبین خلافت این فرق بین که از اثر هر یک
بود در صفحه ۳۳۰ مپس کو بخداوند اضلال با این امر فرمود که
علت غایب از وضع شرایع است نماید و اخلاص فرموده
العبار در منفرقات ذکر خواهد شد که به تصدیق کن
قواد و بانه عقل و به غیر نفس و بخداوند جسم موجود شد
ملاحظه فرمایید چگونه با قواعدش درست می آید رخات
ادم ابوالشروع و حرج از حجت و خلق بهیشت و نار و اسمان

تفصیل در این باب

وزمین و جمیع انبیاء و سغیر طام و شهادت حضرت امیر
ملاحظه فرمایند باب زیاد از این ادعا بود که اسماء و بیانات
و ائمه و ابشاد های ایشان هر بجهت علی غانی و مقصود
کردن باشد بوده و این قاعده مقرر است نزد ایشان که هر
غایب فاعلی است پنجاه اشکات گذشتند میشود که خلق و در
و حیات و ممات هم در مقام آن علی السلام السلام لعن
المناس اول خلافت کفایت نمودند و دست طمع مینمایند
فضایل ایشان در آن ذکر نمودند رجوع بمطلب نمودیم از توسل
میکنیم هر گاه عمل بقول حق حاضر مشاهده ملاحظه است چنانچه
بیان نمودی سخن را در زمان حضور نبوی و امام امیر المومنین
بنی که شانش ناپس و و نه که شانش نبین در مدینه طیبه
حاضر بموافقت مسموعه حاضر مجلس خلد موسی بنی یا امیر المومنین
نشد بلکه عاده از برای هر حال است و ایمان با ایشان دادند
و داخل عموم القین بومنون بالغیب هم هشد با حجه مثل
موسی بن جعفر و مجوس است هفت سال و دوستان و شیخان
مذکر گذشتند که اصلا خبر نداشتند چنانچه در مناظره هشتم
و معروف است حال از شما سوال میکنم اخذ این جمع متون
محرر و مین احکام خود را بجز قسم باشد در حضور بچند قسم

در نام و نام و فضیلت

تفصیل در این باب

متصور است اول در کتاب معنیه فوکیات ایشان را
دیدن با قطع باطن بر مطلب هم رسانیدن جمع اگر میگوئی قیاس
با عین شرعی شد حال تکلیف مالا باطن اگر میگوئی عمل
بهر چه نکند خروج از بقعه اطاعت مفروض آنکه چیزی در
ندارد جز سواد بر بیاض و قطع باطن بر حکم ایشان اگر میگوئی
مضطرب است چاره ندارد هر چه را میگوئی گوئیم ثانی خود
عربینه عرض کرد و توفیق صادر شد و توفیق سرسینه شد
از قاصد بجز بعضی بن بقیطن مثلاً رسیده ثالث را فاع توفیق
بهودی رضاری یا خالفین یا جوانان یا کرک مثلاً هدایت
بود زمودهد رقم سلیمان را بصبا بر دمو رج معنی
داوود و سلیمان و افضلیت ایشان را بیان کرد و امثال
همه که رکن را بعبودند و احکام و تکلیف ساقط بود و حی
مشاهد که به بند و اخذ نماید جز آنچه مذکور شود نبود
ناقل و اخبار رواه از ابن قیسل بودند بالبدیهه از ابن قیسل
چنانچه کتب رجال مشحون از فطی نا و وسی کسب از خوارج
و می گوئی هر که میخواهد باشد فرمودند شیعه ما از شیعه
گوئیم مگر کلام را بیهمد باز استلال میگوئی ان لنا اوعینه

کتاب
توفیق
مذاهب

سوء تملکها من العلم حدونها و صفوها و نکبوها و اباک و الود
علاوه بطریق شما علم رجال را یافته و بمصرف میباید که پنا
ان از طلب خارج خواهد شد هر گاه مراد از رکن را بعبودند
ایشان هستند حی امثال اینها و اینهمه تقریفات بر ایشان صادر
صاحب الوهیت ظاهر صاحب و منصرف در سنت و الله
ناظره دید با سطره و امثال ذلک و محبت و معرفه ایشان لازم
مردم برضایند احتیاج بخواب ندارد اگر میگوئی در حضور
سنت در مفروض علت موجود است اگر میگوئی بعضی از رواه
مفروض است غایبند مثل بنی و ولی علاوه امر بر این
و باین شدت خلق بر او محتاج باشند و از انصر و رت
کالی بی مرجعی است بانه کور ناقابل مطیع اگر گوئی در عمر موزان
کلمات بیان فرموده و ولستم مطلی باین شدت محتاج الی
از من و احیاناً ثبات ترا فاکذا فرموده اند بلغر معاً که احد
از کلمات ایشان استند از آنجی تواند کرد مسئله باین مفروض
ببخارده باین شدت با بد اطاعت کم و واجب است اطاعت شیعه
هم سحر سهله است و الذین اوسع من هذا و ذاصحیح هذا شیعیان
و المكلف بهذه النکالیف ما عاجز او جاهل او غافل تعالی

کتاب
و سایر مسائل
سند است که عملاً
خبرین را و در خواهد
بود امری که مردم باو محتاجند
بکند از امامت زاده این گوئی
باشد شدت
رسولاری و نویدام قول غیب
شخصی

و بنی و اما می عن کل ذلک بعضی از شقوق واضح است بوضوح
کذا شده شد عرض الفاء جوات استجلیات و موبهات این شد
سؤال بنیام این اسماء و القاب و عزایب و کلمات مناهه
از برای رکن را بعبودند هر گاه سنت تعبیر این اسماء و این بیابا
از چه حجه بوده مگر گوئیم مصلحت بن خدا را چنین دانسته اند
هر گاه هست و مطابق است با آنچه در این کتاب که شاهدان
من بدت العنکوبت با اسراست دعوی هم از اسرار باشد علاوه
نصریح بودی قرآن و عقل و اخبار و نوارج بمصرف است چنانچه
برکن که بصر هم بشود این اسماء که بر نعم خود حجه رکن بیان کرد
از اخبار و قرآن بمصرف هر رکن خود منزل قرآن و اخبار و حجت
انها شد پس میزان رکن و اسباب معرفت او چه باشد اگر کتاب
سنت که حجت ندارد مگر رکن رکن هم هر گاه بایست با انها
شود دور واضح الحاصل اهل بلدان و مؤمنین غایب از حضرت
و ولی عمل بقول می حاضر کرده اند لهذا انی سمعت ز الجرحین
من طرف البین در باره او پس قرن نعوذ بالله با عفا و شما بمعنی
تأثر بغمیر بر بنجاشی صورت بدی نعوذ بالله ندلس و هکذا با
عینت و حضور را تخصص ایشان بلهیم بلا تخصص و حکم از

در
دو

و هر گاه قطع نظر نموده در اخذ احکام از مؤسس و مبتدیان
کل مکلفین شرط است مطابا استطاعت و عدم استطاعت
اول مستلزم مفاسد عدیده در بعضی تکلیف مالا باطن
خرج در بعضی خلاف حکم و اسطام غایب و تحریب عیش بخود
خلاف سپهر انبیاء و غیر ذلک سهر انبیاء را ملاحظه بنمایند
هدایت میفرمودند بطریق مختلفه در بعضی بعضی اشخاص
بودند که اغلب محبتشان لازم بوده بلکه بغض بنی بجا میاید
داشته باشیم بسا بود اسباب هدایت بعضی جوانان مثل آن
که اشاره شد بالنسبه بجناب بود را بد جناب ابوذر که را بعبودند
با اند محبت او را جز به شرط ایمان با نداید با حوض و کل ضرر بود
و علوم و اخبار و آثار ایشان بطریق مختلفه مقرر مبرسیده و
معمول میباشد اند الا ان کا کان تبھی که فقهاء علوم از زمان
صغریه ای زمانها ندانند بوده و هست کماست کرده در پی
نازه ضرر و نادر بقیه هزار سال قبل گذشته و می گذرد و در
انجناب مشفق میشوند و طول عمر شریف بجناب مورث هم
و شکستی نشده که از عهد احکام آینه و بنیاد شریک و بلکه
ضرر داشته بلکه از مظهر عطا خداوندی لا یزید که

کتاب
توفیق

کتاب
توفیق

اینکه در این کتاب
کلیه احکام و عقوبات
و احوال و عبادت
و سایر امور
که در این کتاب
مورد ذکر است
در این کتاب
مورد ذکر است

الغطاء الاكرها وجودها لاف المناقن ليس لهما واين
وشرائط هي كذا شرط ايمان جزء بوده و اوصاف محمد بن
ظاهر معروف است اين داستانها را است بر سینه ها خرد
ندارد علاوه بغير را شما در رکن کفای ما در باره امام ميبگويم
مصلحتي خدي بي در اظهار نبود وليکن علم ايشان بود مردم علم
می کردند یعنی علم امام بقدر علم رکن نسبت و کفایت نمیکند
بلکه نه علمهم السلام شکایت ميفرمانند در کلمات عجز نماند
ميفرمانند اللهم ان هذا المقام خلفائك واصفيائك وموضع
امانتك في الدرجة الرفيعة التي خصصتهم بها فلما ابروها الى
ان قال حتى عاصفتك وخلفائك مغلوبين مقهورين
برون حکمت مبدل و کما لک منبذ او فرائض محرمه عن جهان
اشاعت و سنن نبیک متر و کذا الدعاء و در ضمن فرائض مبره
واحكام عطاها لک الحمد لله مر امام السليمن صاحب ارشاد نسيح
رواج دارد که الوهيت و نبوت و ولايت را در مرتبه رکن اول
شده و ميبويد خدا را عرض بيت غرضه را ایجاد و بعثت انبيا
و غير ذلک بود الا هين الحمد لله اين غرضها همه در کرمان و هر جا
که مصدقین رکن هستند مثل لکن راجع آمده شرع نفي کثرت

اینکه در این کتاب
کلیه احکام و عقوبات
و احوال و عبادت
و سایر امور
که در این کتاب
مورد ذکر است
در این کتاب
مورد ذکر است

ورفع شكايها شد تعظیم احکام الله الحمد بوجود امام المسلمین
استدلال شد بدل رکن رابع نماید کسی در حضور باب برکت
گفت که خداوند فرموده کثرتا حقتا فا حثنا ان اعرف
فخطفت الحق لک اعرف کفایت الحمد لله بدلتش ما بد بعرضه سما
بدلتش نماذ غرضش بظهور رکن و اخوان در دار الحجة بود و ظهور
بیدا کرد از نظر روزه سال ضلالت داخل ایمان شدند بعد
رکن با سنجان الله هم چیز مبعوث شده امر دین و نصب حج حرمین
یکجا رسیده با ناعی الاسلام فرقی نماند علی الاسلام شخص چه نشد
با بد به بند چه گفته باشد و معارف و مناقب الله علیه السلام
با نجا رسیده که جمیع مناقب و فضایل ایشان را بدخواه خود
کس بخواند نسبت دهند بگویند دوره دوره شبع است غلام
در لباس ایشان ظاهر است و هم چنین خدا و بقی و ولی ظاهر است
در لباس ایشان چنانچه ذکر کرد رکن ظاهر خدا است در هر عالم
و در اسماء رسل و پی و هادی و غیره ما من اسماء ذکر نمود
صفحه ۲۲ در ذیل این شریفه و من طبع الرسول ميبويد در حقیقت
ارتباط ایشان مشفق نمیشد و از مصیبت ایشان متضرر
نمیکند مگر در مقام بیشتر ظاهر که لباس اخوت ظاهر شده

اینکه در این کتاب
کلیه احکام و عقوبات
و احوال و عبادت
و سایر امور
که در این کتاب
مورد ذکر است
در این کتاب
مورد ذکر است

اینکه در این کتاب
کلیه احکام و عقوبات
و احوال و عبادت
و سایر امور
که در این کتاب
مورد ذکر است
در این کتاب
مورد ذکر است

اینکه در این کتاب
کلیه احکام و عقوبات
و احوال و عبادت
و سایر امور
که در این کتاب
مورد ذکر است
در این کتاب
مورد ذکر است

للمبین يوم لا تحين مناص اللهم اناشكو اليك فقد نبشنا
صلوات الله عليه واله و غيبه و لبنا و كثره عدونا و اولة عدا
و شدة الفتن بنا و نظاهر الزمان علينا افضل على محمد و آله
على ذلك بفتح منك تعجل و بضر تكشفه و بضر نزع و سلطان
حق نظهره و رحمة منك تجلنا لها و عافية منك نلبسنا لها
يا ارحم الراحمين **تيسر و ترجمه** في ان معرفة الباب والركن و
وجودهما و طاعتهما الائمة بالذات كطاعة الامام و معرفة
بالذات و اتمنا عالمان بالكتب المتصلة السما و به جمعها فالسنة
في سورة الانوار يا قرة العين عرفت ملا الانوار حق الله في نقل
الحق ايضا وان الله قد علمت علم الكتب من الفرقان و الانجيل
و التوراة و الزبور و ما و آياتها من الصحف و انك قد كنت عند
ذات على باب اللفظه من النبأ السنور موقونا قال المنايعة
ارشاد العوام در صفحه ۲۴ در وسط در ذیل این شریفه و من طبع
الرسول فقد طاع محي كويد بس طاعت ايشان نماند طاعت نبي
خدا بس مردم محتج شدند بطاعت و محبت رسول لا غير و
رسول چون به بود منصف بصفات الله و غنى بعناء الله اتم
در حقیقت ارتطاعت ایشان مشفق نمیشد و از مصیبت ایشان

بود الحان قال امثالها همه در ظاهر بیشتر ایشاند که بصورت
کاملان بشر در آمده اند و مردم را دعوت کنند عبارت در
بعد بنام ذکر خواهم نمود بنمایم این دوره مثل دوره کلاچکه
از جوب با تمام برسد چه دوره ظاهر خواهد شد چو کجا ميبويد
عالم دوازده کلک است چند کلک کند ما است چند کلک است
چه قدر رسیده است این مذهب با آنها و رکنها با ایشان ميبويد
خال دوره بزکانت پیغمبر ائمه در لباس ایشان ظاهر شده
و هم چنین بطریق جمهور بر ارض و فیه و با بهای بکه صاحب مل ذکر
ان ميبکند خالنی نذارم اگر نریب بک را تطبیق مفهوم جمود
از هر مذهب هر چه را خوش و او ند برداشتم بدلیل الموضع
ارشاد العوام در ظاهر نموده اند از هر مذهب چیزی را دارم بعمل
بمقتن کرده باشم چنانچه صاحب ارشاد در دلیل الموضع ایشا
رکن نمود بفضل منه التکل محل نزاع را مسلم در مقام دلیل حد
نموده فانظر و تدبر بل جت الشئی بعی و بقم ناری سخن دارم و
ناگفته و فی هذا الخواله ان اولیاء علی من هذه التوفیقات
التشویبات لا یطغ الخ شکوک فهم کالیه المسکوک و الحو الحو
لا یزادون علی الحک و التبتک الالعبودیه و الاخلاص و سبک

منصرف میگردد و بدو مکرر مقام بشریت ظاهر که لباس اخوت ایشان
ظاهر شده بود پس در حقیقت که جمله کائنات کاو کردند بر
کبریا نشینند کرد بلکه عرض میکنم که چون در حقیقت محل نشین
و سبب خلق خلق بودند معصیت جیفی ایشان هم ممکن نبود
و پیش چنانکه مخالفت امر خدا ممکن نبود و ایشانند محل خلد
پس بجهت ایشان هم کسی نمی میشود و افتخارها هم در ظاهر
بشرف ایشان که بصورت کاملان بشر در آمدند و مردم را
دعوت میکنند الی ان قال پس برکت طاعت سلطان عطا
نوکران و عمال و حکام اوست پس مردم معنی شوند عطا
حکام که طاعت ایشان طاعت سلطان است البته پس چه مردم
ما موزند طاعت و ضد بوق و تقلید بزرگان شیعه البته
معاشر و معاد ایشان منظم نشود مگر طاعت و معرفت
انها و غایب خلق که سعادت ابدی است حاصل نشود
بطاعت ایشان الی ان قال پس معلوم شد که طاعت بزرگان
شیعه را لازم است و طاعت بالفعل حاصل نشود مگر
و هر دو کمال نپذیرد مگر محبت چنانکه حضرت صادق فرمود
الحی فرغ المعرفه و اصل کمال حاصل نکند مگر بوجوه فرغ عطا

صفت کمال است

صفت کمال است

دعوت

معرفت ایشان از آنکه
مصلحت ایشان است

و معرفت ایشان بالذات لازم است مانند آنکه طاعت و
معرفت امام علیه السلام بالذات لازم است چون عوارض
پیدا شد که مصلحت او باخفاه شخص امام پنهان شد و لکن عطا
او بواسطه اخبار و آثار و معرفت قلبی او بواسطه عدم مانع بر
قرار است هم چنین معرفت بزرگان شیعه در این باب منعذرا
چنانکه باقی و لکن طاعت ایشان که در طاعت فقهای عدل
ظاهر است و معرفت قلبی ایشان برقرار است اگر چه نوعا با
پس با طاعت امر و طاعت ایشان نمود بواسطه فقهای ظاهرین
و معرفت نوع ایشان زاد و قلب بهم رسانند چرا که مانع از آن
بیشتر خدا فرماید اتقوا الله ما استطعتم یعنی بقدر استطاعت
شخص باید نفوی پیشه کند پس استطاعت داری باید در
ایشان بعل و روی پس چون دست بدامان ایشان بمنبر سید است
متسلک بدامان علمای ظاهر شود **مرا** که بد اولی فرمود
نشد کلام اینست که طاعت و معرفت رکن لازم است بالذات چه
چیز است اگر مراد این است مثل امام است چنانچه از پیشتر ظاهر
شود بعبارة آخری امام حتی باشد مجوه ظاهره یا مبت باشد
فرمایشی از ایشان بیا برسد که از ایشان باشد طاعت کنیم و

کلام است

در این مقام فرقی ندارد در امثال فرمایشی و معنی ایشان
میکنند که قول او بعد موت محبت ندارد نمی تمام مقصود اینست
اگر اینست که مثل حضرت صادق که در کمال فرموده محبت است
چنانچه از اخبار ائمه ظاهر است این معنی منقوض است بکلام
خودش جناب شیخ و سید زاکری که فاند و در رسائل زیاد
زاد مخالفت دارند اما در اصول در سرفیت نبوت و اولاد
و تقدم ابرهیم و نوح اما در فرغ بسبب احتیاج بر بیان
بالله علیکم از حضرت باقر و صادق یکی از ائمه مخالفی دیده
با اعتقاد دارد خودش زیاده ارتداد مخالفت با ایشان دارند
فرو عا و هر که مقصود چیزی دیگر است و خلاف ظاهر کلام است
می دانیم المعنی بیطن الشاعر و ثابته در تنبیه مد کور شد و پیش
گفت امری که هر راسان نمیکند در حق حاضر ضرر است غایب
کتابت نمیکند در هر لایه ملک حاکم موجود فرمان روی
میجو اهد چه فرقی میکند وجود امام با عینیت با خدای برتر از
او هست او هم هست او غیر مد رکن امام غیر مد رکن او خلق
بخدا اکتفا نمایند بنویسند امام اکتفا کنند اگر امام در پس
نصرف در مملکت میکند چه فرقی میان او و خدا الی ان قال

اگر تاریخ و خبر روایت کتابت میکرد و دیگر او صحت آن نبود
الی ان قال و بی باید بفکر کار امثال او که ظاهر از او منحصر پیدا کرد
در رساله و هدیة الصبیان تعیین بایست و شخص نمود و گفته ظاهر
نصیح یافته است قطع نظر از تشبیه کردن عینت خدا را با امام و
غیر مد رکن بودن خدا و امام و غیر ذلک آنچه در این عبادت مندر
که مخالفت با نوزاد تشبیه و تعظیم است یک دفعه مطلب یکجا
گفتند ذله مولانا چه اقتضا کرد همان فتنه که همگی میکشید باین
همه رحمت بفرکار امثال آنها اخرا بن جا کشید لا علاج که
بک تعبیر چه داد خالص ایمان نباشد مخلوط بیاطل و ضلال است
که طاعت ایشان در طاعت فقهای عدل ظاهر است
قلب ایشان برقرار نشود مصلحت او باخفاه شخص امام پنهان
شد و لکن طاعت او بواسطه اخبار و آثار و معرفت قلبی او بواسطه
عدم مانع برقرار است هم چنین معرفت بزرگان شیعه بالله
از این مرده سوال کنید در صورت تعدد معرفت قلبی و عمل با
کتابت میکند دیگر در فکر کار باشد امام نازه قیمی خود بین
نموده چه معنی دارد حتی حاضر مشاهد ضرر و چه حکایت عمل با
و روایات که طعن زدنی و بمصرف دانستی در این جا قابل هر جا

در

فهارا اعر زدی در عنوان علاحدہ مطاعت را ذکر خواهم
در اینجا طاعت رکن زاد رطاعت ایشان کفی ظاهر است سنا
بعدا آنکه معرفت قلبی انعام و طاعت اخبار و آثار بخوبی کرد
و لا علاج شدی رکن چه ضرورت معرفت ایشان جز اول طاعت
ایشان بی واسطه با واسطه جز الیچ دلیل است که می قابل امام
قادر در منصب خود چیدن و او را معزول و بد الله مغاوبه
بر عیبهات کفرها و اسمها از چه وجه بسیار شبهه است گفتگو
شخصی هندی بهادر جنگ می کشدی کشدی در محضر جمعی
صاحب در هند فلان نواب هر وقت میبمانی میکند خویشا
گسترده می کشد که طول و عرض آن چندین زام هند است کشد
صاحب قطعا دروغ است فریب نیک فریب دو فریب میشود
هر گاه کاسد اب کوست یا بشعاب حلوا در وسط با صد حجرا
باشد هیچ قسم ظفر باید بر آن حیث گفت صاحب چالب مولد
هستند فوراً اسب قچی خود را می رسانندی آورد صاحب
روز طول میکشد سرد میشود صاحب دروغ است گفت نام
ما را نمی دانند فلان قدر است حاصل تخفیف خادمان بخوبی
ظرفه مثلا رسید انقضی زاد بد بود مقصودش مطابق بود

ملاحظه

ملاحظه بفرمائید عبادان ایشان را در اینجا چه در مطابقت
بهادر جنگ سنا بد عرض ایشان هم مطابق باشد و لا سیر
ظاهرین آید آء الله المرسلین و حضرت خاتم النبیین صلوات
علیهم اجمعین و علماء و ربنا ینف و اسند لا نشان این بود
نمود با الله و هو موافق از اسناد از املا و معد را اسمت در لیل
بگذارند و صرف ابان و اخبار را بخوبی باقی موکول نماید شخصی
از مخالفین مجال بود سکر داشت نماز صبح را یکف چهار رکعت
کرد بعد از تحریف از خدا رو بما مؤمن نمود امر و زکیف داریم
میخواهد زیاد تر میکنم انشد که با الله این سخن را می توان
عبد که فقد عبد الله امام غایب حکم مرده دارد که نمیکنند
اخبار و روایات مطعون است نیست اللهم اجعل خواتم ابان
بالحیر نمود با الله من سوء الخاتمه و جبارا ساجد رتبا هدی
هر خطا از خطا که میشود ایمان عطا حاصل کلمات
باب ملل و هم چنین را بسیار ملاحظه کرده ام بسیاری از شیخ
صوفیه را ملاحظاتی و بجهت اطلاع حرف زده ام بلکه آنچه
از ایشان و قواعد ایشان مطلع هستم معلوم نیست در کتابی
دیدم شود بطلبی که داشتند این مطلب را در طی کلمات

مرعی می داشتند چه کفر چنان حقیقت در و لیبی این است
این مرد دارد از قواعد آنکه متشابه کند همه چیز سنا
نذارند ابان قاعد هر چه نشاید ریاست کند واجب و ما
عدای آن حرام الله اکبر ریاست اینقدر عزیز بوده است نمی
دانستند و الا چه معنی بکجا شخص رکن را ظاهر کنند بعد از هزار
ده سال در ضلالت بکجا نلو بکجا نصیر خود را بداند بکجا حکمت
مقتضی بر زبان زمان باشد بکجا حی حاضر ضرورت بکجا نوع قائل
در بکجا ضرورت ملل بر بودن ایشان در هر عصری و خلوان
عصر هر گاه نباشد بلا غایب باشد خلوعصری از اعصار آن
ایشان حکمت و لطف نباشد و مدار نظم عالم و عیش و شادی
وجود شریف ایشان است علت غایب از وضع شرایع هر چه باشد
اجماع سنی و شیعه ادعا کنند تور به و انجیل و کتب نازل در
امر بدانند بکجا منع در بداند و امر موکول بفقها و اطاعت ایشان
مندرج در طاعت بدانند بل چه چیز که بنظر من میاید در وجه
این حرف که زیاد مطلب منجیح نشود این است که در آخر کتاب
العوام مطابق است با اسپنلا و عساکر منصوره سلطان اسلام
حبیب الله مصحح و فاعل طریقه که فرقه صالیه مسئله با سیر

مقصود

مختص شده بودند و هر روز سنا از ایشان ظاهر میشود
عقاید و فضایل اعمال شان بر ملا میشود چون مطلبی بود
باب خود را با اسم باب معروف نموده و خود را رکن میدانست
این مرد رکن معروف کرد و خود را باب هم میدانست چنانچه
ذکر شد بل اسمش را عوض کردند و بیعوا م کالانعام عرضه دادند
و فرقه ندارند مگر تطبیق را ظاهر کرده ام در کلمات طرفین
این مرد در چندین مواضع از این کتاب می گوید وضع عالم
نمود ما غم سوخت بعضی جاهل بجهت مشیت کاری لغز و فح باب
از این موضوعی داشتند کتاب را هم بتاخر انداخته چنانچه میگوید
و کتاب را احسن کردم و بتذات امدم بعضی از اوقات زیاد مفسر
میشود و میخواهد اصلاح از قلم در رفیقهای خود را نموده است
نماید با رتبت ریاست میبگذارد می گوید طاعت ایشان در صلا
فلان مندرج است نمیداند و لیصلح العتار ما افسد الله ربی
خوف از پادشاه اسلام پناه خلد الله ملکه بجای است هر گاه بعضی
پشکاها حضور بیعرضه برساند بمصدان الامناء شریک ایشان
ناظرین و حافظان ثور اسلام و مسلمین و مذل ضالین مضلین
رکنین و نابین بوده و هست اطراف صاعقه من بصله فیها الی

در مطلع

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على
 سيدنا محمد وآله
 وبعد
 انما العلم بالقول
 والعمل بالشرع
 هو الذي يوصل الى
 السعادة والنجاة
 في الآخرة
 والحق يقال
 ان العلم بالدين
 هو العلم بامور
 الدين التي هي
 واجبة على العباد
 من الله تعالى
 والواجب على العباد
 ان يتعلموا هذه
 الامور التي هي
 واجبة عليهم
 من الله تعالى
 لكي لا يكونوا
 من الخاسرين
 في الآخرة
 والحق يقال
 ان العلم بالدين
 هو العلم بامور
 الدين التي هي
 واجبة على العباد
 من الله تعالى
 والواجب على العباد
 ان يتعلموا هذه
 الامور التي هي
 واجبة عليهم
 من الله تعالى
 لكي لا يكونوا
 من الخاسرين
 في الآخرة

التمهات لواء الشريعة قد تمكا فالدين صار قرين بينهما و
 الملك اقبل بالاقيال متمككا علا فاصبح يدعو الوزي ملكا
 ورثما فتوحا اعتنا عن ملكا بشرط انك علماء اعلام وفتها
 المجد والآخرام كبقية وجود وجود ايشان رفع شبهه غالبن
 واشغال مخجلين في شود وروق افرايدين ميند درسد با
 وخفاي مطالب را واضح سازند چه سلطان اسلام مظهر
 وعلماء مظهر علم هر دو واحد دين وممثل با مثال امام بين هر
 در خدمت كدام رجوع فرموده بيان از علماء اعلام اجزاء و
 از سلطان اسلام خلد الله ملكه وفاض الله على المرء الا ظل عفو
 حفظ وحرست دين باذن حافظ حقيقي خواهند جراه الله عز وجل
 خبر الجبر اقال في ارشاد العوام در صفحه اول در سطر مكيو
 مقام در اثبات لزوم طاعت و معرفت و محبت ايشان و انبى
 معرفت ايشان از ارکان دين و قوام شرع ميبين است ايضا
 مطلب هم مكيو در اثبات وجود ايشان با نفاق عقلا اول
 و محل بخاطر مديسد كه مطلب ديگر قرار هم در اثبات وجود
 شريف ايشان در هر عصرى با اثبات توريه و انجيل و زبور
 ساير كتب انبيا وى ديده مسلمانان از ان كتب خبر مي ندادند و

و ستم انها را نخواهد داشت لهذا اعراض كردم از آنچه كه
 كه مگر ممكن بوده بمصلحت اعراض كرده ام كياي كه در رد پادري
 انكس نوشته ام ملاحظه كنند و بدانند كه بر ورق و ورق بود
 و انجيل و زبور و ساير كتب اينها مطمع و جميع مسائل را با
 را از كتب خودشان رد كرده و بنوت بنوع و ولايت نه ظاهر
 اثنا عشر را با ساير مسائل از كتب خودشان استخراج كرده ام كه
 از اخبار پادري ايشان انظور اطلاع بران كتب ندادند العبا
تاسم كويد بكام دعاوي بن مرد مغرض شوم عن عني و ما يخ
 و حرجي در رياست دارد رياست جبار چالوق هر چه از ان كتاب
 زاهم را نخواهد جزي رياست خود ناپد خدا فدي چا عنان
 بغر ما بد و عوام بخاره را بصبر كبا بن رعد و برق خطف ايضا
 نشود و با بن لاف و كراف و طعن بخاندان عفاف متر لر نشود
 از شخصي از اسمش سوال كردند كفت ميرزا هيبه الله شمس سال
 كفت تو را بخدا قسم مديدم اسم شريفش از بن يا عرض توان
 كه ما را بشناساي مولانا علي را كه از بد و عمر در تحصيل كوشيد
 و معايش را با كمال دقت از مردم پوشيده و اصول و فروع
 خود را مالك بل و حيدان ميدان و صبح و شام بناچار از زبان

نشد
 خاندان
 ندي از اهل
 كتاب را در
 مغربون ندايم
 بود او وقت
 هودي و در
 اناس ميگند
 كوي كودلي
 كوي بودند
 دمدم كزار
 فدا با همد
 بار سدره
 اه كتاب را
 سوزانستان
 اردن سورن
 تهورى و
 نكتم

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على
 سيدنا محمد وآله
 وبعد
 انما العلم بالقول
 والعمل بالشرع
 هو الذي يوصل الى
 السعادة والنجاة
 في الآخرة
 والحق يقال
 ان العلم بالدين
 هو العلم بامور
 الدين التي هي
 واجبة على العباد
 من الله تعالى
 والواجب على العباد
 ان يتعلموا هذه
 الامور التي هي
 واجبة عليهم
 من الله تعالى
 لكي لا يكونوا
 من الخاسرين
 في الآخرة

در

بسا بر اصحاب خود بخواند بن است مشايخ ان كدام هم
 ركن رابع خداي ظاهر ركن رجل الله الماشيه افضل ايشان
 از رعا با بروح ميبشود رعيت در مقام جسم افضل و اجمل
 و غير ذلك نماذ كرهنا و سپند كرا نشاء الله بن شيخ رياضات
 واخذ از كذا بخود مان است و اين تزيقات نفساني ايشان
 كه خال بعد از همه زحمات قيم يقين ميبكند و اجب حرامى قرار
 ميبدهد شرع را نصيه از فضائل ميبدهد و اجب است اطاعت
 ركن حرام مخالفت او مونس در دين بنجبر است خواب فرمود
 فرزند حكيم آمد ناصول شرم يادت از خدا و از رسول و
 عوام بخاره با انكه ضرر زيات مذهب در دستشان هيبند
 ايشان و عقلمت دارند ارشاد العوام بار سائل و را نمي تواند
 عرضيد همد مذهب و عاقلند بقول خود ش جزى را كه
 اصلا بتميز ميند همد و نمي تواند داد و تا نماذ با علماء اعلام
 هوزا شراب با ب فارغ شده بشرد كن و با ب ثلث مشغول شده
 و حفظ خود و بنده كان خدا را مينابند و هر كوشه بلا شبهه
 امام خود دفع مذهب باطله همد فرست باطله بنجل و
 ندادند از ما احتجاج دين مثل ديكران خود را فارغ نكردند بكا

نشده اند و نميخوانند بكونند امام زمان هم صرف و امر الحق
 باشد نماز صبح و اجار ركعت نما بند اين دماغها زاهم ندارند
 كه از براي عوام ضرر چه خود را در هر امر چه داخل كند و همچنان
 ايشان نبوده اند در مدت هزار و دو و بسال جزى غيب
 جواب شبهات مخالفين را بدهند مذهب و شريعت بوجود
 ايشان مرتج شبهات ان منحل بوده ادعاي ركن رابع بودن
 هم نداشتند مثل علامه علم الهدى بن طاوس قاضى نور
 و ساير مجتهدين مجلسي شكر الله تعالى مساعيهم الجميله اجاب
 بوجود زيد و عمر نداشتند علاوه امام خودشان را هم
 نمي دانستند متصرف كالشمس اذا اجلها الخراب ميدان نشد
 صاحب نفوس قد سته بوده اند امام را و ايج انعام خود داشته
 اند و هوا علم بمصالح غنمه نشاء فرق و انشاء اجتماع خوانند
 در هر كجا كه بر ايشان حمله ميبكرد و اجتماع اشرافى فرموده
 بارى عالم هر چه و مرج و خراب نبوده خوانه صاحب قيم قادر
 يقين فرموده بنجبر در ميان او و غايب ما غايب از او بنيم
 قيم تازه بنجبر اجماع فسقه ضرر ندارد بظل مرحمت و عطف
 ظل الله حقيقي بر مفارق بندگان خدا ممد و است و بديدا

نشد
 خاندان
 ندي از اهل
 كتاب را در
 مغربون ندايم
 بود او وقت
 هودي و در
 اناس ميگند
 كوي كودلي
 كوي بودند
 دمدم كزار
 فدا با همد
 بار سدره
 اه كتاب را
 سوزانستان
 اردن سورن
 تهورى و
 نكتم

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على
 سيدنا محمد وآله
 وبعد
 انما العلم بالقول
 والعمل بالشرع
 هو الذي يوصل الى
 السعادة والنجاة
 في الآخرة
 والحق يقال
 ان العلم بالدين
 هو العلم بامور
 الدين التي هي
 واجبة على العباد
 من الله تعالى
 والواجب على العباد
 ان يتعلموا هذه
 الامور التي هي
 واجبة عليهم
 من الله تعالى
 لكي لا يكونوا
 من الخاسرين
 في الآخرة

نور

مغوله نشد و عین الله نغوذ بالله تا بپناشده قیم ناپدید
 مدتهاست بچین شود و شده ندر کرمان و شیراز خواب بود
 امنا خدا امر از مضبوط فرمودند امین خدا و دین بودند
 مهین بی اختیارم شاید بعضی ناقصین فاصرن بگویند تا تم
 با درستی حرکت میکند انشد که الله عزادین و امنا و رب
 العالمین چیزی هست بریند امیر چه قدر راهانت بدین بود
 اعتنائی بشیرعت سید المرسلین میکند جمیع فضایل ایشان
 صرف میکند بهر چه میخواهد دین مذهب ملعبه نموده جان
 چه مصرف دارد با این ناملائیات اینها الناس غافلند امام را
 کفایت نمی کند کماک ضرور دارد معرفت بدین طاقف شنید
 این مطالب را در این نوشته از اخلاف ادب دانسته
 معلوم است امام بقدر ایشان نزد تو احترام ندادد ملاحظه
 بنمایند ما فرموده اند در موارد عدیده ما عا لور کتب منزله
 هستم مولانا میگوید ورق ورق بکتاب منزله واقف بالله افای
 شیعه پالت دین مطیع امام بقول میگوید خالقین تو بگویند جز
 پیغمبر تو را باب زبانه گفت از خود شما بود هر جا پیغمبر شما
 سوره مکه مدینه و هم سوره شیرازیه و کوفه مائنه و انه شما

نسخ

داف

واقف بر کتب سماوی بوده اند در کتب ثبت است خان والا
 چاه ورق ورق مطلع است پیغمبر شما و امام شما که لباس اخوان
 خال خود اخوان اصل امده اند مذهب شما یکدب و از اجف و
 اباطیل و دعاوی است در جواب براد ایشان چه خواهد گفت
 دیگران هم از کتب سماوی بارشاد امام اسند لال کرده اند
 گفتند ما بر ورق ورق مطلعیم مثل امام بل کتب سماوی بعد از
 ترجمه بشود چنانچه شده بلسان عربی البتة اخذن ممکن ناملائک
 درس خوانده یا شد بش اهل لسان مثل مترجمین نه مثل ایشان
 که علم کنی را در تنه میداند و میگوید که کتابی نیست اختیار عظیم
 و تعلم نداد چنانچه بقصیل همه آنها گذشت و باز خواهد آمد
 گفت پادری را جمعی جواب گفتند هر کس بشیر خود پادری که نشا
 امده و اثبات نبوت خاصه را بدلیل عقل طلب نموده بود چنان
 حکیم ما هر مرمخ او خوند ملا علی نوری جواب مرقوم داشته اند دید
 بشیر و اصطلاح خودشان بعضی از اجلا در سیر از نوشته اند
 بک رساله از عالی بوده با هم یکی از مشاهیر نموده بود و از این
 خصم افتاده بود قدری از آن را دیدم مدنی است همین قدر
 دائم مخالف و موالف تصدیق کرده بودند بالفعل بعد از کتب

کتاب اخوان
 کتب اخوان
 کتب اخوان

کتاب اخوان
 کتب اخوان
 کتب اخوان

و دست روی ندارم یکی حاجی ملا رضای همداک معروف
 مشایخ حضرات نغمه الله ایشان واقف بر لسان بوده اند از
 سماوی اخذ کرده و کوبالعیار نه پسند شده زبانه از دیگران
 کاری بجز بینه ایشان نیست از روی محبت و عداوت پیشانی
 کونی است و ادخاض دعاوی و مخرب و مبشر بودن این مکتوبات
 جواد سادات سنی شده بعد از آنکه رضاری بوده لجنیل زعفر
 کرده بالتمام در اثبات نبوت پیغمبر چیزی نوشته است
 مطلع باشد از لسان عرب هر چه را میخواهد از مواضع ان اخذ
 نماید مخرب نداد و مترجمان فزیک وارس شیعیان هستند
 سوادی داشته باشند اخذ میکنند بالفعل در ساطفال چه
 دهند لجنیل عربی و عجمی حباب هر دو را دیده ام منت مصلین
 گذاردند و تقاض نمودن با آنکه خداوند میفرماید قل لا تموا
 علی اسلام که در نزد ملا اقا بابای بوده جدیدا اسلام ده و
 کودک را شرح کرده که از جمله وجههای سماوی پیغمبر میداند
 که طفل خداوند با لعی از علماء پیغمبر داد فوراً تکلم کرد
 تعجب کردند بدان که از بزرگان بود گفت ساکت شو تا چند
 سال ساکت بود معاد را کتبی او شکایت کرد پدر دعا کرد

کتاب اخوان
 کتب اخوان
 کتب اخوان

نور

گفت بفرزند نکلی بکن تا وقع بنا بد کسی نفهمد بد جمعی
 علمای شیعه از علامات و صفات پیغمبر و وصی پیغمبر و ظهور
 حضرت صاحب اسند لال کرده اند بر بهود از روی آن در
 بلکه فی الجمله اطلاعی بهم رسانیدم الحاصل آن طفل بعد از آنکه
 من میهمم در فلان مکان دفن کنید در میان علمای پیغمبر
 بوحی کودک است و معبر لهذا هر کس از علماء ما رضوان الله
 علیهم منصدی و منعرض وحی کودک میشود بنظر من بسیار
 مجلسی از جاماس نامه و کتب سماوی و وحی کودک و بعضی
 عزیز می ذکر میفرمایند و هم چنین زانی علیه الرحمه سید مکر
 میرزا محمد نافر ملا باشی شیرازی طبیب الله مضمحه که خدمت
 ایشان در بذاپ ستن رسیدم بحر کلماتی و شرح مبسوطی
 صحیفه سجادیه علی منبها الا الف الفه و چند کتاب دیگر تصنیف
 نموده اند و از آنجا منعرض وحی کودک بلفظ شده اند محققان
 همان اوقات شخصی از علماء پیغمبر و از مشاهیر علمای پیغمبر
 حدیث السن بودم در مناظره او با یکی از علمای اعلام که در جواب
 عرب حضرت علام را میداده است حاضر اسند لال از نوری
 و همین وحی کودک میفرمود که الغال پیغمبر مبهوت شد وحی

کتاب اخوان
 کتب اخوان
 کتب اخوان

گفت در میان شما چنین علما هستند سعادتمند بشر
 اسلام مشرف شد چون از اولاد هرون بود اگر اما او را میترسید
 الرجم اسم گذارند و زمان کی از علوم ما اطلاعی کامل حاصل
 هر کس گشت بر ربه بود و اثبات دین بخاری از کتب سماوی و روح
 کو در فصل بسطی مرقوم بهود و طهران بکار گذاران سلطان
 و پادشاه اسلام پناه ملتجی شد که او رجوع به بهود بست نماید
 مساجد را سیاه پوش کرد و در محرم میرزا عبدالرحیم بطهران
 یکی از فقول علمای ایشان را که منسوب بود بشرف اسلام مشرف
 نمود مستغول بصدف بود در زمان قلیلی رحمت الهی اصل
 بخدا قسم هیچ کدام بخدای نکرند و ادعای آنکه در کتب نابع بودن
 ندانند بلکه این مذهب هم در میان خود این امر به پیش که
 این قدر پیش اهلسن تخاصم کند بل وقتی نباشد جمعی را دور خود
 کنند و حرام کنند ملاقات علما را و تخم عداوت ایشان در طلب
 ایشان نباشد و سینه ها را بخراشد مژه این شجره چو خواهد بود
 هر چه را بفرماند مسلم و منکر و هر ادعای بفرماند مقبول
 جمال خواهند بود موقوف بر وقت خود شما است بهر اندازه
 بخوابد ایشان را می ذارید امتناع کل ناعفی بملون مع کل مانع

بسیار

لا یستحقون نور ولا هدی ولا یلحقون الی رکن و یشق نعم
 قال یسحقون الیهلکة چند بکسالت در ایشان لاف چند بنمائی کزاف
 اند کزاف ناکه غامی چند ساری نام خود باصداضون آورد
 در دام خود بهر اظهار فضیلت معرکه ساختن افتادی در معرکه
 بونه پنداری کز این لاف دروغ هرگز افتد نان بلبیشتا بدوغ
 خورده بینا تند در عالمی و اقلند از کار بار هر کسی باهر
 خود بینی و کبر یعنی لاف نفوی و عدالت مبنی انه فی عقله غیر
 خاله خالیط و فیله مع فله کل ان خالیب قد جدید قابل عقل
 هل من مزید یا ندی ضاع عمره و انقضاه تم لاسند زالد
 مضمی اسمی نام من یحیی علیه النقطه و النقطه افی من هذا الکرة
 و با در صلاح قبل بوزن القدره و مزق سپید المجاهدات
 الاوزان بلا نامل و قرة و انقل عما برضی و ناهب للرجل
 فاند ری عشاء او بکرة واقع بپسر الدنیا فالحا است با علی الدن
 قبل ان تلقی ساعة حرة تلقی بعد هائی ظلام الحفرة و پنادی
 المنادی کما غاصم الیوم من امر الله **تنبیه** فبما بدل علی نصر
 الباب والركن و حکومهم ما فی نشانه الدنیا و الاخرة قال البنا
 فی سورة الحاکم قل لانی انا الفاعل باذن الله فی القطب من الاولین

۱۱۹
 کتاب
 فی التفسیر
 فی التفسیر

ومن المکرهین من الامم و الی انا الفاعل فی الالف لتمام بین العین
 فلما عرفت و غاد و نمود فی واحد من الجلیین و قد لیل
 نوحا و ابرهیم و موسی و واحد التدریس الی ان قال و الی الخ حکم
 بالمؤمنین بفا یمن الجنتین و احکم للسرکین بحکم الشمس و القمر
 فی فصر الحسبائین العیارة فی سورة الایمان و انت حکم بالله بود
 الفیمة بین الناس فیما یخلفون فی ذکر الله العلی و کان علی کل شیء
 شهیدا قال الثانی فی هدایة الصبیان و ان جماعت که کما
 خدا بند در میان خلوق و کرم و هندی که و همی را تقیای کویند
 و ایشان صاحب حکم و سلطنت باشند و باذن و حول و قوه
 خدا صاحبان تصرف در ملکند و هیچ چیز از فرمان ایشان
 بپشد الی ان قال و این دو کرده پیشوایان خلق بپاشند در دنیا
 و اخرت پس در دنیا احکام و معلمانند و در اخرت پیشوایان
 بپاشند و در دست ایشان نجات میباشد مومنان و هلاک
 شوند کافران و ایشان را بهیستند بر بند باذن و حکم از هر کس
 صلاح میدانند و بجهت می برند هر که اصلاح میدانند از هر کس
 و ابضا قال فی ارشاد العوام در ذیل بهر شرفه قران الله شکر کم
 ما فی السموات و ما فی الارض میگوید که بطور انصاف ند برکتی

کتاب
 صاحبان
 فی التفسیر

کتاب
 فی التفسیر
 فی التفسیر

بافت که چیزی برای کسی وقتی مستحق میشود که این کس تواند
 در او تصرف کند و تعبیر بنیاد دهد چنانکه لغام زاهد است
 انسان کرده است بهر بخوی تواند در ان تصرف کند الی ان
 بر هر گاه در ظاهر و لایب که خدا از امتحان خود کس طاعت کند
 در باطن هم چنین باشد هر کس خدای آسمان و زمین استغوا کرد
 طاعت او کند پس چه باعث شده که باهرا بطور مجاز میگوید
 استخیرنا و اول کنی و خدا را چه نیست که کلام او را از حقیت بپندار
 و بخوانا و اول کنی برای خود پس بهر شرفه بر حقیقت خود باقی است
 و مخاطب جماعت مخصوص مستداح **تاضم** کوید اغلب این دعا
 در مفاد مذکور و کعبه زاتش بیان شد و فصل بیان در کتب ذابغ
 در هدایة الصبیان با التمام ذکر شد و بر شخص متبع و ناظر کل
 امثال این دعاوی و واضح است احتیاج بییان ندادن این العلماء
 المطهرین قلوبهم للنفوی ابن الحکماء الایهون الموقنون الذ
 خلوعا عن انفسهم سربل الهوی این هن هذا الرجل کیف بلعکین
 و بسنه بالعلماء الرا سحین صفا دع حول الماء لعلب فرح
 علی هذا و بوسنی مفری با حجت من قطر البلاد الی القطر تعود
 من نازنه تعود بالله مما سحون العون و ما یجی الصد و را حکم

کتاب
 فی التفسیر
 فی التفسیر

و

با احوال بما نهتمك الله في كتابه المبين ان كنتم بمرؤسين ولا تفقد
 ولا تفقدوا بكل صلوات تودون وتصدون عن سبيل الله وتحبون
 انكم مهتدون **نیت در حدیث** ومن مقالها الا لا على اتها
 الثابت والركن عالمان بنقطة العلم بل يحيطان على جميع العلوم وان
 الركن علم مله في وانه مفيض للاسئداء وانه مأمون على وحى الله
 وانه علة غائبة لطول الخلق ووضيع الشرايع وانه ليلجى والمهلك للخلق
 والكافين وقد مضى بعض ما في هذا التبيه مجلا قال الباقر في سورة
 الكهف وان الله قد علمك علما ما لا يحيط به احد من قبلك خيرا وكنت
 الى كتاب في جواب ابراهيم على كاهن ودعا وبسبحة وهو موجود
 بالعربية والفارسية وذلك عبارة عن احوالها ان يكون ما حال بحكم
 الدهر من لينة بود والا كسبكه برلسان اول حكم بخره طور جارى
 لا بن نيت ابراهيم در مقام بحر با عباد الله مجاهد تمام بخرى خدا
 وندى كه لسان مرابان علو حجة فرموده كه كل خلق امر و در علم
 من مثل ابن خلد جادى است كه در ريب است و غرضم در اين مقام
 اظهار بخرى نيت بل كه هر دى روحى بتمهيد كه على هر كاه
 وصف كذ خود را از زراى رتبه مؤخر ظلم خود كرده زيرا كه او مى
 تواند بخرى مرعلى را دهالى ان قال كسى هم قادر بر فهميدن كتاب

العقل
 في الحاشية على كتاب
 واهما من اصول الدين
 وعبارة

بنيست كه مقصود تدبير و حكم ميان خلق باشد هين قدر حظ
 علم اعجاز است و حظ عوام تصديق العبارة قال الثاني في ارشاد
 در صفتي در ارشاد ميگويد و كتب ما د اطراف ابراهيم
 و بخت نفر توانست است كه يك صفت از كتب ما سپارد و بمفهد
 از احوالها نكند و نكند و اكر نه مندا و الله ولى بخرى ناد كردن
 ولى جهان را عادت برين بن است كه با ازاده كار با هم بكن است
 و اكر خواهى در دى برا خال ما مطلع شوى كتاب هدايت الينا
 تحصيل كنى كه بخرى در جواب كه ار منتم هين بعلم او شدم و بر احوال
 مطلع شو خلاصه اين علوم ظاهره كتابت در حفظ دين مسكرو سب
 بكنند و حال انكه هم صاحب مكنت و دولت ميا باشد با ايد
 اجتهاد كند رده اند العبارة را هم كه بديقهصيل تمام عبارة را در
 ادعاء و كتب ابراهيم بيان خواهم نمود انشاء الله بى دانه بخرى
 هر كاه احدى بخرى فهمد از زراى چه و كه نوشند شده عوام مقصد
 شما بمفهد و علما بخرى فهمد بايست مثل قرآن تصديق كند
 از بناط كلمات معلوم است حقيقت و صدق با نيات شما در
 در سطر فضل بدانكه چون اين كتاب بطول انجامد بنا را رخصا
 كند در دم مطالب بسيار ترك كردم و مسكرو بخرى رخصا بخرى
 نشود

حريف العالمين و اشكال المتحدين الحديث شك بنيت كه اين
 عدولى كه درين زادر هر عصرى خالص ميكند و عشر علم را زائل
 ميكند و از اهل بيت ميا باشد نه هر كس است كه حربه ياد كند
 و علمى ظاهر را ندر كه نا شخص احاطه با طرف علم ندانسته با
 و نقطه علم را نداند بر رخنه هاى شياطين در دين و ايمان اخلع
 ندانسته باشد شواهد و ثبوت و اسلام و ايمان حفظ نمايد قاشى
 الرسالة المحمودة بر شمره و المكتوبه بخرى ظاهر هانم بلز لكل مدع
 بخرى على ادعائه لا غير فعلى المدعى اللجاجة شواهد بخرى لها و
 كذا المدعى لقيام التقابيل عليه بخرى ثبوتات متبينة لها و كذا الامر بالنسبة
 الى الكلبة و الجارية لان اللجاجة صنفان جنائى جنيتون و جنائى
 كلبون كان ان التقابيل ايضا صنفان جنيتون و كلبون و ما من
 له مقام معلوم و حد محدود و علامات معشيه و اوصاف مشخصه
 بها يميز كل واحد منهم من الاخر و بها يعرف اما اللجاجة الجنيتون
 فهم اصحاب القوس و ارباب العلوم و ارتسوم الذين ينظرون
 فى الاشياء بالنظر القسائى و يدركون المطالب القسائى بالبد
 العائى المطلعون على نقطة العلم التى كثرها الجاهلون و انكراها
 الضالون الغافلون الى ان قال و اما التقابيل الجنيتون فهم ايضا

احاطة بعلوم
 احاطة بعلوم

احاطة بعلوم
 احاطة بعلوم

احاطة بعلوم
 احاطة بعلوم

كه مقامات اين بزرگان نوعا چهار مقام است دو مقام كل
 و دو مقام جزئى الى ان قال و مطلع بعلوم و رسوم شده حقيقت
 علوم بخرى ايشان منكشف كرده است صاحب نقطه علم اما
 بمفهد با العلم نقطه كثرها المتجال شده اند و زمان علوم در
 ايشان آمده است و هر كونه بخواند در علوم بخرى كسى كند
راه كه بديقهصيل در مقدمه كه كشت ملا نخطه تا ساقال
 فى الارشاد در صفتي در سطر احوال بخرى منبوايم اين امر عظيم را
 كردن اين خلق منكوس كه هر روز ده سال است كه در جاهليت
 مانده اند و بهوا و هوس خود نشو و نما كرده اند برين است كه
 بخرى و خلوص زايسته و صدق و صفا را انديشه تمام و صبر
 حق را بيان نمايم تا انكه اشخاصى كه عنایت اولى معلوم ايشان
 كشته و محتاج بمعنى و زايسته نيا هسند استعانت جسته قدا
 راست كند و خودى از كذاب جهالت بخرى از اند ايضا در
 صفتي در سطر مى گويد بخرى بخرى بخرى علم و عمل دليل نجابت
 شود وليكن هر كاه علمش خيا بخرى سا بقا بيان شد از زوى انكناز
 باشد و او را امتنانها است كه سابق عرض شد العبارة ايضا قال
 فى الارشاد در صفتي در سطر در ذيل حديث شريف جنيتون

نظر على
 و مضمون

نظر على
 علم

من اهل النفوس والمطلعون على حقيقتها وسترها والمدركون
 للمضات بعين المشاهدة والعيان ولو خفي عنهم سئ منها لا
 يحتاجون الى معلم لهم فليفتنوا اليه ويدركونه على التفتت
 بمراى ومسمع ولهم المصروفات الجزئية في الاشياء الجزئية بفضل
 اسماء الله المحرقة عندهم على ما اعطاهم الله من نعمة العلم وما بعد
 النجاة ومن اعلمهم وسنة هؤلاء القباة الى هؤلاء النجاة كسنة
 فلك الشمس الى السموات لست واما النجاة الكليون فهم ايضا
 من صاحب النفوس الكليمة والمطلعون على حقايقها الكليمة العينية
 بالتميز الى الدورة الانسانية وهم الذين لا يخفى عنهم علم بلهم
 المحطون على جميع العلوم ولو سئلوا عن اى مسألة لا جاوبوا عنها
 فورا ولا يحتاجون الى تعلم واستمداد من انما لهم ولا الى اذنة تفكر
 لاجلها فكروهم الذين لا يبرؤ دعواتهم ابداء ومقامهم مقام المشاهدة
 وليست تلك حالة من حالانهم ونظير منهم الكرامات وخوارق
 العادات واما القباة الكليون مقامهم مقام العقل الكلى لا
 النفس وهم المدركون للحقايق الكليمة على نحو المشاهدة والعيان
 المصروفات الكليمة في الاشياء ولهم الهمة على التمسك الاكابر الاول
 وسنتهم الى النجاة الكليون كسنة العرش الكليمة وسنة باطن النبوة

اسماء الله المحرقة

اللاه

الباطن والولاية الى ان قال وهو لآء القباة الكليون هم اسرفا يمكن
 في الدورة الانسانية اذ قد صعدوا الى معارجها بحيث لم يسبقهم
 سابق كما سماهم الله سبحانه بهذا الاسم وقال سبحانه والثاقبون لا يلهون
 من المهاجرين والاضداد الاية الى ان قال فليس له في اطهار نور الكون
 الرابع والبدن الابع فاطهره لبصل الظاهر بالباطن ولكن حكمته
 سبحانه في هذا الاظهار ايضا على طبق حكمته في اطهار الاركان الثلثة
 المقامه عليه الى ان قال كان النبي قد دعا الى الناس اذ لا الى الافراد
 بالوحد فقط وقال قولوا لا اله الا الله تغلحو او من قال لا اله الا
 الله وجبت له الجنة وهكذا اظهر من نبوته ولو انما على التمسك
 حرة اوجب عليهم التسليم والصلوة واخرى الصوم وقره الزكوة و
 اخرى الحج واخرى الحج والجهاد وهكذا الى ان امر بالولاية في نفسها
 وكان ما كان من انكار المناقبين وما فعلوا في خبايه وبعد ذلك
 وكذا الامتداء اظهر واما اظهر من المقامات والاحكام على مرتبة
 الاقضية والايام فاذ اصاحوا من ربه قد اعطاه الله سبحانه كرامة
 تدل على مقامه ورئسته اما النجاة ففكراتها العلم والعمل ولما انقضى
 فكرانها التصرف في الجزئيات للنجين وفي الكليات للمكلمين
 روس الاشارة العبادية لقول هذا كذا قياس ودعا وبلا بيشة

انفس خافي الدرس
 الولاية

الولاية القباة الكليون
 من اسرفا يمكن
 في الدورة الانسانية

ولا كما ينسب بل خيالات مسخية لا يعبا بها العالم الخبير قال في
 الارشاد در صفح ٣٥ در سطر خداوند اذلال باين امر كملت
 غاى ارضع شرايع تايد واخلاقهم بقومده الى ان قال علوم
 درسى واكتسابى بنيت را فم كويد بفصل كدست در نبيه سابق
 وايضا قال في الارشاد در صفح ٤٥ در سطر هر چه ارادت خدا
 سترتد سواند شد كه مقام تزد يك بخود را كذا در اول مقام دور
 رسد پس بايد اول بمقام تزد يك رسد ومقام تزد يك مقام تزد
 ومقام تزد يك مقام انجماعت است كذا اخبار واما رايه في ذلك
 دينت كه مقام انها اقربت بخود وندرس قبضها اول باين خبر
 بلا شك واز ايشان شتر كرده بيا بر نرسد وما در اين مقام هي
 غرض نذاريم مگر انكه بدل مجاهد خصم افرا كذا كه جمعى تا كان و
 بكان در هر عكسرى در دنيا هسندار قومنان كذا واسطه نفس
 سا بر مسلمانان وغير مسلمين ميباشند وهم قبضها وجرها وصد
 اول باينان مرسد واز ايشان شتر كرده بما مرسد كرايان افرا
 نكند بعد از اين هم بدل ظلم نفس خود كرده اند البته ويا حاجت خود
 حضى كرده اند واز اسفنى عذاب كرده اند واكرصد بكنند
 مطلب ما حاصل شد وهو غرض ما هم افرا راست العباده وفي

الرسالة ومنها اعتقادي من لو يعرف السابق عليه والباب
 الذي يخرج منه جميع العنوض المذمومة كونا وشرا اليه ليعرف
 شيئا من الموجد والنبوة والامانة والقول وقد ذكرنا هذه العبا
 في المقدمة مفصلا فراجع **مراهم** كويد تمسك حي جويد باخبار
 وحى كويد مقام انجماعت است كذا اخبار واما رايه في دعوان
 سابق ذكر كود مبهكوبد روايات واخبار ونوار شخ فابده نداد
 محتاجم بكن زايع در اخبار وايات را تمسك ميبكند خداوند
 حافظه وحيا بايشان كرامت فرمايد ومنجي ومهلك بودن كن
 در هداية الصبيان وارشاد در مقدمه كدست وهم خيلى
 بودن بروحى ذكر شد از ارشاد در صفح ٤٥ در سطر الى ان
 شت قبضا ونجبا صادق مامون بروحى خدا بند واخذ از ايشان
 نجات است ودر بايشان شتر است وايشان دور وحيى با ايشان
 وائمه هداستان كرده بتفصيل ذكر كودم با ايشان العاقل لا يقرب
 بى سكرة المقدره فضا حبا بالارصاد ولا عاصم اليوم من الله
 حين يوم بناد المناد لقد يايت الدنيا للتاخرن عيوبها وعد
 على المسامع ذنوبها وما مرت حتى امرت مشر فيها خلد انها مثل
 لغان البرق ومصنيتها واسعد الخرفن سوت عوامها باين الركن

الولاية القباة الكليون

الرسالة

صاحبه فی الملکه فی القدم الاذل و منی بظہر حقابین الناس کف
 بمکنه باطل باطل عنهم ولو بصیرہ اذ الجہاد والجدال والذبح
 والقتال فعداؤا دام بر دالله سبحانه و ہدہ الا منہ صری علیہ
 سلاطین الجور وسکون رباب الحق والعدل کما قال سبحانہ و
 الایام تمدا ولہا بین الناس ولعلو اللہ الذین امنوا و اتخذہم
 شہداء و اللہ لا یحب الظالمین ولیخص اللہ الذین امنوا و اتخذہم
 الکا فین و قال الصادق ^{علیہ السلام} للباطل جولہ و للحق دولہ فلا یدعی حقہ
 و لیس اللہ یحب من الطیب العبارہ قال فی ارشاد العوام ^{در صفت}
 در سطح خال بیاد رام طلب کاملین و معرفت بخیا و تقی
 نامل کن کہ ایا با بد در این زمان ظاهر باشد یا نہ کہ با بد ظاهر شد
 ایا بوصف نقابت خجابت الی ان قال بوصف نقابت و خجابت
 بروز کند و ارتقا کند ایا بوصف علامتی است در بشرہ انها
 معلوم میشود کہ راست میگویند یا بدی خاص محج علیہ
 و نسب ایشان آمد با ایچکی باسم و نسب ایشان است کہ باید
 بانها شناخته شوند یا انکہ باید بعلاقتہ دیگر شناخته شوند
 باید بعلاقتہ دیگر شناخته شوند ان علامت چیست با علم و
 تقوی است کہ این دو علامت را علی ای ظاهر هم دارند و علم

معمول

بافہ
 علیک سلام
 استقامت
 المات الطایف
 علی المات سلطان الجور
 ادا اللہ بصریون و هو القائم
 بالحق و یصرون و هو القائم
 لتمام کون و یصرون و هو القائم
 مستقامت و یصرون و هو القائم
 الصبار و یصرون و هو القائم
 و انور

بہر کج

کلام شاک

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

بہن

ہمین علمہم از فہم عوام قرآن است و تمیز مابین ان نورانیہ
 از اترامی و ہندس از کجا بداند کہ از راست می گوید یا علمای
 است و علمای ظاہر بیشتر ہم بودند نمی بینے کہ علم و عمل دلیل صد
 نبی میشود و برای مردم چہرہ ان نبوت ادعا بہت بالا از علم
 پس علم و عمل دلیل میشود بل برای جتاء علم و عمل دلیل بخجابت
 میشود و لیکر ہر کاہ علمش خجانتہ سابقا بیان شد از روی
 انکشاف باشد و او را امتحانها است کہ سابقا عرض شد اما
 تقیبا مقامشان فون ایتمقام است و علم و عمل دلیل ایشان
 نمی شود چہرہ دلیل ہر ذات خا رجس همان ارتقا است انما
 با ذاتی علوم ظاہر و تقوی شناخته شوند یا با مری دیگر
 کہ کراحتہ و خارق عادی باشد یا با بد ظہار کہ امنش مفرق
 با دعایش باشد یا نینا شد و ایا مباد چہ کند میاید کہ مردم تقلید
 کنند و بہ نشند مراجعہ کند میان مردم و این خدمت را علمای ہم
 میرسانند یا میاید برای خدمتی دیگر بعد از انکہ آمد مردم را بطور
 خود متابعت خود میشود یا میخواہند کہ نخبہ اند چہ سود و اگر میخواہند
 تامل متابعت او خواهند کرد یا از او طلب دلیل میکنند کہ طلب دلیل
 کردند نخواہد آورد یا نہ و اگر آورد تصدیق کردہ ہما میان باور

با انعام از اخبار و وہا
 بہ نیک علمای ظاہر

علمای شاک

می آرد و بیچہ بغیری و انامی بنا آوردند یا می آوردند از کجا
 ایا کافر میشود یا نمی شوند و ایا عدو و ایتاع او میشود یا
 شوند و اگر عدو شوند در صد دفع او و ایتاعش برچی بند یا بر
 نمی بند اگر دامنند صبر کند ناکشہ شود خودش و ایتاعش و
 این حکایت پیش از یک روز در و در طول نمیکند مگر انکہ او
 و ایتاع او را تمام خواهند کرد یا جس میکنند بحسب خلد و بیاد
 و خراب برعیدہ و میفرسند و عزمہ و دعوتش تمام میشود و انکہ
 از خود دفع کند و اگر از خود دفع کند بہر سبب انبیا و اولیا
 باید سلوک کند و با سبب ظاہر از خود دفع کند یا انکہ با انکہ
 ایشانرا معدوم کند مثلا اگر باید با سبب ظاہر دفع کند
 ظاہر مقاوم و اوضاع سلاطین روم و فرنگ میخواہد کہ ایشان
 کہ با ایشان شوالند محاربت کند و ایا اینہ دفع ضایع چونہ تواند یا
 کل سلاطین روم و فرنگ و ہند زند حضرت امیر حمل نفس
 ایتاع برای خودش شوالند پیدا کند و حضرت امام حمل در
 مسجد نذا کرد چہل نفر با و خواست کسی حضرت او نکرد مگر
 و چہل نفر مہر نشد و از این جہہ با معاویہ صلح کرد و حضرت امام
 حسین بہ نیت احوال مکر ہفتاد و دو نفر و ناز و ایتاعش

بمان طالع نوبت
 کہ فہمین

در وقت
 اعراس
 ولادت
 زحمت
 در احوال
 ہر چہ
 بلان
 سلطان
 مسعود
 سال
 ملک
 کل
 زانو
 ہنر
 ہنر
 ہنر

بہن

شدند چہ حکمی چند کہ سبب دعوا شد و سارائتہ ہفتاد
 نفر دست خوا شد و مہتا باشند چہ کو نہ بن شخص کہ یکی از
 بندہ کان ایشانست میخواند کہ امفند اصحاب صفاء و فایدا
 کند کہ با سلاطین روم و فرنگ مخاربت کند و اگر کوئی کہ بر
 بود کہ این شخص چیست کہ خرج کرد جمع کپری با و کرد و بدست
 از برای او جان دادند و دعوا کردند چہ کوئی یافت نمی شود
 می گویند ان شخص چیست بر باطل بود مردم را بطبع انداخت
 نادر کہ من پادشاہ مشہوم و عالی را میخواہد ہمہ انرا کشد سار
 حمل روز دیگر زندہ میشود و باز دنیا را میخواہد بدلی ان قال
 حال این حرکت و باغی و طاعنی شدن و شرارت نمودن و
 مردم خوردن و خجابت و جدال کردن در سجدہ این مردم ہست
 بخش انکہ کسی کوید میکنند و انکہ بعد از انکہ بخجابت
 بجای رسد باشد مردم زن و فرزند خود را بفرستند و بند
 بدوان و کھاب مال دیوان کنند و بکرم میخواہد مردم طاقت
 نباشند و بی بھانہ نکردند ان خجابت نہایت پس ہم خجابت
 مردم حماقت میکنند پس چہ بفرستند کہ مردم متابعت او کرد
 و باغی بر سلطان زمان شدند ہمین کہ کسی از خدا نترسد از این

لا تصون انزل
 انزل
 انزل

در وقت
 مردم
 وضع

بمان طالع نوبت

بہن

قبل کارها بسیار میکند الی ان قال پس اگر نقیبا و نجبا ادعا کند
و حجت او زند و از خود دفع نکند روز اول کشد و بسند خود
و اگر دفع کند اعوان می خواهند و اعوان حق کاست و کفران
گو کرد و اگر است خدا میفرماید و ما اگر همه و لو حصرست مؤمنین
بعی اکثر مردم اگر چه تو حریص باشی که ایمان بنا و زند ایمان بناورد
و بعد از آنها که ایمان آوردند فرمود است و ما بومین اگر هم
بالله الا وهم مشرکون الی ان قال باری از آنچه عرض شد معلوم
که نقیبا و نجبا را باوری نیست مگر که و اظهار و ادعای ایشان
بیفایده محض است پس این آیه محبت انجام از حکمت نیست که احکام
از ایشان ابراز کند الی ان قال و ایشان هنوز نیامده تو مخالفند
ذاری اگر نیاید چه خواهد کرد و آنکه می گوید تالی بکنی مگر که
کج کرده به بد رخا نه از باب جمله و زندقه بروی و برای خود شیخی
بتراشی باری از آنچه عرض شد معلوم شد که این آیه ظهور
نقیبا و نجبا نیست بطور عموم و بدعت عام و خروج ایشان
در این اوقات ممکن نیست الی ان قال پس معرفت شخص بطور عموم
این روزها ممکن نیست اما خصوص مضایقه نیست که یکی مراد
قدی به بیند که ما متندان غلام سیاه نباشد و از او نرسند

مباح در این کتاب
که این کتاب

بعضی از این کتاب
فایده دارد

کفر

در این کتاب

که قبول نکنند و کافر شود و صلاح حجت در آن به بیند و خود را
باو بشناسانند و او بطریق مستقیم هدایت بر ما بنده و تقوی
او کند الی ان قال پس چون تفکر کنی باین طور که هم خواهی فهمید
که شناختن نقیبا و نجبا امری ممکن نیست و سوال از شناختن
اعیان ایشان جایز نیست و جواب از ایشان حلال نیست زیرا
که ایشانند اسم معذس هم با او امام زمان که در زمان غیبت
ذکر ایشان روا نیست و احادیث بسیار رسیده است که ذکر
اسم ایشان جایز نیست و اسم حقیقی که پیغمبر امام است ایشانند
که اسم کسی صفت او است و صفت کسی نور او است الی ان قال
و کسی هم هر گاه بداند باو بخواد گفت بجز امر و زهر بن قدر را
خداوند اطهار فرمود و خواسته مردم بشناسند که کلیتین
اشخاص هستند و صدیق این ایشان لازم است و تولای ایشان
واجب چنانکه میدانند اما می نماید و شناختن او بطور
صفت واجب و تولای او واجب است اما تشخیص او از شناختن
العباده **مراقب** گوید شخصی از مردین ایشان در میان خودشان
در این بلد طبعه مبارکه معرفت بجمله دارند و شناختن ایشان
استماع نمودم که ایشان منصب هلداری باو عنایت فرموده

بعضی از این کتاب
فایده دارد

در این کتاب

باین کتاب

اعتنا ندارد بسیار است در جواب و سوال همین امر جزوی
که فرزند قدس میگویند و امانت بشرع میکند مردمی میباید آقا
خداوند نبوت و کلام خود را عرض دهد و معبود و رحل الله
و عین الله و بداند بودن و امثال ما ذکر از کفری کند و در کتاب
فارسی بیرون تمام باشد مدتی نویسد بهم چه ملا صور ملا
افاده میکند از اول تا آخر از حرف در بدام سوال میکند
فلان مطلب صحیح است میگوید خبر مولانا این مطلب در صحیح
فلان در سطر فلان مسطور است دست بر آن نویسد که غفلت
کردم هرگز در ربک ده شاهی بول غفلت می کند بصرف ایهای
چنینا بد در اینجا خود را بخاره صرف میدانند ملاحظه نمی نمایند
با این هم قاصه و عدم بقدرت می خواهد علامه و مقدس از آن
بشود می نماند بعضی موارد تو صف بعضی موارد گفتن و بچند
مبغوض خداوند و اولیای او است بی دلیل گفتن بی دلیل قول
کردن یا اهلیت و فهم دلیل ضلالت نامرجه ان باین مورد
که مشاهده میشود اما عوام بک تو مان بول فانی که او گفته
او محصور در روضه است از او فرزند خواهد فرزند الحسن حرام قرص
نفعی با ضامن غار خود را از دست میکند کاغذ مهر کند بفواصل

عقل

هنکام خروج این منصب عظمی و عظیمه کبری از او باشد از نقیبه
خبر به شنیدم اکثر باب ان خواص اتباع خود را منصبی فضیله
گراست فرموده در چند ہی قبل شخصی از اهل شیراز که سابق
بیانی مشهور بود حال از مردین ایشان شده و اعلا کله ایشان
می نماید و ناشر مضایقه است در باره او رضای صادر فرمود
که محبت او بر همه اتباع لازم است و واجب جمع رکنها با یکدیگر
او را شرط ایمان بدانند او را و دیگر بر امر کرده یکی بر شت یک
به نبرز و فرین برود و اعلا کله ایشان را نماید بلوغ از آن
کرده بشعر خود حافظ بیا که نوبت بعد از او وقت بر نرسد
محبب دارم از این خلق که زربار نکایف خدا و رسول بگراهند
میروند مثلا بگویند شارب را مفروض کن مستحب است میگوید
اخواند بالله از کجا پرورن او روی در او پیش ایشان میگویند
سنت معبود است نفوذ بالله باب سبیل او را حضرت امیر
یکدیگر از اجد نامساوی باشد این علامت مرد است و حال
آنکه سه روز دیگر زباده از نسا بن پرورن خواهد مد بهر لکیر
در لب مستحق که ترکش ایشان ترا از هدایت انسانی پرورن می برد
ناهم در ویشی این قدر دستیک ندارند مؤمن باین همه تقدیر

در این کتاب

ع

حکایتی از کتب
ملا علی

طایفه صبیحا

فی
کتاب التفسیر
الکبری

معلومه نامطین میشود و فرض میدهد مرد معرفت نیز
شش ماه پیش بهزار رحمت با از خوف بایه مو عطره و بجز
علما ظاهر است بر داشته بعد از آنکه بعضی در شیراز پیش کار
این مرد هشتاد و دو منبر فریاد میزند ایها الناس همه کافرید
شریعت باب را قبول نمائید در کربلا از خوف علما حمل در
در اوطاق دستور و از وجهه باینه همد یعنی در شب عسورا
خوابنده زمین کرده جمعی با شمشیر بیک دست رخت همد
بر سر فرج مردم بر در سپید که برین بیاحسب الوعد با هم
شخص فرار کرده پیش نماز با سپها شده بشیر از آمده علمای مجاز
از بابت آنکه بهلوی خصم خالی شود بهزاران زحمتان درین
از آن طایفه در در کرده حال فریاد نموده از مرد حین این مرد
با اینکه این مرد از کافر می دانسته عوام هم این مراتب دیده
مع و بالعکس کوش میدهد هر چه میگوید و دعوت کند سبب
قول حبست که این مرد محبت اخوان را افضل از توحید و توبه
وامامت و ما جا به التقری دانند ای والله تلك الاجساد الخنة
والارواح المخبیة قابله و محیة لتلك الذنای تیقطوا عن الفضلة
وتبهوا عن التکره فان ریکم لبا لمرصاد با مبارز اللبایح و یا

محمد

مجاهد الاجراء الفضایح اما شمع الکلام من اسئل لاساس حبه
امر بالمجاهد الاضعف مع الناس والا کبر مع الانفس قتل بمعناه
واطن او امانت یا ثباتا بالعین والراس ولا تقس او امره و نواهیهم
بغیر هم این کون لاسکان والکون مثلهم کاشه بنا هم بعد الفاس
وکن عمیلا مجاهدین سبیل الله ما موالک و اولادک و بالسیف
الاراس حتی یكون مصداقا لقوله تعالی کشم خیر امة اخرجت لک
تنبیه که در جمیع از عباد الله علی انما الرکن الرابع و البدر اللایع
المشایخ قال فی ارشاد العوام در صحنه ۲۲ در سطر ۲ فصل ۲
چشم بصیرت او ناز باشد و از اوضاع اهل عالم مطلع باشد
ببیند علامت که نفوس اکثر مردم شهر است و غالب از اهل
و طبیعت و ریاضت و حجت و عصبت و عداوت میبند
ان تغار فانت ظاهر و که میگویند انشاء الله تعالی همه خوبند
همه مؤمنند بکار بکاری و چشم دل باز کن برین از اعلی نازل
از قوت و ضعیف و غنی و فقیر و عالم و جاهل و صغیر و کبیر
در وجود خود برستی گرفتار و اسم ندین را مابا اعتبار خود
زاده اند و چیزی که در غش نیستند بن است و چیزی که از همه
مشکول تراست عفا باد است بل تطم خالو طوری شده است

کتاب التفسیر
الکبری

کتاب التفسیر
الکبری

در میان دینی که متولد شوند نمی تواند غیر از ادا و هم بکن
را کول منبر ندانی ان قال اما بر سمت زمین انچه از بلاد است
و بهود و یضاری است جمیع خارج انداز مردم دین داره
چنانکه در رساله جواب پادری انگلیس بتفصیل نوشته ام
و از ایش پیغمبر هم جمع هفتاد و هفت نفر مخوف شده اند از راه
و رسم ال محمد جمیع کافر ندانی ان قال اهل ربع مسکون
هزار و چهار صد و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد
یک صدک ملت اسلام کرده با نوزده ملک مذهبیست باشد
که دودست باقی حقیر و ذلیل اند در بدن کا و سپاه عالم میبند
لکه سفیدی هستند و چون در این سرزمین قلبه منبری جمع
کثیره از اینها اهل باده و پلاند و بجز اسم شیعہ چیزی دیگر
سر ایشان پیش و از راه و رسم دین داری بکلی غافلند و کاری
خبر جز اینند که سفند و نادبان و شتر خود ندانند پس اینها
در اعصار حافظه دین حق نخوانند بود و زاعی مذهب نمی خوانند
باشند بالبداهه بلکه در باطن از زهر انسان محسوب شوند
اما اهل قری و بلاد دالی بچارها فوست دین و ایمان ندانند
الی ان قال جمعی هستند کاسب و اهل بازار و کار و انرا و کار

کتاب التفسیر
الکبری

کتاب التفسیر
الکبری

کتاب التفسیر
الکبری

که ایشان در روز جزا تحصیل دنیای دنی و کسب با غل و غش
و مکر و حيله چیزی دیگر نیست و طالب خیر دیگر نیستند و طلب
دین خود را نمی دانند چه جای آنکه حافظ دین باشند و بنویسند
از دست ملحدین محفوظ داشت و ضعیف دیگر خود و لشکر بمانند
ان قال محراب این و شایع کسند معاصی ملت و ملت همد
ایشان دنیا است چون از این جفنه بگذری جمعی دیگر دانی طلب
و کسبه علومند که احوال ایشان اوضح من الشمس قریب من الارس
که همه متعلقان و مرانبان و طالبان اوقات و وظائف و کوفه
و سفرهای از سلاطین میباشند و مع ذلك غالب علوم ایشان
از علوم عربیه و علوم رومیه نگر نشند است و همین علوم کفری
بدینا و مجلس از اینها از دهان ذکر هاند و باقی را از کفر
هم که کانتد بلباس ایشان ان قال بعضی از ایشان خود را تقرب
انداخته اند اسلام و ضایح و موارد و معاملات قوی قیاد
کرده اند و بعضی دیگر خود را ملامت باشی و قاضی و صاحب منصب
سلاطین کرده ملازم ایشان و محرب امر شرع و مروج اسباب
سده اندالی ان قال افتره از اسات چشم پیمان و کباب از کوشش
حکیر بوه زنان دارد موارد و مناکح از دست ایشان خال کتا

محمد

میگرد و اگر ایشان نبودند مسلمین با هم نزاع پیدا شدند و غالب
زناهای بچراغ کاسم او را بیغیر گذارند و حقیقت زنا
محسنت است واقع نمیشد اما اقبال بر هم صفت ذاتی طلاق
دیده و سکنه مدارس و مساجد نمود با الله بهما هر که انصاف
بنموانند حافظ بن خدا شود و درین از شتر محمد بن و ما ولین
محرزین حفظ نمایند بلکه درین حافظ میجو اهدا از شتر بهر جماعت
محفوظ باشد **راقم** گوید چشم از بعضی غویهاست و تدلیس است و
مفاد است بجز پویشده می گویم بی درین حافظ می خواهد معصوم
هم باید باشد تعیین شده از جانب خدا و رسول هم باید باشد
یعنی منصوص اولاد فاطمه تسبیح شرط دیگر هم آورده شود که
منورند استی کسبت و شغل بختی است و بد الله مغلوله
بنما بنام قال فی الاحتیاج علی اهل الحجاج فی کتاب ورد و در
من لانا حبه المقدسه حرمها الله تعالی علی الشیخ المقبدره اما بعد
الله علیک ایها المولی المخلص فی الدین المحض فیما بالیقین
لے ان قال روحی له القدام و محجل الله فرجی عن وان کما نازب
بمکنا التالی عن مساکن الظالمین حسب الذی ارانا الله لنا من
الصلاح و لست عشنا المومنین فی ذلک ما ذامت دوله الله

کتاب
الاحتیاج فی
تسبیح
مغلوله
تسبیح
مغلوله
تسبیح
مغلوله

للفاسقین فانا یحط علیا بائناکم ولا یغرب عنا شیء من اخبارهم
ومعرفتنا بالاذلال الذی صابکم مدیح کثیر منکم الی ما کان السلف
الصالح عنه شاسعاً و بنیدوا العبد الماخوذ منهم و زاده ظهور هم
کاتم لا یعلمون انا غیر مهملین لراغانکم و لا اسین لذکر کول اولاد
لنزل بکم السبوی واصطلمکم الاعداء فانقوا الله جل جلاله و خطا
علی انبیا شکر من فست فدا ناکت علیکم لیهلک فیها من جم لعله
و یجوی عنها من ادرك امهله و هی اماره لا زوف حرکتها و متباکم
با حزننا و نهیبنا و الله متم نوره و لو کره المشرکون اذ ذریع المبارک
هرگاه و لیهل احتیاج بخافظه بنی هست منحصر است بختیاب صلا
احتیاج به باب و رکن و خاک خاورد با جماع فقیر تعیین نموده بنس
دل خدا و سوزی اهل دار الحجه زافر و زنده را و اینکه طلاق علی
محد و پدید خواندی و لوسله ملحد و پدید طلبه شده نه طلبه
ملحد و پدید مع ذلک غایبه الامر فامد نه مبدع نه متخیر و متکون
و بیوت و امامت ایشان افشره از اسنک چشم بهمان دیگران از
امام زمان ایشان کباب از کبر سنوان ایشان از گوشت بدن ساد
دین و ایمان ایشان در منابع و موازین تصرف کنده ایشان در
توحید گویند و کن الله معبود ظاهر خدا است در خلود و تیر و کن

کتاب
الاحتیاج فی
تسبیح
مغلوله
تسبیح
مغلوله

فلما توفی ادعی البایته و التهنیه لصاحب الزمان ففضی الله
بما ظهر منه من الاحاد و الغلو و القول و التنازع و کان بدعی ابنه
رسول بنی ارسله علی بن محمد و یقول فیه بالربوبیه و یقول
بالخارج و کان من جمله الغلاة احمد بن هلال الکرخی العبارده
هر زمان چنین است بدامنا الله مغلوله بنسبت از جانب خدا
خافظه مهملین در بمقام مراعات ما بخاره کان هشد بعضی
هلاک ظاهر می مفر ما پند مثل منصور بعضی لا باطن بعضی
فضایح اعمال بعضی اقوال و اعتقاد بکتاب خودشان و بیان منبر
رفش دعوت کردن سفر در بلاد فرستادن خلق را بحال خود
تشیع فاحش ظاهر می و باطنی کردن طعن بر جو سه علم از و تو
هزاره سال است مردم در ضلالت افتادن کر تویم و صفات
پیدا شود مشوی همداد من کاغذ شود الحاصل از هر جمع بود
مخرفات فاسده ایشان مثل جبر پند ملاخذه عبارات اختص
نمانند ملعون سویی ده پاک بخرد می گویند معلوم بنسبت کشته
قره العین رفت بالای منبر گفت کفحت و زوجت قدر و میدان
قد شرک هذا النور من طلعه هذا الان باز نیدین ها را و صدق
حافظ بیان و اعلام و اظهار زنده از این که بیان بفرمانند که خلا

کتاب
الاحتیاج فی
تسبیح
مغلوله
تسبیح
مغلوله

رسل و نوع ربی بیاطن بیست دارد در ولایت اولی نصر فهادی
و مهدی و غیر ذلک تمام ذکرنا انصاف بدیهه درین دار برید علی
از عمل ایشان و اعتقاد شما بری هر دو هستند بی حافظ در هر دو
مفصح میفرماید و ظاهر منباید بقدر حرلی بهر باب ایشان را نشنا
در کتاب می نویسی و خود ایشان ستری میجو بند از این اعمال و اقوال
همین قدر جزای ظاهری ایشان است که عوام فریب نخورده مال
با ایشان نسبت دارند و جزای عمل دیگران این است که عقاید سده
و دعاوی کاسده خود را در کتاب بدست خود چاپ و تصحیح
کنند و مستشرقین المسلمین که بحال انکاری ندانند باشد متباید
لیهلاک من هلاک عن بنیه نگویند امام حافظ ندایش غایب بود
مرد داشت کوساله پرست شدیم این قسم حفظ میفرماید با هم
کتاب بزبان فارسی که عذر این که عذر بنهفهم در میان سنا شده
الاحتیاج و روی اصحابنا ان محمد بن الحسن السویجی کان من اصحاب
الحسن علی بن محمد بن الحسن بن علی و هو اقول من ادعی مقامنا
له یحمله الله فیه من قبل صاحب الزمان و کذب علی الله و علی حجاج
و نسب الهم ما لا یلبق بهم و ما هم منه براء ثم ظهر منه القول بالکفر
والاحاد و کذلک محمد بن نصیر الهیری من اصحاب ابی محمد الحسن

کتاب
الاحتیاج فی
تسبیح
مغلوله
تسبیح
مغلوله

الیوم الفیض بنیست مردم خود دیند نایب گفت فلان است که
 الامور الی کتاب هم احکام و دانشه هم احکام را نسبتا منبیا
 انکاشه الحی در عنز با همت بلند و نفس ارجمند در کباب نشا
 العوام نوشت و فرمان در محبت اخوان صادر نمود بعد تفصیل
 ذکر خواهم نمود که محبت ایشان که محبت برکن دارند افضل از
 توحید و موت و امامت و شعله و نماز و روزه و حج و سایر
 اعمال است و محبت ایشان حسنة است که سینه با وضو بنیسانند
 و بغض ایشان سینه است هیچ حسنه باو نفع نمیرساند بلی کون در
 احکام رفت و نشنید بنیاد باب خالاباد و دوستان رکن و غیره
 ذلک من شناعه الحوالم و اقول اللهم زیاد من خدا و رسول و
 اولیاء او و ما را سر خود نکند داشته اند بلی قدری چشم باز کن بملون
 کل مال ایشاع کل ناعو مباح ملاحظه نما شیخ مفید امام او را
 زیاد خود و در وصفی فرمود طریقه او در دست هست هر طریقه
 هست برین طریقه او را دارد که مرتبه امام بوده فتم المطلب و
 فاعرض و فوعنه عن فرار من الذنوب پیش چهار نفر عوام مثل خود
 فلان ما را حواله بشنید کرد که در حوضی ندارد نمی خواهم محققا
 علوم بگویم تفصیل پیدا کرده مذاقه علماء از اعداء الخباثت بیفتا

کتابخانه

توضیح
توضیح
توضیح

دیانم و لیکن نوع مطلب و کلیات در میان فنیابن اهل حق و
 منزلت اتحاد باقی است مقصود اینست هر بی سر و پای عوام
 مسلکی علماء را نوعا شخصا زبرد کباب نکند هر متر فر دارد بگو
 که باین وسیله خود را در جمع خرج بیاورد با قطع اهانت با امام
 زمانست میخواهم بگویم علماء معصومند بلا سینه مثل رکن ذابح
 باید نداشتند با وجود اینها منافات ندارد با آنچه عرض کردم بعضی
 مجموع من جهت مجموع با قطع خاکی کلمات امام و مبین احکام ابتداها
 با ایشان اهانت با امام مبین خواهد بود و حکم آن معلوم و خرابی آن
 با خداست الله ولی الذین انوار جمیع کرده بر سر مطبعت ذکر شده
 عبارت ارشاد العوام قال و چون از این اصناف بگذری طبقه
 دیگر علماء و اشیاء علماء که مخلوط بهم شده اند که بشیر عالمند و
 چشم چراغ مد هبند و کانیها همه اینجا میرود قلم اینجا رسیده که
 بشکست بجهت اختلاط مبین بین علماء و علماء حقیقی و غیره
 با ذای تقریبات فطره با ذای غیره و لیکن بشیر استخوان کف
 انست که برای هر غافل بدیهی است که درین مراتب دارد و
 تصرف ملحدین و معاذ لین و مشبهین در آن از راههای راست
 جراتکشی بشعبه ها و سحرها در آن تصرف می کنند و

توضیح
توضیح

توضیح
توضیح

ادعاهای کنند و بعضی بعالم عریس در دین خدا بصر فضا
 و الحادها می کنند و بعضی بواسطه علوم پو یا بنین و نضو
 در دین الحادها و شبهها اندازند و بعضی با دعاهای بایب و
 نایت از امام الحادها میکنند و تغییرها در دین خدا میدهند
 و بعضی هم با دعای فقاقت و اجتهاد ظاهری و خال آنکه
 در باطن صاحب غرض و طالب دینبند در میان می افتند
 و مردم را با احکام بغیر ما ایزل الله می دانند و بغیوت علم فقه
 و اصول برای آن اوله میا و زندیس آن دین در میان می
 شباطین در کساکش است و باید علماء رضوان الله علیهم
 دفع الحاد و ملحدین را نمایند و جواب همه این طوایف خجرتین
 و سرعیت را بدهند حال با انصاف بد که این دین مطایفا
 خا که حافظ میخواهد ظاهر هر چه مردم میخواهند بکنند و اما آنکه
 که خداوند دین را این طور میصاحب کرد که هر کس هر کس
 از او میخواهد بکند و ببرد با آنکه حافظ میخواهد و اگر حافظ
 خواهد بگویند که با جواب از همه این فسادها بعلم اصول
 فقه داده میشود یا نمی شود طاکر گویند داده نمی شود پس
 حافظ دین بکشد و اگر گویند داده میشود بی انصاف از دین

توضیح
توضیح

توضیح
توضیح

ما جوابی بنیست سالها بود که صوفیه ایران را بر کرده بودند چرا
 بت نفر جواب کافی شافی نداد و نتوانست امر ایشان را در عالم
 باطل کند مردی که ادعای کشف و وصول و ایصال و معنی
 می کند و کرمانها ابراز می دهد میوان با مسئله شک میان
 سه و با اقل جض سه روز است و اکثره در رواج با و را
 و دفع فساد او را نمود اینک مردیکه جاهل برین خلق خداست
 برخوانسته و الحال که مسئله بکفر او و شصت و شش است
 پنج و شش سال است که در میان ایران ظاهر شده و هیچ کس
 از او ظاهر نشده است همین قدر ادعا میکند که من خدا و رسول
 و امام و نایب امام و فراتی که آورده میگوید که اعظم قرآن
 مجتهد است و جمع کثیره با و کرده اند از طلاب علوم دینیه و
 جماعات و مجتهدین و سایر عوام کالانعام و نتوانستند که بلیت
 جواب با و بگویند و افلا ازین خداوند او را بزنند و کذب او را
 بر خلق خدا اشکار کنند تا آنکه خروج کرد از قم کویدان مقدم
 اثبات رکن ذابح بودن خودش میباشد بعد از تقی علم از جمیع
 و اموات ادعا کند ما خود حل هم شکل ها را کرده بعد از کون
 نمود اما طعن بر علماء در باره باب و جواب بگفتن و نتوانستن ایشان

توضیح
توضیح

توضیح
توضیح

توضیح
توضیح

بضم هم نداد خود زایت زین علماء بلکه طلاب بلکه جمیع عباد
می دانم و هیچ داعیه هم انشاء الله تعالی ندارم بلیغی بغیر سید الشهدا
شده ام که انتخاب مراد را درین بشفا عتق کامیاب فرمایند بفر
لذنا و البصیر کثیره و لکن من عجی البزیر بل قبل کما غاد فطر من یهد
فاناعدت بغیره من بعد اشهد برینه و انظر او سیه و اتمثل
بجل مجتهد و شفاعت با هدی قابلیت امام زمان خواست امر او را
ظاهر فرمایند لحد الله اجراء او را بسید حقیر بلیسان بر تصنیف برضا
بوجوهات عدلین فرمود بنده نزد کن رابع و نه باب نه مرشد
هیچ بنیسم بلکه از مکالمات و اجراء اموزان معلوم شد که بنده
قابل خلاص و از ادب علماء امت بغیر از همه عریده می گنیم باب
امد هم کس جواب گفت همه غایب شدند طلاب علوم دینی
و اتمه جماعات و مجتهدین و سایر عوام کلا انعام شواستند کجا
باو بگویند و اقالا او را ازین برزاند با الله عالم این قسم سخن بر
علمای منزند و حال آنکه خواب بوده که در خمت کشیده نکالند
خود را بعل آورده اند بعد میگویند ناما بنور امام عصر عجل الله
حل کنیم و این مطلب را دلیل رکبت خود قرار می دهد علاوه
آنکه رساله که در باب منوبله مشتمل است بر نغی و اثبات نغی

این کتاب در بیان
تفاوت بین
علمای
مجتهدین
و غیر مجتهدین
و در بیان
اهمیت
علمای
مجتهدین
در جامعه
اسلامی
و در بیان
نقدهای
مختلفه
بر بعضی
از علمای
مجتهدین
و در بیان
اهمیت
علمای
مجتهدین
در جامعه
اسلامی

از اب و اثبات در باره خود اینک رسالت حاضر است ملاحظه
نفرمایند به بینا می آید که عرض شد چه فایده رساله در پیشگاه
حاضر نیست ناظره فقره نغی و اثبات او را ظاهر می سازد که نغی
اینست تو بنی ما هبیم از رساله که بنیسم اینک ارشاد الله
که در آن با اعتقاد خود قدح بایستی نمای ظاهر بنا هم هر چه او
گفته شما هم گفته اید و بی نفاق و بیما نفاق و بقصود در عباد
که ناظر با عیال طلب رسد کمال است بدانکه مردم هم در همت
پراختن شما در این میان امر خود را اجراء می نمایند غافل از آنکه
خداوند میفرماید و لا یجوز المکر البسی الایاهله کاه میگو
بلت که از کلمات ما را می توانند بساوند بلکه هر که هم میهد
کمال ایشان است در مقام بخدی باب زیاد ازین عبارت
بسم الله اینک کلمات شما بین ایدی مسلمان است به بنیسم بلت
او را باهل ملل منبوان عرضه دادنا آنکه مثل او را مسلمان بگویند
و بز علوم و بز خیالات صور فضل شیطان بود بز ان حجر
دل از این بود که هابا لکرت سینه خود را بر و صد کار کن
میوشی امام غایب فایده است اما حق مشاهده در روان رکن آن
احمر رکن هم رابع بنیبت و عمل از در میان در علم اعلا ظاهر میو

این کتاب در بیان
تفاوت بین
علمای
مجتهدین
و غیر مجتهدین
و در بیان
اهمیت
علمای
مجتهدین
در جامعه
اسلامی
و در بیان
نقدهای
مختلفه
بر بعضی
از علمای
مجتهدین
و در بیان
اهمیت
علمای
مجتهدین
در جامعه
اسلامی

امام زمان خصمی است غالب قاهر از قسّم شخص را بقضیه میکند
که بدست خود این مظالم را بنویسد و بخرج کند و جاب کند
میان مسلمان منتشر کند که مجال نکاز نباشد غایت سازد تو
ازین بری این سخن از این بگویم که چه حبت رکن ازین نور
گند ووز عرفان از دل پرین کند لا تقم فی اصل لذات الحکید
اندر فی جبیل من صد بقره و ملاحظه مکن هر آنچه ناصح شفق
بگویدت بز بر روع نمودم بدگر تمه عارث ارشاد العوام
قال ومع ذلك ایزان هموز ایزان بردارید و علماء بقوت علم
نمی توانند رد کرد سهل است که ان جنت و عیث را که اجزاء
گنند زد سلطان با اطراف بنویسند نداند حال چگونه جواب
مفسدین در دین بقوت اصول فقهداده میشود و اگر ایشان
جواب میدادند غالب مسائل مشکل حکما و فلاسفه لا یجالی میماند
تا بسور امام عصر عجل الله فرجه انها را حل کنیم بل عیال اتفاق
الجه که علماء ازین در قدح شیخ مرحوم و سید مرحوم و من میخورد
با وجود اینکه درین مابین است که در این رساله و سایر کتب ما
که در عالم پهن است نغی این مردم را مکر بکتاب خدا و سنت
و ضرورت اسلام و از او کوشه کبریه و اخوت و مهر با نغی

خدا و رفتار و سلوک و کث ماد را طرف ایزان بهیست و باب
نفر نتوانستند است که باب صغی نظر باب صغی از کتب ما ساورد
و نغی فهمند از اجزای آنکه رد کنند و اگر بنیسم الله او
تقریر نارد کردن ولی تجان را عادت در بنیسم اینست که از ادب
ذام بکن است و اگر خواهی قدری بر احوال ما مطلع شو که باب
هدایه الطالبین بالتحقیق کن که چه در جواب بی از مبدین
بعلم نوشتند و بر احوال ما مطلع شو خلاصه که این علوم ظاه
کفایت در حفظ دین می کرد مبنایست بکند و حال آنکه هم
مکت و قدرت و دولت مینا شدند و هر باب یا مداره اجزاء
گذارد اندامی از حال مینوید که این علوم ظاهر حفظ اسلام
کند و منع ازین نماید و بعضی هم که در رسد فی الجمله در رسد
بر آمدند بجهت خوف بر خود بجز ملعون ملعون و کافر است و عیث
و مسائل شک و سهو بر سپردن چیزی دیگر بکار نیند و هر جا
می فاید که این طور هاد فشر معابدین ازین نغی شود و این
بالت پادری فربت از اهل ایزان مسائلی بر سپرد و بکفر با وجود
ارغای شان نتوانست جواب از ایدهد و به قسم و ابر جواب
از ان مبدادند و اینک پادری دیگر کتاب نوشته است غایب

این کتاب در بیان
تفاوت بین
علمای
مجتهدین
و غیر مجتهدین
و در بیان
اهمیت
علمای
مجتهدین
در جامعه
اسلامی
و در بیان
نقدهای
مختلفه
بر بعضی
از علمای
مجتهدین
و در بیان
اهمیت
علمای
مجتهدین
در جامعه
اسلامی

و سپهپان حکیمان ضرور دارند و اطفال پرستانان در کار دار
 و رغبا با حکایان قال بر بگویند و اخلال با بر عظیم نماید
 و کلا الی ان قال پس اخلال در هر عصری لابد است که علما و حکما
 اولیاء باشند و اینها نیز باشند مردم را بسوی خدا خوانند و حق
 و باطل را انکار سازند و جمال را بعلم نمایند و چون خداوند
 است پس در هر عصری بقدر ضرورت باید اظهار علم و حکمت
 فرمایند الی ان قال پس چون طفل از اول تکوینش تا آخر مودت خالات
 دارد که اول نظر است بعد علقه میشود بعد مضغه میشود بعد
 عظام در او پیدا میشود بعد انکسار عظم میشود بعد روح در او
 پیدا میشود و چنین میگردد بعد تولد میشود بعد در حال ضایع
 است و بعد از آن حال فطام است بعد از آن خورده خورد و بعد
 مراهق میشود بعد از آن مکلف میشود و بعد بحال شبانگی
 بعد میسر بلکه این تفصیل که عرض شد در جمیع مخلوقات بالنبیة
 همین طور است و هم چنین این دنیا از اول تکوینش خالات دارد پس
 در عهد حضرت آدم عالم بمنزله نظر بود بجهت ثلث هوشش تمام
 مردم و عدم تجر به الی ان قال شرع حضرت آدم بقدر استعداد
 اهل از زمان بود و معارف و حکمی که بر ایشان نازل می شده بود

اخلال و مجرب گشته
 مراهق طفل
 نقصه علقه مضغه انکسار اربعه وضع مراهق فطام مراهق شبانگی

و تکلیفات آنها بقدر فهم و عقل و هوش اهل از زمان بود و علم
 علما و حکمت حکما بقدر فهم از زمان ظاهر میشد و از حکمت نبود
 که زیاده از قابلیت اهل زمان الی ان قال ماده عالم نضجی که هر چه
 نادر زمان نوح عالم بمنزله علقه شد الی ان قال دیگران علمای
 و تکلیف و حکمت سابق کتابت ایشان می کرد خداوند عالم
 در مینای ایشان بر کرد حضرت ابرهیم الی ان قال تشریف ایشان
 عالم بمنزله مضغه بود الی ان قال دیگران علم و حکمت کتابت
 ایشان را نکرد خداوند حضرت موسی را بر انکه ایند الی ان قال
 مر علم و عمل ان بزکوار را بعلم گرفتند و عمل ان کرد در زمان
 ان بزکوار عالم بمنزله عظام بود برکت عمل کردن بان سرعت
 ماده عالم نضجی تازه کرده و چیده تر شد و لطیف کرد الی ان قال
 همینکه انسان چیده تر شد و لطیف کرد بدیده عالم که از نوزاد است
 چیده تر میشود الی ان قال همینکه معصیت کند و از وضع اسمان زمین
 ذکر کون شود الی ان قال کتابت امر ایشان را نکرد و محتاج حکمت
 شد خداوند عالم حضرت عیسی را انکه شریع و شرع و علمای
 عظام فرمود در زمان ان بزکوار رو پندن گوشت در بدن
 الی ان قال ظاهر و باطن اندام عالم تمام شد و قابل رسیدن فرج

عالم نضجی که هر چه نادر زمان نوح عالم بمنزله علقه شد الی ان قال دیگران علمای و تکلیف و حکمت سابق کتابت ایشان می کرد خداوند عالم در مینای ایشان بر کرد حضرت ابرهیم الی ان قال تشریف ایشان عالم بمنزله مضغه بود الی ان قال دیگران علم و حکمت کتابت ایشان را نکرد خداوند حضرت موسی را بر انکه ایند الی ان قال مر علم و عمل ان بزکوار را بعلم گرفتند و عمل ان کرد در زمان ان بزکوار عالم بمنزله عظام بود برکت عمل کردن بان سرعت ماده عالم نضجی تازه کرده و چیده تر شد و لطیف کرد الی ان قال همینکه انسان چیده تر شد و لطیف کرد بدیده عالم که از نوزاد است چیده تر میشود الی ان قال همینکه معصیت کند و از وضع اسمان زمین ذکر کون شود الی ان قال کتابت امر ایشان را نکرد و محتاج حکمت شد خداوند عالم حضرت عیسی را انکه شریع و شرع و علمای عظام فرمود در زمان ان بزکوار رو پندن گوشت در بدن الی ان قال ظاهر و باطن اندام عالم تمام شد و قابل رسیدن فرج

تکون در زمان

در زمان خاتم النبیین هر روح در تن عالم تسبیده شد الی ان
 قال و لکن در زمان ان بزکوار علم بمنزله طفل بود که در شکم ماده
 روح در تن او دمیده شده بود و در وحش مستحک شده بود الی ان
 باقی ماندن شده بود پس برکت شرع ان بزکوار در نور و جبر
 و خوارت وجود او را کردن مؤمنین شرع و در او عالم را در
 روز قیامت رفت و در زمان ولایت حضرت ابرهیم عالم
 متولد شد و لکن رضيع و شرب خوار بود و شعورش بالنبیة همان
 قدر بود ولی برکت بشر خوردن و تعلم کردن ان ایشان عالم بود
 ان بزکوار خورده خورد و عالم نضجی کرد تا در زمان حضرت ابرهیم
 حسن ان نشیر ناز شد و خورده خورد در زمان هر امامی از نسل
 بسا ای منتقل شد تا در این زمان که زمان مهدی آل محمد است
 عالم رستن مراهق رسیده است و فریب تکلیف است الی ان
 قال ان مراهق مثل مراهب اول است باز دوده شعورش را
 و عقل هر کس را شمشیر مرند است اول حالت نظر است فان
 حالت پیش از نشاندن اسناد است الی ان قال بعد در وقت تولد
 علقه است و کتب خواندن بمنزله مضغه است و علوم ادب بمنزله
 عظام است و علم فقہ بمنزله رو پندن گوشت و تمام شدن

روح در زمان
 طفل
 مراهق
 فطام
 مراهق
 شبانگی

و حکمت و علم باطن بمنزله روح است که همینکه اندام تمام شد
 وقت دمیدن روح است و وقت بعلم حکمت است که روح
 شریعت است و قنیه شعور است بکل تمام در دست سنان
 تولد می کند و ان وقت تکلیف است و ان زمان ظهور مقام
 که در ان زمان عالم بحال تکلیف میرسد و حد بر او جاری میشود
 لغو بالله و همین طور روز بروز بزرگ میشود تا در زمان
 پیغمبر بدینا عالم جهل ناله میشود و عقلش بواسطه رجوع
 عقل کل کامل میگردد و همین طور روز بروز متن عالم بالا
 میرسد تا جهل روز قبل از نفع صورت پیغمبر باسمان بالا میرسد
 و عالم بحس شعور میشود و جهل روزان طور میماند و ان
 بمنزله ان خرابت تن مثبت بعد از تن من میماند تا انکه بعد از جهل
 روز سرز میشود و صورت دمیده میشود و قیامت بر او میشود
 و مقصود ما از این بیانها همین بود بعد از انکه عالم رستن تمیز
 و شعور رسیده است سلام الله علیه عالم را بعلم دادند و در عالم
 اول و اطفال صدر بمنزله معلم اول بودند و هم چنین هر چه عالم
 رزق کرد و شعور مردم زیاده شد محتاج بعملی عالم شدند و علم
 سابق کتابت امر ایشان را نکرد و چنانکه این بدیهی است در ان

تولد هنگام نطفه
 جهل ناله در زمان
 سرز عالم را بعلم دادند

دست ناید بجهت خاسته و غیر از این

عصری که علم علمای سابقان کفایت شعور این خلق را نمیکند محتاج
بجکفی در قیوت و علی شریف تر شده اند و خداوند سنت و طرز
حکمت را از دست نمیدهد و طفل را ناعمر دارد و جواندن حرف
هیچ مثلا امر نمیکند که هر چه خواند باز از سر گیرد چرا که این لغوات
خدا حکیم است و لغو نمیکند و اینکه بعضی از علمای سابقان فغان
دارند سببش آنست که میخواهند اطفال باز آنجا میخواند و کلامی
باشنای برای خواندن بیزد و کلامی باصلاح چاشنی و سرچشمکی
بیزد و معاش اخوند بگذرد ولی ان قال تا این تا ام که علم فقه و ظاهر شرع
که بقتله اندام است و گوشت در تن او رویند بحد کمال رسیده
اعضای بزرگ گذشت و اصلاح آن بکل شد و کتب در آن زمان
و مسانند در عالم منتشر گردید و طریقه مذهب شیعه در بلاد ایشان
پهن شد و این هم چند سال پیش چرا که قبل از سال این صغونه آن
الله مضاجع هر که علم او دند و کتب بودند و کتب بودند
در مخازن آنها بود و خود ایشان هم در نهایت بخت و شادمانی
بودند حتی آنکه جمعی از ایشان کشتند بجهت تشیع و جمیع بلاد و ملوک
از سستی بودند و بلدی خالی از سستی نبود و خالی از تقیه نبودند
کوشه که شیعه بودند و از تقیه پنهان بود و بظاهر عمل بطریقه سنی

انسان است

میگردد و این طور بقرای از زمان صغونه رحیم الله است که
منتشر گردید است و بعد بر وراثت اشرافه شیعه و اخوان
مانند باز دهم است که هر دو صد باشد و الحال کمتر از دویست
که این علوم ظاهر شیعه در عالم منتشر شده است و بعضی مسئله
که طریقت ظاهر شرع در زمانه دوازدهم بعد کمال رسیده یعنی در
دویست که دیگر بیان انشاد در هر عصری حتی بغیر من بود یعنی
ظاهر شعور کامل شد خداوند عالم خواست که معنی بر این بگذرد
بواسطه وجود شریف او و حرارت مزاج او روح و شعور در تن
عالم رسیده شود و عالم را بفضل علم و حکمت او زنده نماید
شعور عالم را کامل نماید این بود که در زمانه سیزدهم بر این بگذرد
دوره ایمان و قطب فلک ایمان اعلی علمای ربانی و افضل
صمدان عالم را علوم ربانی و سبحانی افضل المصالحین من فضائل
المصومین و حامل سر را الامم الطاهرین من غیر ظلمات کفر
معضلات و حلال مشکلات الشیخ الاسعد و السید الانبیل
السند الاعظم و العباد الافهم الشیخ الاجل الاوحد الشیخ احمد
زین الدین الاحسان اعلی الله مقامه و رفع فی الخلد اعلامه را نا
منشأ روح شود در تن شعور عالم را و ان کالبد ظاهر را بفضل

تفسیر این کلام

علم و حکمت خود زنده گرداند و روح در آن بدمد و فضایل
و مقامات پیغمبر و ائمه ظاهرین را سلام الله علیه در عالم
گرداند و ان بر کردار مفصّلی که در کتاب هدایه الطالبین
نوشته اند در میان خلق آشکار گشتند و لواهی علم و حکمت و
اسرار اهل البیت سلام الله علیه در میان خلق افراشته و در
حوالیه را سه مانده ثالث عشر ظاهر گردیدند و از آن زمان الی الان
شش هزار و دویست و شصت و دو میهنی است صفت
افزون آن بر کردار در بلاد شیعه کوش و در شیعیان گردید
که در کتاب هدایه الطالبین نوشته اند و بعد از ایشان مرکز
علوم ربانی و قطب فلک حکوم سبحانی علم علمای متقدمین
و افضل فضلالی متأخرین صاحب انوار و مالک اسرار فرزند
فضایل ائمه اطهار صلوات الله علیه المملک التجاریه یعنی جبرئیل
و حکیم واحد سپید سند و غار معتمد اسناد الکلیه الکل و روح
الکلیه الجلی و الفل اعنی سپید عالم فخر الاکابر و الاعظم و سبب
مباهات ال هاشم السید کاظم بن القاسم اجل الله شأنه و انار
العالمین بر هاشم بودند و ایشان هم بر همان روش حکم مسطور و
علوم منوره را ناشر بودند و حقیقتش نشر علوم شیخ بر کردار

ان سید عالم بمقدار بود ایشان عالم را بر این صفت علوم و حکوم
ان بر کردار فرمودند و بر آن که ان بر کردار ما دام الحیوة علوم را بطور
اجمال بیان فرمود و سعی در تعلیم کلیات نمود تا آنکه در زمان
قلیلبی اضاح سببیل شود و کلیات علوم بر مردم آشکار گردید
صاحبان فوئ و وظائف و ذکاوت در آنها تکریم کردند و
کثیره از آنها استخراج نمایند در زمان شیخ مرحوم کسی از خواست
سیدانشد مگر قلیلی چنانچه از ایشان مشهور است که فرمودند
السید کاظم بهم و غیره ما یفهم بعضی سید بهم و غیره ما یفهم
و انما سید جلیل در زمان خود به نسبت ایشان تفصیل دادند
مطالب خود را و آشکار کردند و هر کس بهره برد از آن علوم
ایشان حتی آنکه خود ایشان میفرمودند که هر کس مطلب شیخ
در یافت کرده و ترقی کرده در نزد من نرفته و الا از شیخ
کسی چیزی نمیهد مگر شیخ جلیل کشت ابیاری او را شنیدند
فرمودند و از اینهمه مصائب و محنت که آشکار است و کثرت
اعاد می امر با شیخ که می بیند منتهی شده هنوز ان بنیان که شیخ
جلیل بنا فرمود با بنجام نرسیده و هنوز ان مطالب که سید جلیل
آشکار فرموده مع قوم غالب مردم نشده پس چگونه میشود که

مقاله تفصیل

مقاله تفصیل

تغییر طریقه داده شود و علم باطن ابراز شود خود به بیند
که در مدت صد سال اصلاح ظاهر شد تا آنکه ظاهر باجم رسد
انوقت خداوند عالم انشای دوره دیگر فرمود و امر به دیگر کرد
داد الحال امر باطن باجم رسید و هنوز پنجاه سال نگذشته
و از هزار نفر یک نفر بقیه رسد اول و آخر کلام ایشان را بر چگونگی
عالم را قایلست اظهار باطن باطن پیدا شد لی ان قال طالبان
رباست باطله کان مبینکد که تدبر ملک با ایشان است خطا
و کلام عرض کردم که وجود شیخ بر کوار در بدن شعور عالم
بمنزه روح بود پس از آنکه روح متحرک شد نگاه تولد میکند اما
عصر ظاهر میگردد و ستر باطن باطن نگاه اشکار میگردد و تقابل
دیگر هنوز دوره علم است و حیث است سلوک علی خلق تمام
کرد و پس است کمال مراتب علم هنگام سلوک علی میشود لی ان
قال بگوید این است عبارت سید جلیل اجل الله شانه و انارش
العالمین بر هانیه که بجز شریف خود برای حقیر نوشته اند و
بخاتم شریف ترین فرموده اند اما جواب بجز اشاره فرمودند
فرمودید که مردم الان کفا بلفظ نمیکند امری دیگر میخواهند
معلوم سرکار بوده باشد که انصال خلق یعنی شعبه بعوث اعظم

حلیه

جعلی الله فداه و علیه و علی ابانه السلام بعد از سپردن چند مرتبه آ
ذقرای ظاهر اول در هر هاولی در قوس صعود ان صاحبان
از اهل مجادله است و صاحب طریقت و حقیقت بحسب مطابقت
عالم در قیوم در قریب تا سه و ان نجایند یعنی در جمله علوم و اسرار
ان لنا لکل خلف عدد و لا یفون عن دیننا بحرین الغالین و انجال
المیطین ستم در قریه تا نه و ان نقیبا بند معنی ادنی و اینها صاحب
افعال و مظاهر اسمائیت و هشت گانه که کبوتیبت انان قابلها
چهارم در قریه تا بعد و ان نجایند معنی اعلی و ایشان همین نقیبا
در مقام کلمه یعنی نزد حضور اسم اعظم اعظم در قریه خاموشان
نقیبا بند معنی اعلی و در ایشان ظاهر شده ذکر اجل اعلی اعلی
و نسبت بن نقیبا با نجایست عرض و کردی است باسموات سبع
جمع ناثرات و افعال هر دو مؤثرند و وجود و لکن ناثرین
نسبت است ششم در قریه سادسه و ارکانت و امر ایشان و نجایب
عبان و نسبت بن ارکان با نقیبا نسبت روح است بحکم چون در
شری سر خود را تمام نمود نگاه بعوث اعظم انصال بهر شانند
و بفعل ما باشد فی الاکوان و چون مردم الان در قریه اولی سپردند
و در قریه ثانیه در میدان سیر آمدند بنده متعل سید در قریه ثالثه میدو

وان قرای مبارکه حقیقت اسم انداز برای بعوث اعظم العباده
زافم کوید ملاحظه بجز نسبت بسید داد باعتبار بعد که
می گوید چگونگی شد در عرض یکسال بحجم باب معلوم میشود
مطلب بطلان استیجاب خود نه سرکار خان کرمان و مناقصه
سابقه با بن عبادت الی ان قال چگونگی شد که در عرض یکسال مرتبه
قریه تا نه و زابعه را سپردند و بقریه خامه رسیدند و هنگام
ظهور ذکر اجل اعلی اعلی اعلام شد این مرد آمد و خود را
ابواب با کرد و واجل اذکار سمر دعوای الله نه این که این حرفها
مخبر فاست که از باب ربایست و دنیا داری کفشد و می گوید
چنانکه در کتاب اذهاق المباطل تفصیل از انوشنم و الحار الله
رب العالمین الی ان قال در فضل بنج می گوید از جمله ادله بر بطلان
ایمیز و حرفها بیست که در کتاب خود گفته است و زیاده از آنست
که در این مختصر بنکارم ولی بعضی از انرا بجهت عبرت می نویسم
انچه در یکی از سوره های قرآن او نوشته است و چنانست که
و رسول کرده است نوشته است که ما تو را تفصیل دادیم بوجه
بواسطه کله خود مان و تویی صراط اعلی در کتاب خدا در و را
نوشته شده بودی و ما تو را گواه گویم در نزد خلقت شیخا

این کتاب
مطالع
خود شایسته

هکی و بتو بحشم خدا نگران بودی تا اخر الحال شما را بخود
قسم میدهم که انصاف دهد و این ادعای تمام داعیه بکبرید
که ایام پیشود که انسان چنین ادعای بزرگ کند با وجود یکبار
احقی باشد و خود را افضل از سلمان بکیر که در شان او فرمود
اند که سلمان علم اولین و آخرین را داشت بلکه علم محمد و علی
داشت و سلمان افضل از جبرئیل بوده است و سلمان نایب الله
در زمین و سلمان در درجه اعلی ایمانست که بالاتر از او را
پشعه مقامی نیست بلکه او در مقام برزخ ما بین انبیا و پیغمبر
و این مرد ادعا کرده است که من افضل با بهای خدا هستم و هرگز
بجز نداده و هزار غلط در کتاب خود نوشته است و ادعا کرده است
که خدا او را بر خلق هر چیزی شاهد کرده است و این مقام پیغمبر
از قائمست و اهل بیت او و العباده **زافم** کوید نامر و انصاف
بالبر و بتنون انفسکم قال فی ارشاد العوام در صفحه ۱۱ سطر
و انستی که مانند سلمان و ابی ذر در عصری هستند و نمی
که عالم از چهار نفر امثال ایشان که مؤمن حقیقی میباشد خالی
شود زیاده ممکن است این مرد می گوید در حق باب انصاف
ما هم همین مطلب و انتماس داریم انچه از ابرار و او کردی و

این کتاب
مطالع
خود شایسته

بطلان و کفر کردی خود کشف بطلب دو حکم هذا شیخ
 در رساله بیان نمود و سابق بر این ذکر نمودیم بوضوح ذکر مینمایم
 که ناظر معطل نشود بیخ بر حق مینماید تکبیر کوی خالتن کفر است
 اسلام شیخ کوی خاهه اس با منکر حدیث بچنگ خجروش از خون
 حدیثی که در کتاب رساله از ان شیخ الاحب فطب زمانه است
 البقیه من جنات العطب ومن المعلوم ان العقل وسط الکل فالعقل
 هو العطب فعلى ما ذکرنا سابقا کان علی الله مقامه العقل الظاهر
 والعارف به غافل والمقل ما عید به الرحمن واکتب به الجنان
 فالشیخ الاکبر هو الذی به بعد الرحمن وبکتاب الجنان لانه العقل
 ومن قوله علی الله مقامه وصلت طولا الی ما وصل الیه سلمان
 ولکنه علی العرش کثیفه ولم یندر هل قال ذلك فی اول الامر
 و اخره و علمنا ان سلمان فی اخر رجعت من الایمان لیس فوقه احد
 بل ربما کان من البراذخ بل کان لغوله لو علم ابو ذر ما فی قلب
 سلمان لکفره مع ایمان الی ذلک لان من هذا الوجه علمنا ان العطب
 المعقول ای قطب النبیاء ووجه هم الی الارکان والعتوث
 الاعظم وبرزخ بین ظاهر الارکان وباطن المعقول كما کان
 سلمان کذلک فكان منتهی مقامه لا یفوقه شیعی العباره وقال

ان کلام اولی
 تالیف استنباط
 تالیف استنباط

وقال فی موضع انه لو کان يجوز نبی بعد نبی وادعیتم التوفیق
 نطلب منکم معجزه بل والله مع ذلك لو ادعیتم ذلك لان الایمان
 من النبوة واعظم لصدقتک بلا معجزه كما کذبتم فیما مریدان
 منک فان الله صدقتک وقد رکت واصلح امرک ولا یفعل الله
 حثلی وان الله لا یصلح عمل المفسدین وانتم مصدقین فیما
 ادعیتم مطلقا بلا معجزه فانک بنفسک برهان والمعجزه لیس بها
 العباده وولد من عبده فقد عبدا لله وقد مضی مفضلان شئت
 فراجع در صفتی مدراء شاد میگوید در مقام محل مثبت شده
 و نمانده مثبت الهی شده اند الی ان قال در این هتک چشم
 بنای خدا و کوشش شنیای او و زبان کوی او و دست توانای
 و پای یوبای او و الحی در ارشاد در ذیل ذکر ادله بینه و همگانه
 که در مقدمه ذکر شد میگوید و هر کس بر سر خلیفه آگاه است
 رفع تفاوت کند و الا بر سر خلیفه آگاه بینه ایضا در مقدمه
 گذشت میگوید شتم باید از عالم و سبب که علم فلسفی است الی
 ان قال که اگر چنین نکند آگاه بر سر خلیفه بینه و شایسته در
 مخالف باشد و او بان جاهل است العبارة نه در هر مطلبی
 میباید علی نماید و اسناد لال از حی بر خلق نماید تا بر حقیقت

عالم الخلیفه

انها آگاه شود و بر سر خلیفه مطلع گردد و بر نحو پادشاهان
 العباده در نلو ذکر ادله که ماد در مقدمه ذکر کردیم میگوید شیخ
 نجیب جزین است صاحب جمیع علوم نشده است و ذاری نقطه
 علم بطور بالفعل کامل نشده است و چون بان مقام رسیدگی
 شود و صاحب علم تجرد و علی صلوات الله علیها و الهما کرد
 و ذاری علم اولین و آخرین کرد العبارة بمقتضای حکم ایشان
 در حق باب در حق خود ایشان چه شایسته است که مثل مشهور
 رفتار کنیم مولینا را پوست کاهی که بینه ملاحظه مشینه کار پناه
 بفرمایند و عبرت بگیرند و ایضا در همین کتاب نیز نهاب میگوید
 در کتاب کبیر که مستحق بارشاد العوام است در عقاید فارسی
 بعضی همشیره کان نوشته شده است الی ان قال فضل درجی ان
 معرفت نقبا و نجیما بطوریکه عوام فهم باشد و تقصیل از ادراک
 اذ هان الباطل و رساله نجیته و غیر آنها و اینجا بطور اخصا ذکر
 مینمایم که خالی از ذکر شریف ایشان نباشد الی ان قال مقام
 اول مقام زمین است و مقام طایفه دوم مقام افلاک است و مقام
 طایفه سیم مقام ملک شمس است چهارم مقام نجای کلی است و این
 طایفه مقام ایشان مقام کبری است و اینها هم صاحبان نفوسند

نفوس عنین کلمه نسبت بدوره انسان کلمه در ملک ایشان
 اخطاه بمقام انبیا و الایمان و کل میباشند در مقام خود و این
 طایفه علم جمیع نفوس را حاضر دارند بر جمیع علوم آگاهند بطور
 و مشاهده که در هر یک علی محتاج تبدیرو تفکر و ملاحظه بینه
 و صاحبان تصرفات کلمه هستند و تقصیل و اجمال و غیبی
 شهادت علوم در زوایشان حاضر است و صاحبان علم اولین
 احزین و صاحبان علم مجدد علی میباشند و کرامات ایشان ظاهر
 میشود و دعاوی ایشان رد می شود و مشاهده علوم مقام ایشان
 بخلاف نقبای کلی میباشند که آنها اصحاب عقل میباشند و مقام
 عرش است و اینها در دور الحقایق بطور کلمه و مشاهده و معانی
 قدم زده اند و صاحبان تصرفات کلمه میباشند و حقایق ایشان
 در پیش ایشان مکشوف است و حکامند بر نجای کلی ان قال
 در فصل بیان صفات نقبای و نجیما العرش الی ان قال که در این
 عرض شد که احادیث بسیار در اینها اظهار سلام الله علیهم رسیده
 که اسم امام ذکر کردن در زمان غیبت حرام است بان ادله که ذکر
 شد و از آنچه ذکر شد معلوم شد برای حکم با سیاست قدس بر که
 ادعای این بر نبرد گذشتند ان بطلان ظاهر می آید که ذکر شد و حکم

مقام

مقام اولی
 مقام اولی

وغيره يثبت واصلهم نادوا وورد مثل ابن زيمان واولئك
 برطلان او وابتكر برطلان او وابتكر حكيم يثبت بله طالب
 رياست باطلد است و اگر حكيم بودي و سياست بدن دانستی
 دانستی كه ابن زيمان زمان امر نجابت و نقاب يثبت و هنوز
 ابن زيمان ^{مستحق} اي اجل زيبند و هنوز نبايد تغيير وضع عالم
 داده شود و براكه واضع عالم حكيم وضع ابن عالمه را اين طور خوا
 و خرق ابن اوضاع خرق وضع حكيم است و خلاف عرض از وضع
 حكيم عالمه و ابن كار مومن مستحق است و بغير در اين رساله ذكر شد
 مومن مستحق كه ببيت **مرافق** كويد نقش پراب معلوم شد كه
 عدم اهلبت نقاب و نجابت بكي انكه ظاهر ساخت و وقت ^{مستحق}
 باشد و ديگر آنچه از ابراد كرده بود بر باب خود تا مثل ملاحظه تا
 نزاع متخصي است تمهيد اين عبارات را بقدر حاجت انشاء الله تعالى
 ذكر ميشود بعد از عنوان ديگر در هين فصل از تهر شهاب از جمله
 ناي مي كويد در هين سوره باز گفته كه ما از زاي هر كس قبله قرار
 داديم و تو را قبله سابعين قرار داديم تا آخر تو را حق خدا انصاف
 بده كه سابعين نبوي آدم بقضا هستند و اين مر خود را قبله نشاء
 قرار داده است كه مثلا مسيا بد مسلمان و انورد اين مرد قبله

والتسالك

والتسالك

خود قرار دهد العبارة **مرافق** كويد بطن بر بايحي زند و خود زياده
 فاعل است ملاحظه تا ايند قال في الرسالة فكان سيد الملم الحلي
 القديسي العوالي الى ان قال فكان سيد الملم الحلي الظاهر الذي
 و براد و بستي و بوصف لا غير في كل عالم لاهل تلك العالم الى ان
 قال فحق لا نقصد الا الملم الذي نراه نقصد بكل ريشه متناكلا
 منه بواضحه بالمثل المثل بالنفس بالنفس بالعقل بالعقل بالحقيقة
 بالحقيقة بالحلي الحلي ذلك ولا يكلف الله نفسا الا ما اتىها الى ان
 قال وكل ريشه متناكلا يدركه العين ما امامها من ريشه الملم الى ان
 وكل ريشه متناكلا تجب ان يغد معبودا فاذا كان كذلك كل
 دونه باطل تماما فو قد عدم وقوع الازالك عليه ومن عبد الا
 يدركه له بعد سنا و اما مادونه فليس احد وجهه مع بعض
 ان يكون العبد والعبادة والمعبود في صقع واحد الى ان قال
 ولي كلام اخر في الميم واللام فوق ذلك اذ كره انشاء الله تعالى
 في مطلب اخر الى ان قال اقول بعد تمهيد ما ذكره لاسك ان الكعبة
 قبله لاهل السجده والمسيح قبله مكة ومكة قبله الحرم والحرم قبله الدنيا
 الى ان قال فالكعبة مثل السيد الملم الى ان قال والمسجد مثل الامام ^{قال}
 فالوجه الى الكعبة هو خط المطهرين ونعم ما قال الشاعر وكفى

سبله و الخ

ابن يعين ترى بها سواها وما ظهر بها بالمدا مع و اما مكه هم
 محاورى المسجد وهم الخلق الاول عن ميم العرش هم الذين برون
 المسجد و يتوجهون اليه وهم القرية الاولى من القرية الظاهر
 المحمولة بين المسجد وبين ساير القرية و اما الحرم هم الخلق الثاني
 عن يشار العرش وعن ميم العرش لاسفل والواقفون في
 وهم قبله الدنيا وهم الحرم الا من جعلنا بينهم وبين القرية
 التي باركنا فيها الى قوله سير واجهنا النبالي و اما امين وهم
 المسجد الحرم الموسس على الفتوى من اول يوم بدى في العالم
 وهو يوم الشان الشاري في كل الازمان وقد صرح الله في
 كتابه و اجنبا الى موسى واجهنا الايمان ان يتوكله قبل بوا
 لقوم كما الضعفاء بمصر لولا ايه يونوا و اجعلوا بونكم قبله التي
 وهذه البيوت هي البيوت المشار اليها و اوحى ربك الى الخلق
 ان يتخذى من الجبال بونا اي القباء ومن الشجر النجباء و منها
 بعرضون و لو العلم العدول لنا في كل خلف عدو ولا اشار
 اليها ان المشكوة والمصباح في بيوت اذن الله ان ترفع ويذكر
 الذين امنوا القباء والذين اتوا العلم درجات اي النجباء
 و يذكر فيها اسم الرضى يستعمله بالعدو والاصال الحيات ربا

العوام مع كمال التقية من الخاص والعام فان امره امر الباطن
عنده والفاق ذلك المراتب ومكر والله مكر والله خير المكن
ولا تخش الله فاعلم انما جعل الظالمون **مراغم** كود بدمه عباد
سابقه كه مشعر است بر كبت خودش ذكر منبام بعد از انكه ابر
بر باب نمود كه ان زمان زمان اظهار امر نجابت و تقابست
ما اظهار اسم و هنوز وقت ظهور اسم نشده تا اينكه گفتن ان
مؤمن مستحق است و آنچه در اين رساله ذكر شد براي مؤمن كافي
بعد ميگويد زياره از اين فرصت بنبش و از اين همه هرگز نرسد
جليل و شيخ نيل مثال بن ادغام مسموع نفعنا ده است شاهد
از نلامه از ايشان كلامه كه زياره مقامات از او ايد نشسته
بلكه هر كه كسي نسبت با ايشان چه بگفت وليست مقاله
با ايشان مباد منفر ميشود و منقلبه كشد و او را منفر
و انواع خباثت با وي ميگردد و لي از اين ايشان اصل
مقامات نجابت و تقابست هم ميرد بكي نسبت تقابست با ايشان
مباد و بكي نسبت نجابت و بكي نسبت قطبيت و هم در انها
تخمين و هيچيك از انها ممتك نصبي ميگردد و عرض شد تا
ذات منبوا اند شناخت و اين امر است كه شخص بايد از اعتقاد

جليل
مقامات
داشته
است

كند و بان اعتقاد از دنيا برو ديس اين امر مخصوص و مخفي نميگردد
بجمله اصحاب پنجين جزيري ميگفتند و بعد از فوت سید اجل
بنای پنجين قوت كوفت و حرم را بر سپيد كردند از وي وصفي ايشان
بر آمدند و هر كس را محل منتهي بنيد طلب علامه كرامت
ميگفتند همهاست همين خيالات خواهند مردانك كسي بنيد طلب
بجاي و ايه بيرون نخواهد رفت و انكه كسي بنيد بهر طرف
حركات فقيح خواهد كرد و اين حضرات طلاب همين بنيد و
لعل ملعب شيطان خواهند شد نميدانم از ايشان كه كند شد
چه روز كرده كه از وصي ايشان برو كند و مخي ام با ايشان بچه
نهي كه وي بدند و بوصي چه نهي ميخواهند بگرد و ايشان بچه
شناختند ميخواهند بشناسند بصديق ايشان بچه علامه
خواهند بگنند و در مدت العمر ايشان چه شنيدند و چه
و از وصي چه ميخواهند به بنيد و بشوند و اگر وصي ايشان
بر طرف ايشان است و اگر خلاف طرفه و حكمت ايشان اين
وصي ايشان بنيد و بر طرفه ايشان نه و بعضي به بنيد طلب
ميگنند از سید اجل نميدانم نص بر شيخ براي ايشان كه كند شد
و نص بر سپيد كه كرده بود كه او تقابست با نجيب و كرض

تخمين
كردن
تص
طلب
اجل

و رساله ذكر نمود و هم بمهيد انكه امر با نازل بجز نماز و
شناخته است كه از خدا و رسول بصعبت امر بقبول بگنند
از ايشان مسارت در قبول دارند حجت رياست در نهايت
هر رياست طلبى باشد مضامير اهدا تا نذر در فراموش
كره كه خود در ارشاد و رساله كشت از امر مثل بنوت علم
عمل كه ايت مخي كند در شبه جهاد كشت و در رساله كشت
مرحوم مظالم نص ميگردد بلكه راجع بخودش شود بقبول خودش
به همين انتظار باشد حجت قال فالمرجو منك ان تصوا على الشيخ
الذي بعدكم فعمل الله بمقادير الله بقبث فلا موت من سبقت
الحاهله و اكون بفضلك غار فار بده و هذه سنة الله التي
قد خلت من قبل و لن تجد لسنة الله تبديلا و قد كانوا اسلاف
و بنصون كما نص لائمة و المشايخ و شيخنا الا واحد فاستسلك
بشيخك و جعل الله الاكرم لك ان لا تخلفك و ان اعداك لا اله الا
ان امرت باليمان فلن نقس بحول الله و عوننا و اننا و اوفى
امر لك و نهيتك و هده فاستجب لي **راغم** كود بدمه مكرت مخالف
انچه را ذكر نمود كنه ماهم بقدر ضرورت و كفايت ذكر نموديم
خصوص در ذيل بوقوع بشيخ معنيد و ذكر عبارات احتجاج

خالق
مشاكل
مطلب
اجل

بر فضل و علم ايشان شده بود چراغ و زكيات پنجين نصبي
كند و با دستخواهند همت سر خدا را كند نخواهد شد و
ذاه هدايت اوضح از اقا با است و لکن مردم و بوجي بنيد شد
اهواء و اغراض نفساني دارند چنانچه واضع است هر حال انها
كه شيني شدند نميدانم بگرامت و معجزه شيني شدند با علم و
اقا كرامت و معجزه كه بود اما علم و عمل پس ميزان زاهدان علم و
ظاير دهند اكر اهل قنبر او بنيدند از روزم نبودند كره بود تامل
هم كشد مخي ام چرا طور و طر ايشان تغيير كرده و از روز پنجين
سپيد زيارت پند و امر و بچه چتر جرح و تعديل كند و
و معشوش با تمهيد همد غرض كرتك بصديقو علماء از اميگند
با انتظار كرامت و معجزه پس به همين انتظار باشند و ماهم در اين
انتظار همنم والله بقبول الحق و هو بهدي البطل افمن بهدي
الالحق احق ان يتبع من لا بهدي الا ان بهدي فاما لك كيه
حكيمون **مراغم** كود مقصود از پر كنده كونه اين است كه فير ان
علم است و عمل و مكرت نصيحا و نلو بجا در ارشاد و آراء اين
مقام را نمود پس بر همه لازم است بصديق و مخالفت انچه را
در اين فصل ذكر كرده بلكه في الجمله در فضول ديگر در ارشاد

خالق
مشاكل
مطلب
اجل

تقیب السان و غیره

و موصوف در حق نواب رابعه خواسته باشند با سید مزاجه نماید
 حبث الشیء یعنی در بسم نصیح شیخ بهائی ره کوشنا چند کتبا
 در ایشان لاف چند بهائی کزاف اندر کزاف تم توجه نظر
 اقلیم النجم و اذکر الاوطان والعهد القديم ابقدر در شهرت
 ماندی اسپر کان وطن بیکاره رفتن از خیمبر الی ان قال ره
 بهر نایه دوست زابکد اشئی کرده بادشمن او اشئی سرکار
 فودرسل و نهار سعی در تحصیل هیاوه و اعتبار دین فریشتی
 ناز خرام مکر و جلد بهر شیخ عوام دین و ایمان با وجود این صفا
 هست دایم برقرار و بر نیات نعم من قال ما قال بر و جان با یاد
 اخلاص هیچ که شواله از خلق بر بست هیچ سبعلون غذا من الکتا
 الاشر بل الساعه و الساعه ادهی و امر **قال** فی الارشاد ایضا
 در صحنه در سطر بعد از بقیصلی و مثال فوضات از خلق
 بر دنی که گوید بنیاد تمام این مثلهای غایبانه مزار بر میخوری
 فیهی که چه میگویم و چه از آنها از اده میگویم و اگر اضااف دهی
 که جز مشایخ ضاحدی با بر حکمتها بر نخوده و نغمه پنده و قبل از
 غاصی مشایخ ماهم شرح نفرمودند و زمانه از این اقتضا بوده
 خالی بجز الله و قوه خداوند شرح میشود اگر چه من هم لسان

در ضمن اشعار

بلغی

رقمان

مفصلت این کتاب

بجایه و روح این دو جماعت و نورشان و وطنشان و اهدان
 است چنانکه نور فی و ولی و وطنشان و روحشان و اهدان
 و بعد کلام بخیا از فی فهمد احدی مکر علما و هم چنین کلام علما
 نمی فهمد مگر راهبین و طالبین کلام ایشان را بفهمند مگر
 و کلام صالحین زاسا بر مردم می فهمند مگر کسی بفهمد مشایخ
 این است که اختلاف در حکمت میشود و اگر با علم و نبی خدا
 بخوانی رسد با بدینرینب حکمت رسد و ترتیب حکمت اینست
 سا بر ادک و کتاب و سنت هر بدان کواهد در حال عدول
 از این معنی و انکار این مقام نیست مگر از شقاوت و عقوبت
فصل پنجم در شرح این مقام **الفصل** گوید از ملا خطه پنجم در مقدمه
 در رساله تیر شهاب مسطور است فی الجمله روح مطلب غایب ناظر
 بصیر میشود و ما مکر در محل خود در طی کلمات اشاره نمودیم
 للفاطین حال هم شبیه و اشاره میشود و در رساله تیر شهاب که
 اثبات امر خود و نفی از باب بود در حقیقت و زعم خود ایشان
 رکن زایع از زمان آدم الی الان نمود عالم را مثل طفل دانست
 آخر موش و همان حالات را بر عالم جاری نمود حاله نظف غلظه
 عظام کتشاء لجم ابلا ج روح جنین تولد رضاع فطام مراهق

مکمل

سنت بر طاقی نشان گذارده شده بود نهایت کار که گذر
 کرده بودند بنصط عشر خمس و عدد ذایات و حروف باقران با
 صرف با نخواست بود با تفسیر کردن ان بود بعلم ادب الی ان قال
 و حال الحمد لله رب العالمین که مسئله نمی رود مگر آنکه از گذار
 بران کواهی است بین و ادب جمیع علوم و مسائل بقیصل از کتا
 و سنت بر می آید و هر باب از آنها در جای خود گذارده می شود
 پس اگر نبر این بود که ترجمان کتاب و سنت نقیبا بودند چو کوه
 نمی شد کتاب و سنت مگر این علم شریف و در میان کل علماء
 اولین و آخرین این منصب شریف چو نه مخصوص این قوم بود غیر
 ایشان و کان نمیکم که اگر کسیه اضااف دهد و بر در سهوا و غوطه
 ها و کتب این جماعت اطلاع پیدا کند مخفی ماند و این مطلب شد
 کتاب عالمات برای او واضح میشود و حاجت بیاشد بقیبه
 ندادند باری چون بجایه آسید خلفند به نقیبا نهایت لطافت
 شرافت و احدیت نفس میباشد بر امر ایشان هم اطلاع نخواهد
 بر برفت مگر بجایه پس ترجمان علم نضاه و حامل علم ایشان و بین
 مشکلات و شارح معضلاتهم و حکم ایشان و بخیر ایشان احدی
 را هرگز نیست باطن ایشان و حکم ایشان جز آنکه احدی از طبقت ایشان

تفسیر این کتاب

موضوع نقیبا

تقیب السان

غیا

اقوال چند نسبت بعلماء مبدهد بعد بگویند بن قول محض
عوام ضربی است و بعد از آن است که عوام کا لانعام ما سنده
بدر خانه ایشان برود و ضمناً خانه اولیاء الله که آن مجاهدانیا
عداوت دارد و زود و هم و مقصود همان است تازیان بجهت
با هم دارند و مردان می گویند چنانکه شاعر عرب گفته و لکن
فیما یعشون مذاهب و لی مذهب فردا پیش از حدی یعنی
هر کس بر حسب میل خود مذهبی دارد من هم مذهبی جدا گانه دارم
خلاصه این فقیر هم از این میان مذهبی دارد و این کتاب و سایر
بان مشهور است حاجت بان بنیاد اصدا در صفحه ۱۹۹ در زبل کلا
در باره علمای اعلام می گوید و اما کسیکه خود را کمان کند که را
کوست و در کارهای خود و در بوجوب کمان زاه رود و نداند که
ابا صادق است در این کمان ناگاد نب و از حلیه صادقان نباشد و نشان
ادعای صدق کند و مردم را بسوی خود خوانده ابصار در صفحه ۱۹۹
در سطر میگوید و هر یک از این علمای ظاهر در سنجاند هر کس
سبب و با علم بفضاحت و بلاغت از سکاکی و تفسیر آن تراش
زادی و حکیم ترازا و علی و غار و ترازا بن محمد و صفه ترازا و صفه
واصول ذان ترازا صاحب شوند و اقامه گویند بنا بر این در عنوان

ابصار علی

کتاب فی التفسیر
و ترازا بن محمد

ادعاء و کتب قدری از علماء برده بر قدح علم از آن بود که
بهمین قدر از این کتاب گفتند **فان** فی کتاب المصنف فی فضل الخطا
منقول لایح الاثر کسیر بر این برهمنی تا فرستد من کتب معارف
علی طریقه هذاه المهدین علیهم صلوات المصلین زان فرست
الدین و معرفه احکام شرع المبین من اهمه الاشياء للمؤمنین فصل
همی نه کسبها و لو تمنع نفسی بال تقلید فیما لا اعلم لای رایت من
من عرض و هو غیر معصوم فلو رضت نفسی ان نضیب رجل العیبر
و نقد مده و تطبیع فی کل ما بر و نهی من دون بصیرت و همی تراش
فی کل ما بقول اصحاب ام خطا فرایت فی باحسان بارضوان الله علیهم
مقدمه معرفتها بسمونها اصولا و یقولون باسئله معرفه تلك
الفرع من غیر معرفه هذاه المقدمه فلعقلی عن حقیقه الحال و حسن
با و لکن الرجال صرف شرط من و قتی نه معرفه ذلک العلم الخلیف
و کتب فیه کما با جمعت فیه احوالهم مفضلا و ادلتهم بحجج و نقض
اذا استقوا و طرب اذا طاروا و کنت اری فی خلال ذلک انهم یقولون
فی جمیع تلك المسائل یعقولهم و ادلتهم و اجتهادهم و احوالهم لای
کتاب پسندون و لا علی سنده بجمدون متمسکین از هذاه العلم الشر
الکتاب و السنده و معرفه الاحکام الظنیه فلا یکن الاستدلال فیه

ان نمودی از عقاید با فاعده یا اولی
و ابده هم افضل از ما هست
این هم برده عیبت و لا نکات
و حقه با کتب
نقد کتاب
نقد کتاب

بما یبغی ان یسند له فیه فوجوب ان یسند له فیه یعقولون انهم
کتاب و السنده و حجتهم مع ذلک علی اراء شیخ و هو اء مختلفه
حق الوافی مسنده واحد علی عشرین قولاً و اکثر و اقل لا لای الله
یعقلون و لای ان اولیاءه یقولون حکمه بالغرضنا تعقی المذکره ففکره
فی نفسی و طفت از جمع لای انه اذا کان الکتاب و السنده لا یفتران
الابها العلم و لا یکن معرفه هذاه العلم الا بالعقل و العقول مختلفه
والا ذاه معتشبه بؤدی ذلک الی ان یعمل فی الکتاب و السنده لای
و الهوی فیه غیر لای ارای و الهوی و یصیر الدین نجعا للاراء و الاله
و بؤدی ذلک الی الاختلاف فی الدین و استعمال الراای فیه
سید المرسلین علیه و اله صلوات المصلین و ثققت التحران
البقی و الائمه مع علمهم بوقوع الغیبه و الفتره فی اخر الزمان کثیر
و کلو الناس الی انهم و احوالهم حتی یختلفوا بهذا الاختلاف و هم
نه شریحهم ما زکو اداب النحل و السنن الجزئیه کفما خلوا بهذا
الامر العظیم الذی لا یمکن معرفه جمیع ما شرعوا الابه علی ما یقولون
یكون جمیع ما یلقوا مع اهل هذا الامر یفوا و عیثا لان ما یلقوا
بعرفه الابهنا و هم تراکوا هذاه و کلو ناله عقولنا و العقول
مختلفه فلعلها انصب من ادهم و لعلها تخطی ضد ضعیف اید ذلک

کتاب فی التفسیر
و ترازا بن محمد

عمل التائب

وجميع عنواناتهم ما عنونوا وادلتهم ما اسندوا به في جميع الا
 والمشاهد على ذلك الكتب الموجودة كالشرح المصدي و
 المحصر وغيرهما يدبر يجد ويقولون احاديث اهل البيت لا
 ينفع في الاصول ولكن لا بأس بذكر قول اعدائهم بوافق بل لم
 عمول بوافق قول اعداء الله ولا بوافق قول اولياء الله عليهم
 فان لم يصدق ذلك راجع اى كتب من كتب الاصول سند
 بخبر مشهورنا بذكر اعداء خالبا عن ذكر الائمة عليهم السلام في كتب
 الكتاب والسنة فابت ايات كثيرة محكمة واخبار متواترة عا
 في ذم هذا العلم وقد حذر طلابه والعالمين به على ما
 ساذره في هذا الكتاب بحول الله القوي الوهاب ثم وجدت
 كتب الاخبار بين فظرت فيها بظرف الدقة وطلب الحق فانه
 خلطوا عملا صالحا واخرسنا لما صارت في نفوسهم شبهة في
 العلم ولكن بوافق الكتاب والسنة بعضها وينكرون ذلك العلم
 ويحسبون الى الضلال ومع ذلك يفهمون الكتاب والسنة
 من دون توفيقه بذلك العلم فقلت ان ادعائهم في ان الامور
 مفقده لغيرهم الكتاب والسنة ادعاء باطل ودعوى عن حليمه
 الاعتراف غايل فوسلت الى الله سبحانه في تعريف الحق دعوى

عليا
 منى عبد الطيب
 سند
 وادلتهم كان انتم
 كلنا في الامور بوافق
 العقل وكنات
 اعدائهم

مذهبنا

في كتاب العبد
 منى عبد الطيب

منى عبد الطيب
 منى عبد الطيب
 منى عبد الطيب

رخصه اطلاق بعد الخط ومنه رخصته صاحبها في الجواز ان
 فعل وان يمشى ترك ومنه رخصه ظاهرها خلاف باطنها بغير
 ولا بيان بباطنها ومنه على لفظ الخبر ومعناه حكاه عن قوم ومنه
 الاثبات بضمها منسوخة ووضفها متركة على حالها ومنه مخاطبة
 ومعناه لقوم اخرين ومنه مخاطبة للبيته والمعنى منه ومنه
 مفرد ومعناه جمع ومنه ما لا يعرف تحريمه الاجتهاد ثم ذكر انما
 كل قسم رد على طائفة الى ان قال ونحن نذكر من جميع ما ذكرنا
 اية في اول الكتاب مع خبرها لسند بها على غيرها ويعرف بها
 على طائفة الكتاب الى اخر ما ذكره في فصل الخطاب ثم قال في باب
 باب مع قوله المشته الى ان قال وقد قال امير المؤمنين في حديث
 في تقسيم الوفاة الى اربعة الى ان قال فان امر النبي مثل القرآن منه
 ناسخ ومنسوخ وخاص ومحكم ومتشابه وقد كان يكون من
 رسول الله الكلام له وحجانه وكلام عام وكلام خاص مثل القران
 الى ان قال وذكر حديث مناظرة الهمام مع المشايخ وتساوي
 الاستماع بالكتاب والسنة في رفع الاختلاف ثم تمت بالحجج
 في الغدير ثم قال وقد مر في حديث الكاظم عليه السلام ان السلك
 هو المرجع لا كل ما روى ثم اشار باخبار العلاء عنه وقال فالمرجع

خبرنا
 انما الذي في
 منى عبد الطيب
 منى عبد الطيب

منى عبد الطيب
 منى عبد الطيب
 منى عبد الطيب

في كتابه
القائمة

في كتابه فاختار لنفسك ما جلا او قال ايضا في باب بعض الاختيار
عن اهل العسمة في العام والخاص والمطلق والمقيد والاشارة الى
ما استدلوا به مما يبعد زيادة اللحن للمفقيه سنن ابو عبد الله ^{عنه}
فيه الزكوة فقال تسعة اشياء الذهب والفضة والمخيط والشعر
التمر والزبيب والابل والبقر والغنم وعفا رسول الله ^{عليه} ما سوى ذلك
فضل صلح الله فان عندنا ما جاب كثيرا فقال وما هو قبل لا زكوا
نعم ما اكثره فيلا فيه الزكوة فزبه ثم قال قول لك ان رسول الله ^{عليه}
تما سوى ذلك ويقول لي ان عندنا ما جاب كثيرا فيه الزكوة وهذا
المعنى اخبار مستقبضه تركها خوفا للاطلا في هذا الخبر
لمنعني وجوب العمل بمه يوم الاثر وظاهره وجوب العمل بالعبا
بل بدل على ان الفحص عن المخصص نحو الخطا في تعب الامام وكلا
فان الامام قد عبر بالعام وهو نصيب بل ينجح حكمه وقد اخل المفظ
من الضمنية الدالة على غير الظاهر منه وعلى غير المتبادر يجعل منه عليه
فخص السائل عن المخصص نحو خطا نه او سهوا ونسيانه او عد
حضا حذره بلا غنة والا فان علم انه لا يسهو ولا يلهو ولا يخطئ ^{في} وعبر
بما عبر يقنع به ويجعل بمقتضاه ولا يسئل عن غيره فذير واسترح
ولا تصنع لي اقول الموجب للفحص عن المخصص فاذا اخرج مخرج عن

القائمة وهو غير مخالف الكتاب المجمع على ما قبله والسنة الجامعة
وعبر موافق العامة وصح برؤية الشقة المادون في الاخذ برؤية
تعل به من غير توقف كما مرارة لا عدد لاحد من مواليها في ذلك
فيما يرويه عننا نقاننا الحديث وفدريه باب لزوم الاخذ بقول
القدر تمامه وعن الرضا عليه السلام في قوله فان الله بامر كان يدعي
بقرة الايات قالوا لو جعل له بقرة اجرام ولكن شدد واقتد بالله
عليهم وفي هذا الحديث ايضا لانه في الاكفاء باحد افراد الملو
اذا ابيها العالم وان الفحص عند المقيد سبب لتدب الامر و
المضيق وان تعلم ان الخواص ضيقوا على انفسهم وان الذين
اوسع من ذلك وكتب رجل الى صاحب الزمان ع يسئلني بعض
الفقهاء عن المصطلح اذا قام من المشهد الاول الى الزكوة الثالثة هل يجب
عليه ان يكبر فان بعض اصحابنا قال لا يجب عليه التكبير ويجوز ان يقول
سبح الله وقوته اقوم واقعد فكنت الجواب فيه حديثان لقا احدهما
فانه اذا انتقل من حالة الى حالة اخرى ضل عليه التكبير وانما الاخرى
روى اذا رقع راس من المتحد المشاة وكبرتم جلس ثم قال طيب
في القيام بعد الغم وتكبير ذلك المشهد الاول بحري هذا الحكم
وما بينهما احدث من حجة التسليم كان صوابا يعلم من هذا الحكم

منها انه يجوز العمل بالعام مع وجود الخاص ولا يجب التخصيص كما هو
المطرد بين الفقهاء اليوم ومنها انه عندنا من الاختيار نفيها وانما
يجوز العمل بايها شاء من جهة التعليم ومنها تعليم ان الانشا لا ينبغي
الا بالاختيار ومن المعلوم ان الامام ما كان يحتاج الى رواية الاختيار و
انما صنع ذلك تعليمها ليعنه في زمن الغيبة فلم يسئل بالاشصقا
ولا باصل البرية ولا بالمسبور ولا بغير ذلك من مصطلحات القوم في
افنى بالحبر ليعتدي به من يقدي ومنها اجاز العمل بطواير الاختيار
حيث ان العام ظاهره افراده لغيره التخصيص ومنها اجازة العملين
ولكن بصدد بيانها ومنها ان الاخذ بمختلفات الاختيار ليس من جهة
ان ذلك هو الحكم الواقع فان الحكم الواحد لا يخلف حال الشيء
الواحد في حالة واحدة اما حسن او قبح واما نخص في الاخذ بايها شاء
سلبها الامرهم ولما روي من المصلحة في زكوة الحكم واخفاة فندبر
الصحيح عن زرارة قال قلت لابي جعفر ا صلح الله وقت كل صلوة
اول الوقت افضل او وسطه واخره قال اوله ان رسول الله قال
ان الله يحب من الحجرا ما يجعل انظر كيف استدل عليه السلام باطلا والخبر
واستدل لزارة ليعلمه كعبته الاستدلال ولا لا كفي بقوله او
فدبر وقال ايضا باب ما ورد في معنى اجماع الى ان قال العول النبي

لا يجتمع امر على ضلالة فاجتران ما اجتمعت عليه الامة ولو لم يكن
بعضها هو الحق فهذا معنى الحديث لا ما ناوله الجاهلون بل انما
حكم الكتاب واتباع الحكم الاحاديث المرزوة والروايات المرزوة
اتباع الاهواء المرزوة المهلكة التي تخالف نص الكتاب وتختفي الآيات
الواضحات الشريفة الى ان قال قول ظاهر هذه الاختيار بل صرح بها هو
حجة اتفاق اهل الحق على ضرورة بانهم ادعى خبر عن النبي والامة او
معنى الكتاب فاذا حصل الاتفاق على شيء من هذه الثلث لا يجوز
ولا فرافة وانما الاجماع المفسرين بين اصحابنا باتفاق جماعة على امر
احدهما الحق قطعا غير معلوم بعينه فلم يجد في الاجماع المصطلح
في الاختيار ما يدل عليه ولو ينقل من علماءنا خبره في معناه ونحن
نقول بحجته الاجماع المصطلح اذا حصل من باب قول محمد بن علي
ما علم انه قولنا فالزموه وما لو تعلموا فرددوا البناء من باب
فلم يروى من وجوب العمل بالعلم فاذا حصل اجماع هكذا الجاهل
به للعلم بقول المعصوم فلا حاجة الى التراجع في معناه وشروطه و
تخففه فان ^{عليه} القطع بقول الخبر فما لو يحصل القطع بدخول
الخبر في الجماعة ولو يبلغ حد الضرورة على ما عرفت ليس بحجة ويجوز
خلعه الى ان قال فلا عثر ما اجماع الناس ما لو يبلغ حد الضرورة

المطوع يكون ما اجتمعوا عليه من صاحب الشريعة او حصل
العلم ^{بالحجة} فيهم فنصرتهم الى الحق **اقول** يا ايها
الرجل فخرت بقدر قوم زكاهم الله وطهرهم بقوله جل ذكره فما
يحتشئ الله من عباده العلماء الا انك ولا ريب ان علماء الشيعة هم حملة
الشريعة وحفظها الذين وامناهم الله في من الغيبة على اليقين
رضوان الله عليهم جميعا فانظروا يا اخواني في كلمات هذا الرجل
كيف يتهاون بهم بالحرص والتحيز ويطعن بهم بما عندهم من الجمل
الماخوذة من الصحبين وبنوا عبد بمقامهم وهذا مما حاشاهم من ذلك
ثم حاشاهم علومهم ماخوذة من كلمات الامام وعلى من يعرفه ولو
قد رهم السلام يا اخواني لنا مجال في هذا المقام وادى مجال ولكن
لنا في مقام الفصل واجراء الدليل ولا فابل المتندي بالتحارب
ولقد ما كتب الاحباب بما يدفع شبهة المارقين والزاهقين
كل باب لم يقصروا شكر الله مساعدهم في حفظ الدين ودفع
شبهه الفالين وانحال المتخيلين على ان لا يحتاج الى جوابه بعد ان
سبلا غير سبيل المؤمنين كما صرح بذلك واستشهد بقول الله
ولى مذهب فراد عيش به وحده ولقد اعجبني انه خالف العلماء ^{ولا}
غرو ولكن الامر لا يحجج الا بما خالف في الاصول والفرع من لا يجوز

منه

حالفه وقال في نسخة ايضا انه في جميع حالاته با با في تجالته او تارة
دعواته وصالواته واذا الدعائم النبوة الا ان بلا عظم لصداقته بلا
مخجرة والمخجرة للجهال وقال خطا بالسيد من عبده فدا عبد الله
اول الايات الالهية كقول تع وانا العبد وفي هذا صراط يقول هذا هو
وعنه من الايات وقال نذكر الصغار والواجبة الى الله ليس الا انك
والحق رجل وعنه ذلك مما اشترانا ونشر بعد مع ذلك انه يطعن على
ذلك الونه التي العبوة والحق جل ذكره في الحنفية بحسب اعتقاده و
نصر بجانة كما مر عن مرة وهما نحن نذكر شرط احما ذكره في مقام الا
والرد عليه في الواقع الشيخ الجليل واسعد السيد التتيل بعبارتهما
ليعلم التاظر لنا فل البصيرة طعن على العلماء والفقهاء كافة بل ان
ولا كما يشهر **قال** الشيخ التتيل الجليل في اجوبة الشيخ محمد كاظم محمد
على حيث سئل ان جعل الغاي يقول محمد لا يجوز الرجوع الى غيره في
هذا المسئلة ونقل عليه الاجماع من المؤلف والمخالف انتهى او ك
اقول علمان العامي مكلف بالعمل بما امره الله به يقينا كما المسائل
الضرة وفيه الحق لا يخلف فيها كما لو شاهد الحاكم منوط بوجوبه في
الحلال مثلا فاذا انسده عليه طريق اليقين لم يكن له الطريق الى العمل
الا بالظن محبت لو كره ظنه معبره في نظر الشارع لعدم ناهل يكون

كلامه

اعبنا الظن امر بالرجوع الى من بعينه ظنه وهو المعنى المستوضح
للاحكام بالظن المعروفة عند اهلها فيجب عليه الاخذ بغير ذلك
المعنى واخذ عنه اذما وجب اليقين العمل بذلك عند حيث لم
ما هو اقوى منه ولا مساو له لاد لو وجد اقوى منه يجب يكون الظن
في الرجوع اليه فيها امر الله به اقوى كالا علم والادرع على القول بغيره
العبارة **وقال** ايضا في جواب السائل وهو محمد مهدي بن حاجي
محمد الابرقوني والسؤال ان الظن الغالب الغريب من العلم كانه
العقاب الامامة ام لا اقول لا يكفي في عقاب الايمان الا اليقين
حصل من اليقينيات ام من الظنات لان الظن لا يعنى من اليقين
ويكفي الظن في الشرعيات ويتحقق به الايمان العلي وسئل ايضا
ما سبب اختلاف الاحاديث وما وجهه فان الاختلاف والادرع
من شان الجهدين للعضوين عن الخطاء والاشتيان والعاملين با
العالم الذي الاصل ولا استنباط اقول الامام يتكلم بالكلمة ويريد منها
احد وسبعين وجماله من كل منها المخرج فاحادتهم بالتمسك عن
مخالفة بالثبته الى غيرهم واما اوابها في صورة الاختلاف لاجل ان
يختلف شيعةهم فاذا اختلفوا اسلموا من اعدائهم لانهم لو لم يختلفوا
في دولة الباطل قتلهم حدا **وقال** ايضا في اجوبة سائل

في

فتملى حيث سئل ما يقول سلطان العلماء في الاجتهاد اذ الظنية
والامارات العقبة والاستنباطات الاستحسانية ووجوب العمل
بقول الجهد المحي ويطلان فناوي الاموات اقول والاعلماء با
الاجتهاد اذ الظنية ان العا ليرتفع وسعه في يحصل الظن في
المسئلة بحكم شرعي ومعناه ان الادلة التي يمكن استنباط الحكم بها
اربعه الكتاب والسنة ودليل العقل والاجماع اما الكتاب فهو ان
كان في نفسه قطعي المتين لان متنه متواتر لا يتجمل الرب لكن بل انه
على الحكم ليست قطعية بل يتجمل الاثبات الكثرة فان منه الضرر
الحكمه والظاهر في الجمل والمؤول والمتاخر والمنسوخ في العلم
والخاص والمطلق والمقتد والمبهم والمسكوت عنه والمقدم والمؤخر
والحدف ونقبر اللفظ وتغير المعنى وحرف مكان حرف والمؤخر
والرتمز والمكسوم وما حكمه فذروه في سيندله الاطلا لاما ان يكون
والحقيقة والحجاز وحقيقة الحقيقة والحجاز وحقيقة هي الحجاز
وحجاز هو حقيقة الى غير ذلك وما كان هذا سبيله لا يمكن القطع
من دلالته لغير المعصومين عليهم السلام الا ان انضم الى ذلك اجماع
المسلمين او من الفرقة المحقة ما يحصل من ذلك في بعض الاحكام فاما

كلامه

كلامه

كلامه

كلامه

هو القرآن. اضممت اليه فترت وجعل الاحتمال بمعنى لا ين بها و
الرضى بها لقطع النظر عن ذلك فاعنده الاحتمال واما الشبهة
فهي طيبة المتن والذلة اما المتن فمن المعلوم انه لم يكن فيها خبر
منوازل الا قوله من كذب على منعدا مليئوا مقعده من النار على
خلاف غيره مع ان كثيرا من اخبارها منقول بالمعنى وفيه العلق
والسهب والنسيان والشك والوهم والزمرد والبديل والاحاد
الموضوعة والمدسوسة كثيرة جدا ولو سلم باعنائها فحجبت هذا
مشهور عند كوفي الا حديث فان كان ذلك حقا دل على التواتر
والوضع الكثير والكذب وان كان باطلا فهو كذب ووضع
اما الثالثة فهي ظاهرة قابلة للاختلاف المتباينة ولهذا اختلف
في فهمها مع ما فيها من الخلل والزيادة والتقصان والوهم والجانح
مجرى التقية من الخالف والموافق ويحكى في هذه الدعوى
ما روى عنهم مما معناه اني لا تكلم بالكلمة واريد بها اختلاف
وجمالي من كل منها الخرج وفي بعضها ان شئت اخذت هذا
شئت اخذت هذا وفي بعضها فلو شاء لصر كلامه كقوله
ولا يكذب وفي بعضها اننا لا نعد الرجل من شعبنا فيها حتى يلم
ويعترف بالحق ويكون محمدا والمحدث المعتمد وان كان

دعوى

في كلامهم محكما ومثابها ومجلا ومبينا واسما ومنسوخا والاصل
فيها كما تقدم في القرآن وما كان هذا حاله كيف يقال ان دلالة
على الحكم قطعية مع كثرة الاحتمالات في دلالتها واختلفا فيها
انفسها ومنا فاة بعضها البعض واختلف رواها في انها بالنسبة
نقلها بالمعنى وفي الثلثي من الامام نعم لو حصل الاجماع او الفل
فانها مع انضمامها الى ذلك بعد القطع في بعض المسائل واما
العقل فهو في نفسه مجرد عن الاستناد لا يكون دليلا الا
شاذ من المسائل لاسباب بطول الكلام بدكرها واما مع استناد
الى الادلة فهو حجة قطعية او ظنية وورد في تفسير قوله تعالى السبع
عليك نعم ظاهرة وباطنة ان النعم الظاهرة الانبياء والرسل والنعم
الباطنة العقول ومعنى استنادها الى الادلة انه ينظر في الكتاب
السنة ويبتدئ من منطوقها ومفهومها ضوابط تكون الدلالة
لاستنباط الاحكام الشرعية وادلة عليها كدليل الاضواء ود
التبني ودليل الاشارة ولحن الخطاب ونحو الخطاب والمفاهيم
وكل من العمومات والاطلاقات وغيرها ذلك فبدلت الاحكام
بملاحظة ما حصل من القواعد فبذلك في سبيل ربه لا يعتمد على
محض ادراكه بدون ما يستند اليه مما ذكر فلا ريب في حجة الآيات

لا يحصل للقطع في كثير لا خلاف المغلقات وتفاوت مراتب العموم
والاطلاقات واما **الجم** فهو وان كان قطعي الادلة كما فرغنا به
رسالتنا الموضوعية في الاجماع لانه انما كان حجة لكشف عن حقل
قول المعصوم في جملة افعال جماعته بحيث لا يعين قوله من غير
لانه لو يعين قوله لم يعين العمل بقوله بل قوله خبر لا فرق بينه وبين ان
يروي التقية فانه لا يعين العمل بذلك وان كان صحيح الآلة
اذا لم يكن مغايرضا ويا ويا ويا منه كما هو شان الاختيار بجوارته
جوى مجرى التقية او اراد به احد معاني السبع المحمدي من اللفظ او
عنده واما اذا التمس قوله من احوال الجماعة الواضحة الالتم
الدليل القطعي على ان قوله اقول الصلا على المعين فانه يعين العمل
بذلك القول لانه لا يجوز ان يبدى بقوله معنى غير ما اراد واول
لكان مغيرا بالباطل وهو لا يكون منه ابدا فلا يحتمل مراده من كلامه
شبهت من الوجوه السبعين غير ما طابق كلامه من هو معهم في ذلك
القول وهم لا يريدون معنى من كلامهم غير ما ذكره ولا يحتمل ولا
يحمله ايضا فنعين الاخذ بذلك فدلالة قطعية الآلة ان كان
الاجماع الصروري من المسلمين او من القرية المحقة واما ان كان من اهل
غير وسطه التي ذكرناها في رسالة الاجماع لا تجزئ الشهرة فانها

لنت

لبست باجماع واما المحصل فهو حجة لمحصله لا غير واما غيره فهو
كالرواية في باب الترحيمات وان كان بعد اعناده قطع الادلة
بخلاف الرواية واما المركب فمع حصول الدليل القطعي بالخصاص
الحق في قولين فيحتاج في اخبارها الى الدليل المرجح لاحد هما
وهو في الغالب ظني واما المقول فثابت بالتواتر وبالاحاد
للظن ان اعتبر هنا حصول القطع بتعيينه بتوقف على معرفة
المقول ما هو معنى اى الاجماعات وذلك بالاطلاع الابتدائي
ولو ينقل الثقة المبرهنة واما الشكوية فاذا اعتبرناه فبالشرط
التي بينناها في الرسالة المذكورة فاذا نظرنا الى مثل ما ذكرنا في
ما يحصل به القطع من الاجماع فليس في المسائل فيما ذكرنا ذلك يظهر
الجهد والاختبار لا يمكن في اكثر احكامه الخروج عن الظن وهو
القطع في كل مسألة باطل كيف والاختبار ان يشلفا في مسألة
واحدة في الوجوب والحتم وكل منهما يدعي ان دليله قطعي وان
مطابق للواقع فهل هذا القول بالتصويب وان حكم الله
الوجودي متعدد وهو مذاهب اهل الخلاف واختلفا في
المسائل لا يكاد يصح ان منها الشيخ حسن بن عصمونه او غيره
بالشبه في الاخرين مدعي القطع وحرم جلد التبرج مدعي

القطع وعمة الشبغ يوسف صاحب الجهادين واجب الاختلاف با
لشبه في الاجتهادين مدعيهما القطع واجل الجهاد كل فابهما وافق
حكم الله الواحد الذي لا يتعدد فان كان كل واحد منهما وجوه
الواقعي كما يدعيه اهل الاخبار فقد تعدد الحكم الواحد الواقعي
وان ارادوا شبهة ذلك الظن علما جازما صريحا لا مشاخر في
الاصطلاح فتقوله الاجتهاد ذات الطبيعة التي فيه بغرض بطريق
الاجتهاد والامر في ذلك انما هو على نحو ما استرنا اليه وهو يدل
لجهد واستفراغ الوسع في محصل الحكم من الادلة لكن لما كان
القطع باصانة الحكم الواقعي الواحد في كل مسألة مستعدرا لاختلاف
الامات والروايات واختلاف الافهام في مداركها نظرنا الى
المقدمين الذي هو الظن فقالوا الاجتهاد ومحصل الظن محكم
وان كان في بعض محصل الجزم وقوله والاستنباطات الاستنباط
فيه ان ذلك ليس من مذهب احد من الشيعه بل هو مذهب اصحاب
الرواية والقبائل وانما نسب هذا الى العلماء جهلا بطريقهم
فان من محصل شيئا انكره ومحسن ان يقال له ما قال الشاعر اذا
كنت ما ندرى ولا انت بالذي نطعم الذي ندرى هلكت ولا
واعجب من هذا فانك ما ندرى وانت ما ندرى بانك ما ندرى

بما
تحقق
الامر
رأيت
عليها
على
نعم
الشيء
في

وذلك بان الاستحسان يحكم ان كان لرحمان دليله فهو حكم الله
في حقه وهو حكم الله الواقعي المتعدي ولا يراد منه من بدل
جهد والارزوم تكليف ما لا يطاق وان كان الاستحسان المشهور
نفسه او لغرضه الذي اذبه فعلماء الشيعة مكرمون عن ذلك
وانما طرقت اعداء الدين وانما وجوب العمل بقول المجتهدين
فهو مما لا يربك فيه على كل من لم يبلغ رتبة الاجتهاد فمن نقص
الاجتهاد واخذ زايه واستدل له فقد هلك واهلك والا
والروايات قد اشارت الى ذلك فمن الامات قوله جمع حيلنا
بينهم الابنة وقد ذكرنا سابقا من الشيخ من ان المراد من القرشي
الظاهر هم العلماء المجتهدين فاروجه وايضا قال الشيخ العا
الحجة البصيرة رسالة المتناهة بوسائل العلم العليا في جواب
الرواية في جواب الشيخ المكرم الشيخ حسين بن الشيخ محمد بن الشيخ محمد
عصفور الحلي الذي رازي بعد ما قال في معنى الضوابط ورد
قال الثابته قوله رفع الله درجة واسكنه جنته وهل يقول الظن
من الظنون اشار بذلك الى ما ذكره بعض العلماء واورده على المجتهدين
الذين يقولون ان الاجتهاد استفراغ الوسع في محصل الظن بحكم
شرعي من ان الاجتهاد اذا كان محصل الظن بالحكم من الادلة الاثنية

لح

من اول الكتاب والقباس وهو هذا ما ادعى اليه اجتهادي
وكذا كان كذلك فهو حكم الله في حقه فالصغرى وجدانية و
الكبرى جماعية من الاكثر فاذا سلمت المقدمتان كانت النتيجة
ضمنية والارزوم تكليف ما لا يطاق على انه قد تحقق في اصول
الدين ونطق به الكتاب المبين انه سبحانه لا يكلف نفسا الا وسعها
والوسع دون الطافة والاجتهاد استفراغ الوسع وبدل الجهد
هو غاية الطافة فاذا بدل عما به جهد في طلب رشة كما امر الله
ببعض الاصاينة لما يراد منه على انه تغذير ابراهيم الفطحي والظن
الذي لا يكلف بغيره كان تكليفه بما لا يطاق بل يهدي سبيل الله
وعنه الله قال تع والذين جاهدوا فينا لنهدينهم سبلنا وان الله
لمع الحسبين واذا بدل جهدهم احسن وكان الله معهما فالمراد بالعلم
حدودهم هناك في علم الاصول على الاصح القطع بتعني العمل
بها الا لظن ولا الظاهر فافهم وانما يصح الصغرى فلا كلام فيه
انما الكلام في الكبرى ومن تتبع الاخبار وجاس خلال تلك الدواب
ونظر بصبح الاعين رسالة الكبرى بلا انكار ورواي انه صحيح بلا غير
جهة الاجماع لكن في المناقشة فيه وان كان اثباته سهلا بمعنى كسفه
عن دخول قول المعصوم ومعلومية مذهبه كما يظهر من الروايات

الكتاب والستة والاجماع ودليل العقل وكلها انما يقبل الظن
ثم فصل مثل ما تقدمنا وذكرنا من قوله تعالى ان قال وقد عرف
الكلية فها دليله باعتبار اسناده الى احدهما فلا يكون عنه
الا لظن فاذا كان الاجتهاد انما يحصل الظن عن هذه الظنون وكما
المقدّمات ظنية كانت النتيجة دائره بين الظن لانها منوطة
من الظن وبين الشك لان راجحة النتيجة فرع راجحة المقدّمات
والفرع لا يباي على الاصل في الحقيقة لا يثبت على اصله وعليه
في طريق عليه ما لا يطرّق على الاصل او صفة الفرع لا تحرك على
الاصل ووصمة الاصل وصمة الفرع فاذا اعتبر حسن المقدّمات
لبقائها وللشك فبازداد عليها كانت حينئذ شكاً وقد اشارت
الحركية الى ذلك في مجالس الحال وانما في السؤال فقال فهل
ينبغي ظنونا او نقبل شكوكا فهل بولدا الاجتهاد عن هذه الظنون
واذا كان فهل ينبغي ظنا لا تظنون او نقبل شكوكا لما يطرّق
على الفرع كما مر والجواب بعد قطع النظر عما ذكره العلماء في هذا
المقام من النقص والازام اذا المقام يقتضي عدم الفائدة في ذكره
كاذكره الاكثر ان الجهد اذا استفاد من تلك الادلة الظنية ظنا
بالحكم بعد امتحان بصيرته في ذلك وهو بمنزلة بعض ظنهم فيترك له

ان المولد من الضون قد تحفة القرآن وتراكم عليه الامارات و
الشهرة وعبر ذلك حتى يخرج من الظن ويحصل بذلك علم عادي
ولا يستم المجهد الذي هو شديد الاعناء فيحصل المرتجاء
من مظانها ولذلك استفرغ وسعد وجرى نظير ذلك في عادة
المقدمات مع القطع بالخبر المحضوف بالقرآن حتى يخرج نيات من
الاحاد والمجى بالمنازل وتلك القران وان تحصل لنا بعد ذلك
فقد يحصل لنا ما يهيننا وذلك من تمام حجة الله على عباده ما اذا
التكليف وهذا السد بد من الامام لسببته وهو معنى قوله
ينفعون بغيره كما ينفع الشمس اذا غابتها السحاب حتى ان
قال ان الارض لا تحلو الا فيها امامكم ما ان زاد المؤمنون زهم
وان نقصوا سبنا اثمهم كما رواه يحيى بن عمار عن الصادق
في باب ان الارض لا تحلو الا من حجة من كتاب الحج من الكوفة ولقد رد
عنه فاما معناه ان ذلك الانتفاع اتمها هو للتدبير للاصابة واد
بذلك من جعلوه حاكما وحافظا للذهب وامر واستبغهم بالاخت
عنه حتى نزول دولتهم ويظهر مسنورهم اللهم عجل فرجهم وسهل
مخرجهم ولعل شعبان الله تعالى رحمة عرض ذكر القطع وتعا
عنه فقلت الامر ظهر البطل تصعبا للسؤال حين اقتضاه الحال

واقربى الظن كما زامى بسبب ذلك وفي بيده وعلى هذا فلا يقال
انا لا يجب السؤال بما يطابقه لان من قال ان القطع بولد من الظن
يقول ان الظن بولد من الظن بطريقه وانما على اننا نقول ان تلك الاذ
ليست كلها ظنوا ولو لا حروف من الاطالة لرجحت الحان في كلها شرا
بعض من كان له قلب والعلى التمع وهو شهيد ثم على ما يظهر من السؤل
نقول نعم ان الضون تولد من الظنون اذا كانت الامهات معتبرة
لا اعتبار من المولد الحكيم وبها من جميع ما ذكرنا واجوبه ما عسى ان
يرد عليها مما يطول بالكلام اعرضنا عن ذلك لان العاقل
الاشارة فان لكل حجة حقيقة وعلى كل صواب نور والجاهل لا ينفع
بالعبارة انتهى قول هذا طرقت معهد من من سلف هذا طرقت
والجادى وبجانب التبع ايضا تحقيقات كثيرة وكلما رشقة في حجة
المطلة امكننا بشر منها لاد حاضر حجة ذلك الرجل الزاد للعلم والمجاهد
وان لم يكن في كلامه شئ يحكمه من بل ما ادعه يكون مخالفا لما في اليد
المجاهدين والاجاريين واقرب ذلك بقول الشاعر ان تبع سبيلا
غير سبيل المؤمنين وانهم لله ان في هذا الدعوى من الصادقين وها
انا اذكر شطرا من كلمات من قال في حقه وان مصدق فيما امرت
من عبده فقد عبد الله وغير ذلك مما ذكرنا ولا حول ولا قوة الا بالله

قال السيد الاخير في رسالة المبسوط الموضوعه لاثبات هذه
المسئلة في جواب الثائل سله بعد ما قال في الكتاب والسنة والجماع
والعقل مثل ما افاد الشيخ حرفا بفتح البط والاطنار قال وهل
الضوب لا يفلون بذلك بل عندهم ان حكم الله لراى المجهد لله
سبحانه على الاشياء في الواقع الذي لا يتعد ولا يختلف حكم وهذا
غلط فاحش وكذب واضح والله سبحانه وتعالى اجل من ذلك مع ان
هذا قول لا بصور وبالجملة فاذا استفرغ المجهد المسؤل وضع وسعه
بجد التبديل الا الى ذلك المظنون فيجعل به قطعا ولا يتركه ليكون عا
للقبيح بتركه الزاج وفعل المرحوح وليس الامر بالامتنع دا بين الاين
والشبهات الواردة كلها مرتفعة من البين فافهم وكيف يمكن القطع
في القطع الواقي اذن لا فرق بين الظهور والخفاء ولا يستر به عاقل
وقد قال عليه السلام ان الناس يفتنون به عليه السلام كما ينفع الناس
بالشمس اذا جلها السحاب ليرفق بين الحالين ان حال ظهور الشمس
غير حجاب مشرقه منبه واستفاد السليلين بها من جملة الاحتجاب
اذا راكبت السحاب بل يفتنى نورها ويطهر الاقبل والعلم السؤل بالظن
الغالب عليها حجة النور والعلية لا يكون الا لظن فافهم ان كنت
تفهم والا فاسئله وقول خالة الظهور والخفاء لو ارد بخصوص

الغيبية عن ابي الخلق بل اريد عدم تمكنهم وظهور سلطانهم فهم
في حجب الخفاء مخفون حتى يمكنهم الله في ارضه عجل الله فرجهم
بشار اليهم بالبين في الكتاب المجيد في قوله تعالى والغير والبايع عشر
فسواء العجز الخبيث والذليل العشرهم بالائمة السبعة من زهير
ومولينا الحسن اذا ما قدر واعلى اظهار الامر واحقا والحق واثبات
الحكم الاولى الواقي لم تنظر الى قول سيدنا ابي في الصحفة على عا
صفونك وخلفائك مغلوبين ملبسرين برون حكمت مبتدلا
وكذا يك منبذ وفر انصت محرقة عن عجات اشراعت وسنن
ببلك متر وكذا الدعاء فاذن لا فرق بين اياهم سلام الله عليهم
وابانة صلوات الله عليهم ووصول بعض اهل المدينة والكوفة وما
يخا بها بجهدتهم الشرف مع هذه الحالة الشديدة التي وصفها
لا يكفي في ابطال الاحكام والشرائع الى جميع المكلفين من اهل الشرك
والعرب لانهم حجة على كل الخلق ويجب عليهم نشر الاحكام التكليفية
على الكل والا لم يكن الحجج البالغة اترتهم يكون بالحكم الواقي عا
صكذ وهو يقول عليه السلام برون حكمت مبتدلا وفر انصت
محرقة واما يكون بالحكم الظاهر في فاذن كيف يحصل العلم القطع
للمشاهدين المشاهدين ان هذا هو حكم الله الواقي بل قد يكون ما

بلي اليه هو الحكم الظاهري غالبة الامر ان يقول انهم ج قاطعون
بالتكليف وانا قول نعم لكنهم طاقون بالحكم الواقعي الا في مثل
هذا الزمان حرفا يعرف فاتهم يظنون بالحكم الاولي ويقطعون
بالحكم الثاني الذي اراد الله سبحانه منهم وبين الامام لهم فاذن
لا فرق بين يومنا ويومهم الا انهم من شرف ملاقات امامنا
وسيدنا ورحي فداءه وعلى ائمة الطاهرين تقويمهم ان بالعلم
منسد بعينه المحجج ليعرف وجهها فانك على ما بينت لك
ان الزمانين واحد فان كان اهل ذلك الزمان يعملون بالعلم
دون الظن فكذلك ان كانوا يعملون الظن فكذلك انهم من جهة
مسا وانكم في حكم ذلك الزمان ونفترضه الاثمة اهل ذلك الزمان
على ما هم عليه الذي هو ما انتم عليه فاستدبروا بحقيقة وان ما انتم
عليه هو الذي اراد منكم من قبل الله وقيل لائمة الهداة سلام
عليهم نعم بقى هنا شيء يمكن ان يخرج به في مقام الفرق فيقال ان
اهل ذلك الزمان الذين يمكنهم لقاء امامهم اذا شئتم عليهم
من امور دينهم مما يتعلق باصولهم وضرورهم كانوا يعملون و
يستنجزون منه ولو بواسطه او بواسطه وكثيرا ما يجمع المحضون كما
نقول وانتم الصامم كذالك لان مذهبا دين الله الذي

لغ

سطح

لا يظني نوره ولا يرتفع عن اهله محفوظ عن كل ما يشاء اذ لا يكون
حجز من جهة العبارات ولا نحو من انحاء القوش ولا مذهب من
مذاهب العقول الا وقد وضع لنا حفظة الشرح عليهم السلام عليه
دليلا يثبت من صحته او فساد وامارة توصل الى ما جازي الشارح
وحججه واخذه موضع لاسبيل الرشاد وذلك يحصل بالعلم او بال
بالارشاد او بالادهام او بالتبسة او غير ذلك في نص او ظاهر
او عموم او يقين او انباء بعلم ونفيرا او مثل وما اشبه ذلك في
قال عليه السلام ما من شيء الا وفيه كتاب او سنة فاذا استفرغ
اهلنا الاستبضاح وسعد في تحصيل حكم الامام موقع عليه عرف
قوله وحكم فيه لانه مهم ما طلب تقدم بهم كما اشارت اليه
ويزاين هذا الغالب مما يطول به الكلام الا ان فيها تقدم كفاية
الاشارة الى ان قال واما السنة فتشتمل على ما يشتمل عليه الكتاب
قواطع القطع وزيادة ورودها في اغلب المواد مورد القيمة وقد
اهل الخلاف كثيرة الى ان قال واما الموازاة المعنوية فطلبنا
فليعلم لا تكفي لاثبات حكم من الاحكام مجمع وجوهه وكذا المحض
بقرائن القطع كما يظهر للعارف المنبثق في الاختيار كيف حصل في
في كل المواضع وهو بقول في لانه بكذا واراد منها احكاما

فما العلماء
الواعيان

وجها ولا الكل منها الخرج والقول بان اهل الشرح يضعون
قرائنه ان يريد بها منبذ القطع مطم فممنوع لعدم تحققها في اغلب
المواضع وكثيرا ما ذكرنا من الشرح المحقق وعدم وجدانها ذلك الذي
مع سلوكنا سبيل الرب ذللا واعتراف جمع كثير وغيره من العلماء
والفقهاء الاراد الذين يشقون الشريعة بوقوع علومهم وافهامهم
ولا يثبت احد في زرعهم واجتهادهم وتجربهم في العلوم وموقوم
بمواضع القرآن كالعلماء والشهيد بن والمبند والشيخ الطوسي
والفارس الاردي و غيره مما لا يحصى عددهم الا الله واعلمهم
مؤيد بن نور الله فلوان الامام بوصل احد الى القطع في كل المسائل
باغتيا والقران لكانوا اولي الناس بها ولو تجدد في الذين يدعون القطع
من الاخبار والركاء والفهم والورع والاقبال باريد وكثيرا ما
فيهم بل لا نسبة بينهم في ذلك بوحسب الوجوه وكلهم وهم الله
بذلوا مجهودهم واستفرغوا سعيهم في استنباط الاحكام ولو وصلوا
مقام القطع فانظر الى العمل بالظن فلو كان طريق الى القطع وهما
سلكوه وانصروا على الظن لكانوا قاطعا قاطعا حاشا لهم من ذلك وهم اجل
واعلى من هذه النسبة وايضا الامام بعضهم اهدى من بعض مع
ان الكل وعندهم وعندهم فبذلك من دون ترجيح لاثبات النسبة

هذا هو المقصود من قوله
فما العلماء الواعيان
الاعيان

الائمة والولاية اذ المرجح اعادة النظر والعمل والعبادة والاقبال
الى الله سبحانه واتجاه القلب للجمع في الدين ليس باريد غيرهم
ولو ينفك كلهم انهم اذا ندم شاهد واعاهد واقوالهم شاهد صدق
على طاهره الحاصل لا يعني الشك في ذلك ودعوى فطنة الكسب
الابغض من حيث الصدق وباطلة وما ذكرنا من شهادة المشايخ
على صحة الاخبار المذكورة في كتبهم لا يدل على قطعها اذ الشهادة
انما تقبل اذا ما تعارض الشهود بعضهم مع بعض مع ان كل واحد
في كتابهم بطعن في الاخر لان قال ولذا نقول ان الحق المحقق
بالتحقيق والتصديق ان الوثيق في الرجال ليس من ارب الشهادة
واما هو من باب الظنون الاجتهادية مع ان الرواية اضر بلى
الصواب من الشهادة وليس لان وضع هذه المسئلة وبالجملة ليس
لظنة الاخبار والوجود في الكتب الاربعه دليل بعينه عليه
ويركن لديهم بل كلها مؤهيات تضع العسر بالاشتغال بها مع
لو فرض فطنة صدورها فيها لا تضمر ما يخرج بصدق بيان من
الظن بالحكم المستفاد من الخبرات استفادة الاحكام ليس من
الافتاظ بل من الدلالة غالبة في الباب سبيلها سبيل الموازاة
اللفظ والقران وهذا لا يبعد ان في اغلب الموازاة الظن ليست

الامام

الاخبار التي ليست منها العنقصة محصورة في الكتب الا بغير كل
خبر لا يتحقق شره يطرح العمل عليه والحاصل ان الاخبار لا يثبت
اكثرها واغلبها الا الظن العبارة **أمر** بابها العاقل لا يقرب في
سركت فما عند الله وحجت اذا اقامت للحاسنة ذللا فلا
يجد لك المحمودك للامام الغائب ولا مائة من العلماء سبلا
ووضع لك كتابا لا يبادر من ذلك فينلا فان ناقك لو تاملت
الرحمة بضربا او اكايات كفى بنفسك اليوم حبيبا **عليك** يا قوم اتقوا الله
وقدموا من قدمه الله وحذوا عن علم الله ولا تعولوا في الارض
بعثه الله خيرا لكان كنتم مؤمنين ولا تفعدوا بكل صراط وتعدوا
ونصد عن سبيل الله وتحبون انكم مهتدون والعجب كل
العجب من هذا الرجل والخبر تفر في الاصول والفرع سبلا
سبيل المؤمنين من السابقين واللاحين بل من الشيخ الذي **هو**
ومقصوده ومراده في صلواته ودعوته واثم الله انه قد شاهد
من الفقهاء الاصوليين ومثبه وطريقه في الاستدلال كالعلاء
والحقوق والشهديين وغيرهم من المحققين وكتبه للفقهاء موجودة
كالحدِيث وشهره لنصرة ابيه الله في العالمين فانه استقرح **سبحه**
واستدل كما استدل للفقهاء رضوان الله عليهم اجمعين وتمت

بدر

بالاصول المعروفة والاجازات باقتسامها وشرابها وعمرى
انه في الاصول من المتخصين على ان السبيل الذي هو معبوده
دليل المحققين على رد المتكبرين تمت بذكر شيخه اجازات الشيخ
وكلهم من اجلة المجتهدين وقال منها اجازة السبيل الاجل الاول
وهو بحر العلوم التي كتبها بيده ورايها بخطه وهذه صورته
ما ذكره ومنها اجازة السبيل الثاني المبرز مهدي في التفسير
وهذه صورته ومنها الشيخ الاخر الشيخ جعفره وهذه صورته
الشيخ ومنها السبيل الطب الطاهر المولى العلي الميرسدي على يد غيره
من المجتهدين والفقهاء الباقين وكتبهم رحمهم الله مشون في الفقه
بهذه الادلة الموجودة ويقولون بحجة الظنون الحاصلة من هذه
الادلة بعد اسناد باب العلم والطب على ذلك بل بعض المتكبرين
من الاخباريين مشون بهذه المسئلة في مقام العمل على ما شاهدنا
من كتبهم وطريقهم بل الطريق منحصرة في زمن الغيبة على مقتضى العقل
والنقل وتطبيق اصول الدين بالفرع كما لا يخفى على اللبيب الكامل
الامن الركن المدعي ان علومنا كسفي انكشاف لدن والامام الغائب
يكفي ولا يحتاج الى تعليم وتعلم كما ادعى ذلك الرجل واصتر على ذلك
بلا علم ولا هدى ولا كتاب ينبر لا يقال ان الشيخ اخذ تلك الاجازات

من هؤلاء الكاهن والعلما الراسخين لا دخاض الحجة للمتكبرين ولا
انه لو كان على طرف فهم في اجراء الدليل والتمسك على السبيل لا تا نقول
او لا كتب الفقهية والاصولية وغيرها موجودة ومثبه فيها معلومة
وانما ان المولى محمد في المقام العالي والفهم المسبب واحدا العصر
الحاج محمد ابراهيم في كتب في الجلد الثاني من اشار انه عدد ذكر شيخه ان
ما صورته فيها الفاصل الواحد الجامع بين العقول والمقول **الاول**
الورع موصوفه بالحقيقة والطريق بل مجيها في الحقيقة الشيخ احمد بن
الدين الاحصاني فقد اجاز في ان اروي عنه معرفة وصحة
وما صح له روايته الخ وانه من المتخصصين في الاصول ومن المجتهدين
في الفرع والجامع لم يبق العقل والنقل وغير ذلك الخباب من المعرفين
من الاصوليين والمجتهدين فقد اجازهم هو مثل عقود بالله عز وجل
والمسئرين بالدين او من المعتقدين بالاجتهاد والتقليد على طريقته
المجتهدين في الاصول والتايد ان من المفهومين باستحسان الله ان
الانسان لطيف ان زاه استغنى لاسما اذا كانت الدنيا المستوية
والامور له منسقة ناسبا قوله جل ذكره فلما نسوا ما ذكروا به فحشا
عليهم ابواب كل شئ حتى اذا فرجوا بما اتوا ثم اخذناهم بغتة فاذا هم فيه
مسلون قال مولانا الحسين بن في يوم عاشوراء ورواه الجهاد السيد الله

الدر

الذي جعل الدنيا دار فناء وزوال منصرفا باهلها حال اعتبار
فالمعروف من غيرته والشوق من فئته الحظية الشرفية وقال مولانا الشيخ
لسلمان الفارسي **التمنا** الدنيا كمثل حب لبن متهافل متمها **عاشق**
عاشق يحبك فيها الغلة ما يصحبات الى ان قال **وروى** له الفداء فان
صاحبها كلما اطمان فيها الى السرور شخصه عجزه الى الحذر والحظية
بابها العاقل يتقطن العقل وانظر من كان بلبك من المعروفين **نظرة**
عبره وغما ضرب ينزل الى الخفرة من تفكره الذنوب علم ان لذات الاق
ذلت والمعاصي بالمعاصي الى التاركت **رما** بعث العاصي اجله
ولرب مبلغ بعض امه هذا الرجل قصد فتح باب عظيم الخي الخي الخي
الادهام المنكسرة الواهنة فلو نظفر بالمطلوب بل سولت له نقية
الباب والامير المؤمنين من المبرز الوقات ههنا ههنا لا **وصو**
الى الباب العظيم الاخي والنفس المجدي لا يهدى به الله لا لئلا **ومنا**
اليوت المعنوية يهدى الله لور من يشاء والمدي ذلك المقام
الذي عليهم السلام في تبه الغفلة والجهالة قد تحير وهو في اياته
صلا وغوى فاي ضلالة اسد من ان يدعي الفاصد بالله المقصود
والعايد بانه المعبود والرجعة بانها الريع والجاهل بانه العاقل والمنا
بانه الامام والحاج المعقني بانه العتيق والوسل والهالك بانه النبي

والحرص بالرتابته بين الامام انه السيد المير واللام والطاهر في
الفرع والاصول على الاعلام انه بالكشف والاكشاف حضره
العلوم بالتمام والمستغنى عن الامام لعنيد عليه السلام انه الورق
المهدي والهادي والرسول السلام على الاسلام نعوذ بالله من
الحن لان وشتر الشيطان كيف لا يعلم الحار في الطريق ان ليس
في البحر العميق كلاسوف يعلم ثم كلا سوف يعلم ابن وصول النملة
سليمان المحنفة فضلا عن الوصول الى المرتبة السابعة وابن
سبيل البوق في العنقا فضلا عن التمكن في مقامها الاعلى فالجهد
على العباد لما قد فرطوا في جنب الله العلي ولهم فواشر بوز الله
الجلى نعم من قال ما قال في الفار سنة هم سري بالانبياء والسيد
انبياء امثل خود بند اشهد اولبا جون يتبع يولاد نديتير كوكبا
توسير فايس كيز لا راد لفضاء ولا مانع حكمه وهو المتصرف في
ملكه والتا فدا امره وبيد ناصد كل دابة والبه مصير كل نسمة يا
يا اخواني ليس هذه التاهية العظمى والفتنة الدماء وامثالها
مضرة الا للضعفاء العقول والحقاء الجهور التي لا تسمع اصداء
بل تقوى جلوهم التي في الصدور والاحجاب العفول السليمة
القلوب المتينة لوزنهم يعلمون بل يرون بعين البصيرة بطلان

اشارة الى...

اشارة الى...

دعا وبه اليقين كما لتار على شاهق الطور لما فيها من الضور
الغور توكلوا على الله وتوجهوا الى العزيز الوهاب ونفستوا على
والد الاطيات تفقهوا في الدين ولا تتولوا الارض مضد لان
سخطه لمن صدده ونسب المسافة وهو جل ذكره بموضع اخافة الله
اغفر لعلمنا الماصين وابن لنا الباقين وشهد بهم الذين
يحيد واله الطيبين الطاهرين صلوات الله عليهم اجمعين
وتبكيه ومن كلما على سبك الشعراء للخطي بان الجحيم على
ما عداه لا بد له من العدة لجميع الفنون والعلوم والاشعار كما
صرح الباب في كماله والرجل بان الركن عالمه بنقطة العلم ويعلم
جميع العلوم ويقدر على جميع الصنائع والحرف وصرح بذلك في
ادهاق الباطل ودوان اشغاره وطحي كمانه في الارشاد كما
هو ظاهر لمن يتبع خلال تلك الدوائر ونظرة كمانه بعين الاعتناء
قال الباب ومن الايات البديعة التي ظهرت من اصل
يوم العيد تبارك الذي جعل اليوم يوم العيد ليزل وان في شعر
من الليل يقرب الشمس بالحمل طلعت شمس البديعة في اول الايام
معدلة وفي ليلة النجوى الفلكان شمس من الشيع بالحمل في اركان
هيكه ما اهل الصبر لم يزل ومن امنانة عليكم عن السلام في سائر الايام

اشارة الى...

مجلل ومن ذا الصبر هم جكم يا اهل الحزن من عليل ومن عده نزل
التخات من كل ان مثل عيش الحاطل حتى لكم يا اهل الشكر عجز المشد
في مثل وان الله يحرككم يا حسن شكره يوم الفصل في فضل وقدر
الافلاك بفضل البديع على ذكر القديم مجلل وان في ذلك اليوم يلقى
الناس بعض المؤمنين في مجل يارب من خال بين وبين الراغبين الى
مجل والكل يدخل يخرج والباب كان في مثل عبد البديع وانما يارب
اكرم عبادك بالحلل واجعل باطن نهرهم حلوا بذكرك يا ذا الجود والكرام
وان العطر في الزجاجة اشبه وان لا يحلل لان من الهين الى الهين
الهين ليس يقابل وان عددي من دون الهين وسر المحلل كان
اكثر منهم لسان العنق في الاجل امهت بيان حبس الله سبحانه ومنها
ابناء الاخرى التي صدرها بخرافات في تفسير الامم الكور والمدان
الفتاد والشر السيد جى الذي امانت دين جده جده واجه سنة
ذلك الابرار ابن السيد المجلل السيد جعفر وهي هذه ثم من الامم
الذاتيات في قصيدة اجمة اللاهوت التي عنت في كل شئ بما صاح
دانت البهاء على فية الزمان حين الذي كان طالع الدهر تير طالع الزمان
رنت واسترنت وقالت عرجت الى العلي المنطالع بالشمس من
المشنة المع الوجع اها دق فيه طر الاوسع كانه هو شمس قلنا

اشارة الى...

واطلع من دون ان يكون له مدبر في السماء الا منع بتزل منه
الغبار الطاطع كان ظهورات الرحمن نزل في الحان الاربعة هذا
هو العرش المنبع الارفع هذا هو الاسم العظيم لا قطع تقدر فيها
الهابر الطيور ثم يتبع اذا نقر طير من العرش يصعق كل شئ في
ملكوت الارض ثم يقع فكيف شئ تقدر ذلك الطير المدرف
وان ذوات جوهريات اليوم في جزع ولكنة برن على الامع ابل
رقعة ملة لان برجد بالقلوب ثم تحس اذا غنى مارن نور
ويعرج ان اصنوا ثم وزن التراب يخضع هذا طردت واسترنت
في جوالق لوريه فاذا انزل الله حله بشكل المثل ثم هيكل المريج
اقول يا اخواني بتا المصدقة التي بهم وضعوا الذين جعلوا
انفسهم مرفا للشياطين ورفضوا اعلام المارقين وشهدوا بالسبا
طعننا لك الراشد ينكرون عن الحق بقول المغزي من عوذة
الاسد وبشون في الباطل طول الامد يبتغون عن الهوى فيسبون
عظم الدعوى ولا ينظرون بعين الاضاف مجانبه عن جادة الايمان
ان ما اتند هل يكون سلم اللفظ ومخلة او صحيح المعنى او مخلة
وهل ترقية مستحسن او مستهجن مطبوع او مصنوع نظارة مستعلا
مستفزل كلاله مستعدب او مستصعب اشهد كراهه هل يحج

لم كانت له هذه العبارات المحمودة والديناوي المطعنة والابن
على خلاف نظم الشعراء والاشعار خلافا لادب الادباء مع مقبول
بالخدري وعجز الكل عن الايمان بملكها ان يدعي ان طاعنه واجبه
على جميع الموجودات وكافة البريات وعامة الخلق فوات كما اشتركت
في المنهيات وادسئل عنهم باي دليل يدعي ما يدعي هذه المقام
وباى شبهت لنفسه بحديث هذه الكرامات يقولون دليله هذه
الاباطيل العاطلة وحجته تلك الافاويل الباطلة واذا اغلظت
عن ظاهرها زانته وسئل عن معاني زخرفاته واما تصدق كلامه
وما حوث اياته فثبت الذي كثر قبل ما اكثر حد لهم الله لانه
يكون قلوبهم الله شاء ما يحكون اعلمها بصارهم واعلمها ان
يريدون ليطغوا نور الله باقوا همهم والله متم نوره ولو كره المشرك
اما التنازل فنظمو منه التي نظمه بالفارسية لهما والفقهاء والعلماء
رفع الله شانهم كما دفع شانهم والظن على طريقتهم ولهم في ذلك
يحق ولا يبق الا هو من مثله الاية والعبارة ادعى الملا على
نقطة العلم واطا طبع الغيب وان علمه كشيء حضورى ويقول
على كلامه ان يقول العبد لا يتم ولو يعلم ان هذه اللفظة في
الاية الشريفة تنزل على كل آية تزلت في سبع في الخصال

اشعار
ورثها

عن

عن الصادق في هذه الاية قال هم سبعة المعززة وبيان وصار
حرره بنحوه المبررى والحارث الشافى وعبدالله بن الحارث وبنو
الشمسى وبطل المراد بالايتم وبجمل وفي الاية الاخرى الشريفة طعام الا
قال الكبير الايام العسى تزلت في الجمل قوله تع ذق انك انت الغرير الكريم
العسى وذلك ان ابا جهم كان يقول انا الغرير الكريم فيعير بذلك الجمل
روى ان ابا جهم قال رسول الله ما بين جملنا والعرس ولا اكرم منى كعب
بشبهه وكذا قوله تع معذبايم اى متجاوزا في الظلم كثيرا لاما عجل بعد
زمن العنل عظم الكبر الزيم الذي وقيل بالخطاب محمد بن مغاليل الغلال
الغلال بوجوب صوم شعبان مثل الباب للشمسى والافاويل التي تليق
السمع في الشياطين فيبلغون فهمه طوقا واما زلت لفضان علمهم
فبضمون البها على حسب تجارة تهم اشياء لا يطاق اكثرها الحق يقع
النبيل في فضله واستقر الامر في اصله ذلك مصداق قوله الاشياء
تنزل من السماء حفظت اربعين الف سنة ولعمري اوار العقلاء
انفسهم طابز اشد ذنبا لارزى ورفعه عن هذا الازدقاء بقوله زده
الذكوانة بنسبها وسوضح فيما عكس في كانه قد ستم تمام الكلام نشأ
الله تعالى **واقدم** كونه بدين صور اشعار بيت كذا صاحب ارشاد
العوام كذا دار العباده بواسطة راقم رسيد ثبت مشود هدهد

انظر الى الاقدم من اعداء واعدائهم
وتعارفه بما سلكه من طريق
اللفظ الاول الى الفقه
بل وهو من اعداء واعدائهم
العلم والقدرة
اشعار
ورثها

قال در منظومه فقهى نا جارى وصحى كرد عاشورن او شد
بعبار فون خواست با او مجور نمايد كفت زن من در عده هتم
جواب فقه كفت ما هو حامل شرعهم ودين سینه ما محزن
دين مبین دين بغيرهم يابست است اخبار شرع اندر دست
انچه ما كونه حكم الله بود حكما ان دست ما پرون رود اخبار
حرمت وهل زان ما است دادن تعبیر بن ارشان ما است
اصلهای چند زانهادهم دادن مصطفى زاده ايم طن ما با
مذا دین حق ابن نامروز است بل تما سبق اصل شد محبت
فقه هر كه كود بغير زبان كرد سینه كرسود قران رستن
باشد اولي اتباع طن من هر كه كان شیوه اصحاب است و چه
استمرار اسس خطاب ما است از فاض نفس را كوارند پنج
اصل برانست بركند توشوا فضل ما هر كه بچین سرت اصحابنا
حق مبین كرزهر برهان ده ما سد شود چاره در دست زانست
بود هم ازان كرسینه شد ما زان دليل بهر اجماع میباشد سبیل
كرن باشد اتفاق مسئله شهرت ما كار سازد زانبله جان ابد
نفس زین روی وموت نهي لا لغوهین با جای اوست بعد
من از وصل توانا شد مضمی الصروزان تبیح ما حد زانراى حفظ

هر

هر ضعی رو است بل با شتاب علقت هم سزاست كچه باشد
عده در نص كتاب صلح ان از طن ما باشد صواب حفظ جمال
از هلاك التماسى حفظ زاهد در قیاس اولاستى جمله اصحاب
ماد را بن فعال پس بشقیع منا طابن شد حلال نوكو كوالخلد
العده كدمن ارفقت حسبه رام سخن كچه برهان بنش لانم
بر قصه امنت او در دم دو صد و چه وجه هر كه بقی معتقد با جهنم
چون نه نوحجه شد معتقد كرتو میناسی بعال معتقد هین
منم عالجناب مجهد رد بر ما رد بر حكم خداست كچه اصل
از هوا است زانك طن مجهد شد معتبر كچه خالی باشد از نفس
اثر باشد ان سان شیوه ابن كرهان ابن عیان ثاب باشد و ان
بنت نهان جلوه در محراب ومنه مكنند در نهان زانك زده
مبكنند كار بن مصطفی ناسا شد زابث رای هوی اولفند
هر چه او از عجز بنیاد كرد طن مطلق امد و براد كرد بن كرس
بطن از اشند كاهی خرد زنده كاهی كاشند لسكنا او بسند شد
از بر و ساز حاش الله كوشنا شد بنش باز ای سپر منظر ای
دست حق ای ز تو ایجاد بعد ما سبق ای ز تو ان صقف كده
مدا فرش خاک اقرار ذوالفقار خود بر او در انام بنش كرس

اشعار
ورثها

در جهان مشق تمام عالمی از لوث ایشان پاک کن **بنا** لایزال پاک کن
 ناکر این در فضلان و سرشوند **بار** دیگر و رخ خورشید
 در پاکت را برای اغشته اند **رای** خود بگرمه و در نهشند
 هر یک که دینی جدا شرعی جدا **بر** نشان پاک استین بهر خدا
 هر چه محرمند از آن باشد حرام **هر** چه دستا بد حلال لا کلا
 هم چه که گویند اندر رومه **در** میان شیعیان توهمه
 رخنه کرده جمله اندر خاتمان **ال** امان زین نایکاران الا مان
 جمله مال خالی شان طالبینند **خلق** مجبور و اسپریشان شد
 خاتمان ماهم اندر تلف **خای** دینی نکاهی بنظر
 جلوه ده اخرج چون آفتاب **تا** که حقیقتان شوند اندر رخا
 اشکارا ز کبر و بیضای خویش **بهر** این فرعونیان کفر کیش
 پاک زمان افکن عصای موسی **تا** به بعد سحرهای معنوی
 سحر این فرعونیان باطل کند **در** بر این نایکاران بر کند
 چنان کرد خلاص ز ریش **دین** و مال این شود اتر حشا
 جمله کی در دین ما اندر لعک **عالمی** از شر ایشان در لعک
 اشهرت اشعاره دفع الله اماره **اول** قوله و الشعراء بنعمهم
 الفا وون الصعده قال تزلت فی الذین عبروا و دین الله و خالفوا

ام

امر الله عز وجل هل یابنم شاعر فبطبعه احدنا هم قوم تقههوا
 لغیر الله فضلو و اصابوا و فی الجمع عن العیاشی عن الصادق **هم**
 نعلوا و نفعوا و ابغیر علم فضلو و اصابوا **الشی** ما فی الجمع قول الله
 فی الاختیار غالباً یطلق علی الاعتم **فقد** عرف اصوله و مشیه القرو
 مثل قوله من عبده **فقد** عبد الله و امام الغایب **بکفی** و مینا لک
 اخذ من عده و اطاعه الرکن واجبه و غیرها **تاما** ذکرنا و شرحنا
 الاحکام حکم بالبعد و شهر رمضان **حی** بدخل شعبان فیه و بدخل
 رمضان فی سوال و غیرها **هو** مسطور فی کتبه لسنا الان فی مقار
 احصائه و لا نقدر فذلک الرجل **من** غیره **بن** الله و احل حراما و حر
 حلالا **لا** قبل من نفسه و تقول علی الله و علی اولیائه **بما** انتم و یحسد
 متظوما و مشورا و جرد و اجهد فی قبح العلماء **و فی** الاشعاره
 انفا و کفرهم و شبهتهم **سما** لهم یفرعون بعد ما تمکن من الارض
 و الطعن بطریقهم الماخوذه **من** الامم **فما** حاصل المراد **بالشعر** الکلام
 الخبثی سواء کان منظوما و مشورا **فقط** له تغله **المر** انهم فی کل
 واد بهیون قبل و ذلک لان اکثر خیالات **الشعر** الحقیقه لها
 و السعیه یعنی بناظرین بخیرتین **بالا** باطل و یجادون فی جمع المصطله
 و فی کل مذهب **بن** هیون یعنی بهم العتبرین **دین** الله و انهم یقولون

ما لا یفعلون قال یفعلون الناس و لا یفعلون الناس و لا یفعلون
 و یفعلون عن المنکر و لا یفعلون و یفعلون **بالمعرف** و لا یفعلون
 قال و هم الذین یغصبوا ال محمد حقهم **ان** شد کرب الله و غاصب **یقول**
 امام الغایب حکم المبت و محبینه الاخوان **افضل** من الوحد
 النبوه و الامامه و الفرائض و حبه حسنه **لا** یصر معها سینه و یفعلها
 سینه **لا** یفعل معها حسنه و غیر ذلک **تاما** ذکرنا و لو نذکر بعد و یقول
 تعالی الا الذین امنوا و عملوا الصالحات **لا** ینزل الله فیهم **اللعن**
 المومنین الصالحین **لا** المبدعین المغیرین الصالحین **المصلین** الذین
 وضعوا الفهم و کلمه الذین و جعلوا طاعتهم و عبادتهم عباده
 رب العالمین بل المراد الذین **یکفرون** ذکر الله و یكون اکثر اشعارهم
 فی التوحید و التشاء علی الله تعالی و الحث علی طاعته و لو قالوا **هیوا**
 ارادوا بالانضاد من مجاهم من الکفار و مکافات **هیوا** المسلمین
 کحسان بن ثابت و کعب بن مالک و کعب بن زبیر **ع** الجور
 الصادق **قال** قال من فینا یبش شعر نبی الله **بیش** الحینه **قال**
 قال فینا قال شعر **حضر** بوید بروح القدس **وان** من الشعر حکم **ان**
 من لدن عظه **وان** منه لثنا **علی** الله و علی اولیائه **و فی** الجمع **کعب**
 مالک **ان** قال **بار** رسول الله ما ذاق قول فی الشعر **قال** ان المومنین

بش

حور دن و نشنا حش خوش کز **حی** نعمت را فلماش کرده
 حی دایم کشتابن **سروش** **باین** کشتابکی زار بار هوش
 کانکه فضل سک غذای **حی** **ذاری** از انصاف کفر ایمان او
 کتم از فضل چه باشد باز کو **وز** نکو است کس از ادا کو
 کشت کان تا پاک سر تا با علی **پاک** داند ما بحسن است قبل
 انخاب از بخش الزام کرد **اب** پای فضلش و کام کرد
 کچه او از رض فران زنده **عالم** او بر دم نشان زنده
 خالی از انسانه بسوی هم **با** کس حی در ترازوی نهم
 تا کو بد کرده ام ز اموات **یاد** **ارم** از انجا یکی زادر عداد
 خود بران سید عالم **بجناب** **کد** دهد رو فو شیخ منقط
 انکه نام نامیش شد ز اعتدا **ثبت** لوح از خایه قدر وجود
 دارد از انصاف بر کو بد **کیش** **و** رعیت کو بد **کوم** من کعبت
 اثباتشان و این مرغ **شبت** **مرغ** سب از آفتاب اندر سبت
 آفتاب از آسمان نایبان **شو** **مرغ** سب بر لاجرم بنهان شو
 لبت خود چون در هد **الطیبه** **پای** بران مسند ذال انهد
 راه بنماید **حی** پای **حدا** **از** نشان پای **حدا**
 کو با و از کهای **ناو** **در** لسان شعر **ع** رحل الله **کفت**

انکه باطن هم چهره ظاهر هفت
 رکن را گوید مردم را جیت
 گویند حتی که ز جایت
 حکم مرده بر خدا اول است
 رکن گوید درد و کبکی از کراف
 او تصرف میکند بی احلاف
 رکن گوید لبش بود او از کن
 چونکه در ایجاد است
 رکن را بهلوی حیثی است
 واقف است بر خلق خوانده
 هم بگوید بهر کس از ماسوی
 اخذ میثاق کرد بد خدا
 هم بگوید رکن پندار فضول
 هر ملک را در صعود و در زود
 چون برکن احواف خواند
 پس معبود پیش طغی کند
 می گوید اصل بن رکن از کجا
 که نه از قول خدا نه ز اولیاست
 گفتش ز این پیش اندر هیچجاب
 که نبرد اسمی از او در کباب
 گفت گفتش از حکیم باله
 که بر او رحمت رحمت اوین
 در شرایع هم ز این صد سال پیش
 چون بنیتم رکن را آورد
 کرده هر کس بیای مفسر
 رکن را به در نجاست
 گفته او را من نرسیدم مکار
 کس گفت معنیش را کن بیان
 گفت دانای بیفصل ملک
 گفته ای گفت الاشکال جل
 انکه در مجموع ادیان کافراست
 بولیب در پیش او چون بود

انکه حرفش سر سبز و ضو
 انکه عاشق را چه ملعون بشوی
 انکه نفس نبت کرد دهر نام
 رکن زایع او بود تم کلام
 باور دیگران حکیم باله جان
 با لبی پر خنده بر من زایگان
 گفت میگویم حدیثی تازه است
 که شکفت اید بروز نازده است
 وان حدیثی است از کوه
 کجا بن کشته شده تلک غله زاید
 شیخ و سپهر در روز اندام
 کشتش را گفت حق زاند تمام
 شیخ و سپهر که نصیب است اید
 هر دو اش کافر لقب بنهاد اید
 کشت دیگر ناره آن روشن
 با دلی پر غصه نامن که فلان
 تو عجب عاری ز حقی بر لعین
 من از آن فوجی که کرد از این
 کس نکو بدین گروه دین ناه
 از حماقت دور افتاده ز راه
 رکن را به در کلام داو راست
 با بنی قاطع از سبغ است
 با بزرگ یاد بد کس کار و رکن بود
 با که رکن را به امد با تمام
 هم خدا و هم رسول و هم امام
 کجا بن چنین از بن حق کشته اید
 خوش را بر رکن را به بشاید
 ورنه ناستد هیچ ملک از اینجا
 از چه می نازید بر ورود کار
 از راه از دل کشته را ز گفت
 و این حدیث کس گفته با ز گفت

انکه

گفت خواندستی یقین اندر خبر
 از هداة معشر جن و بشر
 کز بیان چیزی فرو نگذاشتند
 پس که رفت بر رعیت داشتند
 و نمودند از حلال و از حرام
 آنچه بود احکام خمس و الغنم
 تا دخول اندر خلایق و غوط و بوی
 جز و جزوش را احادیث نقل
 بر ملا همز مبین ساختند
 رکن را اندر خلایق انداختند
 باز نمودند از او نام و نشان
 انکه نامش هر و دنا که کشتان
 چون حکیم این را ز نا اینجا شد
 پیش من پیدا شد از سر آنچه بود
 ز استماع آنچه بدت بوالعجب
 از بجزر ما ندیدم اندر تاب
 پس ز نام بر بصره کشت باز
 خامه ام این بنها نوشت باز
 هات هات ای خفته سر کن
 که نمره بوار میگذاشت اقباب
 بر ورق هر چه قلم داری برود
 خبر اگر خواهی بشوایان با بسوز
 ز این سپس از بد قطع خویش
 بهر یوز بر روی در محراب کن
 بجهت بز خال پیشانی بمال
 بر طیب از در مرد افکن بمال
 نار قهر حق چه بردارد شقی
 بپشت کرد اگر دت ای باور
 چون ز قهر ارد با خد من گفت
 نفس در نقره این المفسر
 این زمان که بر صد است
 از زمان از دستمان تنها
 ملک از گوید بفر ما جاست
 کس نکو بدی ادب با است این

باری اندر بند تو ای همکس
 خالص الله ز اندم این فرس
 از پی بیدارین از هر سو
 ابر لالی را خشا دم بر طبق
 نکو از در کوش در شاهوار
 حکم کفران کردت با ذوالقفا
 که از نرساعت این زازد
 طبع طوفان بنجر من جف الفلاح

انتهای اشعار فی الله شعاره با سا لکاطر بن الیاهلین و یا و اقیفا
 مقام الغافلین متی هذا القلب القاسی بلین متی الائمة ینبع الذ
 و کشری الذین فواجب المن اثر القانی علی ما بدوم و یجعل الحق
 و اخنار المذموم و دنت همنه و هو حول المعاصی هجوم و اقبل
 علی المغنی ناسی بوم القدم افق من سکر تک ایها الغافل یحقی
 انک عن قریب راحل فاما هی ایامک ایام قلائل و لا تکر الی الذ
 ان کنت العاقلة طوبی لمن علم ان الذین لا یصلح للقران و اعبروا
 تفکر و یبصر ان اساسها و بنیانها علی شرافت هات فقدم علی
 الذنوب و ذنب و سا فوالی المطلوب و جعل نفسه فی مقام خطا
 ربه کانه سجانة یعول بالعبیدی لا یفطن من رحمتی بالعبیدی ک
 بالغد موصوفان کنت ذاخبا با فانا ذوعطابا وان کنت ذ
 غفلة و شهوة فانا ذوعفو و رحمة وان کنت ذخشیة و نانا ذفنا
 قبول واجابة لا یقطن فان الله متان و غده للوری و عفو

فانا بالاکره و لوجه معرنا

انکه

از آن عند كاهل و معصبه ضد ريبك افضل و لسان باضا
 القلوب تو بامن المعاصي و اغسلوا بدموع التوبة و اساع الذر
 و راقبوا اعلام الغيوب و قولوا سمعنا و اطعنا على العين و الراس
 و كونوا مجاهدين بالجهد الاكبر مع الانفاس اما سمع كلام الله ثم
 خبره ثم اخبره للناس اللهم وفقنا للتوبة و الاذية و افتح
 لنا عيناك باب الاجابة انك تواب رحيم و ذو منجيم **تيسير**
مجموعه في المتفرقات و المتخلفات من الاول و الثاني و الثالث
 الباب في كتاب كتيب الى خليفته و وزيره و مشيرهم و دبیر ذاب
 الباب الملعون عند مناء رب الارباب الذي هو بوجه الجبل
 و المكر خبير بغيره في جميع اموره يرجع اليه و عنه يبشر المرء
 الموجودات في المشايخ و المطرود عن رحمة الله في العالمين و انما
 عن ابن العوف الى الاعوجاج و المدين عدو الله و عدو الرسول
 بها السيد محمد بن النبي البك اكبر الامر فخذ ما انتك
 من الشاكرين لما كتب اية الله ريس الكهك بختياره على النار
 بهذا الخطاب سيد اقر شياها شياها معر فابن لسان الفخ
 بالساد فاستبدل بتمامه البضياء بالسوداء فدعوه و توه
 بالسيد جيب الله و كان ذلك بمرئ و سمع من الناس و السبيل

في كتاب التيسير
 كتاب في التيسير

بمن

و مدت كوسه زياد و ارد شده در اخبار و نفوس بالذات
 غزوت و از ندم چه بخصي حجت نخواهد بود و ماد رايشان
 است كه شد عظم و نيت لهم ان بشرايب و كوست خنزير شده
 و در خبره و اثرى و ارد نشده كه ابه بظهور دياره ايشان هم
 اصلا ب سائحه و ارحام ظاهر هم در ميان پيش كه اذقاء
 سبادت نمايد و امثال ذلك صاحب ارشاد شرافت و الامر
 ميبكرد در اديتاء و نقصان ظاهره و اوحاست بدني را
 جابر ميبانند كه اين معما حل شود و اين بغير باقى نمايد باسجان
 مثل عامه در بغض اهل المؤمنين و غضب نمودن هم مينا بجمع
 نواضع مضطر ميسوند ظلم رجا و اوسيدارند ترجمه مرجع بر
 راجع خدا را فاعل موجب و اتند در نيوت جهل عاشق شدن
 بزنان شوهر دار غفلة مسكرات خوردن جوارضا بركل بابر
 با توبه جزء مفسده شدن هم رجا و رسول و اولياء خدا با
 مبدل اند بجهت بصره بيش بيل و بقرين و محرت شرعيت سيد
 المرسلين صاد شده نمايد و لم يصلح العظا و ما افند الله
 ذلك فضل الله يؤتيه من يشاء انظر الى سعة ميدان الغضب
 العوايه الى اى غايه چه بسا رسيدست بما غش فباكره بعضي

شکل انسان ابو زری
 معنی در کتاب

بمع

صدا

باشد و بدن رعیت ناعم و ناعم بیشتر از خشن است و بنا بر
 که بنی مرخص باشد و امت صحیح و صحت پیش از مرخص است و بنا
 باشد که بنی صحیح و صحت پیش از مرخص است و بنا
 پیش از مرخص است و بنا باشد که بنی صحیح باشد و امت
 پنا و البته بنی پیش از مرخص است و همه که در جمیع حالات
 بدنی ما و ام که سبب نقص در بدن نباشد میشود بنی موضوع
 باشد بصفتی او فی از صفت رعیت خود پس معلوم شد که هر
 امت قوی تر شد و احسن و اجمالی بایستی که او از آن جهت اویز
 باشد و اویز واسطه فیض است میان عالی و ذلیل و این
 و این اعراض را اعتنای بی پشت و حکما را با اینها اعتنای نه
 از الفاظ کتاب و سنت که بنی مثلا اشرف از امت است
 است که ظاهر جسد این بنی مثلا اشرف از ظاهر بدن این امت
 بلکه بنی باطن این بنی اشرف از امت است پس اگر این خوشی را
 از خود دور و بیفهمی معنی حرف مرا که نامزدی از فیض با
 نکند از جاع و بمرید نکی دویم از خبری از مرید نکی اول و از جاع
 نباشد در فهم چنین نامه مراتب العباده **فهرم** گوید قطع نظر از
 صحت و سقم این دو مطلب که ادعا نمود جواب ابراهیمی و صحیح

مطلبی خواهد نمود بکنی آنکه معروف است در میان حضرات
 و کتب هر که در اس مانده است باینست سید نباشد و هر که در
 انشاء مانده باشد لابد باینست سید نباشد و آلامتی که کتب
 کاذب است باینست چون خود را سید می دانست شرط تحقق بنی
 قاعده دیگر مقرر نمود که باینست باینست کلی در انشاء مانده باینست
 باشد لهذا ملا حسین را که باینست باینست کلی بود حکم او **حسب الله**
 شد سید بهی که سابق ذکر شد این ابراهیم توجه صاحب را
 هست چون در انشاء مانده ادعای رکعتی دارد و این معنی
 منافات با قاعده مقرره دارد لهذا جمیع اخوان را سید نمود
 بنیصکه ذکر شد که خود بطریق اولی سید نباشد چه هر که بدو
 ایشان رسیده سادات عنایت شود در باره اصل حکایتی **عنه**
 بود ثانی آنکه بعضی از اسیما حضرات با اینها از صاحب را
 ابراهیم بود و هست و سابقا اشاره شد باینست ابراهیم را در حال
 خوانده و ایشان ابراهیم را در حال بل چشم دارد در جواب که
 ایشان بل چشمشان عجب نالاست باری در این مقام زیاد
 طریقی سبک بکر ابراهیم دارند هر یک دیگر را سید علی شمس **سید**
 و می خوانند ناما چه بگویم و از جمله ابراهیم آنکه کوه خلقی است

طبر

در بیان این که اینها
 در بیان این که اینها
 در بیان این که اینها

ایشان نبود و ممکن نبود که نباشد حکمت حکم نعوذ بالله لعون
 و این حال است و عدم ایشان منافی عدل خلقت جنت و
 نارا است چرا که جنت و نار بعریف و تعریف بر اینست بلکه از
 برخواستن و ان بایشان موجود **قال** فی الارشاد فی معرفه
 الاخوان و فضائلهم و لزوم محبتهم و ان الاقارب ابراهیم افضل من
 الاقارب بالتوکید و التوجه و الامانه و الکبار و الشیعه و الایمان
 و الاصول و انهم العله الغایه من الاجاد و السبب الغیر
 البیاد و معاش العباد و غیر ذلک و لما دعوا نامحصوصان
 البیاد مراتب در صحنه **باب** در معرفت **باب** در معرفت
 اخوان و فضائل ایشان و لزوم تولا و خلوص و محبت و بیکانه
 با ایشان و ادای حقوق ایشان است بدانکه این باب شکسته
 پیشتر است و باطل کننده عملها و اظهار نقایض است **فاس**
 کنند که گفته است و حدیثی اندازند میان محبت عان است جمع
 کنند میان متفرقا سنت و حراب کنند و ایاتها را یاد کنند
 خرابها است و باینست که از زبان بنیوانتند راست شوند
 مکر او با بی برکت و اگر نه این بود که در جمله اثار ابراهیمی در
 پیدا شده است و موی ایمان بمشام بعضی رسیده است و این

بنا است القطب الی ان قال و من قوله اعلی الله مقامه و صل
 طولا الی ما وصل الیه سلمان و لکنه فی العرض اکثر منی و له
 ندر هل قال ذلک فی اول امره و اخره و علمنا ان سلمان بنی
 اخرد و جمن الایمان لبس خوف احد بل تا کان من البر اذ خبل
 کان لقله لو علمه بود ما فی قلب سلمان لکنه العباده
 و قد مضی تمامها سابقا **باب** فی الارشاد در صحنه **باب**
 سطر جمیع البیاد و اولیاء بهمین درد گرفتار بودند و هیز
 دست قوم خود چنین کشیدند و این رکن هم تابعان را
 بنی خدا که خاتم النبیا بود باز بان معبر که ترجمان مشبه الله
 بود الی ان قال چون از میان رفت معلوم شد که گردید و هیز
 نفس بودند من نایبان کاک و دست قاصد و نفس صغیر چگونه
 می توانم این امر عظیم را بر گردن این خلق منکوس گذارم که هر روز
 سال است که در جاهلیت عنیت مانده اند و بهیاد و هوس
 خود نشو و نما کرده اند العباده **باب** فی الارشاد در صحنه
 در سطر پس کدام دلیل از این محکم تر و کدام برهان از این قوی
 بر لزوم وجود نقیبا و نجیبا و هر کس فهمید فهمید که وجود نبیا
 الله عرض خدا است از خلق که بعریف و تعریف باشد و اگر

فهرست اینها
 در بیان این که اینها

لزوم وجود نبی
 و صفت نبی
 حکم و خلقت
 جنت و نار

کتاب ذکران بایست مطلقاً نمی کرد و این باریست که در این باب
مردم نمی انداختند و لکن در جمله استعدادی در بعضی مردم پیدا
شده پس توان قدری بدان اشاره نمود بدانکه مضامین این
باب شکل تراجم اصول دین و جمیع فرعیات است و اینها
بزرگ خدا است و غرض از کل همین است و بگو خدا را حاجت علی
و اعمال خلق بوده و بیست و بدانکه مضمون این باب فضل از
افزاید و بیوت و امانت و بزرگان بشعده است و فضل
از نماز و روزه و زکوة و حج و جهاد در راه خدا است تا
خان و فرزند و عیال و عمل این باریست و حسد است که
هیچ گاه بان ضرر نرساند و ترک آن سبب است که هیچ باریست
ندارد علت غایی ایجاد است و سبب هم می آید و معاش و معاد
عباد و عمل کننده بان از کبریا امر کثرت و حی بی جمیع اهل عالم
که اتفاق کرده اند بر ترک این فرضیه بزرگ و از این جهت
خدا ایشان را سیله های عظیمه و بریده است از ایشان بر کائنات
اسمان و زمین را و خطی نگذاشته است هیچ امری از ایشان
و هیچ بقعه از بقعهای ایشان را مگر آنکه برکت را از آن گرفته
و بلا باریها نازل کرده است و مطلقاً از هیچ صیل باری فرضیه

مغایب است
مغایب است
مغایب است

کتاب ذکران بایست مطلقاً
نمی کرد و این باریست

در وجود ایشان نیست و حال آنکه اعظم فراویض خداست و کسب
نازل شده و در سل و ستاده نشده مگر برای این و چون عمل
ترک کرده اند هیچ عمل از اعمال ایشان قبول نمی شود و هیچ عا
از دعاها و ایشان مستجاب نمی شود و بلا بلا احاطه کرده است
با ایشان و نمونه هیچ طاعتی را در دنیا و آخرت در نمی یابند
از این جهت کار بجای رسیده است که کان می کنند که هیچ عا
ندارد و واحدی از ایشان بواسطه سایر اعمالها نمی میکنند
و نمونه اعمال خود را نمی خورند کان می کنند که اگر اینها ترک کرد
در آخرت نمی خواهد کرده و الله چیزی که شمر حاضرند را در نماز
هم ندارد و در آخرت هم نمی از اعمال خود نخواهند خورد و
آنکه با عظم فراویض اهل خلقت کرده اند تفکر کن اگر کسی ترک نماز
نماید و تهاون بان کند چگونه از روزه خود بهره خواهد برد
پس از حج خود نمی خواهد خورد معاذ الله بنام اعظم از نماز است
و نقد را و از ترک کرده اند که بیک نام و نشان از زبان رسیده
العباده ایضا در ارشاد در صحت ۲۳۳ در سطر میگوید کدام
از سر و مؤمن عظیمتر است آنکه اعظم است از نماز و روزه و جمیع
عبادات چنانکه دانستی که ان قال بغیر چه میگوید و تعجب کن

چرا اینها را میگویند

که مؤمن نور خداست و امر از اینها اعظم است و اگر این خلق
منکوس متحل بودند میگویند چیزها که هیچ کوشش نکرده و هیچ
عقلی نفهمیده باشد ولی گوید نگفته است شاعر که بنویسد
سینه هائیک و ضعیف و در نبودن خلق محبوب و کسب
در مدحش یاد معنی دادی غیر از این منطق لب بکتاب
العباره در جلد دوم ارشاد در صحت ۱۰۰ در آخر صفحه میگوید
عالمه ذکر که قبل از این عالمه بودیها و هزار سال و ظاهر خود را
در میان ایشان و از داشت و بزبان مبارک خود فرمود که ایها
شما بنیتم و عهد چهره شما نیست و علی و بارزده فرزندان و فاطمه
صدیقه اما مان شما نیستند و شما دوست دوستان ایشان
و دشمن دشمنان نیستند پس مردم مختلف شدند در قیود
الما قال مقصود از ندای اول ان فیضی است بان ظاهر جسد
مردم خلق شدالی و قال ان فیضی از نفس از ثالث عقل از رابع
قوادلی از اول و وجود در عالم پیش شد بعد از ان بنو
اسکاک است و ان بعد از ان بود که او را که مردم زیاد کرده
بعد از ان و لا بت بعد از ان سر رکن رابع و شرط ثالث بعد از آنکه
قابلیت مردم زیاد تر شد و اول ثالث نالاً تر رفت پس معانی

اول تو حیدر اشکارا شد بعد بنو بت بعد و لا بت بعد رکن رابع
پس معلوم شد رکن رابع اول بوده که از سید شده و اگر کسی برود
این بیان حدیثی که در حدیثه برخام پیغمبران بودند باید بنویسد
بگوید پس بطور حقیقت اول رکن رابع است که محبت باشد با اول
خدا و بعضی با اعداء دوم و لا بت الهم است سبب بنو است
مخارم و نوچید در کتب که با مختصر ذکر کردیم بجهت سهولت ملاحظه
کوند و از اینها در صحت ۱۰۰ در سطر میگوید تعجب کن که پیغمبر
بگوید است بر یک بزرگ پیغمبر از ان خدا بود العبارة در حدیث
ما اردنا ز سبب فی التیبهات و الرجوع علی سبیل الاحضار و
با حواله الیه بنظر الاحتیاط ان فی ذلک ذکر لاولی الایضار
ظول لیدی قلب سلم طاع من یهدی و تخین من بر در به افتاد
سبیل السلامه بنصر من بصره و طاعها امره و یلاد الهدی
چون ان تغلق ابوابه و تقطع اسبابه و استفتح المویز و اناط الحویز
ضد افر علی الطریق و ھدی نھج السبیل اللهم انا نعوذ بک
ان نذھب عن قولک او نغش عن ذنبک او نناج بنا اھواننا
دون الھدی الذی جاء من عندک اللهم اخرجنا مما کنا فیہ
ما صلحنا علیہ فابد لنا بعد الصلاه بالھدی و اعظنا بحیث

بعد المعنى وانت من وراء كل ذلك ولي الاعطاء والمنع انك على كل شئ قدير **اما الخاتمة** ففي بيان بعض المطالب ولا ذنب القدر ان يحول جولة في الجمل في هذا الضمارة لا كما ذكر عن خواطرها ان الله لا يبرر ولسلي باحوال هؤلاء المعاصرين المستعجلين الى القول بالباطل العاطل المفضى الى الفعل الخاسر على سبيل المنقض والارام على صاحب ارشاد العوام وذكر ما حكم العالم الكامل المحقق الجليل الميرزا محمد باقر الاصفهاني المرحوم الميرزا الحاج المذكرة السيد كاظم طاب رآه بعد وصول الرسالة التي بمنزلة العريضة بمحضه حين مرض موته والرسالة هي ما ذكرنا منها في هذه الوجوه بعد عبارةها كقولك **عبد** فقد عبد الله وقوله وانك باب تجاهي في اوقات صلواته ودعواته وان العابد والعبادة والمعبود في صقع واحد وهو والله اعبد وفي هذا هو الركن واطلق لفظة الله ورب حتى وسبيل من الاسماء عليه وغيرها واول الايات به وغيرها مما ذكرنا من تلك الرسائل في المنهايات **الطلب الاول** انه حكى الله العالم الفاضل الكامل الاخير المرحوم الميرزا الميرزا حسن الشهرستاني في كتابه الى جناب السيد السيد تلك الرسالة التي هي بمنزلة العريضة في اثناء مرضه الذي فيها اجاب عن الله بعد ما نظر اليها واطلع عليها

اشد

كتابنا في بيان المنهايات

اشد يحفظه وعينه في وجهه الى وقال انظر الى هذه الكلمات المضادة والباطل والمطالب الصالحة والافاويل والمذاهب الفاسدة والاهواء الكاسدة اردنا نشر الفضائل وربط المطالب والمعارف الامر لفتح هذه الابواب ونشر تلك الاضاليل لئلا يكون سببا لاختلاف عقائد المسلمين ووقوع الغشاة والكفر بين المؤمنين وسكنى تقوية روح الله ووجهه حتى ظننت اشتداد مرضه وسقمه ثم عرضت الى جنابها انا ذنبي بان اكتب له رد عليه فقال صبهات لا يقبل من جنابها ولا يذنب الملك نعم ان شأني الله واقد على اجراء الفاعل على الفاعل اكتب ما عليه من كبريائه ويحسني ولعله فلا فائدة له في الاستجواب **الطلب الثاني** نارة برنج بين الاوائل الشاذة بل النادرة والادرك مسئلة العدد في شهر رمضان ويصير على نشرها حتى صرحنا ضادا ورجحنا وعلمنا بالمطر ورضه المرضه وربما كانت بعض الاخبار من احكام الرجعة منك وامسك وغير ذلك مما يخالف مسمى الفقهاء وانه يلغى بين الناس ما يخالف من الدين الضرورة بل ما جاء به ائمة الله المسلمين صلوات الله عليهم وعلينا ان نجمعين كطالب هذه الرسالة وما تضمنت فيها من الكفر والضلالة بعد صدور تلك الكلمات والخبرات التي استعرضه يوما فيوما حتى اجاب ولي في يومه ثم حكم جناب الميرزا السيد

رفع الاصل عن النار ولعله

بقضا وعينه ذ صاحبا الارشاد عندنا وسمع منه على الله مقامه جمع كثير بل عنون خطا به في كتابه هذا الى السيد من عهده فقد عبد الله في مجلس تدبيره العشرين يوما وابتدأت هذه العبارة وامثالها مخالفا للضرورة للضرورة من الدين والكتاب والسنة وما في ايدي المسلمين وكتب جمع من الائمة بغيره والميرزا المرحوم محمد باقر صاحب كتابه بذكره بينهم لا اعتد من عرفه من خاص الباب والركن وقد صدق جمع كثير وجمعهم من العلماء النبلاء وقد رابست ووللمرحوم اجازات كثيرة من الصناديد من الفقهاء والمحدثين منها المولى العالم الكامل الميرزا الاخير الشيخ موسى بن الشيخ الاعظم الاخير الشيخ جعفر الحنفي منها الحديث الورع المومن الشيخ محمد حسن الاصفهاني وغيرهما من المعروفين في عصرهم ومنها الشيخ والعالم الوحيد الميرزا محمد باقر بن المعقول والمفتول لزاما لورع موضح للجهنم والطريقه الشيخ احمد بن زين الدين ومنها المولى الجليل والسيد التتيل والمعالى المكارم الحاج السيد كاظم الرشتي وغيرهم من الفقهاء والمجاهدين مضاجعهم اجمعين هذا ابناء من معي ومن قبلي اعلم انك قد ذكرنا في الارشاد وجعل الشيخ والسيد المذكورين معبودين لبقه وسماهما الله والحق والرب وغيرها وقد عرف خبره فكله في استقبالها

وقد نها

وتصديقها الميرزا المرحوم واذا صدق حكمه وحكا بشه عن السيد المرحوم صحيح واذا الوكيل عنه فذلك رد على الشيخ والسيد المذكورين عنده ركن واراد عليهم ما كثر وعنده شك كما صرح به غير مرة وكثيرا ما بهتست وبديت ان السيد اشار في حق كذا وكذا افقونون يتعصرون وكفرون ببعض فلما جاز هؤلاء على ان الميرزا او كذا عليا ذكرنا قام مع الزامه ورا بعض العلماء والشاذات الثقات وطلب منهم الشهادة بما حكى من السيد المرحوم وذكرنا وواعترفته في ايام حيا وتحت يدي في خدمة السيد فقد ظهر انه في اول الامر كان الشايع في ناهي مسجد الضرار على نفا حروف هاد ثم ظهر ذلك للناس من الامان الذي امنه من الايمان **الطلب الثالث** ما احدث به خبرنا عن كتمان بعد تدبيره في كلام مولاي وظفت اراى بين ان اولها ببديلة او اصير على طمحة عمياء فصبحت عن اشند له المرفوعة بنك الذغواي ثم بسبح وحصل لبقه السرور ثم قام معدي لوبية ومن صدقة من نابعية وضرب بيتان المفاخرة واطهر من الغيبة زماننا الغيبة والمفسق والقبيل للعبادة وحجة وحجة الذين في الجهاد بين المباحة والمنافرة ثم كتب كتاب الارشاد وجعل كبرا للمهتلا والباطل وجعله ذخيره ليوم الغدا وحيث الناس بان المقد

فبحر حور والرشد والرشاد وانت هذه الفتح في البلا بين ابي
العباد فرأى ما اراد الاكباء فيها من العباد ونعت الحزب الخليفة
بلطائف الحذيقه حيد وا كما في الصدر الاذل فحجم على اخواني المؤمنين
وعرض العلماء ومن بلاد البعده وامرته في طي مراسلات عديده
واجب على بان كتب كما با مبتدا للموبهانه وموجر كاشفا لولا
فبحر الله تعالى ومنه وجوده صفت هذه الوجيزه مبتدا للجز
الشر يوسل بحمد والله سيد البشر نذكره لمن ذكره ونصير لمن
نظر وتفكر **الظلم** اذا عرفتم حدودنا نونا عليكم من كل هذا
الرجل الذي بسط يده في جميع الاباطيل ونسج الاقوال ونسج
الاضايل فاعلموا انه على نعيه في كتابه اثبت الركن في مقام اجراء
الدين بالفعال والفضل من وجوه تارة بالذي سماه دليل الفضل
مفد ما تبعه انما هو البصير لقبيل كما يرى بعض المتخيلات ولو غابا
والسقطيا والحسبان السلامة فيها القليل وصد العالم الخبيرها
العليل بل العالم الناظر في المقال مجال واي مجال في وضع هذه
البيانات والاقوال وقد اشترنا لقبيل من كثير ويحجزه من غير
الله صرف العرايدين ذلك في هذه المقامات من تصحيح الاوقات
بذلة العريه المهملات وان كان الضرورات يتبع المحظورات ولكن

الركن الرابع
الركن الخامس
الركن السادس

الركن

الضرورات يتبع المحظورات وانما النقل اما النقل فلم يتبعه
الضرورات البه من الايات في فضايلها من اهل العصمه ومقامها مستقر
مراتبهم لا وقد صرنا واولها بالتاويلات الفاسدة البارده في حق
الركن الرابع وهو بالكلف والقياس والراي والاستحسان كما لما بين
الماردة ولعمرك الله ان بخطو شماس معلومين العلماء والناس كثير
العناز وقيل للاخذ في كلف وقد مرنا بحمله كتاب الله بالتمسك
بجبل البين والنور المبين والعلما بالراي في العلم الماتور والكل
المسطور والنور الساطع والفتيا اللامع والامر المتادع لا بما
تحتل وتوهم الركن الرابع ولا بالحرص والوهم والخبث والماخذ
سوارى القيين وهدمت اركان الدين وتفرقت بهلجاع المؤمنين
الله بالله لهم من اعناق كرهت بهذه التاويلات والمصرفات عند
الطيريه والرجان من المسلمين قطعت بالسفوف ونفوس عزيزه في
البلاد شرب الخوف وكومن روس ساخات علت على العبد
واباد فانتات قد فصلت عن الايدان ودما طيبات قد است
على الالواح واجساد ذاكبات قد شبت بالزماح وكومن نفوس
الجيران شريفة فدا حرقوها وحدود مبعثه فخر قوها ورصبتا
زهرت بصبرته في ظل الصوارم بايات وعلى ثدى الامهات لاصفا

الركن

الناصر للدين والمعين للمؤمنين والحافظ لبيضة الاسلام والحامي
المرقح لشريعة سيد الانام لا زالت صوارم الحق بايدي عسا
مشهورا وطاعت المباطل نواقح حكمه مقهورة وكل ما جرى من
سبب التمسك بنات التاويلات والمصرف في القران والاختبا
بهذه المصرفات شهد الله وكفى بالله شهيدا بين الباب
والركن الرابع التزاع في الموضوع وتغير الاسم لما اشتمر الباب بين
الشيخ والشاب وكفره ظاهره وغيبه باهر له لم يتبعوا الذك
الاسماء الا في الكتاب مخفاه الا للصحاب وقال النبي صلى الله عليه وسلم
الوقوف بينهما لا من يدا له ان شئت واجتمع على خاتم الكفر والحد
طاعت الاخبار فكذلك تارة اولها الى تلك الاخبار وتارة ثبو
كما ذكرنا سابقا لا تعويل بالاختيار والاداء والامر الاله والمصلحة
والمطلب الاجل الاعظم تصديق الركن الرابع والشيخ الوقت انظر
الى مصرفاته في الرسالة حيث قال اولى المدرك الظاهره والباطنه
واعدل الموازين الموضوعه للناس لك هو الشيخ الوقت الى ان قال
فاللذم على السالك ان يكذب سمعه وبصره وحواس الظاهره
والباطنه فضلا عن الموازين وبصدق شيخه حتى لاتا اهل النهار
يسئل الكليل ونهار بصدة على ظاهره ولا يرتكب فيه التاويل لانه

بانتقمه كمن وجوه تقبل البيضا منها الضياء وتكسب
الحور منها الجلاء وهي تحت تصرف الياسية مخجرات وابداهم
ما سورات ومقصورات باحسره على نوايس مشرفات قد هتكت
وجرائم كرميات قد رصبت والانصاف انه لا يفي الكلام حقيقة
ليان ما جرى ولا يجري المداد لخير ما ترى حمد مطام المقاب
عن ذكره وخمد بيران الخيال عن فكرة وافقه انقص السهي بوجها
ذاهبه ابض السهي يهودها انكسر الاظهار بهيئتها وانخرقت
الافكار برويتها وقد سمعنا من الثقات يوما في بعض اماكنهم
نظال العذارى اسارى وبين البرايا جاري ومن شدة الخوف
سكارى وما هن في كاري ولكن لما وقع عليهم ظلم احسار
وليلة يورود هذه الفرقة المتعينة على اهل القرية المعروفة تقرب
الناس ورجوا من يارهم جابن ومنهم من يشي مكا على جليل
منهم من يشي على اربع ومنهم من يشي مكا على وجه ومنهم لم
يقدر على شئ فو قولا في بيوت خاوية على عروشها ساكنين و
على الله متوكلين واللوت ولقد برة منظرين يردون لطفوا
نور الله كهرهم فابى الله تعالى الا ان يتم نوره ودينه بضره
وقلبهم بسبب سلطان السلاطين عوث الاسلام والسلبين

لو كان ترى عينه لبالا يعتقد ما يرى الشيخ ولا بازل لان الشيخ
 على شيخ له فان الشيخ من لا ينظر في على كلفه الخطاء الى ان قال
 لا اعرف غيره ولا اصدق ولا اريد ولا اجد غيره الى ان قال تعلم
 رجل وطلب العلم فريضة على وعلى كل مسلم ومسلمة واول ما خلق
 الله العقل والعقل رجل من لا يعرف ذلك الرجل لا عقل له ولا
 يعرف العلم ليس بغار ومن يعرفها هو غار وعامل والجهنفة رجل
 الى ان هو رجل والهاء رجل من عرفه فهو غارف ومن لم يعرفه
 ليس بغارف معرفة بالوفاة معرفة الله عز وجل العبارة الخط
 نقرأ القرآن ولتسمع الحديث ونطلب معانيها على ما ذكرنا الى
 ان قال ومن لم يعرف ان بينه وبين الامة الفرض الظاهر فليس
 بموحد ولا ملى ولا مشيقي ولا مولد الى ان قال لم يصل ولم يصم
 ولم يزل ولم يجس ولم يجع ولم يجاهد عملاً وفعالاً كلها هباءً
 منثوراً وقل مثل ذلك ما علموا من عمل جعلنا هباءً منثوراً ولا اد
 الاعمال الى ان قال ومن لم يعرف انام زمانه مات ميتة جاهلية
 ولا يد يعرف كل شيخ من فض الشيخ السابن العبارة وعبر ذلك
 مما اشترنا في طي تلك الوجيز ببعضها اقول هذا طريقه مشبه
 ونمط اسند لاله وتمسكه بالكتاب والسنة وخلاصة الحق بالباطل

قال

نيل

قال لو خلاص الحق من الباطل ولو حجت على فخر ولكن اخذ من هذا
 صغت ومن هذا صنعت فامرنا هذا لك هلك من هلك ونحو
 من سبقت له من الله الحسنى **ولما** الاجماع فاهم الله لورنى كذا
 ولا حظا من المتقدمين والمتأخرين من العلماء صراحة ولا
 ذكر ما ادعى ذلك الرجل وما نكثت وهذه التوجيهات والبيانات
 الكاذبة لا اصل لها فضلا عن ادعاء الاجماع فضلا عن الاجماع
 الضرورى الذى ادعاه في كتابه على ما ادعى ذلك الرجل خالفه في بعض
 جميع الامة وفقهاء الملته وروسا الشريعة وخطا الذين الذين
 على الحقيقة واليقين حجج الله على الانام من قبل الحق عليه السلام قال
 الله عز وجل ومن يشاقق الرسول من بعد ما تبين له الهدى
 ويتبع غير سبيل المؤمنين نوله ما نوله ونصله جحيمه وسانت بهم
 فما احوال المؤمنين الا الشيعه وهل العلماء الا العلماء المحققين
 الشريعة فاذا انظرنا كلمتهم ونطابقت مقالهم وانفقت
 واجمعت طرائقهم على شىء او عدم شىء ولم يزلهم وعارض الا
 من استشهد ذلك الرجل مثلا يقول ابن فارص حيث قال ولما
 فيها يعشقون مذاهب ولم يدعهم فرد اعيش بر وحدى ومع
 يقول نحن نلك العلماء التبيل يكونون من مبدء الغيبة الى الان

الاجماع

في بعض

على ضلاله وعلى خطايا واصلاله ومحل آفا وبلى شياؤه الزجاء
 بغير من كاشف ذلك الاجماع وحقق هذا الاجماع لا يكون ذلك
 اجد لان اجتهادهم دليل كاشف على قول ربهم **وما كنا نكلف**
 خبيثهم فالويل للذائم من مخالف الاجماع الفرقة المحقة وشق عصي
 المسلمين وابدع في الدين للهتة والحشره مع من تنسب بالاجماع
 يوم **التفتة** والعرض بذلك عن من الحقة وسب علم الذين ظلموا من
 ال محمد اتي منقلب سيقبلون **وما** ادعائه ضرورة الملل
 وضرورة الدين والمدن فكلام شعري سوف ظاني لا يعنى
 مثل سائر كلامه بل يشبه بالهداية عند من يدب من سبب الان
 والحان **وما** الشيخ الحليل الذي جعل العبود والرب الماعل فيها
 انا ذكر كلامه وما جرى على قلبه في بيان اعتقاداته وانما الحكر
 في وجوب الاعتقاد فاصول الدين بما هو معروف بين المسلمين
 المسطور في كتب العلماء اجمعين رابت كوا ببحظه ره في جواب
 سئل عنه ماصورته وهو موجود حاضر عدي نقلته من خطه
 حرف بحرف ثم رددته الى صاحبه وهو سبب من الشادات وطان
 العلماء النبلاء سلمه الله **بسم الله الرحمن الرحيم** سلام عليك
 وارحمه الله من كان في **بسم الله** من اذ ان يعرف اصول

منه اللسان
 في التفتة
 على

دينه الحج اعلان اصول الدين والايمان حمة التوحيد والعدل
 والنبوة والامانة والمعاد **وما** التوحيد فعرف ان الله المعبود
 بالحق سبحانه واحد كما قال تعالى لا تتخذوا الهين اثنين **وما** الدوا
 ويكون ذلك بالدليل لا بالقلب لكن الدليل يكفي فيه الاجماع
 ولا يجب الدليل التفصيل وهو الذي رضى الله ورسوله صلى
 عليه واله من سائر المشركين حتى حكم عليهم بالاسلام من كل من
 اعترف بان الله سبحانه واحد كما هو توحيد عامة المسلمين ولو لم
 يكف الدليل الاجمالي لما وجد سلم الا اهل العصاة عليهم السلام
 حتى انه قيل للمصادق عليه السلام كيف قيل لخال هؤلاء الخبيثا
 مع عدم معرفتهم فقال عليه السلام للسايل ان لو يقبل منهم
 يكونوا مثلكم لا يقبل منكم **تكونوا مثلنا** نقلته بالمعنى وهذا
 معلوم فان كل غا لم يحصل من هو اعلم منه بحيث يكون عند
 الاعلم غير موحد **وما** تعرف بان الله سبحانه عدل لا يظلم
 العباد ولا يغير مجتاج ولا يظلم الا المحتاج الى الظلم والمحتاج مضوع
وتنزه تعرف بانه تعالى المنعم والمنعم يجب شكره واذا لم يعرف
 لم يعرف ما يجوز عليه من الشكر وما لا يجوز وهو سبحانه لطيف با
 العباد فمن لطفه ارسل اليهم من يعلمهم ما يربدهم ويجعل لعل

واليه تدل على صدق دعواه وهو المعجز الذي لا يفقد العبادان
 بمثله فكل من ادعى النبوة وظهر المعجز المطابق لدعواه فهو
 كصحة صدق الله على النبي اذ عرفت ان ظاهر المعجز على يد
 الاثنيان بالظن وعبره فهو نبي حقا **واما** الامامة فهي لطف كما
 ان النبوة لطف لان النبوة مؤسسه للدين والامامة محافظة لما
 اسسه النبوة وهي مستمرة الى انقضاء التكليف **واما** المعاد فهو
 لما انه تعالى كلف العباد فهم من اطاع ومنهم من عصى ومقتضى
 العدالة الطاعة المأمور بها بمقتضى الثواب لانه جزاء العمل
 ومقتضى العقاب من عصى لانه نقيضه العاصي من اذناس العصية
 ولما لم يوجد الثواب ولا العقاب في هذه الدنيا لانها دار
 فناء ولو وجد فيها العقاب هلك العاصي عند اول صدوره
 عقابه وينقطع عقابه ويفنى مثل ان يصل اليه اقل ما تقتضيه
 من العقاب فيبطل العدل والثواب ما يقدم على ما في الدنيا فمما
 قبل ان يصل اليه فانه يقتضيه طاعته من الثواب فيبطل الفضل
 بد من عود الخلق في الدنيا ليس فيها فناء لئلا يفسد العدل والعدل
واما ما ذكر جنابك من تتبع ادله اهل المذاهب كلها فهذا
 لا يحصل الا للعصوم عليه السلام والاستتغال به فيه ضا دلالت

داود بن

والدين ومنه فتح اوهام الشياطين على قلوب لصغفرا ومن اراد
 سلامة دينه وعقله فلا يشغل بشئ من ذلك ويوجهه الى
 ربه ويخلص اليه والعمل ولا يصنع الى اوهام الشيطان فانه
 يريد ان يشغل قلوب اهل الايمان كما قال تعالى **انما التجويز**
 الشيطان ليحزن الذين امنوا فاترك هذه الامور ولا تفتح على
 ابواب الشياطين فانه يامر بالحق والعدل والمنكر والاحول ولا قوة الا
 بالله العلي العظيم **انتهى** وايضا عنده طيب الله مضجعا لمن اتى به
 جواب اسئلة الشيخ محمد حسين بن سلطان حيث انه سئل وما
 اصول الدين واذا كان عشرة وافرعه العشرة اولها اصول
 الكليات خمسة وافرعه خمسة واما الزيادة فواجب ومختار ف
 الاصول على ههنا السؤال معرفة الله ومعرفة صفاته وتوحيده
 وعدله وبنوته انبيائه وخلقائه والامان بكتبه وبوم جراته الله
 هو اليوم الاخر الصغبر الذي هو الرجعة والكبير الذي هو القمة
 الجنة والنار **واما** فرعه العشر وهي ههنا الطهارة والصلوة
 والزكوة والحج والصيام والاعتكاف والحج والعنزة والحجاد والامر
 بالمعروف والنهي عن المنكر **انتهى** **الكتاب** لتبديلتا تبديل طائفة
 في اخر رسالة المستأمة كسيف الشيخ **عليه السلام** ان الذي يجب اعتقاده

كلامه في
 بيان
 اصول الدين

كلامه في
 بيان
 اصول الدين

فقد وقع فلا بد ان تحمل امثال هذه الاطلاقات على الصحيح
 الذي يطابق ظاهر الشرح لان صدور هذه العبارات من الشارع
 قطعي كما سمعت من العزان وعدم ارادته ما هو المعروف المتبادر
 من المعاني التي ذكرت قطعي ايضا فوجب الحمل على التجوز والخفاء
 الوجوه والاعتبارات وكذلك يجب على المسلمين الاعتقاد ان الله
 سبحانه عالم بديانته والعلوم عين ذاته وانتهى تعالى بعلم الاشياء
 كلها وحزبها وعلوها وسفلها وجميع ذرات الكائنات بكامل
 التفصيل قبل وجودها وبعد وجودها ومع وجودها بلا تغير
 فمن اكر ذلك فهو كما فرغ من الله تعالى منه براء الله منه ورسوله
 والائمة الطاهرون وكذلك يجب عليهم الاعتقاد بان رسول الله
 عرج بحمده بل يجسد بل كما في بشرة محمد المولقة من العناصر الالهية
 ومع صلى الله عليه واله بشيابه وصعد بما ذكرنا السموات حتى
 وصل الى العرش وبلغ الى مقام قاب اوسين اودن ومن بعد
 ذلك نزل الى الله تعالى منه وكذلك يجب عليهم الاعتقاد بان
 بعد الموت في الحشر يعادون بايديهم واجسادهم الدنيا وتباعد
 بحيث لو وزننها في الدنيا والاخرة لم يتفاوت قدرهم خرد
 ونبر الى الله تعالى قال غير هذا واعتقد بغير هذا وكل من اكر الله

بعبارة

الجناب في فهو كما فرملعون لعن الله قائله وعدته بانواع العذاب
 ثم ان اعتقد واجزم واقول بلسان خالي ومقاتل وجناز
 اركان وسري وعلا بنقي ان ظاهر ما عليه الفرقة المحقة هو ان
 لا شك فيه ولا ريب بعينه وكل مذهب واعتقاد او قول او فعل
 يخالف ما عليه الفرقة المحقة فان ذلك باطل عاقل كما سداست
 الى الله تعالى والى رسوله والى الائمة الطاهرين سلام الله عليهم
 من ذلك القول والاعتقاد وجميع كلامنا وافعالنا وفي جميع
 ومباحثنا واجوبتنا للمسائل لا يخرج عما عليه الفرقة المحقة
 وجدتم كلاما معشاهبا وفي ظاهر المنافاة فردوه الى الله
 وادروا الحد ودبا لشبهات ولا تقولوا المن القى اليكم السلام
 لسنا مؤمننا ولا نكونوا كما قال عز وجل بل كنوا بما لم يحطوا
 بعلمه ولما بانهم ناوله ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم
 والسلام على نابع الهدى وخي عواض الردي واعلم
 اني قد اعدرت وبنيت ووصلت واوضحته ولما ازلت
 مقال مقال ولا الذي تجز خضاما وحدا لا وبنيت ان
 واسنادا ما خالف المعروف بين الفرقة المحقة فضلا عن عرف
 بين المسلمين فلا رشحهم وذرة ومن شاء فليؤمن ومن شاء

فلكبر والرجع الى الله والملئفي عند الحساب والحكم لله لا حول
ولا قوة الا بالله انهى كلامه **ماتجا** هذه صورة ما وصى خباب
السيد بظنه وختمه بخامه سواده موجود وعند لا غلب وقد
بعد وفاته عند حضور الخنازة على المشايخ على المنبر وذلك
من يدعي ايضا هذا المقام في هذا المكان مثل الخان كبريدان
بنا دي لان بانكر الاصوات هلموا واذا اخلوا الى شياضهم
قالوا انا معكم وفي حضور الخنازة ينادي صاحب الكرام واما الملمة
الخان الكرماني وذلك معلوم عرف بين المسلمين غنى عن البيات
وعلى الله التوكل والمستعان بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله المتبى
اختر لنفسه الذوام والبقاء وقهر عباده بالموت والفساد واذا
لوصيه عند حلول المنية والصلوة على محمد خير البرية والذراية
مرجته في المقامات القدسية ولعمرة الله علوا بهم ومغضبتهم
وشانهم والشاكن فيهم والخيرين عنهم ابد الابدين **لما سيد**
عهد وصية العبد المسكين الخفير المهيمن اسير النوات قمر الكرماني
التابع للهوى العاصي للوثة المعرور بهذه الدنيا وخر فيها
المقيد بوثاق العلابين وشهوانها الجائفة عن عرش جنة العباد
وخر بن نيران المحرمان كاظم بن قاسم الحسني ابا والموسوي ابا

روى الشيخ
في كتابه

والرسق مولدا والكر بلان مسكنا ومد فنا انشاء الله تعالى ونسبه
انشاء الله ذلك وبفعل الله جسد **قال** وصيتي في اشهد
ان لا اله الا الله وحده لا شريك له فديهم لا طيبة عظيم الجبر وطبع
المات الاول بلا اول كان قبله والاخر بلا اخر يكون بعده فهو
الاول في احبته والاخر في اولية ولا يزال كذلك وانه تعالى
الواحد في الذات والصفات والعبادة والافعال الاضادة
ولا يناده شيء ولا يوارى ولا يشار ولا يشاء له شيء ليس كمثل شيء
هو التميع العلم او جلا لاشياء لا من شئ وصورتها لا على اخذ
مثال واحكم صنعها لا كالحاخذ منه ليه وكونها بغير مياشرة ودرها
بغير ملامسة ومقارنة وانما ازمت الامور سيرة واعتمها مسلمة
الى امره وانما امره اذا زاد شينا ان يقول لكون فيكون لا اله الا
هو له الحكم واليه ترجعون واشهد ان محمد عبد الله بن عبد الله
صلى الله عليه واله عبده ورسوله المنجي من الظلال والمنجى
المبتلى الذي استخلصه الله في القدم على سائر الاماماته مقامه في
سائر عوالمه في الآلاء اذ كان لا تدركه الابصار ولا تحويه خواطر
الافكار وان الانبياء حجج الله واصفياءه دعاة وهذه رسله
الاول في الميثاق والاخر في البعث والنلاق والشرائع كلها مشروطة

اللهم اغفر لهم لغنا وبيلا وعذبهم عدائا يا ارحم الراحمين
التاريخ في التاريخ ما شاء الله كان ولا حول ولا قوة الا بالله العلي
العظيم **والثاني** اذا حضر الاجل المحموم على الانام وادرك الموت
المفروض على الخاص والعام واحاط به هادم اللذات المفترق
الغيا نيل الحاجات فليغسلني التيقوني والرقب بجالي بالانسا
الثلاثه والاحوط ان يجعل الحوط سبعة مثاقيل وثلاث مثقال
الكافور المسعمل للفسل وعندى كاورا زخرة لهذا الادفان **بعض**
بالكافور المتعارف ان امكن والافينه الكهابه ويكفيونى بالكفن الذي
ذخرته لنفسى وبذلك مبحودي ليحصله لعل الله رحمني وتيسر
عزوتي يوم القيمة وعندى فض عبقون منقوش عليه اسماء الائمة
يجعلونه في ضي والعبقون مع الكفن وعندى ايضا خاتم عبقون
خلفه منه يجعلونه في اصبع وفيه الاسم الاعظم واسمها الائمة
عليهم السلام لعل الله سبحانه رحمني ويكشف كربى بهم ونالني
الرحمة ببر كهم عليهم السلام وحظ في كفتي كنبه في شجى واستاد
ومن حبه ذخرى ومغادى فليجملونه معى في بحرى والسر بالقطرة
الحسنة على مشرقها الاف الشاء والنجمة فليجملونها معى مع
التراب التي عندى مذخورى كفتي اسائر الائمة عليهم السلام مع

حز

خشية من الضريح المقدس لعل الله سبحانه يقضل على هذا العالم
الضايع ببر كها فانه ذوالفضل العظيم والرحيم ثم يقبل على
وبد فونى في اوزب الاطائر بل العبر المطهر روح المشرف الفذ فان
ذلك غايه منصوى ونهاية ساموى واستل الاخوان ان يساعد
في هذا الامر وان يصنعوا معى معروفان لم يمكن الدفن في الرواق
المطهر لقائه ما عندى وعدم ذات بدى فلا بد فونى في الصحن
المشرف ولا في الحرات لاذ انى الى المنش المحرم بل يخرجونى الى التراب
وبد فونى في موضع خال والله المستعان وعليه التكلان وما
توفيقى الا بالله عليه توكلت وهو رب العرش العظيم وان وصلى الله
سبحانه وتعالى للدفن في الرواق فليجذر وان يجعلوا ممدى
المقدس او من طرف وجه المقابل لستل الله الائمة وحن الخامة
والمحشر مع الائمة عليهم السلام اللهم انى **اقول** اعل ان المصدقين
في هذا الزمان للركن الرابع والتعبودين العابدون الصغراء الفاقع
والمكربن الامام المناصح والزنا والفاذخ والمبكيين بنات المساكين
والمقتربين بهذه النوازل مع الفرق التي سموا انفسهم بالنجية
بالهم في الحفظ من المنتخبين الذينهم لا يعرفون الغش من السمين
والتراب من الماء المعين وهم الذين كانوا اهلهم من الفرق البائنة

الكاسية ولا يعرضون على الحكام من الكبار السنة ولا الدين
والمدني وما في ايدى الامة ولا في محكمات كل انفسها ولذلك
ذكرنا بعض كلامنا المحكم ليعلم ان من سمع نفسه بالتجديده
من الكاذبين وانه في الواقع لهما من المنكرين وكلام الباب الركن
ياون وعن النبي معرضون بل تلك الاشخاص من اجتماع الحق
وبالاكاذيب والابطال راغبون ولكن توفقت في قول تلك
منهم والنايات الفاسد عندهم ولو كان من اهل الخبر والصبر
تمسك بالكبار السنة وما تمسك به الشيخ والتبدية بدون
بكل اجرة ويرفضونه ويقولون انه الناصبي لعمر الله هذا الظلم
بجهلة المنكرين لما جاء به النبيين والمعاندين للدين المبين وايها
الله انهم يلبغون ما نشاء به من ابعاء الفتنه ويقنعون بمور
الباب والركن الرابع واعطاء امرى المانع هذه الامه والصغار
او صيكم بالخوارق في الله لا تكونوا من اهل الاراط والعربط الذين
ارموا على انفسهم المصديق لكل ناعوق الشيعاء لمن توهم في حق
انه في بعض الامور على غيره فانوا والذين حسموا على انفسهم ان
يعرضوا لغير علماء مضاوا والقدح في اشخاص ولو اهل الفقاهة
والشاهة والمعرض والعلم الذين نطقوا بالقضاة والحكمة وشكفوا

مهم

بالجمحي بول الامر الى ان كتب ركنهم كما اذا ضفون وادخل فيه
لنفسه ما هو ثابت لال الرسول وشهوت في محالطات الجهدون
الفتهاء وهم مشركون ولتم يا ايها الغافلون في تلك الكلمات
ولها الاثام ويل مستمعون بل معتقدون امر العدل والانصاف
تعد بله هذه المبتدعين وتقبسكم وتكفرتم هو كراه العلماء
الراسخين فان ذلك ما كتب في اول رسالة التمام بفصل الخطا
على منبها الخطا والعذاب حيث قال بعد ما شتم الاخباريين
والاصوليين ويتر ائمتهم يحيا طبا لظنهم لان منقطع الى الله
واقول كما قال ابراهيم عليه السلام بعد ما انصبر عن الكواكب فقال
يا قوم اني بري مما تعبدون اني وحياتي وجمي الذي فطر السموات
والارض جنيفا وما انا من المشركين واقول اني هذا ربني الى طرف
مستقيم دينا فتمامة ابراهيم جنيفا وما كان من المشركين لا يترتم
قال بعد الايات المذكورة الى اخرها فان يا ايها المناظرين مثل
في الحال وانقطع الى الله المتعال وانزع عنك سرايا التقليد
تمسك بالناييد والنسب بد من الله المجيد ولا تنجس في ان هذا
الفرزون الخالية كيف مضت باشتهار خلاف الحق فان الناس جميعا
علمنا انك شعبها فليل رجوعها طوبى لى العبارة وقد مضت

بالمفصل في عنوان العلماء فراجع ثم انظر هذا القطع اعلم عن
 الحق والحق مغود بالله من عدم القطع وفي كتاب الارشاد
 في حالة لا قطع عمم ذلك الخطاب للشيخ والشاب وقال في
 الفارسيه مردم هنار وده سالست در جاهليت غيبت كرامت
 در مقام دكر با اين خلق منكوس حكيم زلفم كو بايد بجزايرتس جان بد
 صبر بفرما فانظر في عنوان العلماء عده اشكازة للعلماء اذ
 لا يلق بمثله في الحقين والمعادنين يا سبحان الله اما سمع
 الغائب شرا يمتع الباعون للبراء الغائب فبا عجز ذلك الرجل
 من ناب التدليس والتلبس واثبات هذا المذهب الخبيث ولا
 كذوبه المحترمة والاحد وثة المبدع غريمك تارة بالفران و
 بآوله بما انتهى بفتح عدم حجبته عنده كما ذكرنا عن ان الكتاب
 والاختيار والنور يخرج عن قول الابرار كمن الرابع واما الغيوب
 مشاهد والغائب لا يكفي مع لثة قال في موضع اخر ان الكرام
 وعلمه بين ابدينا وكنينا والامام الغائب لعينيه لا يكفي علمه
 وقد مر غير مرار فراجع وتارة بالاختيار وهي كرايت وسمعت
 كل ما فيها وتارة بالعقل وهو عند الخبير هو الذكر والشهادة
 الحبل والتدبير وتارة بتمسك ببعض الكلمات المتشابهات من الشيخ

المرجوم والسب لا سيما بكلمات السيد المرجوم لا سيما بكلمات المعرف
 بشرح العصبه فتمت بعض المتشابهات فنقول ان السيد المرجوم
 امر بعدم استنساخه وقال ما كتبنا في ذلك الكتاب على سبك
 العامة ورغاية من اهل السنة لا سيما اهل الدين الذين
 والغزالي امثالا لامر باشاء البغداد والمعروف والمشهور بالحق
 وكان كثيرا ما يعظم يحيى الدين وعرفانهم عندي فالما مو رعد
 والنقته واجبة في جميع الامور فاذا ذلك الكتاب ليس محل الاستنساخ
 ومحط رجال الامان ولا يمسك كما السيد صرح الامل الربيع
 الضلال وان قد سمعت من عدة من الثقات ما حكينا على السيد
 بل معروف ومساله عدم حجبته عند المذنبين منهم وقد حكينا
 المرجوم المبره الحسرة ان السيد المرجوم صنف شرح العصبه
 على مذاق عرفان اهل السنة لامر السلطان وامر بعدم استنساخه
 على من نظر الى ذلك الكتاب واسلوبه وسار كيت السيد
 ومطالبه في مصنفات اخر يفهم ويعلم انه على اسلوب آخر وطرفه
 وطور حجب استنساخه ان يصدر تفصيلا اريد من هذا بل يكفي
 للمصنف المندرج في عنوان الكتاب حيث قال قد مر في صدره
 الح ان على مذاق اخر ورتبتمسك لما يدعي ذلك المقام ببعض

المشورة في طي كلمات السيد واولها بما لديه وصرفها بمعتقداته
كما اول ذلك الرجل فيقول نناج معتقدان وما ولا نمانع في
العوام وسائر كتبهم ورسائله اقا الكتاب والاختار وشرب
المختار بالضرورة من هذه النوازل والمصنفات
المختارات حسب ما اشبهى نفس ذلك الرجل وامثاله ولو فتح
ذلك الباب فالخامسون والمثرون والباب وكلها خالف المحي
على الضوابط فعلى الاسلام السلام على ان هذه الدعوى
بني الاوهية والنبوة والولاية وغيرهما مع الاغصان كيف ثبت
بنك النوازل والمصنفات مع عدم حجته الكتاب
فيهما اذ في الامتداد والتمسك الامع الزنن فذلك دور
وعدم كون محكم في المقام جعلناه اصلا وتفرغ عليه تلك العز
الواهبه اضمحمر بالله هل ثبت النبوة بالثواب والامانة بالثواب
او بالنص الجلي كما هو مذهب الامامية فكل كان الادعاء خفي
دقيقا يحتاج الى شواهد ورجح جليته وحجة بالغة فويز بالله
هل امر الامامة الخفي والركن الرابع فحجاج في اثباته بعد ظهور
موضوعه الى مجمع فاطمة وبراهاين ساطع بل جلي من خصوص الاما
بعند التحقيق محتاج الى محجرات وكرامات بما اشتهى المكلفون

مراعاة

بشرائط مقترنة في المحجرات من القدي وعبره كما اشار به ذلك
الرجل وذكرناه في عنوان الجهاد فلفظ لان دليل كل شيء على طي
فالدعي على الضميمة بعد ملاحظة من يؤاذه وادعاء العنان لا يكون
اقل من ادعاء النبوة والولاية فدل عليه ليسه اثار تلك الايات
الشريفة الماولة في حق الامية ومقاماتهم حيث صرفها واولها
في حق الزنن وكذا الاختار الواردة في مقاماتهم وامثالها اولها
بالكفر والسببية في حقها اذا عرفت حدودها ما شرنا واصحنا
لك فاعلم ان كلمات السيد وعبارته ليست باعظم اقوم وامر
واكمل من الصكبات والسنة فصر فيها الى معتقداته ومنه يبان
منسوخة لا يكون سببا لقبول الشيعة بمحض الانساب الاستماع
والاعتقاد بان ما يمكن الحمل ولو كان مخالفا للضرورة للضرورة
من الذين وبما جاز به سيد المرسلين والعلماء الراشدين مع ما في
عبره من ابداع السيد وثقافتهم من التحقيق والتأويل والمراد
ما في يدى ذلك الرجل بل ذلك الرجل كثيرا ما جاز الشرح والسيد
بل صرح بذلك في بعض الموارد بمجالها بالجميل والذمير ولقد
نصح العالم ونارة اعند زيان الشيخ والسيد مسكا في تلك المسئلة
لعدم المصلحة او لعدم وقت ابرازها او من قبل جراب التوراة

بالسمع والطاعة بعد الاستطاعة والذم والبيوت واول
ولها اول الذي مقال مقالا ولا لذي حجة خصاما وجدا لا من
شاه فلبوس ومن شاء فليكفر والملتمنى يوم الحساب المرجع والما
واقول مقالة بعض الاختار النابع لامة الاظهار عليهم بسلام
الله انا اللبث والظرف النهار باينة الزهراء انه عندكم في
المحضر من رجب واذا اصحتم ولا في لكم واذا صحوا لا فيكم
لا ابالي اي كلب قد سيج الحمد لله الذي جعل الدنيا دارا
وجعل الاخرة لمن اتقى والصلوة على رجال اهل الاعراف
والصغوة من آل عبد مناف ولعن الله على اخصان الشجرة
المعونة في القران وسئل المنكر والخشاء والرجس والطغيان
ثم على البروفين بفضايح الانساب وقيل لا احسان حب الصح
عند الله اسلامهم ولو ثبت بما فهمه بعيدون صنما ويجوز
وشاه آية ابن ابراهيم هادم جدا للشرك والتفان ابن ابراهيم
انار البغي والشقاق ابن مؤلف شمل الصلاح والهدى ابن
جامع الكلمة على الغوى ابن هادم مسجد الصرارة الذي ليس
بنبانية على شفا جرف هاد المعر للأولياء والمدل الاعدا
قاصم شوكة المصلين ابن فاطم نازع في احاطا برهم الذي ما كل

بجواب

يهوديا ولا نصرانيا ابن اعدول الذين يقولون عن رب الله خير
العالمين واحمال الشيطان الى الله المشكرك والخيار النبانية الشكر
من هذا الزمان الى واهله اللهم اشكو اليك وان ثبت بنك
فصل فرجه واجعلنا من الشايقين الذي جعلته لنا عصاة وفعلا
واقته للاستقام والعدل والوسط وجعله لنا حجة وملاذبا
يا قوى وافه به حدودك المعطلة واحكامك المهملة المبذلة
واهلك اعدائنا جمعين وامتن به على فقراء المؤمنين امين يا رب
العالمين **مخفيون** رت اسرح لي صدري ويطرح امره
واحلل عقدة من لساني بالواح صافية خواطر ثمرت مظاهرة
او تو العلم درجات ورضه من جصفت بغير بشرهم بهم حمة
منه ورضوان وجات وسباخان قضاي لا هوت وسباخان
خارنا سو عرضة مهذار دكر صا جان عقول مقدسه حيا
قادسه مخفي ومسور بنوده ونحو هاد بود وابن معنى مخفي بيان
وواضح ولايج است كه مر جردا با نحو خود شيعت وسوسه
جناحة كل را با جزو خود راجه ودل بستكي است جزو بيان كل
وجود وكل بيان جزو ظهور ندارد جزو اذ كل دور وشهره ارسد
بس در هر شبهه از غراب معاونت اجزاء اركل واستغاث كل

تكلما على قدر عقول الناس في تلك الازمنة أو ان كلما هما مخلوقا
من اصطلاحات الحق والباطل من العوم او على سبب العوم في الحق
انه منكر لهما بالنظر الذي قد نارة يقول لا يقع كلما انما يتابعي كما
فتح الباب اهل العالم كما هم مشركون خارجون عن الملل والفحل و
اتباع الشيخ يهودي واتباع السيد نصراني واتباع علي طريبي
نهج الصدق يعني وهذا الرجل بكر في كنه هذا المطالب بالحق
واقدر بحول الله وقوته على ازالة مظانته وورثته في كل انحاء
في شهر شهاب على الباب واورده عليه يا فلان نحن في العربة الثالثة
مثلا وان اردت في قوفك في القربة الخامسة والناس لو يدبروا
في هذه المدة الطويلة حتى يدخلوا في القربة الخامسة نظر بها اللبيب
البحر والبطان تجعل الباب للثانية القربة الخامسة من القربة
المباركة لا بطلان مطم وامثال ذلك وقد ذكرنا من قبل انها
الشيخة ان هذا الرجل من اعداء الدين ومخالفة ما في ابدى السبل
لا سيما الشيخ والسيد وكمال ذلك ضم نفسه وطرفه في الشيخ
والسيد ولبصركم انها الشيخة عن سيد الحق ونهج الصدق
فبا انها المتبحرون تفهمون في الدين ولا تعنون في الارض مفسدين
واعرضوا عن الباطل ولتعودوا ويرت الناس من شر الوساوس الخ

تتأخر

الذي يوسوس في صدور الناس ولا يحسن الله غافلا عما يعمل
الظالمون ثم الى رتبه امم مرجعهم فيهم بما كانوا يعملون والعاقد
للمؤمن واليحم للعاوين ولعنة الله على خاصي جو محمد وال الطاهرين
ما اخوانه اتاه بفضله اراء الحق وايضا على الباطل وكشف الصدق
ويبين الكذبة ويبين الحق القراح بلا فراع وكشف القناع
وجبهت المطالب وانذرت من العوايب بالاعناد وفساد
لجاجة وخصومة لانتها طريفة مبهومة ولا غضب من احد ولا
تكلف في امر مؤمن او مرئى ولا تكلمت الا على طريفة ولا هفت
الا على دبرته ولا يكون بيني وبينه عدوة ونبوة ولا دعوى ملكية
وما لية ولا اعراض نقاسية ولا اعراض شهوانية بل وجبتنا
بعض العلماء بالابان والاحبار الوارد عند ظهور البدع في
امة فخر الانبياء وطلب منا بعض لاصدقاء المؤمنين المنقذين
من الاحبار وكذب من الاطراف بعض الفضلاء فحمت من الله و
رسوله واوصيا نبج الله في الارض والسماء ونطرت في الامم
الشريفة ولا يخافون في الله لومة لائم وابداخرى في مدح سيد
الاصفياء اتاخاف من ريتنا يوما كان عجوسا فظربا وطعنا
في اية اخرى عينا يشرب بها عباد الله بغير ريتها فخر امانك

از وجهی از اجزاء لازم است تا ظهور تمام کلمات کل و قوام وجود اجزاء و
 بقای آنها بسبب ظهور و جعل ابدان فرقی و احکام ربانی مثل
 ترغیب با دایم بقوله تع و اعلوا انما نعتم من الله فان الله حسبه
 الرسول لا یدر و لجله کره و لبصرت الله من بصره و لا یدر قوله
 عز وجل وجاهدوا فی الله باموالکم و غیرها من الایات و الاخبار
 لهذا جمیع موجودات از بنیاط و مجردات و عناصر و مواد تا خلقت
 همتی و حق برستی بطریق ظهور و معنی کلمات انسانی که جمیع الحجزین بود
 و لا یتسبیغه الفحشاء عابرین از کثرت به یاد گاه و حدث مصداق
 و مبداء کل کائنات و مرجع و شافع تمامی موجودات هر ایدتها
 نوای ما بنطق عن طوی معجز نمایان هو الوری و حی مترجم و ما
 ارسلناک الا کامة مصطفی نزل الفرقان علی عبده لیکون العالین
 بذکره رضای و ما ارسلناک الا رحمة للعالمین و یجیبای و لیک
 علی خلق عظیم انوار ابدیاء هم انار روی او اذ و اوح اولیای هم انوار
 بوی اولیای که ما خلقت الافلاک قال مولینا امیرالمومنین علیه السلام
 لیه الی معونه سخن صنایع الله و الخلق صنایع لنا و فی القدری باجمیر
 اصطنعتک لتضی الخطنه المدکوره فی المصباح لمولینا امیرالمومنین
 و صف الی فامه مقامه فی سایر عالمه الا ذاء اذ لا تدور که الاضنا

و لا یخبره خواطر الافکار و لهذا مجموع من خبث المجموع علی قدر مرتبهم
 و مقاماتهم کالاجزاء او میباشند هر چند در حقیقت آن معنی
 انسانیت کلی مترجم و متر است از احتیاج و مستغنی است از اجزاء
 بلکه همه اجزاء لافشار ذواتهم الی نور وجوده و خیر وجوده محتاج
 و الا لاساخت باهلها و یجوده بعبث الارض و السماء ان صوره
 الانسانیت که حجه الله علی خلقه و هی الصراط الممدود بین الخلق
 اگر چه حکم کلی در مقام تعلو چنان است که اشاره شد مثل تالافنا
 کل بحسبه نعم من قال ما قال و اجاد فی المقال فی الفارسیه **شکر**
 اندرین ده جزو کل در کار یکدیگر بود: **عندکونی میشود پیغمبر بر او**
 با آنکه حضرت امین رب جلیل چیز نزل از هم الهی در مرتبه از خیر الهی
 مانند مع ذلک بدون اجزاء که منشا تفصیل و ظهور کالات او
 میباشد و روزی فرود در غار عنکبوت که در غار خربثات ن
 اش معلوم است نبتدن در کار با عدم مفدا نارینه انسان کاط
 مکمل از غای ظهور و قبل بخفا و بطون بالکلی نفرنا بدصلی الله علیه
 علم الفرقان در الترحیم بود: **بغی انسان بود کامل در وجود**
 مفصل بخا در ذات کمال: **دو انسان دار این سودا و شوق**
 از ازل هرگز نباید تا ابد: **هیچ انشا کومری از خیر خود**

فی صحنی در ابراز مستحبات تو داشتند و ادرهم فلما رجا لایلت
 همان بگردد از کف این خانه را تا نوزدائتم این نامه را ادرهم
 در کف خود سرپی و از قانون برتری میکند همان بزار عقد این
 عقد و حل این معامعتان بچسب با عترت و عجز از این مقام فی الحقیقت
 کوی هم بچسب و در مقام دیگر ایمن و سخن شایسته و اظهار نماید مستحق
 هست جل طبعت با زفره اثنای سر پرست ملکوتی طبعت لا
 نکا فوزدن و از کاس لا تقف ما لبس لک بر علم ان التمتع المصبر
 و العواد کل اولئک کان عنه مسؤولا نوشتیدن و در عرصه صحن
 کتب و نام بجز لایلت سب جوین خانه ابن همدرد و عریده و متحد
 و رزیدن و کرد انکسرتی و شرارت خبر می نمودن که در ساحت
 جلالت ما بلغظ من قول الاله رقیب عیند محفوظ محظوظ
 و از پرده توار می خلمات عدم در صحن صحرا لایلت جهل قدم و کمال
 پریشان از رقم و شهنوش سران قلم نستخ بر ما ناخر علما و ما نقد
 کشیدن و در عین ملل و ادیان و نخل قدم ریزن و خرابیدن شغل
 نفوس معطله و هوایات هیولانته در برابر عقول مفدسه و حوا
 فادسه که بنسج لاف و کراف و طعن بخاندان عفاف و کفایت
 به معنی و ادعای بخردی مهیا و آماده و دعوی مخاصمت نمایند

و در در

و خود را خدای ظاهر و بی ظاهر و ولی باهر و با سب و کین و وظیف
 و شیخ خوانند و هزار روده سال خلق را در ضلالت جهالت انداختند
 رحم الله امر عرف قدره و لم یبق طوره بل مجادله و هم با عقل
 و معارضه باطل با حق و کساکت طلبت با نوز و دعوی خردیست
 بی خردان و طمع مقام کاملان بدعی است نه امر زنی و منکسرتی
 نه حادثی اشکوا بنی و حزنه الی الله عجمان نابوده البش کار بی
 نه امر و زش چنین رفتار بوده با شیخان الله فرعون و اراف
 ان الحق هم نبتی و انکار و ضرب موسی عمرانت اروزاست چون
 کودکان که ذامن خود اسب بکشند دامن سوار کشند و مبدانت
 اروزاست اضاف راه خود نرسد قی داده زنا و نابود
 ایمانت اروزاست عرصه جلال حلال اسکال اسکال تمامضنه
 التناجیح خافیه المناهج عبره المدارک عریضه المسالك افوا مبدکت
 الله و طهرهم بقوله عز شانه انما نجسی الله من عباده العلماء ارا
 الایات و خرافات منزه و متبر و معاشرت المؤمن کثر لا یحتمل
 اللهم لا یجملنا من انواع المغتربین و المبدلین و المتحرین و المبتدین
 اذ ان الانعام و المغتربین مخلوق الله و من الذین استخوذ علیهم الشیطان
 ذکر الله و صدقهم عن السبیل و الصراط المستقیم و الطریق القوی بالذی

والصلاح غارجون مغارح الفوز والفلاح ساكون مسالك العلم
والهداية ناسكون مناسك العلم والذرية حياة الاباطيل ونفاة
الأضاليل مصابيح الظلام ومفاتيح علوم الامام زاد الله امتهم
في الاعصاد والامصار مجد والذلالها ركة ارفا وراى حجاب
الفاظ كتاب وسنت بسنت مفره وتثبت باربعه متنا شيبكا
عزيم كثره بكالات ورد غائب اقام عليه السلام وسفرين و
اجتماع ومدخل اغنام فيها صلحهم لانهم مرمى ومسمع منة اذ
ثامه الى زماننا هذا ارجح لانه عاير احكام زاد ومدارس علوم
با فهام طالبين راغبين الفاضلين وعذار عدناى مقال اراى
برده بي پرده بناظرين محدثين انشا وجوه كثر ثابت وازلال
عزيم الجوه تجارى مسامع قلوب شان تجارى وحدائق اولئك
المعزبون زالك بارى ورباض اما الشار البجاب مطهرها طمنا
مخضر وازكور علوم وروايح رسوم مزروع اقبال شان را سبريت
مجا معشان را معطر وناخ روح جوه در صور بصا ريف تبا
ومحوي ارض موات يعنى قلوب شان را بعذب فوات مسعد ملكه
قد سبه وعلوم ظاهره و معارف الهية و متشابهها دين محكمات
در ديباتين شرع مبین اصلها ثابت وفرعها في السماء نون كذا

بسيفه ولسانه والذرى يقسى بيده فكاتبنا برضوخهم بالنيل قال
وقال البقي لحيان بن ثابت اجههم واجاههم وروح القدس معك
وفي الجوامع قال لكعب بن مالك اجههم فوالذرى يقسى بيده
لهوا شد عليهم من النيل وفي كتاب الكشي عن الصادق باعشر
السبعة علوم الاولاد كوشع العبدى فالتة على بن الله ومن فان في يد
الزمان بالخط الاو في والقدح الاعلى من الرقيب والمعلّى واد
الله في دعاء المصطفى وابده باسعة روح القدس المترل في ليله
القدر على امة الهدى عليهم سلام الله من ريت العلى وافقى
لحيان بن ثابت مداح على المرقضى في الانصار والعلماء الربانيين
اهل الجهد والاجتهاد والفنى والعقهاء الكاملين اولى التهمى و
اقندى لكعب بن مالك في شرح النبل على اهل البغي والغوى
با شعار رابعات الفاظها ارق وازك من المسك القينق والطيب
وانمى وافضل من العنبر السجق ابن الجيد في استغوا زانه عزيميد
والمعري عنده عبد بل اخس عميد المعري انه سله الله تعالى
ليس شانه انشا الشعر وما ينغى له ان هو الا انجاد العلماء والمجاهدين
واخفاة الفضلاء الربانيين وصفوة المجاورين وفدوة الزائرين
بلغه الله تعالى اقصى درجات الكمال وادام له مواهب القرو

الاقبال في الفارسية در زمان قلیل خامبا اللدین والمقهاء
 التمل والعلما الجليل جل الله شانهم ورضع الله شانهم صورت
 نحو بیان معانی نموده بیدیع منطق و فیه کلام برانشاء ابن اشعاع
 اشعار نموده که ابو فراس تبع لاف در غلاف و ابونواس غنا
 معانی شکست و نارامانی کست اهلی از اهلیت این مقام بالتمام
 دست طمع برید عزیمت و مکتبی زاد در مکتب خانه تعلیمش شاکری
 بخت بد در بحر این مدعا شاهد معنی در لفظ دعوی است و
 با این بلاغت و فصاحت و طلائف و سباق و صناعات
 بختی جدا بدینت ذلک فضل الله یوتیه من یشاء **قال** طیبه
 مدینه افترده بودی خواطر **م** کوی از غم دل بود اندر دور
 با غم اندوه دل می زیندم **م** می ندانستم که من چه بسند
 روز از یاران نشسته بر کنار **م** با اصابع بهر شب ساعتاد
 شب هر شب چشم من میزد **م** خان من با سو کواری بار بود
 با خوشی عمر می بگذاشتم **م** که یکس میل تکلم داشتتم
 رشتد امیر شتم یکسسته بود **م** و سخن کوی زانویسه بود
 هم نمی شد در از زانو شرم **م** دل زین اندیشه خون شد
 سبک از ناثر فکر شد تزار **م** هم چنان عاشق کز از هجران با

رک

ز ناب و روی من شده رود **ص** هم چه برک سیر از نابو خریف
 جسم و جانم در سکوت و نحو **م** هم چه زده کم کرده اند در دست
 مانده از فکر نظاره هجران **م** هم بهر سویم در آن پل خجال
 کای خدا این رکن زایع کشتان **م** کس زبان بر زان باری شد
 می سزاید ضری بها بر دین خویش **م** می کشاید بر فیهها نظر بود
 در میان مرد مران اواره **م** در مخالفت این نوای تازه
 کبشت این کونده بی باوین **م** که ز کفر وزنده کوی سخن
 کبشت این صورت کز شیطان **م** که براد طفل طبعان زار کا
 کبشت این ناپاک زاد یاره کوی **م** که بنیل کهن و طبعان ششرد
 کبشت این نادان دانشور نامی **م** که کند زین خصوصیت
 کبشت این سرمست صیفاغری **م** که بر چنین از عقل و در انما ده
 کبشت این خون کز جاد و ستر **م** که کند از خامه صورت های دست
 الغرض من هر چه مرکب تاختم **م** عا بنبت این رکن زانشانم
 طایر فکرم چه مژد اسپه سکر **م** در تخلص ز اشپان یکسود بر
 از حکمی کردم اخرا این سوال **م** کار نموده بودم او را ماه سال
 با ادب کفتم کرای ذنای دار **م** رکن زایع کبشت با من کوی باز
 گفت شادای بغایت حیرت **م** که می خواهد بدین خویش

بدعت و اضلال را با اینست
 موی شیطانش کلام اندر
 بسند او با کفر میباید ز نو
 بتبع رجوع میزند تکبیر کوی
 خامدش با منکر حیدر نجیب
 خویش را با حق برآرم میکند
 نه همین شهاب پیمان کافر است
 بر فقیهان میگرداند اشتباه
 که فقهی را برآراده است
 تا بگویم بدست از الحاد او
 در بگویم چونکه باشد چغیر
 کرجه پیم حق بر او محبت تمام
 متکا پیرایه فردوس برین
 بود بر در پیشان مینو محال
 پانزده کوه با بر جاد سب
 پیش از این نارنج بهر تربیت
 فضل سک زایگان کرد شکر کام

نوعی

کل حق بپوشد معطف فناوی و محقق احکام با استدلال
 لما قام للاسلام عمود و لما اخضر لاهل ایمان عودا
 و انار برهانهم و کساهم يوم النور و حلال التور و مقام الشریع
نوعی دیگر که میثابه کبوتر مرند و شرعا و عقلا محترمند
 بیضا سلام در زین جراح طافند و سلطنت خود بحرا حلال
 و اسپند و برودت زافت و رطوبت جود و عنایت و سوت
 حفظ و امساک جناح طبری و در مقام تربیت و ملک داری و
 حفظ ثغور اسلام که اعنایم و رعیت امام علیه السلام که ایشانرا
 بحفظ و کلاکت ایشان مامور فرموده که در شب ظاهره زمین
 مال و جان و باطنی دشمن دین و ایمان خود را با ایشان نزنند و
 ارضاءت وارده و مدافع فاسده ابال پس مارده حفظ
 فرمایند تا آنکه امین امام و داعی اعتماد و حافظ بیضه اسلام و با
 عدل بین الامم و محرم احکام حمله شریعت خیر الامم علیه السلام
 باشند چه در مشهد و محضر نفس نبوی است که در غار اخفا محقق
 و عین الله ناظره و بد با سطر ناظره با پند و مصلحت کافر با
 قال جل ذکره و سپر الله عمل که و رسوله و المؤمنون و فی الزبانه
 اشهد و انك لسمع الکلام و ترد الجواب و فی موضع تسمع کلامه

وترد جواره في الوقوع كالانفعاغ بالشمس اذا جلها التظاير
 من الزيادة والاختيار عشر من تبع خلال تلك الدبار رعبت هرك
 ازجة امان محجوب بانسد بشهدا يكن در محضر وشهد راع
 مينا شد عن النبي ان لكل بدعة من عيدي بكاديه الايمان
 من اهل بي مؤكلا بن عبه وبعين الحن وبركد الكادين
 وعن مولنا امير المؤمنين في عدة طرفي الله انك لا تخلوا
 الارض من قائم وحجة اما ظاهر مشهور او خائف مجبور لئلا يظلم
 حجاج وبنينا نك وفي بعضها اما ظاهر ليس بالمطاع او ممكنه
 اوعاب عن الناس شخصه في حال هدايتهم فان علمه وادابه في قول
 المؤمنين مقبلة وهم بها معلون الخير ويحمد الله تعالى ومحبته
 وخبر جوده ابن بوده از عيبت كبرى وداهيد دهماء كرهت
 الكبير كيشب فيها الصغر لهدى الزمان زمانى الى هذا
 الان في نكد شنه كه رفين وزمان كه اذ ابن دونوع خاد مظل
 بوده وبنيت الى ان مر الله تعالى على عباده في هذا الزمان
 بوجود اخر السلاطين حسبا واكرمهم نسبنا ظم اشناك المسلة
 والدين والذاب عن شرع سيد المرسلين بدعة المبدعين هسه
 العليا مصرفة الى رويح احكام الاسلام ونفسه القادس نبوي

الم
 الملك

الم
 الملك

على هدم اساس الكفر وعبادة الاصنام العادل الذي لا يعادله
 عدله تعد بل معدل التها والمحسن الذي يشد الى باب احسانه
 رجال العلماء من الامصار اعلام اسباده مر فوعة الى التها
 والويزة اسفلا له منصوبه في الاقطار والارباب محفوض لعظمه
 بجحة الافاخم والاغاظم ومفوض الحزمه بلاد الاعارب والافا
 الناس في رياض جوده واحسانه يسجون والحاق في مهادامنه
 وامانه يامنون نغود بسط الكف حتى لو انة شاه الجود له
 نضعه انامله هو البحر من ابي التواحي ابنة فجة المعروف والحج
 ساحله ولو لو يكن في كف غير نفسه تجاد بها فليش الله سانه
 الناصر بيده ولسانه يد بن الله والمجاهد بنفسه وماله في سبيل
 مصداق الاسماء تنزل من السماء للمناسبة للذات بين التسميات
 محمد حجات العظمة والجلال ومحمد بافلاك السلطنة والاهل
 السلطان بن السلطان بن السلطان والحاقان بن الحاقان
ابن نصر الدين المشير فاجل خلد الله ملكه وامدا الله ظلاله
 ما اختلف اللبيل والتها وله في الاخرة جنات مجرى من تحتها
 الانهار لا زالت علوار كان دولته كالشمس وضحتها وتمامتا
 حضرته كالقمر اذا بللها وجاه حفدة شوكنه مصبته كالنهار

اذا جعلتها وابام اغادي دينيه وشانته مدلهمة كالليل اذا
 بعثها وخيام حده وجلالته فرقة كالتماء وما بنتها وعواذله
 مبسوطها الارض وما طحتها وما برحت منه الشريعة معدله بعيد
 ربها وخالفها بقوله تعالى ونفس وما سويتها وعزتها لاسعداها
 وزكاتها ما بصرتها وما يقعها فاهلها فحوزها وتوحيها فطوبى
 لمن ظهرها باطاعه السلطان التوحى امر الرمن فدا فلع من زكاتها فاول
 لمن عواها من امرها وقد غاب من دستها ولا غرو ان كذب يهود
 هذا العصر فشيء في البلاد واكثر فيها الفساد يطغونها ثم راكوا
 العصبان واصتروا الطغيان حتى اذا ابغى اشقيها فقام الباطل
 معلنا بما ادعاه وفعل ما فعل حتى اذا مضى لسبيله فورا عجا
 بالاستحقاق وسبب انفسهم بالركن للالتباس والتفان والعبور
 بفضائل ائمة المعصومين ويصغرون جلاله سلطان المسلمين
فقال لهم رسول الله صلى الله عليه وآله نبيا نبيا نبيا نبيا نبيا
 انبيا وهم الكون عن الرسل لقولهم احذوا وذروا ناقة الله و
 سقيها بالطمع لتمام الانام بقوله لانه عليه السلام غايب لا يلقى
 للمسلمين ولا يقام برأس الدين وعما واليقين ويطلب السلطنة
 في البلاد والحكومة على العباد فكذبوه فغفروا لها كذا في بعض

لعنة الله على النافذة فهد ايضا مديا والعترة الله باوانهم الفاسدة
 واحلامهم الكاسدة قد مدم عليهم ربهم فتوتها فضائل الله تعالى
 ونشكره اطبق على المباب السخط والعدايات وعلى المنويين فيسوي
 الدم من بينهم ولم يقبل منهم عترة كبر وسبب على العقاب من
 اسمه وحده ورسم ذلك المراتب بالمرنا حير دين سيد الانام ولا يتبدل
 مثل جبر في العجب كل العجب ولا يخاف عفتها من بعد سب الجاهدين
 المنويين واهل ذلك المار من المنويين اللهم فكما وهبت لسلطان
 الاسلام وهادم اساس الكفر والاضنام حكمة الفطنة وحكمة السطة
 فهب لمن فضلك في هذه الدنيا طول البقاء ومكة في الجسد
 كانشاء ونوحيه بناج القصر والبس جمال هيبناك الباهرة وال
 عاقبة الى نعم الدنيا ونعم حبه الاخرة فان عليك سهل يسير و
 على كل شيء قد بر من قول رحم الله امين فان ذلك صلاح الدنيا
 الدين ثم قول ختم الكتاب وقطعا الخطاب برضهم منها ان
 برادان يملأه واصدقاه وحلته مخفي ومسور تاما ذكره راقه
 ابن حروف از عتاب خذوا يد عطف ونبي روف بالكله همتا
 در اخطار مودم اتمام حجت بر هر فرقة وطا بقه مودم چه اصولي
 وچه اخباري چه شيعي وچه بالاسري باصطلاح طرفين چه ضار

چه حکم چه صوفی که بعضی از طوائف مذکوره از فواید
که دارند اعتنا با این گونه مخرفات و تمویهات و تدلیسات نخواهند
نمود بلکه هر باب از طوائف مذکوره مخفی طبع شوند اما این
دعاوی را اعتنا ننهند نمود لا ستماء بعد از ملاحظه این چیزه
و خواهند دانست که راه محول الله و قوته و حسن ناسیده بدان کلمات
و معانی و تعصیب یکی از طوائف مذکوره مشی نموده هر چه
برهان دعاوی می باشد که موثر باشد در فلوب مخبران هر که بخواهد
مثل راقم ملاحظه بفرماید حاصل راقم بدینجه تکلیف خود را
داست محول الله و قوته قیام و اقدام نمود خمن شاء فلیومن و من
فلیکفر و لا ابالی اقی کلب قدر پنج خط ناظرها مل مدقت
و خوب ملاحظه نماید معلوم میشود که راقم الفاء مجید را در محضر
من جمیع الجهات نموده این هر که حکومت شرعی و مملکت
پرست غیر خدا و اطراف بقوت و ولایت مطلقه بفرماید
و اولیای مخصوصه و غیر ذلک نما او ضحاک در چه کتاب در چه
امر فرموده اند و هر که حکومت ال محمد را ضحاک در چه
چهار خطی این قایل بخود بالله وارد شده محکم از کتاب خدا و سینه
امه هدی بیان نماید با آنکه اخبار و روایات را حجت نمیدانند

می رانند

سپدان حجت را برکن رابع و شیخ وقت چنانچه مقصود بیان
نمودیم و با بصرت دین و با بصرت مذهب و با باجماع
مسلمین راضی است قلها نوا برهانکم ان کنتم صادین ملاحظه
کلماتش بفرمائید و با حکومت علماء اعلام و فقهاء کرام و مجتهد
عظام و محدثین و اخبارین دوی الاخرام که جل شریعت در کف
کتابت ایشان بوده و هست و مجتهد و مقطف احکام از کلمات
باهرهات اما مندرسم الله بمشایخی از کلمات فقها اما مندرسم الله
امثالهم راضی هستیم که چه جواب این حرف را داد که هر که از دست
خلق برضالند که از زمان عنیت صغریه باشد علی جعل و یا
سال قبل علی العلماء السلام فرضی باشد چند روزی فاشحوا
اسلام را بنمایند و هر که حکومت شیخ جلیل و سید نبیل که الله
و معبود و رب و سبیل و هادی و مهدی می داند و بدین
مجره با حقیقت توفه بل اعظم اعظم از ایشان قبول بنمایند ملاحظه
بنمایند در هر مقام از کلمات ایشان مخالف او را ذکر نمودیم بکفایت
و تفصیل و از آن کلام ایشان ظاهر می آید که بحال انکارند
چنانچه بر ناظر بصیر محقق خواهد بود و بعد هم بعضی از اخبار ذکر
کرد که میزبان باشد بل مکر اعتدای خود بدین شیخ و سید بفرمایند

و من فهمیدم چنانچه در طی کلماتش مندرج است علماء معلوم
بطریق اولی ز ادبشان می گویم انشد که بالله این کلمات ارشاد
تو که در اخرا ن نوشته که بجهت عوام نوشتند بلکه بصیرت کن
بجهت شیوان علاوه بر امانت و از ذمّه نوع علماء و ترجیح شیوان
ناقص الحفزه و لا یمان را ایشان می گویم معلومست تو عالم حکیم
پیش چیز بجهت شیوان نوشته که واحدی علمای فهمیدند
شیر عجب پس بحال القول تجر و لا عند جواب و هر که حکومت
خودش راضی است قبول دادم در تبر شهاب و ارشاد و ازها
الباطل و کتب دیگرش که در مقام نفی از باب اثبات در حق کن
رابع است اغلب آنچه از اسباب غواصت و ضلالت باب قرار داد
خود قائل است چنانچه بعضی اشاره شد باب مطلب و در حکم
بکفرین بعض و بومنون بعض نما جزاء هولاء عن النبوی لا خیر فی
العبس الا الرجین غار مطاع او مستمع و اع نعم ای مطاع هادی
منذ نابع له و اما غیر هذین الفریقین فی معبدته ضنک بینه کل من
ینعق و کل منصل ینعق و کل خیرع بدعو الناس الی الباطل و
ببیل من دین الی دین بادی ریح و تلبیس و مستقیل من دینه
بادی تشکیک و تلبیس فلا خیر فی علیهم علی البقیین و لهم فی

می رانند

سذاب مهبث الا ذلک هو الخیر ان المبین و يوم القيمة من العیون
فندیر قال الشیخ ره فی شرحه الزبارة المبارکه الحامزة بعد قوله
فجهنم الذی اوجبت له علبات الی نعم من لا یعرف التفصیل
قد بغا من الفتنه فیکون ناجیا فقول تجر لکل من برهان
هو فیهن قال بالاجمال و غافاه الله من العنینه و اکثر اهل الاجمال
بل اکثر اهل التفصیل یفتنون فی دینهم اما سمعت قول الله تعالی
احب الناس ان یزکوا امنا وهم لا یفتنون و قول امیر المومنین
فی نهج البلاغه لبسین لبیله و لغیرین عزبله و لتساطن سوط
لقد رحتی بعود اعلامک و اسفلک و اسفلک اعلامک و لبسین
سباقون کا نواقصه و ابقرت سباقون کا نواقصه و انعم
اذا کان القیصل ذوقنا عیاناً غیر مختلف لکلام اهل العصمه
ح معنی انهم بقولون طبق ما قال هذا المستدل لیکونوا غیرین
عن صدقه لانه بصرف کلامهم عن ظاهره و بدیعی ان هذم
فان ذلك ضلال بل شرط صحه قول المستدل ان یحصل له سباقون
بقوله بلا و ایل حدیث کلام المعصوم بظاهره و باطنه الذی
بواقی ظاهره و ثانیاً ان یکون قوله مطابقاً لماعلیه ظاهره
العوام من المسلمین المومنین لاما هنا ولونه کما ذکرنا سابقاً فاتهم

لا يفهمون الاماينا في الحق ولكن ظكلامهم صحيح ومثال ما قلنا
ان كلام المعصوم صريح بظاهره وبباطنه ان الله على كل شيء قدير
وكذا كلام العوام بظاهر القول منهم ومن الاشياء التي هو قادر
عليها ان لو شاء هدى الناس جميعا والفران سخون به وكلامهم
وكلام العوام من شيعتهم بظاهره منطابقه فمن نعم في الدليل
الذوي في استخراج من محرمه في وجهه جواهر علمه مطابقا
لذلك فهو حق ودليل يقبض صدقانه لا يفر من ظاهر قولك
ان الله سبحانه يعلم كبر ذلك المتخص فلو هذا انقلب علمه جلالا
يقوله بعض المعرفين وان حقايق الاشياء ليست مجعولة وانما هي
صورة علمية ولا يمكن تبدلها الاستحالة انقلاب الحقايق ولا يكون
الشيء ليس هو ح آية وانما المنع عن الازل وامثال هذه المقالات
لغاسده كما ذهب اليه اشباه الناس كالصوفية ومن سلكهم
كالملاحين فانه في كتاب الوائ في باب الشقاوة والسعادة وغيره
خال ان يهدي الله سبحانه جميع الخلق لانهم لم يعطوه العلم انفسهم
والعالم علمه مستفاد من العلوم وذلك انه يخص كتابه من كلام عبد
الرزاق الكاشي في شرح الفصوص لميث الدين ابن عربي ويزعم مع
انه مذهب الائمة والائمة ناس هذا المذهب كيف وانما يقولون

بقول الله سبحانه وهي يقول ولو شاء الله لجمعهم على الهدى فلا
تكون من الجاهلين وانا اقول من عني الله سبحانه بميث الدين
وعبد الرزاق وابناهما فاذا اردت ان تعرف صدق كلامي
فانظر في الوائ في الموضع المذكور فانك تجده كما ذكرت لك و
عبارة بعينها عبادة عبد الرزاق في شرح الفصوص واسئل
جميع عوام المسلمين فانهم يتفقون على ان الله تعالى قادر على ان
يجمع الخلق على الهدى وانه لو شاء هدى الناس جميعا وكلام
العصية ككلام المعصوم بظاهره وبباطنه الذي وافق ظاهر الخبر
عن دعوى الباطلة فانهم يقولون كلامنا هذا هو طرد الانام
ولكن القشريين لا يفهمونه فهم با ولون لكلام الامام معني
بخالف ظاهره وبخالف القرآن وبخالف ما اقر الله ورسوله عليه
المسلمين وان الله تعالى سبحانه وصفهم انه حكيم عليهم السلام
كتاب ملاحظ بحقايق بن مرد ومدخل ومخرج او زاد مسائل
وسبل تاويلات وصرف كلمات اهل بيت الزانواضع
خودش بنامه بنامه في كشيخ در نلو ابن فخره شريفه در دست
دارند ارضابض ظاهر كلام از عوام مسلمين مومنين بنامه بنامه

انشد که بالله امام غایب کفایت میکند حتی مشاهده ضرور
 اختیار اعتبار ندارد بشیخ وقت ضرور میناقش رکن زایع را از
 ملنکه و جتن و سایرین اخذ نمودند رکن عیش لدنی حضور کشف
 انکشافی است مقبض ایشان یعنی از عذاب و بزور رخ مهلت
 چشم و جنت و نار پیغمبر بیاس ایشان ظاهر شده هم برضلا
 محبت اخوان اشرف از توحید نبوت امامت و جمیع ماجای به
 البتہ است و حسد نای است که هیچ گناه ضرر با و نمیشاند و
 رکن سید پست حتی حبیب موسوی بل مهدوی ادعای پست
 با ختمت بل اعظم اعظم بدان معجزه قبول است محبت ایشان
 معرفت و اطاعت و عبادت و بیعت واجب طاعت ایشان
 طاعت ثانی خداست رکن ظاهر جدا است رجل الله عن الله
 حتی مہبت الله سبیل بر سر الخلیفه و ائمه ملائکه زاد رصعود
 نزول می بندد نفع صور در دست اسرافیل می بندد و می شنود
 عالم خالقا جانلسا ارض زعفران کبد نوری بندد رکن طاعت
 خدا مقدم در وجود مؤخر در ظهور و سبب بی او فواد با عقل
 به پیغمبر نفس به توحید جسم ایشان موجود شد خدا را غرض جز
 این نیست ایشان در مقام بیان ظاهری و اسم رکن است حاشا

علم

عن اسم کا ناما مکان اسمان زمین مسخر ایشان است نور بعبد
 و کتب سماوی و پیرا بروق مطلع هستم کما قال الصادق و رکن را
 محط بر همه میدانند اثبات مذهب جواب جمیع مذاهب و علماء
 داده ام اگر حق خود را ظاهر کنیم باید جهاد کنیم اعوان ندانم که با سلا
 جهاد کنیم و حق خود را اخذ نمایم یعنی رکن اعوان ندارد چهار حرف
 که حضرت صاحب در هنگام ظهور میفرماید در حق رکن است
 من کتک سال خودم و عالم تمام کرم من غایبم و کفایت خلق است
 رکن صاحب و لایب مطلق است ابر شریفه ائمه اولیا که الله در
 اولدین امنوا اخضناص باهل البیت ندارد بر بزرگان صادق
 اهل البیت هم با ایشان اطلاق میکنند و غیرت لک تمام فضا
 عمری ضرور دارد و در فروع میگوید علماء اخباری و اصولی
 مشرکند من مقاله جناب برهمیم که بعد از کواکب و شمس فرمود
 گویم در باره ایشان با قوم انی بری تمامش کون می نوبسند
 اشعار خود در شعر فرعون و فرعون بنان خطاب بعلمای کندی
 مکتب مطنه را باطل و غامل را از اهل ضلالت و ترجیح علماء اهل
 مثل سکا که حاجی شیخ رئیس و غایت منکلبین بر علماء شیعی
 عدد داد و شهر رمضان معین میدانند بقاعده خود در رضا

کتب
 هدایای ایشان
 در حق فرعون

معتبر میدانند بقاعده خود در بعضی اوقات و سؤال و شعبان آخر
 بگذریم میبندد در طریق زیاده استبداد الهی که از رسید
 کرد سفر و حرام است تقلید غیر از ذکر جایز نیست در محل دیگر
 تقلید و اجتناب در ابدعت می دانند می گوید معنی اخبار رفتار
 نماید در جای دیگر اخبار را نمی داند در جای دیگر می گوید هر که
 معنی اخبار را می فهمد معنی که تحت اللفظ بدان مدخله گوید
 عمل کند مذهب مصوبه را بخوبی ترجیح میدهد علماء اعظمه
 میدانند و غیر ذلک مما اشرفنا فی طی کلماته اسمکم بالانسان
 خفیهات ربه که از اصل فطرت طیبه ظاهر است و پالوده
 صدافت این خارج شدن مطابق است با فرمایش کسی که بپوش
 او را خدا و نبی و ولی میدانند و اوصاف را بجهت او زعم خود
 ثابت می نماید که بر طاف هماهون خود دارد و سازد بلکه ساخته
 ملاحظه نمودید اوضاع از انان که بسنگ بودارند متن چه مغلو طاعت
 حبیب حراشی شیخ مهران ظاهر عوام فرقه محققه می داند و این در
 مرزانه بخدا و رسول و ائمه و علماء و بر شیخ سخن مهران داخل کردن
 چه مشهورانه باین دکن یعنی این مرد حجت خدا حرکت مینماید مهران
 چه خدای و چه رسول چه ائمه چه شیخ چه شریعت چه مهران

چه سلب چه ضرورت چه اجماع نعوذ بالله بخر شیخ وقت و در کتب
 چیزی ضرورت نداریم چه خوش گشته و در تحقیق سینه چپت قال
 فی الذی بار سواه لابس مغفر وهو الحی و الحی و القلوب انتم قال
 ما قال فی تحقیق هذا المذهب الصل و تفسیر هذا الفزد المذکور
 و اجاد فی المقال خود بود ذلک و له بود اصل و حدیث نبوی است
 زن بر تر اندازد افکار بر آید برین زکان شد خود وصف تفسیر
 پذیرد که فدی است سبحان عظیم است خود بود که خود بر سر آید
 بر آمد بر خود نکران شد در کوش بر پیشم و پیشم آمد و پینه تا
 خلق پوشند در عین بیان خواست که خود را به بر شد خود
 شد خود نیز بر ستار بر آمد خود عین بیان شد خم خانه خود
 خم و خود سانی و ساغر خود بود سبکوش و زجر لیکل در بهار
 بر آمد در کوش شهان شد چه بسیار شبیه است این اصول و
 فروع این اعتقادات بنماز و ظاهر شیعی در حضور فضلالی شیخ
 و ضوار شراب ساحح غسل کعبین نمود و فضل سک پای را
 از برای سجده گذاشت و قرائت را اکفا نمود بیست و نه امهم بقای
 کشت دورک سینه بدان بدل طمانینه و رکوع را با کمال احتیاط
 رکوع برخواست بدان قیام کشت خدا بر زل است و اعمال دیگر

انسان است انسان است

کتاب

از این قبیل و برنج بقض صلوة نمود در مقام پیشم نمود در حضور
 سلطان و علماء و هر یک از فقرا را از کتب فقهیه و طرف
 اسناد الاثبات ایشان است نمود سلطان بر آنست جنت از آن
 طرفه انصاف بدین در این نماز امام را بصرف عبادت غیر خدا
 لازم ندانست رسول و اولی او بصرف و غیر ذلک اگر چه آن
 نماز ثمره این شجره و این اعتقاد است این فروع را میخواهد
 و مناسبات بر بعد نخواهد بود خواهی گفت زاتم بعضی
 فقرات را مکرر ذکر کرده با وجود تکرار کما نلذام از غفلتی که
 دارای ملتفت شوی که چه بخوردت میدهند چگونه بپزد
 الی التالیه چه اعتقاد نداری باینکه والله بدعوک الی الجنة
 در یکی از غزوات حضرت عباس عموی پیغمبر را قبل از اسارت
 زنجیر کرده آوردند حضرت پیغمبر چشم مبارکشان بعباس افتاد
 تبسم فرمود عباس بر اشفت عرض نمود بپوش کردم تو رسول
 نمودی بالله بپوشی رسالت مقام بیست بلند ریش ایشان احمد
 بعباده اخری آنک لعلی خلق عظیم شایسته بیست نزدیکان و معجز
 قوم را بسینه بیاورد نمودی بالله استنهنز و مخرب نهالی این است
 از اذل مالوک است حضرت فرمودند نه چنین است شاید

دعوت

والدی نفسی بیده شان ما این بیست بلکه از غایت نجیب بود
 من تا پیغمبر شما را به بهشت میکشام شما میخواهید زنجیر را بپوش
 کرده داخل جهنم شود حکایت نقل کردم با معنی پیغمبر
 ذکر و خواطر بود ذکر نمود موضع حاجت واضح است شخص
 بنامد با زنجیر از علما قبول نکند و مسرع بسوی باطل باشد غایت
 مافی الباب از عهد رد قبول بر نمی آید جهل بشه خود ممکن
 که کفر حرام نمود ملاقات علما را استماع کلمات ایشان را البته
 هر کس مطلبی در دست میدارد سعی در نفرت از مخالفین خود
 مینماید در این مقام سخنان شیرین و نضاح دل نشین دارم
 لکن از پس این زخرفات و این نوع چپارت و عدم اعتنائیک
 رحمدان از این مرد دیدم خود را شرع مستقل را و اول الامر حاضر
 مشاهده می دانند فرموده سده ام حالت تطویل و بیان بعضی
 مطالب ندارم زیاده و بجز الله تعالی بقدر خود در مقام عمل
 بشکلیف برآمد علماء اعلام هم گویا می خواهند فرمود خدا
 وند قدری قدر ذاتی علما را کرامت فرماید ملا حظه بیان
 شیخ ^{در شرح} بنام سید حیات قال نعم من لا يعرف التفصیل قد بغای من
 الفسنة فیکون ناجیا فقول پیغمبر لکامل بنابر هم تمامه و غیره

کلامی از امام

بالاجمال وعاقبه الله من الفتنه واكثر اهل الاجمال بل اكثر اهل
 التفصيل يفتنون الحج ابن كلام مختصر شيخ مرحوم بنيت علماء
 اعلام بنزاهن تفصيل زاد اجمال وتفصيل قلند لا بونست
 الا الحق ولا بو حشك الا الباطل قال جل من قائل الذين امسوا
 ولم يلبسوا ايمانهم بظلم اولئك لهم الامن وهم مهتدون اي والله
 عثمان بن الجعفي والحقه لله در احوام امسوا اما امرؤا وخر
 عن الزلل فانجروا وتطروا بعين الاعنبا الى الدنيا وتفكروا
 تفكروا فذكروا وذكروا فذكروا فذكروا واعبروا فاصبروا
 فلما اصبروا فاحترقوا الى طلب العلى كشتوا و لم تملقوا و
 تعلموا و باخلاق الصفوة خلفوا و في انوار بهانه غرقوا وفيها
 نظروا بعنه ضدوا ومن ملام حبه نهلوا وخالص رده ملوا
 لابل اليه بقاوبهم نظروا و من صفوه محبته سكر و في سحر
 سبحوا و بما اصابهم من المحضروا و بما اظهروهم من الانوار كرو
 قوم فعلوا خيرا فعلوا و على درج العليا درجوا شربوا بوس
 تفكرهم من صرف هواه و ما مزجوا فهم فهموا معنى المعنى بيديك
 الله لهم فتح و خالوا قرا الى الدنيا فكل دخلوا منها خرجوا ما الناس
 سوى قوم عرفوك و غيرهم هبج هبج لم اعيب فلما بغفل غلغ

فليس

فليس على الاعرج حرج يا مدعيا لظرفهم قوما فطر قبلك متعرج
 اعطوا والله افضل العطاء وذلك فضل الله يؤتيه من يشاء
 هبنا لهم نيلك المفامات ثم هبنا عما نالوه من الكرامات
انقاط وتنبه قال النبي صلى الله عليه واله ذات يوم لاصحابه
 هل ذى احد منكم فتر من ساعده الا بادي رحمة الله فقام اليه
 شيخ وقال يا رسول الله ان انا ربته فقال له حدثني عنه قال انه
 كان يؤتى بكرسيه في رجبه اباد يجلس عليه ثم يقول ايها الناس
 اجتمعوا فاذا اجتمعتم فاسمعوا فاسمعوا فاذ اسمعتم فعدوا ان من مات ف
 ومن مات فليس مات في الشايعين الا الذين من الفرون لنا ايضا
 لما رايته موارد اللغوم لها مصادر و رايته فومي نحوهم
 الا وائل والا و اخر لا يرجع الماضي ولا يفي من الما بين غابره
 ايضت الي لا محاله حيث صار اللغوم صا تراشهي وفي كلام
 لرحمة الله من عاش مات ومن مات فانت وكل ما هو انت
 الى ان قال ده ما نال الناس يذهبون ولا يرجعون ارضوا فاقا
 ام تركوا فاقا سبيل مؤلف وعمل مختلف انتهى بافتاء
 القلوب توبوا من المعاصي واعملوا بدموع التوبه و اساخ
 الذنوب و راجعوا اعلام الغيوب الموت باين بغننه الفكر

نقص

صدوق العمل تَقِظْ بِهَا الْعَاقِلُ لِنَفْسِهِ جَلَّ نَزُولُ رَسَاكُ
 وَأَسْتَدْرَكَ فِي يَوْمِكَ مَا فَانَكَ مِنْ أَمْسِكَ يَا مَعْجُزِي عَلَيْهِ
 اللَّفْظَةُ وَالنَّظَرُ أَمْسِكَ فِي مَنْ سَكَرَتْ وَأَعْبَسَتْ مِنَ الْمَاضِينَ
 مِنْ جِسْمِكَ نَذِيرٌ يَضْحِكُ بِعِقْلِكَ وَحَسْبُكَ وَتَبَيَّنَ لِأَمْرِ قَبِيلِ
 حُلُولِ فَبُرِكَ وَأَهْبَ لِبُرِكَ فَالْتَبَيَّنَ قَدَانِدْرَكَ وَالنَّذِيرُ
 قَدْ صَدَقَتْ أَطْعَمَتْ رَيْبِكَ وَأَسْتَغْفِرُ لَدَيْكَ وَأَيُّكَ أَنْ تَهْلِكَ
 أَحْبَسَ هُوَاكَ فِي بَيْتِ الصَّبْرِ قَبِيلِ جِسْمِكَ وَأَحْذَرُ أَنْ يَغْطِي عَلَى
 نَوْرِكَ قَدْ سَكَتَ وَتَحَقَّقَ أَنْكَ عَزَمْتَ بِرَبِّ رَاحِلٍ وَأَبَا مَلِكٍ يَا مَعْجُزِي
 فَمَا هَبْ بِهَا الْعَاقِلُ لِلرَّحِيلِ وَأَفْعَلْ مِنَ الْخَيْرِ أَنْ كُنْتَ فَاعِلٌ
 فَمَا نَدْرِي حَيَاةً عَشَاءً أَوْ كَرَاهَةً بَادِرَ صَلَاحَتِكَ قَبْلَ تَوَيْتِ
 الْعُدْرَةَ قَبْرًا عَشْرَةَ نَلْفِي بَعْدَهَا فِي ظِلِّ أَحْمَرَ
 هَذَا جِبْنٌ فِيهِ تَتَمَّعُ أَسْلَكَ الْمَوْتُ طَلَعَ بِغِي هَوْلِ الْمَطْلَعِ وَ
 أَسْوَالِ الْفَيْتَةِ وَسُدَّ الْفَرْعُ وَالْمُرُورُ عَلَى الصِّرَاطِ وَكُوْنُهُ عَلَى
 وَاسِهِ فِي جَهَنَّمَ وَقَعَ وَالْوُفُوفُ بَيْنَ بَدَى اللَّهِ فَذَا بِنَا سَفَعْنَا
 مَا سَلَفَ وَمَجَامِعُ فَيَا لَهُ مِنْ مَوْفِقِ ذِكْرِهِ لِلذَّاكِرِينَ وَفَلَوْ بَدَى
 الْخَائِفِينَ قَدْ قَطَعَ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ لِأَعَاصِمِ مِنَ أَمْرِ اللَّهِ وَمَا نَحَى
 مِنْ عَقَابِنَا أَحَدٌ وَمَا سَلَعْنَا شَيْخًا لَوْفًا وَالْبَابُ الْوَكْرَانُ الرَّابِعُ

جوز

بل مَرَقَ الْكَلْبُ كَيْفَ الْبِدْءُ الْأَمِنْ عَصَمَ اللَّهُ وَجَاهَهُ وَأَدْخَلَ الْبِحْتَةَ
 بِشَفَاعَةِ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمُ الَّذِينَ لَا يَفْاسُ بِهِمْ مِنَ الْخَلْقِ
 أَحَدٌ بِحُكْمِ الْفِرْدَوْسِ الصَّمَدِ وَأَعَادَنَا اللَّهُ بِهِمْ فِي الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ
 مِنْ أَيْحَةٍ وَالْوَالِدِينَ الْوَالِدِ أَنْتَ دَوْ فَضْلُ كَرِيمٍ وَمِنْ جِسْمِ بَابِ الْخَوِ
 طَبَّ كَلَامٌ بِصِلْحِ الْأَرْوَاحِ وَالْأَجْسَادِ وَيَنْفَعُ الْمُسْتَعِينِ فِي
 بِنَادِ الْمَنَادِ وَيَكُونُ لِلصَّنَائِبِ مَوْضِعَ رِشَادٍ وَالْبِجَاهُ هَلْبَانُ الْبِكْرَةِ
 مِنْ بَدْعَانِ فَهُوَ لِلْعَارِفِ مَجْلِسُ أَسْنِ وَالْمَتَابِ مَجْلِسُ حَزْنٍ وَ
 لِأَهْلِ التَّهَابِيَاتِ أَشَارَاتٌ لِأَهْلِ الْعِبَادَاتِ عِبَادَاتٌ أَنْ
 أَحْسَنَ الْكَلَامِ كَلَامُ الْمَلِكِ الْعَلَامِ كَوْنِ مَعِ الصَّادِقِينَ وَقَالَ
 ابْنُ عَبَّاسٍ عَرَشَانَةٌ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ وَقَالَ كَلَامُ الْبَلَاءِ الْمُنِيبِ عَلَيْهِ
 أَتَى اللَّهُ الَّذِي لَا يَدُّ لَكَ مِنْ لِقَائِهِ وَالْحَقُّ فِي الْوَدْعِ وَفِي حَقِيقَةِ
 لَهُمْ أَبَتُهَا النَّاسُ لَوْلَا تَخَاذُلُوا عَنْ نَصْرِهِمْ فَالْمُنِيبُ هُوَ
 الْمُنِيبُ لَا يَطْمَعُ فِيكَ مِنْ لِبَسٍ مِثْلِكَ وَلَا يَقُومُ مِنْ قَوْمِي عَلَيْكَ كَلِمَةً
 هُنَّ مَنَاءُ النَّبِيِّ الصَّلَاةُ بَيْنَ سُرَابِيلٍ وَعَمْرِي لِيَضْعَفَنَّ لَكُمْ الْبَيْتُ
 مِنْ بَعْدِي أَضْعَافًا بِمَا خَلَفْتُمْ الْحَيَّ وَرَأَى ظُهُورَكُمْ وَفَطَعْتُمْ الْأَيْدِي
 وَوَصَلْتُمْ الْأَبْعَدَ وَعَلِمُوا أَنَّكُمْ أَنْ تَنْبَغْتُمْ الدَّاعِي لَكُمْ سَلَّتْ بِكُمْ مَنَابِجُ
 الرَّسُولِ وَكَيْفِيَّتُمْ مَوْثِدًا لِعَفْسَانِ وَبِنَدْتُمْ الْفَادِحَ عَنِ الْأَعْتَابِ

والخطبة بالبرص في الغار
والخطبة بالبرص في الغار
والخطبة بالبرص في الغار

الخطبة ثامنا اباسبعة الحروف تلك الكلمات الثمانية صلى الله
 على قائلها وفي خطبة اخرى له واما الدنيا منتهى بصر الاعلى
 لا يبصر فما وراءها شيئا والبصر ينقذها منها منقذوا العجا
 لها منقذوا وقال عليه السلام في كلمته المعروفة بالد
 والقر والحى دولة وللباطل جولة هذا الخرم ارضا رئيسه في الحامة
 وختمته بكلام مولانا يكون ختامه مسك وافول مقال لبعض
 الازكياء انا عبد على المرتضى مولى المولى انجى على المرتضى
 عين كافي وهو زاوي في معادي وسعادي في ماني وكليش
 ديني وبختم مقالي شمه افول الحمد لله الذي يري
 ما جرى به على قلمي قضائه في قديم اعدائه ومدح اوليائه و
 ما محي رشحات كتاب مدي امضائه في حواما الخالقين
 ووقفني لمنا بعد اودائه وقطع شراب شهوف مدام المغانين
 للذين المبين بضمضام مدمدني وزرع ما في صدر والاختيار
 من غل ومن صدر واجتبي وخطف ابصار المصدفين كالبرق
 اللامع بلغان سطور وخبرني وحرف اوقفهم وقطع السنهم
 كالسيف الفاطم مطا لعد رسائلي وصحيفتي صلى الله على علم
 الهدى والتداعي الى المحجة البصفا وعلى الدواني الشهير وكاشف

الف

الضمر والبلوى وحا قضي الضمر بغير القراءة ولعننا الله على الشجر
 التي لا اصل لها ولا فرع ما بعثنا الارض والسماء ثم الحمد لله
 والصلوة لمن امله وسخطه قد فرغت من ضبطه وبالغته
 بحول الله وقوته وبوسلي اتمنى مركز الشرف واليقين صلوا
 عليهم اجمعين ولعننا الله على عدائهم ومبغضهم والسامري
 في رعيته ومدخل الشك والريب في قلوبهم
 الى يوم الدين وقد فرغ من شوبد كتابه هذا
 نسخة الشرفية والعبارات اللطيفة وال
 العربية والمعان العزيم شيدا لليلة
 الشيخ محمد كفا طبري المكار
 والطهران موطنا في شهر
 ربيع الاخر سنة
 ١٢٦٢
 هـ
 محمد علي
 اراغونج
 النيا
 مستطاب
 ح

كتاب منصف كرم فيه روح وريحان ووجه نعم خلائق و
 رباض ذات بهجة وتقر قلبه بصدع في اذناه باطرييحية
 ورشحات سخاب مداره لمحو آثار الخلقين كالغيب الهاطل
 ومقبل عرفة فاض لا زهاق الباطل وصمصام مددته
 في قطع شرايين شهون مدا الحصر كالسيف الفاطع ودمع
 صرع هلع هبع عدوه كالمرط الهطال فامع ولمعان سطور
 يحطف ابصاره كالبرق للامع فالذي خلق جنة الوجود و
 امد لها من الغيب الى الشهود انه كتاب منصف غير منصف
 منعسف لم تمل به الا هواء عن طريق الحق ونهج الصدق و
 جادة الاستواء موضعاً فيه احد وثمة الناب والركن الرابع و
 مبيتنا الكريمة سامري هذا الزمان وماله خوار كبقرة سودا
 او الفاقع فخره الله عن الاسلام والمسلمين اجزل الجزاء وافضل
 العطاء حيث شمر عن ساق الحجد على كبر مصارع نواب السدود
 وهدم بنبان مسجد ضل المراد بالمرود وواظها رفلنات الركن
 الرابع العنود الذي جعل نفسه المعبود وبيان تدليسنا ونقطة
 وغواياية وضلالا لانه وعنازه لامناء الودود لولا امثال ذلك
 قام للاسلام عمود وما اخضر لاهل الايمان عود وسائلوكم

من الركن ذكر او سلب في شأنه مما احطت به خبرا واهم الله هذا
 الخان من اهل كرم طان ظن انه الركن الرابع والاهام النا صرح من
 مات ولو بغيره مات ميتة الجاهلية ولو لم يتسل بغيره يهود
 او يهودية ومن لم يلجأ بحضرة لا سبغ ولا شح ولا موالى بل
 نصرته او نصرته وكذب ارشاد العوام وبيع فيه في العنود
 وفي الجحفة اضلال لانام وملا منه ملح الجاح من مطالبة الصالة
 رديته ولعمرى انه مرتع للاعتناء ومرجع للطغاة اللئام شيه
 كثير العثار والاعتذار ولو يزل للنفي مخالفا للهوى مخالفا
 في زمان مجاور ونوشي من المسلمين على هذا النمط واهم الله انه
 في تلك الاوان ظهر منه المكائد والضلالان والشوايات
 وفاضد رعدة غلط في غلط ولو اردنا بيان ضلالا لانه ونقطة
 وسكرانه ونقشاته وهدان باثانه ومناقضاته ومنذافعانه
 وطلبه الرباسات وافناء الشهوات لطال بنا الكلام في
 بغي اظهاره الفى عام ولكن فيها افاد واجاد ذلك البحر القمام
 مع انه قلبل من كثير وجرعة من غدر كفاية للكفى وسفهاء
 للشقى وتذكره لمن تذكره وبصره لمن اسبصره بعينه لا ولى
 الالساب وانه زبد فضله العالى ولحسن الله الجزاء والموا

والعطاء مع عدم اعتنا به بنالك الأفاويل وإفاله بذكر هذه
ضاليل هض لهذا الأمر ولم يفصّر في بذل جهد وجدّه واستخراج
مكتوباته وإيضاح ندبساته وتلبساته واحده من بين بدبه
وجوابته والقائه في صنف الأثرام وشدة الإحجام وله سلم الله
تعالى ان يقول فلئن سعدت بهذا بئس ما بينت طائفة فعبها
هي وان يكن الأخرى كما تها الفوز بالجاب الحجز وإيضاح المحج وكلا
تذهب نفسك عليهم حسرات ان الله علم بما يصنعون فالويل
الشد بالله من حاول النظر بعين الأضفاف وجاب طرب
الأعتاف في ذلك الكتاب وان يحذر نفسه من يوم فصل
القضاء ويوم الخراء ولم يوسوسه الخناس واشباه الناس من
اهل الرتب والقوابض والعناد تجده منظوبا على حق صرف جود
الدين ورفع الشال المنخلين ودفع شبهة المبتدعين الذين
لم حظ من الدين وشرب عذس سيد المسلمين ومن تأمل في المختبر
هنا لك وعند الساعة يحسّر البطولون وان سلم الله تعالى
صادق مصدق وكامل مكل في كل ما نقل عنه ولعمري ان
جنابه زيد فضله عال بالعلوم وجامع لتلك الرسوم وفات
بخطاب الشيخ المظلوم والسيد المرجم طيب الله مضجعهما

المعروف بل لار مثله في هذا الزمان ولقد وثق جناب السيد
في عتبته وامر باستنساخ كتابه وكتاب الميرزا المرجم اجاز
باجازتين وكثيرا ما سمعت منه رده وتبغذ وضد بغيره و
الافتخار بوجوده والتعجب من علو فهمه ونباله مقامه وسمو
مرتبه فكانت تحبزه من استقامه ذهنه الوقاد وفيه التفاد
وهذا ليس بخفي على احد لا سيما على من عاش المرجم الامر عليه
عليه الشقوة والحسد وركن الى مذاهب الفاسدة والافتقار
ما سمعت بأذن من ملا باقر البزرجي حين توجه الى تبريز
ان قال سمعت من جناب الميرزا المرجم انه رده حكى عن السيد
انه حكم بضاللة صاحب الارشاد كما فضل سلم الله تعالى في
الخاتمة كراما ولكن لا كتب لا خوافا من صاحب الارشاد ولا عمدا
بل خوافا من مدع الركن الرابع المعروف الساكن في البرز وسمي
بل كذب وصفت في رد صاحب الارشاد رساله واثبت
فيها ضلاله وبطلانه بل عداوة من جناب الميرزا المصنف
كم شهادة له ولكنه عاشر مجصري مع الباطنيين والركبانيين
خالطهم في المجالس والمخالف والحلوات والحاصل ان قواع
الميرزا زيد فضله العشرة الثامنة فلما اراد من جنابه ما تجل القفا

والباطن لا في القول والعمل حشره الله تعالى معه سلمه الله تعالى
بالاخوان لا تجبه كثرتهم ولا يحج عقوقهم وورعهم ولا تخافوا
من قلة الحق وانصابه وكثرة الباطل وخاذليه كومن فيه فقليلة
غلبت فنه كثره باذن الله الحق يعلم ولا يعلم عليه كونوا مع
الحق وان قل واعرضوا عن الباطل وان كثر ولا تصفع الى الذين
يقولون نحن اكثر اموالا واولادا وما نحن بمعدن الا لعنة الله
على الكاذبين ولما كان جناب الميرزا المصنف سنة
استهد في الجامعة فما جرى ووقع بعد وصول الرسالة التي
هي بمنزلة العريضة التي نقلها جابه بعض فضلاء من الحان الكوفة
بعثه الى جناب السيد المرجوم وغضب السيد وحكم بضائه
نعم الامر كما رضم وقرر وفيه ظايق النقل لتعلق في الخانة
وانه سلمه الله تعالى صادق مصدق مطلقا لا يتما فيما حكم
ولقد سمعت باذن من علم الاعلام الذي لم يسمع بمثل ذلك
والادوار ولو تكفل بنظره الجون والانبصار الموبد المولم
الميرزا الميرزا حسن طيب الله مضجعه وطاب من اهل الميرزا في
الخاتمة مفصلا منه من حكمه بضائه وحكم نقطة دائرة العلم
والاحلال ومدد دائرة الحكم والكمال منبع الحكم والرواية

الدرية

الدرية بحر المكارم سيدنا السيد كاظم طيب الله مضجعه
بضائه وعصب غضبا شديدا بل جاز بنفسه طاب ثراه
من تعبيره وقد سمعت واقعت بل بلغ حد التواتر عندنا كونه
طاب تراهما عن الغير على نحو ما ذكرته الخاتمة وجمع كثير من
عقير كراما ما عد الميرزا المرجوم حكى تلك الحكاية منه لم السيد
حسن بن السيد محمد جعفر العفندي منهم المرجوم حاجي ملا شريف
ومنهم الشيخ عمران وغيرهم من الاقباء والازكاء على انه
اطلع من حكايته اخرى من ذلك الرجل ايام مجاورته و
يحسبه عند السيد المرجوم ربما يظهر منه اعتقاد ان فاسد
ويثبت عند السيد المرجوم وياجره بالثبوت وكان حريصا
لتحصل الرئاسة وكان كثير الطعن والازراء بقا طبة العلماء
س سيد الغيبة الكبرى طعنا لا يلحق بمثله في الخافين وقد
في اساطير الذين من الاختيار بين الاصوليين والحكماء والمكلمة
فدحا لا يحى بمثله في المعاند بين الذين الميسر الحاصل كل انقل
وذكر وبين اطعن وانقروا واذروا فاد وحرر ووسط وروى طاب
وتشرفت وندرت واخبرت من اوله الى اخره مع علو لسان
رئالته مقامه واخاطبه بتلك المطالب فوجدته حتى صرف

العامة و رعایت مذاهب عرفاء اهل السنة و الجماعة لا سيما
 محي الدين العريضي و الغزالي اتمنا من حكماءهم و عرفانهم امثال
 لا مريشا البغدادي المعروف بالنصوف و العرفان و كان كثير
 ما يعظم محي الدين عند جنابه و المأمور معد و لان الثقة
 واجبة فانه حينئذ على ما فرر لکم ليس يستند على انه اعتقاد
 و طريقه و هكذا البعض كلما ان المتشابهات الاخرى المبتدعة
 حتى بعض كلما انتمست بها المرادون لربيع قلوبهم و عمل
 صدورهم باولون بما اشتهى انفسهم و اذادوا و جعلوها شيئا
 جديدا و اختلفا لما اراد جعفر بن محمد عليهما السلام كالعامه
 العريضي باولون كتاب الله على اثبات خلافة الشيخين فالعامه
 هم المشيخه لغتهم الله فاذا لا تعويل لکلما انهم ولا اعتماد لثقاله
 و اتم الله لا خبر في كثير منهم و اكثرهم غافلون و لا في معاشرتهم
 لا تهتم جاهلون مبتدعون و لا في دعاوتهم لا تهتم كاذبون
 و لا في صورة ايمانهم لا تهتم مشرکون و هب ذهاب سبيل
 الحق من بينهم ذهاب مس الذاهب همهم ربانسه و موارد
 ما تهتم زعاف دينهم نفاق احلامهم دقان هم اشباه الرجال و
 حلول الاطفال و عقول و زيات المجال لا تزن هذه الاثبات

في هذا الخبر من الامور التي لا تزن هذه الاثبات

انصافاً بغير خيال

انصافاً بغير خيال **السيد** الحاج **الكرام** **السيد محمد طاب**
 بسم الله الحمد لله على ايجاز جناب **سنتاب** علام فقام مستهد
 زيد فضله العالی بيان فرمودند بنحو اجمال ان تفصل بيان واقع
 و خلاف في نداد مکرر جعفر بن محمد بن الحسن الحسيني الحراساني از جناب
سنتاب کرم و با اب عالم عامل مجتهد مجاهد مولی المعنى
 المبرز احسن الشهير کوه طاب زاه استماع مؤده مشکات
 فرمودند جناب مبرز ای مرحوم و سایرین از علماء مومنین و
 حکم کفر بر صلا لث خان صاحب ارشاد العوام فرموده و خود
 مبرز ای مرحوم صریحاً حکم بفضلا لث و کفر خان فرمودند
 علاوه کلمات کفر و زندقه در جناب جناب **سید** از اردنجا
 و روز مکرر منوار استماع مبدد و جناب **سید** مرحوم او که
 نوبه مبدد اند و نوشته جناب او و خصوصاً ابن رساله بمنزله
 عریضه ایست که اقل الحاج و الشاذات بخط خود داد و در موج
 و علم و قطع دارم از نصیفات و عریضه او است خدمت بار
 جناب **سید** خطاب یجناب **سید** که بعضی از عبارات او از اخبار
سنتاب مستهد سلمه الله و وفقه الله تعالى در رساله مشهوره
 بزعم المشايخين از نصیفات خود و تفکر فرمودند جزاه الله عز

بل توارک جناب طاب الطيب
 محقق نيل سيد سند مرحوم پير
 حاج سيد کاظم طباطبائي مصلحه

الاسلام و المسلمین جنم و جعفر رساله مزبوره را من البدایه الی
 النهایه مطالع نمودم مطابق واقع است در اسلام بان سخن
 و بی غرضی نوشته شده در این اوقات ارشاد العوام اول
 بدقت ملاحظه نمودم و شبیه در فساد عقیده او و بطلان
 دعاوی او ندادم و خود رکن زابع سرانام زمان را بحال الله
 بقیان میدانم مرافقا حدیث شریف من مات ولم یعرف
 امام زمانه فله مات میتة الجاهلیة رکن زابع که الان خود
 مدعیست در واقع رکن زامصرف و خاکه در دنیا اخرت و
 بجای دهنده از عذاب قبر و در رخ و غیرها میدانم جناب خود
 اسماء رکن در ارشاد رساله مومن بصریح نموده و رکن زابع
 عین الله میدانم جناب الله رکن زابع الماشیه را از حق مجیب
 صاحب الوهیت ظاهره در خلق میدانم در کتب و رسائل
 خود لفظ الله و حق و رب و رسل و ولی بمعنی اولی بصر
 و هادی و مهدی و غیر ذلک از قبیل باب رکن و شیعیه
 واحد واحد جمع را اسماء و مقام رکن زابع میدانم و خود را
 بر نطق علم و سراج کشفه و مطلع بر نطق صور و زول و صعود
 ملک و اسرار قبل و غایب بر رخ و قیامت میدانم و علم خود را

ک

کشفی و لدنی میدانم و کلمات حضرت صاحب در وقت ظهور
 و بر کتبه شدند اصحاب حضرت در باره رکن میدانم و غیر ذلک
 الحاصل بشهره در مغایره این مرد بشریعت و صاحب شریعت
 ندادم و برانت خدا و رسول و ائمه علمه السلام و علما حقه
 و فرقه محقه اثنا عشریه و جناب شیخ و سید را که خود میگوید
 معتقد ایشان را در عینک و طاعات صورت ایشان را
 لازم میدانم در نظر گرفت نیز بری و معتقد اعتقاد ذات او
 میدانم و هر که اعتقادش مثل اعتقاد او است برانت پیغمبر
 را و عند الله و عند الرسول و کتب و اکتب اهل صلاح
 ذاتی و مسائل فقهیه او را بقدریکه ملاحظه نمودم مخالف کتب
 خدا و سنت رسول صلوات الله علیه و آله و منهاج امیرالمؤمنین
 و اولاد طاهرین و اجماع علما و فقهائ و مجتهدین میدانم و اول
 مغایر بطن علما حقه و فرقه محقه میدانم و در اغلب
 های خودش طعن و شتم و نسبت و عوشه بعلما میدهد
 مستهد مغزی الهیه قدری از کلمات او را در رساله خود در
 فرمودند در حقیقت ارشاد العوام کافیه است از برای نظر
 بصبر مجاز از ذهاب از باره جهنم و متهم کردن او را الشیطان

من ذكره ذكره وعلى له لنا بعين فيما امره ولعنة الله على من أشرك
بالله وكفره وعلى من ادعى الباطل وادخل الشك والريب في
قلوب المستضعفين مما نقره الطبر في وكره **أما بعد** فيقول
المبني بفضيلة نفسه الامارة والمرحى صلاحها والحفظ من شوائب
الغدارة موسى بن شهاب الدين الحسيني عفي الله عنه اني قد مررت
بمطالع كتاب الذي فتحه كنيب الفضايلة والبلاغة في فتح
عقودها الماخلي من شذرها بالوجد في الصباغة والصفحة
فباله من كتاب كاف واف شاف كمثل المقصود على ذلك
المبدع المنزع المفرغ العنود مذشت عنه مشاهدته وطلب
ما هذا قول البشر ونفتت في روعي ان هذا الاستحسان يولي
ان يكبت بقوله النور على وجنات الحور ويصدق عليه ان كتاب
الابرار في علي بن صدر من مصدر من لا اري غيره ترفيعا
اذ احصى المحي وما صدع خطيب البراعة ولا صدح غديب
البراعة بمثله فبدا من اهله الى محله وبلغ بلوغ الهدى والهدى
الى محله وهو الخبايا الذي على اناس العلم بنبان بحره واشرف
في اوج الحله طالع سعده الذات التي هي جوهره الزكوة والثلث
واسطة قلاند الفخر في افق الجلالة والفقهانة العلامة النجيب

ما لك اتمنا التحقيق والتحري رستا في سماء المعرفة والايقان
وعلى في اعلاء افق الفضيلة والعرفان بدرا المولى الفهم
ذو قلب سليم الميزان المحمدي هبهم الشكر في ادام الله نفعهم
ربنا في السلامة وانتظام احواله في سلك الاستقامة وحي
دقات العلوم ولا رحمت اثنان اقلامة تشرقون الميوز المتلوه
واسمع الله فبض فضله عليه ان مولينا ذلك المشار اليه شمر
الذي بل وسمر اللبل واشهر فيه سيف الحى ووضع على اعناق
اهل الكفر والمرفق واهم الله انه دامت بركاته اصاب الحى و
مترهم كل مترق واظهر للغافلين الكذابين وللتائبين احدا
واخذهم من بين ايديهم ومن خلفهم ومن جوانبهم والفرهم في
الالزام وشدة الاغنام واثبت ضلالاتهم وهدى لسانهم وطلبها
وسكرانهم ونفثانهم وهدى بانانهم ومثنا قضائهم ومدافعتهم
ولعمركم الحبيب لومر علينا الايام وظال بنا الكلام لا بغير الجهاد
هنا بانانهم وخبثانهم لبالي واياهم شهور واعوام بل الفى عام
بالله العظم وبالله الكريم امة طيب الله نفعنا ودامت بركاته
مصدق في نقل واورد واداد واجاد من اوله الى اخره وهو
زبد فضله العالم بالعلوم وخامع تلك الرسوم وغارف

بمطالبتين المظلوم والسيد المرحوم طيبا الله مضجعهما و
سأله الله تعالى اهل الجنة والبصيرة ابراهيم وادارة على الخان
الكرمان ولو الفى معاذرة ولقد وثقه وصداق المولى المؤمن
الامير الحسن احسن الله به فى السر والعلن الشهم بكونه حيا مؤثرا
والصديق واقف بوجوه وعلو فهمه وبنا لمقامه ولقد
سمعت منه دره كراية مجالس عديدة وكذا من سائر العلماء النبلاء
وهو زيد فضل العلية مقبول الطهين عند اخبارها مطبوع
ومعقول لدى القرهيين عند اخبارها والحاصل ان ابراهيم
من البايين والركنيتين ومن هذا الخان الذي جعل نفسه ركن
الايمان براء الله ورسوله واوليائه من المشركين وعداء الذين
المبين والاشنيح والسيد المرحوم ان برهان منهم والمسلمين بغير
براء منهم على ان السيد المرحوم اظهر برائه من الخان بمحض حجة
حين وفاته والمبني المرحوم ما دام جونه وسمعت ما حكى عنه
سأله الله تعالى في الحائمه منه ره مطابفا لما شهد به المفترقون
ركبت وختم ورسم اولئك الموحدون طابن التعل بالتعل
نهج الحجة واضع لم يرد ادى القلوب عن الهداية في عمى ولقد
عجبت لها لك وجبانه في كفة ولقد عجبت لمن يحيى سبحان

من

ما اصنف الطرق على من لو يكن دليله وما اوصحها من ابدية
سبيلة نعم ربما بعض من غلب عليه الشفوة والحسد ورجع
فيه كجى الدم في الجسد وذهب نور الانصاف من قلبه
كالحجارة من الجحيم كما كان شهدا انه واثم قلبه في جبهه جبل
من مسد بل بعضهم تهبا انفسهم لجمع الجهات لرحى سلطام
الورد لبعضه لذلك العالم الجهندي والفاضل الاوحد الى الله
تستشف المسامع من كلامه وبملاحظة بحقيقة العيون منها
لنشد ووذالك لوجه قلوب القاسية ووجوه المدبرة الى
انفسهم وان يكون ذلك موجبا لتفريغ من نوحه اليه الدنيا
ويحتمل ان يحصل منه المدعى ولو لم يكن في اديه كلاما صحيحا او
ردا متينا لا يبين ولا ينفى من جوع كسراب يقبعه جحيم القيا
غناء الاية ولا يعلم انه اذا بلغ الغاية في عين العاين فهذا التاء
نما لا يطرقت اليه العلاج لوقوعه في شان صاحب المعراج وانا
اقول ان الله لا يضيع اجر من احسن عملا ولمثل هذا قلبه عمل العا
ومن امن بالله واليوم الاخر وعمل صالحا فلهم اجرهم عند ربهم
ولا خوف عليهم ولا هم يحزنون وصلى الله على محمد والاهل المعصومين
المصوبين الطاهرين من ركب سفينة نجبتهم يحيى ومن تخلف

عنها غرق وغوى اولئك صلوات عليهم من رزقهم ورحمة والاولاد
 هم المهندون ولعنه الله على اعدائهم والشامري في رعيتهم وويل
 الشك والرتبة فلوب شيعهم اولئك هم المكنون الصالحون
 حرمه موسى بن شهاب الزبير الكوفي في شهر ربيع الاول سنة ١٢٠
صوم في ما صدق العالم القائل سيد الفهم فاشهد للموسى
طائفة
 بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله الذي اظهر سعدا محمد وال كعلم علي بن ابي طالب واحل اعدائهم
 ونجا الفهم ومنكرى فضا اللهم دار الوارث وجعل مصيرهم حبه فانها
 بسبب الغرار والصلوة على رسوله الذي امرنا بالتحب عن الارواح
 وحسننا على العبد عن الانجاس والسلام على اله الذين اودع الله
 عنهم الرخس وجعلهم للدين امن دعا لهم وانقن اسانس العترة
 الله على الشامري في امته ومدخل الشك والرتبة قلوب شيعهم
 اللهم لانع لهم حبه الالهنيكها ولا كلمة محمودة الا فر فيها
 بحق من كان للتي ابا للراس **ما عبد** فيقول المستعبد في
 الحضرة الاحدثة من شرور نفسه والمفقر في الطافة السويديه
 والعصمة المحل رسمه والحناج الى الفادر الغوى محمد بن هبهم
 الموسوي اوني كايه يمينه وجعل عمناه حبر من دنياه لوقد

روى

لشرف بمطالعته ما اجاد واذا و الف وما تكفل بالمقصود
 وما تكلف فالفينه كتابا وايقا كما فيها صدر من ينبوع العلم
 والعرفان ومعدن الحلم والفضل والابقان سراج الهداية
 مصاح الذرية العلامة النخبر مالك اذمة الخفيف العترة
 رافع المشكلات من معضلات المسائل وواضحات الشواهد
 ومحكات الدلائل لسان الفقهاء ومحسن الفضلاء فرب الله
 عظيم القدر الذي لم يبع بمبدا الاعصار ولم يكفل بنظره البؤ
 والابصار المولى العظيم الميرزا محمد بن هبهم الشيرازي زبد فضله
 العالي ومجده الشامري واطال الله بقاءه وعن الاغادي بقاءه
 انزال مؤبدا بالعلو العظيم ومسدا خلفاء النبي الكريم ليعل
 اللهم من امره له بسرا وعاقبة امره عدائه خسر شهدا بالله
 اعظم الله كتاب مصنف كرمهم وروضه عالمة فيها روح وريحان
 رحمة نعم اذ الحظ زادت نواظرنا ضياء وان اشدت
 فاحت مجالسنا عطر تنازعها فلبى ملتبا وناظري فاعطيت
 كلمة من محاسنها شطرا ومن حكمة البالغة ونعمة الشاغبين
 العباد الشاملة للحاضر والباد ابراز امثال ذلك العلماء البند
 لرفع شبهة الغالين والشحال المتعجلين ودفع بدعة البندعين

٢

مثله لك وما هنا لك قلته در حديث شمس الذيل وسمر
البلبل واشتهر فيه سيف الحق واحذب على اعناق اهل الكفر
 والمروق واتم الله ان زيد فضله العالی ومجده الشاهی لبيت
 حج الضلالة فاطم وظهر في الحج البطالة فاصم ومعصر القنا
 ولعمرك الحبيب ان هذا الكتاب منه دامت بركاته وطيب نجاته
 لهو الحق واصابه حق الاصابة وفيه لب لباب العلم والمعرفة
 وقره عين اهل البصر بنفسه كتابا جاز كل فضيلة وضار
 لتكميل البرية ضاميا مولفة قلوبها بحججها الصابغة اليقينية
 بعد ما كان كامنًا وحيث ان المقصد الكلي الاستفضال
 نفل عند ذلك الفضال والاستخيار عن طلع في كومان ومن
 احد وثمة من له خوارقوار صبغة الشامة في تلك الاوقات لا يكتفي
 من ادعي الركبة وبدن الله خان لعمرى هذا المقال والقبيل القال
 هو الداء الغضال فماذا بعد الحق الا الضلال ولما شرح استشهد
 في الخاتمة دامت بركات افضاله بما شرح واستشهد نعم الامر كما
 وحرر وسطر وزيرها طابون النعل بالنعل وانه زيد فضله العالی
 صادق مصدق مطلقا لا يتما فيما حكى في الخاتمة وشهد به المفوق
 الذين هم الغيب يؤمنون الى لمن الشاهد بن وكفى بالله شهيدا

ولا اشك في حق الخان انه لمن الضالين ويكون لامناء الله عبدا
 لا يكتفي في بيان مذهبه وعنايه كتابه المستقيم بارشاد العوام الذي يضع
 للتسوان والعوام الذينهم كالانعام وانكر فيه وعصب حق الامام
 وجعل نفسه قتيلا لانا وقال لا يكتفي الامام في تلك الايام لغيره
 عليه السلام بل يحتاج الى الركن الرابع صقراء كان او الفاقع قائم
 على الاسلام فاستمع لما جلي عليك بعض من كلمات هذا الخافض
 في غير اشارة لغتن والخذ باليدع من دون السن تارة بقول خطبا
 الركن من عبده فقد عبد الله مرة بقول امام الغائب لا يكتفي للحج
 مشاهد في جميع المشاهد وتارة بقول ان الركن له مقام الاوصية
 الظاهرة ورجل الله الماشية وعين الله لتأخره وتارة بقول ان
 الانبياء والاوصياء حتى يتبين اسم ظهر وفي الناس الركن الرابع عنه
 ذلك بما ذكره ولويذكر دامت بركات فضله الله ما اقول ولبي
 شتر منه اصف واي شريك منه اذكر عنه على الناظر المنصف لا يخفى
 وضاده اكثر من ان يحصى اكثر مظالمه فلضادم الضرر وتي وجه الحكا
 قد زاحم البدعي وذلك الخان من اهل كتمان من اول الامر لو كان
 طرفه اهل الايمان وكان كبر الطعن والازراء على قاضية العلماء و
 الصفياء من مبدء الغيبة الى الان طعنوا لا يلبسوا بمثله في الخافضين و

قد جاء في ساجين الدين من الاصوليين والاختاريين لا يفتقد
 في المعاندين بل باعتقادي سري طعنه وازرانه في هذه الاذقان
 بالشيخ المظلوم والسيد المرحوم ظاهر باطنا على انما شئني فيهم
 ما اقول ذوا الجبن والعارف بالمطلبين بل صرح وفي المسئلة
 لا ينفع في هذا الرهان كلما انما بل شئني من التوحيد والنبوة و
 الولاية لا يبصد يعني لانه اول الامر الموجود الحاضر والعرض
 ما اظن من استيفظ من عقلته واخص من عقلته واعمق النظر
 اني الفكر ان يكر ما قلنا ولا يصدق مما اشترنا واهم الله في التثبت
 في سر وزانه لنفسه مناف لا يحيى عددا وفضائل لا يبلغ كمالها
 ابد التواتر تصبوع رقتها والبحر ينقد عن ان هذا هو العقول
 تذهل عن ان تدركها والجمال تاتي عن ان تحلها وقد شهد
 كتابه وتعرف بظانته وبلو بجانته وخطابه في وواضع من ارشاده قد
 اثبت للشيء مقام العقل ونفسه مقام القواد وفي موضع يقول
 ومن يقول التوحيد في مقام احد الملتاق خلق الاجسام ومن النبوة
 خلفت النفوس ومن الولاية خلق العقول ومن الركن الرابع خلق
 القواد وهو باب المراد وفي موضع ان حب الاخوان افضل من
 التوحيد والنبوة والامانة وجميع الشرايع وحبهم حسنة لا يضر

معها شبه وبعضهم سيند لانفع معها حسنة انظر واما الخواص
 حسنة وجنسه والى سعة ميدان العوايب الى اليت غابة نعم قال
 الرضا ذهب من ذهب الى غير الا الى عمون كذره بفرع بعضها
 من بعض الحديث وعرف ذلك مما اشار وامث وكان اصله
 جراه الله عن الاسلام والمسلمين حين الجراء واحسن العطاء اخذ الله
 تعالى من بين يديه ومن خلفه واطهر خلفه واحاط بحوائجه وسكنه
 وعشانه وهدى با نانه وفضانه وشد افئانه بحيث لا يفدر له
 النجاة من صيق الا ترام وشددة الاحكام وفي ذلك شفاء للموت
 الموضين وكفاية للكافرين وتبصره للمبصرين بالحوالك التي قد
 اشرف حد من بعض الصفوة من الاعلام الذي لو ستم بمثلهم
 الاعصار والاعوام يمكن ان يقال في حقهم استحسانا وبيد فقهاء
 علماء بنلاء حكما عرفاء ظهر في الغرض البشريه وتلدت مدة
 عديده حد منهم واقبت من مشكوه انوارهم منهم الرازي صاحب
 القضاء الشيخ المشايخ الشيخ موصيه منهم بقبية السلف الشيخ خلف
 منهم المولى العنيم والسيد العظيم السيد ابراهيم منهم اسس الفقهاء
 زخر الفضلاء مولى الصفي الشيخ علي التجفي منهم طائفة العلوة
 العمل المولى الاولي المجد الشيخ المشايخ الشيخ احمد طب الله جميعهم

واسكنهم في الجحيم الجحان مع ابناء المنان ومن اخرجهم من
الفضل والعلم النبلاء والانتقاء الازكاء شكر الله عن
بجده فلو اسمع منهم ما جالنا الحى بل مكره فضل عن هذه
المقالات وتلك الخرافات والخرافات التي يبتغيها الخان الكريم
وتفاخر بها في هذه الارمان وجعلها دين سيد الانس والجان
واعطف في حرم من محالفة انة خارج عن الاديان وصرح في كتابه
ان الناس من رضى العينة في الضلالة الى زمان ظهور ركن
نعوذ بالله من مكابدة الشيطان واتى اعطف من يدن بدن
احمد الخوار اذا نظرت من بورانه شتر امند ومن معتقد انه كابر
من المشركين والكفار على ان السيد المرجوم من آل هاشم سيدنا
السيد كاظم طاب ثراه والمولى الولى الاخر الميرزا الحسن الميرزا
برهان عند السيد حين وفاته بعد وصول الرسالة التي حكى في
فضلها العلاء في الحائمة والميرزا المرجوم مادام جونه الخاصلة
لمستشهد بان على دعواه وجنايه صادق مصدق فيما حكى في
الكتاب من المبدء الى المآب لا ريب فيه ولا شك بعجزه فكان
كاملت يا احدى الذواحلى من العافية واحدى على النفس من
قوتها واطيب من عيشة راضية واما كتاب شرح الفصدة لا يتأ

لمرط

لمنظر فيها الله على سبك النقمة مع صريح مرجوم السيد في
الكتاب وعند اولى الاباب ان تصدق لامرنا بشا البغداد
واما المتشابهات في كيد ليست باوقع مما في كتاب الله واجبا
حججه فاتهم باولون بما اراد بما اشبهى بغيرهم فاما الذين في
قلوبهم ذنوب فيبتغون ما نشاء به منه ببقاء الفضة بين الناس
القاء الموسوس في صدور الناس وما حكي دامت بركات انفس
عن مولد المؤمن الميرزا الحسن الله للسر في السر والعلن فضيحه
منه في مجلسه كرا ولو يكن محققا علينا ولا ينكره منا احبا لمن
غلب عليه الشقوة والحد وتكلم بقدر حفظ الراسه مشي بين
الناس وبالخاء محلقه وعرض نفسه اليهم باطوار متشنه وتلق
السقى والسقيد والمصدق والعبد وجمع حوله بالتقاني اهل
البيخي والوفاق وحفض جناحه عند البايين والركبتين ولعنهما
اذا راى احد من المؤمنين مثل هذا باخر البتر في الاسكون كان
قبا لبا بعا شر مع البايين والركبتين وشوق على نفسه بملقهما
تارة قال لمن عجزه ركن الرابع البتر لا يعرف الحر من البر ولا
قابلية له تلمذي ونارة عند اجزاء ذلك الركن مدحذ وبارة
بغض عليه وهو بحمد الله تعالى عجز موفى المناجحة من اجزاء الفله

المعتبرين وجرأهم خير جزء السابقين حيث بدوا محمد من
 وقاينها عن نديس المدلس عليهم لعنة الله والملائكة يجتمع
 وكان الامر على هذا الى ان الالامر له هذه الايام حيث
 اشهد البلاء على اهل الامان بظهور الظلم والطغيان فكل
 من ظلم واسد من الحجاب يدعي انه الباطن وان عنده علم الكما
 وكل من فتح عينه عن المناجاة نادى انا ركن الاسلام وشعبه العوا
 كالانعام حتى كاد ان يتجدد به ربا معبودا فياله ملعونا نظروا
 ولقد لعنة الله فوق السماء السابعة حيث استحدثت الركن الزا
 ولعمري ان من بعد الشيطان لاضلال المؤمنين برهيم ان
 سبيل الرشد البين هيهات هيهات انه سبيل لهدى العوا
 وطريق لصيد الانعام حمله على ذلك حب الدنيا وحطامها
 وملاذنها ونبغائها كان الناس غلبت عليهم الجهالة والغرور
 ضلوا عن طريق الهدى فصاروا يعقرون على الاصنام
 اتخذوا هاربا من دون الملك العلام وقد كانوا يتحققون
 الباطلة العاطلة كبناء عديدين ويتنوا فيها ادلة رديدة لكنها
 بحمد الله تعالى وانه من الفادح لا يحتاج الى الاشارة ومع ذلك
 لقد كفانا الغرض لردها وابطالها وترتيب مطلبها والتمسها

هذا الكتاب الايف والمصنف المنبغ الاصح الصفي والهدى
 الوفا الخلل الصديق والرفيق الشفيق صاحب الفضل
 المعاصر مولد المكارم والمنازل العالم الرباني والعارف النجاني
 الحكيم الذي ليس له ثا في عزه والتبخر والبدل صاحب الفضل
 الجليل سمي المشي الكريم الاقواه الحليم بوشك ان ينزل في
 ملك حننا ابناها ابراهيم ادام الله تعالى فضله بفضله وحصله
 به لا نعمته بفضله واعتدله عدته وانا في الدارين سيد
 فانه مشتمل على حقايق انفة ونديقات رتبته فضل
 الطباع وتحشر الى استماع الاسماع فهو تطيع الامتاع بجواهر
 لفظه ويقرع الاسماع بزواجر وعظه مفرقا با بكر الاقوا
 شحونا بزواجر الاضهار منطوبا على بيان فساد تلك العقائد
 الباطلة وبطالان تلك الطريق الكاسدة للفرقة المستقيمة
 المبرجة المباشرة والركن بما لا يعنى على ذي سكر ريب الطبا
 لا سكت في ضلالهم واضلالهم فذكر الله سبحانه وجز الخبير
 جزاء السابقين جزاء الله في الدارين خيرا فانه كفانا وكافة القها
 وحفاظ الدين المحب في ذلك والنقص عما هنالك فلقد حق
 ان ينادي بقول العزيز العليم سلام على ابراهيم وان كان ذلك

جناح كتاب حجة الاسلام الامام العبد

بسم الله
 الرحمن الرحيم
 الحمد لله ما غاب الحق
 وملهه الحق اتم كل
 التحقيق والصلوة عليتنا
 المصطفى مولى الخلق والركن
 اليقين وعلى اله المهادين الى سواء
 الطريق **وبعد** فقد الفت وكتبت
 روية الدين والمذهب وبتحقيق الملائكة
 والمطلبت الجناح العالم العالم والفاضل
 الكامل من افكاره تنصره للسلوك الى نهاية
 المراد وانظاره تذكروا للاستاذ المحترم مؤيد
 الاسلام ومرشدنا لانطال ما يصلح العوام حجة
 الفضلاء وروية العرفا **جناح الامام الكرم**
 الروحاني الميرزا محمد رفيع الشيرازي
 الله في الفرقة الناجية امثاله وراى
 بفضله فضلنا وافضلنا كيف لا
 وهو من عشرتهم على كل حال
 طوف مكرمة طوف الحمام
 عطاء ليس مؤثرا
 هم الثموس
 الى الخلق

هذا الكتاب من تصنيفات الامام العبد الميرزا محمد رفيع الشيرازي

نهج المكارم والمعروف بما دونها خاب العبد ووفد فاز الولي هم و
 بحسب سعيه دنيا ولا دنيا حرمه الجلال السيد علي بن الطباطبائي الكار

في حقه تصديقا العبر والفرط اس لوضوح فسادهم وافسادهم
 على الناس ومع ذلك فليس معكوكهم بل مع اللينم الذمهم وان
 كان مسمى بكره ولكنه مع ذلك اوضح الحجج وبين الحجج في هذا
 الكتاب على وجه يرتفع الشك والارباب ولا يبقى لاحد عند
 مجموع لا للتابع ولا للنبوع وقد ذكر فيه تدبيرناهم وتلبيسنا
 واثبت كل ما له تعلق بفضله ومراده من مقالاتهم وكلماتهم و
 عباراتهم ونصائحهم وتلويحاتهم واثاراتهم وقرائنهم و
 مدح بعضهم بعضا وقدح شخص شخصاً والمنافات في الحجج و
 المنع بل من غير شعور بل عن التفسير وذا العصور فهو
 تعالى في ذلك اصدق الصادقين واخو المصدقين والعب
 بالقطع واليقين فالواجب على من ندب بهذا الدين الحنيف
 المناجعة والانتقاد لما زوره وحققه وسطه وعقله ونقله
 العالم الجليل الشريف ولا يهتدى في شيء فانه منزه ويرى عن كل
 شين خراه الله في الدارين وجاه بكل ما تقرب به العين وصلى الله على
 والاه الاخوان المصطفين حمزة العاصمي حادم الشبهة الطاهرة
 الحاج ميرزا محمد علي الحسيني الموسوي الشهرستاني الكايري في
 سابع شهر ذي الحجة الحرام من شهر شهر ربيع الثامن والسبعين سنة

جانب من لدن تقين الشيخ الشيخين
طريقهم مضج

بها الحافظة وتقينها العاقلة وانشدت في وصفها الذكوة
ابنت دعاكم مرده رازنده كند وهو العالم العبد الرباني
والفاضل الكامل التوراني شعله الذكاء ووارث محاسن
العلماء والادباء والفضلاء المؤيد والمعضد بالواردات
الملكوينة والشارفات المؤزانية ففي مثله بليغ ان يضرب
ويقال في كل شئ ناز واستنجد المرخ والعقار اعني الاعمال
والغائب المبرز المجهل بهم البشاري ادام الله تعالى وجوده ورحمه
سيرا فهو مسلما يجمع في كل ما ينقل عن كتاب ذلك الرجل صادق
مصدق ما نانا فدا خبرنا ذلك وامتننا واطعننا على حقيقة
قوة ايمان ولو يفرض في اياته مواضع مقالات ذلك الرجل
وزان والصفحات والسطور في كل باب وبالجملة غانة كما يبق
رحمة معدده لمعند من هذه الجهة في كل محبت ومطلب فكذلك
يفرض في بذل جده ومجده في استخراج مكونات ذلك الرجل
واسراره ونظيره ذلك مع نصحانه الموجوده على نمط التفرقة
الاستن في تضاعيف كلامه الطويلة ومطاوله مقالاة المطبنة
وذلك كجمله امر الالوهية والبسوة والامانة لعبد كعبه الصبي
استبحر بالله نع من عضده والنجا الى حله وكرمه وكاد ان يجمع ما

بها الحافظة وتقينها العاقلة وانشدت في وصفها الذكوة
ابنت دعاكم مرده رازنده كند وهو العالم العبد الرباني
والفاضل الكامل التوراني شعله الذكاء ووارث محاسن
العلماء والادباء والفضلاء المؤيد والمعضد بالواردات
الملكوينة والشارفات المؤزانية ففي مثله بليغ ان يضرب
ويقال في كل شئ ناز واستنجد المرخ والعقار اعني الاعمال
والغائب المبرز المجهل بهم البشاري ادام الله تعالى وجوده ورحمه
سيرا فهو مسلما يجمع في كل ما ينقل عن كتاب ذلك الرجل صادق
مصدق ما نانا فدا خبرنا ذلك وامتننا واطعننا على حقيقة
قوة ايمان ولو يفرض في اياته مواضع مقالات ذلك الرجل
وزان والصفحات والسطور في كل باب وبالجملة غانة كما يبق
رحمة معدده لمعند من هذه الجهة في كل محبت ومطلب فكذلك
يفرض في بذل جده ومجده في استخراج مكونات ذلك الرجل
واسراره ونظيره ذلك مع نصحانه الموجوده على نمط التفرقة
الاستن في تضاعيف كلامه الطويلة ومطاوله مقالاة المطبنة
وذلك كجمله امر الالوهية والبسوة والامانة لعبد كعبه الصبي
استبحر بالله نع من عضده والنجا الى حله وكرمه وكاد ان يجمع ما

بها الحافظة وتقينها العاقلة وانشدت في وصفها الذكوة
ابنت دعاكم مرده رازنده كند وهو العالم العبد الرباني
والفاضل الكامل التوراني شعله الذكاء ووارث محاسن
العلماء والادباء والفضلاء المؤيد والمعضد بالواردات
الملكوينة والشارفات المؤزانية ففي مثله بليغ ان يضرب
ويقال في كل شئ ناز واستنجد المرخ والعقار اعني الاعمال
والغائب المبرز المجهل بهم البشاري ادام الله تعالى وجوده ورحمه
سيرا فهو مسلما يجمع في كل ما ينقل عن كتاب ذلك الرجل صادق
مصدق ما نانا فدا خبرنا ذلك وامتننا واطعننا على حقيقة
قوة ايمان ولو يفرض في اياته مواضع مقالات ذلك الرجل
وزان والصفحات والسطور في كل باب وبالجملة غانة كما يبق
رحمة معدده لمعند من هذه الجهة في كل محبت ومطلب فكذلك
يفرض في بذل جده ومجده في استخراج مكونات ذلك الرجل
واسراره ونظيره ذلك مع نصحانه الموجوده على نمط التفرقة
الاستن في تضاعيف كلامه الطويلة ومطاوله مقالاة المطبنة
وذلك كجمله امر الالوهية والبسوة والامانة لعبد كعبه الصبي
استبحر بالله نع من عضده والنجا الى حله وكرمه وكاد ان يجمع ما

بها الحافظة وتقينها العاقلة وانشدت في وصفها الذكوة
ابنت دعاكم مرده رازنده كند وهو العالم العبد الرباني
والفاضل الكامل التوراني شعله الذكاء ووارث محاسن
العلماء والادباء والفضلاء المؤيد والمعضد بالواردات
الملكوينة والشارفات المؤزانية ففي مثله بليغ ان يضرب
ويقال في كل شئ ناز واستنجد المرخ والعقار اعني الاعمال
والغائب المبرز المجهل بهم البشاري ادام الله تعالى وجوده ورحمه
سيرا فهو مسلما يجمع في كل ما ينقل عن كتاب ذلك الرجل صادق
مصدق ما نانا فدا خبرنا ذلك وامتننا واطعننا على حقيقة
قوة ايمان ولو يفرض في اياته مواضع مقالات ذلك الرجل
وزان والصفحات والسطور في كل باب وبالجملة غانة كما يبق
رحمة معدده لمعند من هذه الجهة في كل محبت ومطلب فكذلك
يفرض في بذل جده ومجده في استخراج مكونات ذلك الرجل
واسراره ونظيره ذلك مع نصحانه الموجوده على نمط التفرقة
الاستن في تضاعيف كلامه الطويلة ومطاوله مقالاة المطبنة
وذلك كجمله امر الالوهية والبسوة والامانة لعبد كعبه الصبي
استبحر بالله نع من عضده والنجا الى حله وكرمه وكاد ان يجمع ما

اصقاع الامكان بل ما فوقه ايضا مدار الكون الرابع الذي زعم
 في هذه الارضه نفسه وكشفه وقرحه في اساطير الدين
 وحمله علوم حجج الله تعالى في جميع العلماء من الاجناب والاصحاب
 والحكام المشاهير من عبقريه الكبره الى الان طغنا وقد جازنا
 طغنا بمثاله في الخلقين وكذا انه لو يقصر في رآه من افضاض ذلك
 الرجل وغدا فغانه وحمله من مهاله نه رهد بانانه وهكذا في غيب ما
 في رساله مع ما في كتابه الكبير يتبع ذلك الانطبان في بعض المقامات
 وهكذا في اخذه في مقام الازمان والاختامات من بين يد يرس
 خلفه بل من كل الجهات والقائه في صيق الخناق واصعب لورطا
في ملكوت فدا كرى بعض اجلاء الاصدقا وهو واسطه عقد
 الدهر وناذرة القالك ونكتة الدنيا ومن تابعه به الجهد المعقول
 وما لك فيه الشورى الى المتكرف بدم زمان هو عينه البصيرة
 ولمعنه الشاقبة المتهزج السودد والسيادة والفضل غورا وخبلا
 وشمس الغضائنه والسعادة والادب تراو جمل كانت المعضلات التي
 نهنا اذا اردت الى نظره الميمون وعصبت براه المامون الاعلى ^{لشان}
 والجناب المبرز عبد الحميد شيخ الاسلام ادام الله تعالى وجوده عند
 احسن المذكرات في هذا المقام فهي ان ما كتبه الجناب المبرز

بغراه الله جنر في اظهار ما عليه ذلك الرجل احسن ما كتب و
 يكتب في ذلك الشأن لان الجناب المبرز اذن مشاهير العارفين
 باصطلاحات لطيفة الشبهة ومن الاثبات المثقات عند عقلا
 الغوم وعظمتهم وشرفاتهم كما هو كذلك عندنا فيكون مكتوبه
 ذلك الشأن او وقع في نفوس الغوم واشدنا بانه اعددهم لا مكتوب
 غيره فحقن الحال كما حقهف الجناب شيخ الاسلام ابداه الله تعالى
في ملكوت نتيجته الشارقات المتعدده والمطلوب من محمد
 انتم يجب على كل من له فهم وفضانه من اهل الايمان والقرائنه
 سواء كان من معشر العلماء بالجهه لعلوم الشريعة او من دورهم من
 الفضلاء او من دورهم من فهماء العقلاء ان لا يقار على الايمان
 بالاعضائهم بفعل الظالمون الملحون والمبتدون المبتدعون
 في تحريب الدين وايقاع الشكوك فيه فان ذلك الاغراض ^{عظما}
 لما اوجب سحق خالق الارض والسماء ونزول العذاب والملايكة
 بحب على العلماء المحله لعلوم الشريعة صدر الاحكام الصريحه ^{حين}
 الجازمه البانه عنهم في باب رزقه هولاء وارندادهم ولزوم الايمان
 عنهم وان كتبهم من جملة كتب اهل الضلال لانواع ولا تشرى في
 عن الدور ولا في الصناديق تعنى الانه بعض المقامات فكذلك على

غيرهم الاذنان بحجة تلك الاحكام ولزوم انفاذها وامضاها
 وترتيبها وترتيب الأنا وعليها فمن خالف في ذلك بالاسهانة
 والاستخفاف اولى العنق وطى الكشح عنه فقد آء بغضب من الله
شأنه ملكوتها المقصود من وضع هذا الرسالة هو ان عمل ما
 علمت وارتب الأنا على ما فهمت فيما يتعلق ببيان ذلك العمل
 الذي اوضحه الخنا ب الميزان لغيرهم جزاء الله تعالى لغير كتابه
 رسالته وما انظوت عليه ولو بين لاحد مكان العى وليت العى
 حتى يقول المعند لعل لنا طرق قد اشبه عليه الامر بحسب اصطفا
 الجان بدع ويقول المنصر عسى ان يكون طنة الكلام ولذلك توجه
 اونا ويل اويقول المتكلف المتعصب لبسنا لباحث المعترض قد
 اخذت بحجة كلام ذلك الرجل وكان مما يرجع الى كتب الشيخ والسيد
 فان جملة الاصول التي يدور عليها امر ذلك الرجل في بابيات
 الركن الرابع وما عليه من الاعتقادات مما يوجد في كتبها ايضا فلا
 يكون منفردا فيما هو عليه وذلك ان الخنا ب الميزان اعتمد بهم جزاء
 الله تعالى لغيره في كتابه ان الشيخ وكذا السيد برهان مما عليه
 ذلك الرجل كما ان سائر العلماء براء منه بمعنى ان كتب الشيخ والسيد
 لم تنطو ولتتمل اصلا على ما عليه الامم امة ان يرتب

كان فاقول ولما خذت في انشاء الله تعالى في الله لومة لا اله الا الله
 عقابا للمعتقد بما في مقالات ذلك الرجل في كتابه ورسالته
 باطله ومن جملة عقاب اهل الصلابة والاضلال والزندقة و
 الجهالة ولا فرق في ذلك الحكم بين المجرى بين ان يكون منفردا
 بجملة اقال به وبين ان يكون مشاركا مع غيره فكما ان كتابه ورسالته
 تما لا يترتب عليها شرعا احكام العقود والايقاعات المحللة
 انها تما لا يجوز ان تحفظ وتفنتى في الدور والصدانق الا فيما
 دعت الضرورة اليه فهذا هو ما حكمت به والله احكم الحاكمين
 كتب في مكة المكرمة الاقصر المحمد رحمة الله تعالى اقله في شهر رجب
 على شهر ربيع الاول سنة ١٢٦٥ هـ

